

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHAPEL
CREST
BOOK FIVE

SHADOW

THE BOYS OF CHAPEL CREST

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

K.G. REUSS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÖLGE

KARANLIK BİR SİĞINAK TERS HAREM

CHAPEL CREST'İN ÇOCUKLARI

ALTINCI KİTAP

K.G. REUSS

Copyright© 2025 Shadow: The Boys of Chapel Crest by K.G. Reuss Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

*Genelle için
Seni özliyoruz.*

SESE GELİYOR

Chapel Crest'in Çocukları 26 Haziran 2025'te tüm yıldızlardan oluşan bir kadroyla düet anlatımla seslendiriliyor.

Joe Arden: Church Edward
Black: Küller
J. Tipstone: Stitches
Michael Gallagher: Sin
Corvin King: Gölge
Sean Masters: Asylum/Mirage
Stella Riply: Sirena
Desiree Ketchum: Çanlar

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Bryce
2. Kilise
3. Sirena
4. Günah
5. Küller
6. Dikisler
7. Gölge
8. Kilise
9. Sirena
10. Günah
11. Sirena
12. Sığınma Evi
13. Sirena
14. Dikisler
15. Küller
16. Sirena
17. Gölge
18. Sığınma Evi
19. Günah
20. Gölge
21. Sirena
22. Kilise
23. Dikisler
24. Gölge
25. Küller
26. Sirena
27. Gölge
28. Günah
29. Kilise
30. Sirena
31. Gölge
32. Sığınma Evi
33. Dikisler
34. Mirage
35. Sirena
36. Gölge
37. Küller
38. Kilise
39. Günah
40. Sirena
41. Gölge
42. Dikisler
43. Gölge
44. Sirena
45. Küller

46. [Günah](#)
47. [Kilise](#)
48. [Sirena](#)
49. [Günah](#)
50. [Kilise](#)
51. [Gölge](#)
52. [Küller](#)
53. [Kilise](#)
54. [Dikisler](#)
55. [Sirena](#)
56. [Gölge](#)
57. [Sığınma Evi](#)

[Kaos Evreni Yazar](#)
[Hakkında Ayrıca](#)
yazan: [K.G. Reuss](#)

ÖNSÖZ

Hafızanız biraz zayıfladıysa işte size küçük bir telafi.

Sinful'da Sin'in Sirena'ya olan aşkını kabullenmekte zorlandığını gördük. Yaptıkları için kendini tekrar tekrar cezalandırdığını gördük. Gözcülerden sürgün edildi ve Asylum onu oda arkadaşı yaptı. Hızlı arkadaş oldular ve Asylum ona Sirena'nın William Snakespeare adını verdiği bir yılan aldı.

Sin, Church yeraltında çalışırken Sirena'ya yazdığı notlardan ve onunla gizlice dolaşmasından sonra sonunda duygularını kabul etti.

Ancak Church eve geldi ve Sin'in Sirena'yla arkasından görüştüğünü öğrenince kıyamet koptu. Church, Sin'i gölde dizlerinin üzerine çöktürdü ve Sin'in eve dönmesine izin vermeden önce onu gözetmenlerden af dilemeye zorladı.

Ne yazık ki Sin daha sonra Everett'in kampüsteki kölelerinden biri olan Adam tarafından yakalanmış ve Sirena'nın kız kardeşi Cady ile birlikte tecavüze uğramıştır. Sin bıçaklanmış ve ölmek üzereyken Cady ile birlikte çıplak halde bulunmuş ve arkasında birçok soru işareti bırakmıştır. Sirena onları kurtarmaya gitti ve kendini yine açıklıkta buldu. Adam ona saldırdı. Sirena onu öldürdükten sonra

Asylum/Mirage ona yardım etmek için Shadow ile birlikte geldi.

Sin ağır yaralı olarak tıbbi tesise gitti ve Bryce karanlık ağaçlardan izlerken Sirena mezarlıkta dans etti.

Vay be.

Devam etmeye hazır mısınız?

Chapel Crest'e tekrar hoş geldiniz.

BRYCE

" Ne yapıyorum ben?" Banyo aynamdaki yansımama baktım. Ela gözlerimi koyu halkalar çevreliyordu. Bakır buklelerim dağılmıştı. İçimi çektim, lavabodan uzaklaştım ve başıma bir tişört geçirdim.

Son birkaç gündür çok fazla şey olmuştu. Ellerimi istediğimden daha fazla kirletmişim. Tüm bunların korkunç yanı ise beni rahatsız etmemesiydi. Pişmanlığa ya da suçluluğa benzer hiçbir şey hissetmedim. Aslında, buradaki pisliklerin ölümlerinden sonra yerli faunanın bir parçası haline gelmeleri beni sevindirmişti.

Sirena'nın nihayet içindeki canavarı kucakladığını görmek aydınlatıcı olmuştu. Bu beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekilde tahrik etmişti. O zaten benim berbat evrenimin merkeziydi, ama onu düşmanın kanyla kaplı görmek, ona zarar veren bok parçası, onu hayatımdaki her şeyin tepesine oturttu.

Ama o benim değildi ve bu gerçekten berbattı.

Öpücüğünü kafamda canlandırmaya devam ettim. O gece yüzümde bıraktığı kanlı el izini yıkama zahmetine bile girmeden uyumuştum.

Bunun üzerine bir sürü açıklama yapmak zorunda kalacağımı düşünmeseydim yüzüme dövme yaptırırdım. Deliliğimin bu kadar ortaya çıkmasına gerek yoktu. Benim işim izlemektir. Gözlemlemek. Rapor vermek. Asla kendim olmamak.

Siktir et hepsini, gerçekten. Bu dünyadaki hasta insanlarla bu sapkın oyunları oynamaktan bıkmıştım.

Buradaydım çünkü farklıydım. Everett'in bir zamanlar söylediği gibi, *gerçek bir hazine*.

O canavarı düşündükçe dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu. Eğer Chapel Crest cehennemse, Everett Church şeytandı. Hatta şeytandan da beterdi.

Vücudumdaki elleri kafamın içinde kirasız yaşıyordu ve iyi bir şekilde değil. Beni hiç becermemişti. Sadece dokunmuştu. Canavarlarının dokunmasına izin vermişti. Yıllarca tüm bunlardan utandım.

Bana iyi hizmet etti. En azından babam böyle söylerdi. *Farklı olduğum için başıma gelen buydu.*

Bir bakıma Everett beni babamın gazabından kurtarmıştı. Yine de ona teşekkür etmeyecektim çünkü şimdi daha derin bir cehennem çukurunda yaşıyordum. En azından o burada benimle birlikteydi.

Sirena.

Benim tatlı kekim.

Kapımın çalınması beni dalgın düşüncelerimden uzaklaştırdı. İnleyerek kapıyı açtım ve Mirage'ı beyaz tavşan maskesi ve elinde bir demet havuçla eşikte dikilirken buldum.

"Yeterince aldın mı?" O odaya girerken kenara çekilerek sordum.

Havuçları göğsüme doğru itti. Kirler temiz zemine saçıldı ve sinirlenerek dudağıma kıvrımama neden oldu. O lanet yeri daha yeni süpürmüştüm.

"İşte anlaşma," diye başladı pek selam vermeden. "Rahibe Fern ile yemek kursuna gidiyorsun, değil mi?"

"Pişirme," diye düzelttim. "Ve evet. Neden?"

"Burada biraz havuç var. Bana havuçlu kek yap."

Onunla alay ettim ve havuçlarını ona geri ittim. "Kendin yap."

Onları bana geri itti. "Kahrolası keklerimi yap. Asylum havucum hakkında söylenip duruyor. Beni ucube gibi gösterdiğini söylüyor. Maskemi de bırakmamı istiyor." İcini çekti ve yatağının kenarına uzandı. "Bunlar olmadan daha iyi uyum sağlayacağımı söylüyor. Dostum, çok uzun zamandır uyum sağlıyorum. Sadece kendim olmak istiyorum." Kristal mavisi gözleri maskesinin altından bana kilitlendi, üzüntüsü belliydi.

Yatağa gidip yanına oturmadan önce havuçlarını şifonyerimin üzerine koydum.

"Tamam. Kekleri yapacağım ama gerçekten çok fazla havuç yemek kötü. Seni turuncuya falan çevirir."

Başını salladı. "Ne yersek o olduğumuzu söylerler. Ben bir havuç olacağım."

Ona kıkırdadım. "Asylum'un aralarına karışmanı istemesine şaşırdım."

Gözlerini devirdi. "Nedenini anlıyorum. Ama bu istediğim anlamına gelmiyor. Sadece yalanlardan ve saçmalıklardan bıktım. Sadece kendim olmak istiyorum," diye tekrarladı usulca.

"Nasıl olduğunu bilirim," diye mırıldandım. İkimiz de bir süre sessiz kaldık.

"Sirena'yı gördün mü?" Cüret ettim.

Bana doğru baktı. "Evet. Oradan yeni geldim." "O nasıl?"

"Güzel." Yüzünde uzaklara dalan bir ifadeyle gülümsedi. "Çok güzel. Mükemmel. *Benim küçük canavarım.*"

Sözleri karşısında yutkundum. Ormanda Adam'a karşı kendini tamamen kaybetmişti. Onu neredeyse parçalara ayrılana kadar bıçaklaması gerçekten tanık olunacak bir şeydi. Yine bu konuda hissettiğim o hastalıklı tatmin duygusuyla. Bunu ve daha fazlasını hak etmişti.

En azından kişiliklerinden biri öyleydi.

Zavallı piç.

Düşünceden kurtuldum.

Siktir et onu. Gerçekten.

"Konuşuyor mu?" Ben sordum.

"Geleneksel anlamda değil," diye cevap verdi. "Seçici mutizm gerçekten çok seksi, öyle değil mi?"

Bununla alay ettim. "Nasıl olduğuna bakarsak, bunu gerçekten desteklemeli misin?"

Kaşlarını çatı. "Haklısın. Bu beni boktan biri yapar, değil mi?"

Omuz silktilim. "Dürüst olmak gerekirse, bence hepimiz öyle ya da böyle boktanız."

"Pişmanım, biliyor musun? Bunu önlemek için orada olmamak. Güvendiğim için..." Sesi kesildi. "Bu geçmişte kaldı. Artık bir önemi yok. Her şey daha iyi. Asylum ve ben... daha iyiyiz. Çoğunlukla. Artık simbiyotik bir ilişkimiz var. O burada bizimle ve zulmümüzü affediyor. Önemli olan tek şey bu."

Başımı salladım. Eğer inanmayı seçtiği şey buysa, onu bundan caydırmak bana düşmezdi. "Sin nasıl?"

Mirage tavşan maskesini düzeltmeden önce bir an sessiz kaldı. "Hâlâ tesiste. Akciğeri çökmüş. Oldukça kötü durumda. Kilise Sirena'nın tesise girmesine izin vermiyor, bu yüzden onunla kalmayı dönüşümlü olarak sürdürüyorlar. Bugün hepsi gitti. Bu yüzden onunla evde takılabildim."

"Nasıldı?" Sertçe yutkundum.

Gülümsedi. "İnanılmazdı. Dans ettik. Film izledik. Benim bir portremi çizdi." "Ona dokunmadın mı?" Gerildim, cevabını bekliyordum.

"Dans etmek için ona dokunmam gerekiyordu." Bana bir sırıtma fırlattı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, Seth."

Kıkırdadı. "Biliyorum. Ve hayır, ben yapmadım. Sana daha önce de söyledim, bizim zamanımız değil. Yakında. Sırada sen varsın."

"Evet, doğru," diye mırıldandım. "Gözcülere uymadığımı sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Şaşıracaksın, *Gölge*." Omzuma vurdu ve ayağa kalktı. "Şimdi, havuçlu keklerde ne durumdayız?"

"Ben yaparım ama bana borçlusun."

"Ve ben ödeyeceğim." Bana sırıttı ve kapıya doğru gitti. "Ödemeyi seveceksin. Sonsuza kadar."

Cevabımı beklemedi. Kapıyı çekip açtı, küçük bir tavşan sıçrayışı yaptı ve beni yatakta öylece bıraktı.

Sessizlikte telefonumu cebimden çıkardım ve Sirena'nın fotoğrafına baktım. İlk geldiğinde bir selfie çekmişim ve onu gözlerden uzak tutmak için birlikte olmaya karar vermiştik. Bu kesinlikle geri tepmişti.

Renkli gözleri fotoğrafa bakıyordu, içlerinde çok fazla hayat vardı. Sessiz bir hayat, tıpkı onun sessiz öfkesi gibi. Resme bakıp gülümsedim.

"Sürece güveniyorum," dedim usulca, gerçekten buna değmesini umarak.

Ama Sirena'yla ilgili her şey buna değdi. Tek umudum sakladığım canavarı kabullenebilmesiydi. Gözcülerin benim üzerimde hiçbir etkisi yoktu.

KİLİSE

Sin'in yüzündeki oksijen maskesini ayarladım. Adam'ın onu bıçaklamasından sonra ciğerlerine yeterince oksijen gitmesine yardımcı olması için hâlâ kullanıyordu.

Tesiste tedavi edilemedi. Onu onarmak üzere ameliyat için hastaneye götürmek zorunda kaldılar. Çökmüş akciğeri ve diğer yaraları tedavi edilmişti ve daha dün bize dönmüştü. Annesi onu görmeye bile gelmemişti.

"Nasıl hissediyorsun?" Ona bakarak sordum. Ona yüzlerce kez nasıl hissettiğini sormuş olmalıydım. Her seferinde aynı cevabı veriyordu.

Aferin.

Yüzü kötü bir şekilde dövülmüştü, göz kapakları hâlâ şişti. Dudağı yarılmıştı ve bazıları saç çizgisi boyunca olmak üzere vücudunun çeşitli bölgelerine dikiş atılması gerekmişti. Berbat görünüyordu.

Bu beni içten içe öldürüyordu.

Hayaletim için kendini feda etmişti. Bana onun için öleceğine söz vermişti ve deli herif neredeyse vardı.

Mirage bana Sirena'nın Adam'ı Bryce ve onun yanındayken öldürdüğü hikâyeyi anlattı.

İçimde dolaşan lezzetli intikam duygusu başka bir dünyadaydı. Tek dileğim

Her şeyi kabul etmek ve çılgınlığına katılmak için orada olurdum.

Ashes beni rahatlatmak için geldiğinde Mirage bu gece benimle buluşmak istedi. Kendisinin ve hayalimin bana bir hediyesi olduğunu söyledi.

İlgimi çekti.

"Sinclair?" Bana cevap vermeyince seslendim.

Bana yorgun bir başparmak işareti yaptı ama hiçbir şey söylemedi. Uyanık mı yoksa uyuyor mu olduğunu anlamak zordu çünkü göz kapakları neredeyse birbirine kaynaşmıştı.

"Cady'yi bugün dışarı çıkardılar. Ayrıca evde ona sırayla göz kulak oluyoruz," dedim. Bunu yapacağımızı ona daha önce de söylemiştim ama her şey hakkında onu bilgilendirmek istedim. Cady beni sonsuza kadar kızdırsa da, o hâlâ Sirena'nın kız kardeşiydi. Bu bir şey ifade ediyordu, bu nedenle o da bizim korumamız altındaydı. Eğer ona bir şey olursa, bu kızımıza zarar verirdi. Bu mümkün değil.

"Bizimle birlikte evde kalıyor. Ben de eve gideceğim." Sin usulca homurdandı.

Olanların hikâyesini biliyordum. En azından temel özetini. Cady, Adam'la buluşmayı kabul ettiğini söyledi. Adam şiddete başvurdu. Ona Sin'i getirmesini, yoksa Sirena'yı öldüreceğini söylemiş. O da uymuş. Adam onu bayılttı, sonra da Sin geldiğinde ona saldırdı.

İkisi de çıplaklıklarından bahsetmek istemiyordu. Ben de zorlamayacaktım.

En azından henüz değil.

Sirena'nın ne yaptığını Sin'e söylememiştik. Konuyu açmadan önce aklının başında olduğundan ve iyileştikten emin olmak istedim. Çocuklar da benimle aynı fikirdeydi. Bunu yapmasının şoku onun için çok fazla olabilirdi. Onu bambaşka bir gözle görmeye başlayacağını biliyordum. O gecenin ayrıntılarını ve gerçekte ne yaptığını hâlâ tam olarak bilmesem de, içinde bir şeyler olduğunu hep biliyordum.

Kendini bıraktığı ve intikamını aldığı için onunla gurur duyuyordum ve bir gün kendi delilik seviyemi onunla paylaşmak için sabırsızlanıyordum.

Eğer bu pislikler oyunlarına devam ederlerse, bu çok geç olmayacaktı. "S-Sirena?" Sin tısladı.

"O evde. Bugün yine sana ulaşmak için neredeyse derimi yüzdü ama elimden gelse onu burada istemiyorum." Tırnaklarındaki çirkin kesikleri göstermek için kolumu kaldırdım. "Anlıyorsun, değil mi?"

Bir nefes verdi ve bana bir başparmak daha kaldırdı.

"İyi gidiyor. Çoğunlukla sessiz. Sadece seni istiyor."

İçinde bulunduğu acıdan dolayı inlemeden önce hafifçe kıpırdandı.

Daha fazla ağrı kesici almak için ilaçlarının düğmesine bastım. Birkaç dakika içinde kombinasyondan dolayı uyuyordu.

Elini tuttum ve ona baktım. İçimden pek çok duygu akıp geçiyordu. Onlarla başa çıkmakta iyi değildim, ama daha iyi oldum, bu yüzden ne hissettiğimi söyledim.

"Seni seviyorum," dedim usulca. "Uyu kardeşim. Uyandığında dünyayı ele geçireceğiz."

†

Eve girdiğimde Sirena'yı Mirage ile birlikte kanepede beni beklerken buldum. Ancak Bryce, Sirena'nın diğer tarafında otururken hoş karşılanmayan bir sürprizdi. Mirage onu da getireceğinden hiç bahsetmemişti.

Ashes ve Stitches bizi biraz yalnız bırakmak için Sin'in yanına gitmişlerdi. Paltomu dolaba asarken Mirage, "Cady uyuyor," dedi.

Kafamın içinde olmasından nefret ediyordum. Sadece evimde kalan insanların nerede olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. Sirena odasını Cady'ye vermişti ve bir noktada Ashes ve Stitches'a katılacağını bilsem de benimle birlikte yatmayı kabul etmişti.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve hemen Sirena'nın yanına gidip onu ayağa kaldırarak Bryce'tan uzaklaştırdım. Sirena'yı sandalyemde kucağıma çektiğimde Mirage bana sırtıttı.

Bryce'a bakarak, "*Bunu* yanında sürükleyeceğini fark etmemiştim," dedim. Başını eğip yere bakma nezaketini gösterdi.

Sirena beni susturmak için parmağıyla dudaklarıma dokundu.

Mirage tavşan maskesini ayarlarken, "Bir sonraki bölümün önemli olduğunu düşündüm," dedi.

"Peki. Konuş," dedim, ne kadar çabuk konuşursa Andrews'u oturma odamdan o kadar çabuk çıkaracağına karar vererek.

"Sirena, tatlım, gel," diye emretti Mirage.

Onun sözleri üzerine ayağa kalkıp ona doğru giderken dişlerimi sıktım.

Elini beline koyup kulağına fısıldadığında "Dikkatli ol," diye homurdandım. Ona doğru eğilme şekli beni çığına çevirdi. Ellerimi sıkı yumruklar haline getirerek, onu kaybetmemek için yavaşça geriye doğru saymak zorunda kaldım.

Seçme hakkı olduğunu söylediğimi biliyordum, ama lanet olsun, gerçekten her şeyi bitirmiş olmasını umuyordum. Mirage. Asylum. İyi bir adam. Çok garipti ama bunu aşabilirdim. Bu olasılığa açtım ama bunun tek nedeni adamın tesiste onun için yaptıkları ve kızın biraz kontrolü olduğunu hissetmesini istememdi. Yine de onu lanet bir tabuta koyması ve tüm bu saçmalıklara neden olması hoşuma gitmiyordu. İşlediği suçlara rağmen onunla ilgilendiğini açıkça belli etmişti.

Bryce ayağa kalkıp onu uzaklaştırdığında, eli küçük sırtındaydı, öne doğru oturdum, saldırmaya hazırdım.

"Sakin ol, Dante." Mirage'ın sesi beni ölümcül düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Senin için bir hediyemiz var."

Hiçbir şey söylemedim, Sirena ile mutfığa gidip buzdolabımızı açarken Bryce'a odaklanmışım. Bir hediye çıkardı ve ikisi de bana doğru yürümeden önce ona uzattı.

Sirena önümde diz çöktü ve paketi bana uzattı.

"Nedir bu?" Gözlerimi Mirage'a dikerek sordum. Bryce'a üstünkörü bir bakış attım ve onun Sirena'yı izlediğini gördüm. Yumruğumu onun güzel yüzüne indirmemek için tüm irademi kullanıyordum. Kurnazlığı bir süre önce kesinlikle bırakmıştı.

"Bir hediye. Daha önce hiç almadın mı?" Mirage öne doğru otururken mavi gözleri bana odaklanmıştı.

Yorum yapma zahmetine girmeden homurdandım. Hayatım Noel hediyeleri ve doğum günü hediyelerinden ibaret değildi. "Sanırım benim sorum neden olduğu," dedim.

Mirage dirseklerini dizlerine dayayarak, "Çünkü bu bir kanıt," diye cevap verdi.

"Neyin?"

"Açın ve öğrenin," diye ısrar etti.

Kendimi rahatsız hissederek kırmızı kurdeleyi çektim ve siyah ambalaj kağıdından düşmesine izin verdim. Hediyeği dikkatlice açtığımda, üzerinde orman hayvanlarıyla dolu bir orman sahnesi olan ahşap bir kutu buldum.

Kaşlarımlı kaldırdım ve Mirage'a baktım.

"Bana bir mücevher kutusu mu aldınız?"

Bryce hafifçe gülerken Mirage homurdandı. Sirena bile bana bir gülümseme sundu.

"Sanırım içine mücevher koyabilirsin. Aslında çizimleri Bryce yaptı. Güzel, değil mi?" Mirage dedi.

Homurdandım, sanat eserlerinin gerçekten olağanüstü olduğunu belirttim, ama bunu ona söylemeyecektim. İçindekilere bakmak için kapağı açtım.

Aklımı başıma toplamam biraz zaman aldı ama sonunda başardığımda elimi içeri uzattım ve içinde kalp saklı olan kavanozu. "Bu da ne

böyle?"

"Âdem'in kalbi," diye fısıldadı Sirena, renkli gözleri karanlıktı. Verdiği cevap karşısında gözlerimi kırıştırdım ve Mirage'a baktım.

"Bu Asylum'un fikriydi," dedi. "Parçaları saklamayı seviyor. Bir sürü kalbi var. Senin de bir tane iste y e b i l e c e ğ i n i düşündü. Sirena ve Gölge de bu fikri sevdi. Biz de senin için yaptık."

Kavanoza baktım ve dudaklarımı yaladım.

"Ayrıntıları istiyorum," dedim sonunda usulca. "Hayalet mi?"

Uzun bir süre bana baktı. Tamamen eski haline döndüğü için konuşacağını pek düşünmemiştim. Sonunda dudaklarını araladı, tatlı sesi kulaklarımda yumuşacık yankılanıyordu.

"Mirage bana bıçağını verdi. Çılgılık atmaya kesene kadar onu bıçakladım," dedi, bana bakarken gözleri büyümüştü.

Yavaşça başımı salladım. "Bu sana kendini nasıl hissettirdi?" "Canlı," diye fısıldadı.

"Pişman mısın?" Onun güzel yüzünü inceledim.

"Asla yapmayacağım," diye sertçe cevap verdi, sonra da sustu.

Ona bir gülümseme verdim ve elimle yüzünü kavradım. "O zaman bir gün bu pisliklerden daha fazlasını hakladığımızda o karanlıkta sana katılmak için sabırsızlanıyorum. Eğer beni kabul edersen."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve beni öptü, dili benimkiyle alay etti. Onun içinde kaybolmanın bir yolunu bulmuştum. Boştaki kolumla onu kendime çektim ve bir an için etrafımızdaki dünyayı unutarak öpüşmemizi derinleştirdim. Bana evet diyordu ve ben de bunu kabul etmekten çok daha fazlasını yapıyordum.

Mirage boğazını temizleyerek beni oturma odasına geri getirdi ve tatlı küçük hayaletten uzaklaştırdı. Nefes nefese öpüşmeyi kestim ve ona baktım.

"Başka ne var?" Ben sordum.

Mirage bana sırtarak, "Her zaman çok akıllısın Dante," dedi. "Bunu sana hepimizin bu işte birlikte olduğumuzu kanıtlamak için sunduk. Gölge bile."

"Gölge." Bryce'a bakarak homurdandım. "Ne zaman bir süper kahraman ismi aldın?"

"Oldukça kullanışlı olduğum fark edildiğinde," diye cevap verdi sertçe.

Bunun üzerine kıkırdadım. "Isıracağım. Seni bu kadar işe yarar kılan şeyin ne olduğunu söyle *Gölge*." Sirena'ya baktı, elleri titriyordu.

"Sorun nedir?" Bastırdım. "Hikâyenin büyüleyici derecede sıkıcı olduğuna eminim. Sen babam için çalışan bir döneksin. Başka ne olabilir ki?"

"İzliyorum," dedi sonunda, dikkatini Sirena'dan bana çekerek. "Her zaman. Ve asla unutmam." "Vay canına. Etkilendim." Adam'ın korunmuş kalbini sandalyemin yanındaki masanın üzerine koydum.

"Ben de bir şeyler biliyorum."

"İlgimi çekti." Ona gözlerimi devirdim.

"Adam Larson senin lanet olası kardeşindi, Dante," diye hırladı bana. "Kanlı canlı kardeşin. Ve şimdi onun kalbi senin örtünün üzerinde olacak. Onun kim olduğunu biliyordum."

Sözleri karşısında donakaldım.

"Ne?"

Derin bir nefes aldı, ela gözleri bana kilitlenmişti.

"Ben hiçbir şeyi unutmam. Asla. Bir gece onunla birlikte yeraltında mahsur kaldığımda babanın konuştuğunu duydum. Adam'la konuşuyordu. Onu sevdiğini ama asla komuta edemeyeceğini söylüyordu. Senin gibi onun meşru varisi olmadığını. Seni doğurduktan sonra evlilik dışı hamile kaldı. Dinlediğimi bilmiyorlardı. Ne zaman dinlediğimi kimse bilemez ama güven bana, ben her zaman oradayım." Bana baktı, yüzünde görmeye alışık olduğum korku belirtisi yoktu. "Daha fazla araştırdım. Babanın düzüştüğü bir kadın vardı. Onunla tam bir ilişkisi varmış. Carys Larson. Kendisinden başka biriyle görüştüğünü öğrenince onu öldürdü. Sonra ne olduğunu biliyorsun. En sevdiği parçaları aldı ve bir ziyafet çekti. Adam'ın birden fazla kişiliğe sahip olduğunu öğrendikten sonra onu Chapel Crest'e gönderdi. Acımasız olan her zaman kazanıyordu ve Everett de bu deliliğe kapılıp Adam'ın kafasını olduğundan daha fazla karıştırdı. Adam'ın zaten başkalarına zarar verme arzusu vardı. Sana çok benziyordu. Daha büyük şeylere geçmeden önce küçük hayvanları öldürüyordu."

Hiçbir şey söylemedim, sözleri beni hasta ediyordu. Düşünemiyordum. İçimde yavaş yavaş bir öfke ateşi yükseliyordu. Adam'ın kalbine bakarak nefes verdim, ellerim titriyordu.

"Onu seninle uğraşması için eğitiyordu. Seni test etmek için. Sen testleri hep geçersin," diye bitirdi Bryce alçak bir sesle.

"Bunu ne zamandır biliyordun?" Sonunda sesim kısık bir şekilde talep ettim.

"Dört yıl önce buraya geldiğimden beri onun senin kardeşin olduğunu biliyordum."

Sirena'yı neredeyse devirerek aniden ayağa kalktım ve kafamı toparlamaya çalışarak odada volta attım. "Peki neden bana hiç söylemedin?" Bir süre sonra kükredim. Hışımla Bryce'ın yanına gittim.

Onu oturduğu yerden kaldırdı ve şiddetle sarstı.

"Çünkü neden yapayım ki?" diye tersledi beni itmeden önce. "Bildiğim öyle şeyler var ki senin başını döndürür."

"O zaman salla beni," diye bağırdım. "Her şeyi bilmek istiyorum."

Bryce bana hafifçe gülme cesaretini gösterdi.

"Görünüşe göre ikimiz de bir şey istiyoruz, ha?"

Bir an için ona ters ters baktım, sonra aramızda endişeyle bakışan Sirena'ya baktım. "Asla," diye hırladım. "Ona *asla* sahip olamayacaksın."

"O zaman benim bildiklerimi asla bilemeyeceksin," dedi usulca.

Nefes alıp verdim, onun canına okumak ve sırlarını gün yüzüne çıkarmak için yanıp tutuşuyordum. Ne bildiğini öğrenmem gerekiyordu. Eğer iddia ettiği şeylerin yarısını biliyorsa, babamı alaşağı etmek için bir değerdi.

"Hâlâ babamla mı çalışıyorsun?" Kendimi toparlamaya çalışarak sordum.

"Evet."

Mirage'a baktım. "Senin gibi mi?"

Mirage, "Bu gerçekten benim gibi değil," dedi. "Biz... farklıyız. Ben ve Asylum." Hayal kırıklığı içinde ellerimi yüzümde gezdirdim.

"Babam tarafından gönderilen bir implant olmadığınızı nereden bileceğim?"

"Mirage ya da Asylum'un olmadığını nereden biliyorsun?" Bryce karşı çıktı.

"Çünkü kendilerini bize kanıtladılar."

"Ve ben yapmadım mı?" Bana hırladı. "Ayrıca, onlar hakkında bildiğim hiçbir şeyi bilmediğin çok açık."

"Sanırım senin pisliğin gölgede kalıyor, ha?" Mirage, Bryce'ın sözleri karşısında gözle görülür bir şekilde sinirlenirken ona buruk bir kahkaha attım. "Belki biraz dürüstlük çok işe yarayabilir Andrews."

Bana dik dik baktı, elleri sıkı yumruklar halindeydi.

Sirena tüm bu süre boyunca bir santim bile kıpırdamamıştı ama onu suçlamadım. Bryce'la arama girmek onun yaralanmasıyla sonuçlanabilirdi. Bunu istemezdim. Saçlarımı çekiştirdim, kafam allak bullak olmuştu. Aklımdan pek çok düşünce ve duygu geçiyordu. Sadece birine odaklanamıyordum.

Bryce şiddetle, "Onu istiyorum," dedi.

Talebi üzerine bir kahkaha attım. "Git kendini becer."

Sirena ayağa kalktı ve ellerini göğsüne koydu, gözleri gözlerimi aradı. "Sen ciddi misin?" Ona inanamayarak bakarken fısıldadım.

"Ben seçiyorum," diye cevap verdi en kısık sesiyle. "O değil, hayalet. O kendini kanıtlamadı."

"O zaman izin ver," diye bağırdı Bryce. "Bana bir şans ver. Siktir, Dante. Ben onun için iyiyim. İyi olduğumu biliyorsun!"

Boğazındaki yumruyu yuttum ve gözlerimi Sirena'dan ayırıp ona baktım. Mirage kanepede bir heykel gibi oturuyordu.

"Tek yaptığın bana ihanetini göstermek oldu." Titrek bir nefes aldım. "Adam'ın olduğunu biliyordun ve bana hiç söylemedin. Babama yardım ediyordun. Bütün bu saçmalıklar. Neden bunun sana herhangi bir hak kazandırdığını düşünüyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi, gözleri bana kilitlenmişti.

"Kendini bana kanıtlayacaksın. Benim için *öldüreceksin*. A r a m ı z d a zayıflık yok.

Sirena ve Mirage kirli işleri yaparken onların yanında durmak sayılmaz."

"Sana layık olduğumu kanıtlamak için suç işlememi mi istiyorsun?" Alay etti ve başını salladı.

Sirena'nın yanından geçip onunla yüzleştirdim, göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyordu.

"Eğer bir can bile alamıyorsanız, saflarımızda yeriniz yok demektir. Sen zayıfsın. *Acınacak haldesin*. Lanet bir parazitsin, seni yükseltebilecek her şeye tutunmaya çalışıyorsun. Biz o değiliz. *O* değil. Siktir git ve öl, Andrews."

Onu iterek geçtim ve arkama bakmadan odama çıkmadan önce kalbi aldım. Yumruğum duvarıma çarparak sıvada bir delik açarken, içimden fıskırmak üzere olan gözyaşlarımla savaşmaya çalıştım. Ne anlama geldiklerini bilmiyordum, umurumda da değildi.

Hiçbir zaman barış olmadı.

Ve asla da olmayacaktı.

Sadece bunu kabullenmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Bryce Andrews kesinlikle öyle değildi.

SIRENA

Church yatak odasının kapısını kilitledi ve bütün gece dışarı çıkmadı. Mirage ve Bryce o yukarı çıktıktan hemen sonra ayrıldılar. Mirage bana sarıldı ve inancımı korumamı söyledi. Bryce sadece elimi sıktı ve Mirage'ı ön kapıdan çıkarken takip etti.

Ashes tesiste Sin'le birlikte kaldı ve Stitches o gece eve döndü. Ben uyumak için Sin'in odasına gitmişim çünkü Cady benim odamda kalıyordu. Birbirimizin yanında pek bulunmuyorduk. Çok ağladı ve beni dışarı itti. Bu beni korkutuyordu.

Genel olarak, Church'ü içinde bulunduğu duruma soktuğum için kendimi gerçekten yalnız ve suçlu hissediyordum. Bana seçim yapabileceğimi söylemişti ama belki de kimi seçebileceğime dair bir fikri olduğunu ve Bryce'in o listede olmadığını fark etmeye başlamışım.

Ben olsam zorlamazdım. Mirage sonunda her şeyin yoluna gireceğine dair bana güvence verdi. Ona inandım. Her zaman inandım. Bu sefer de farklı olmayacaktı.

Sin'in yastıklarına daha da sokuldum, kolonyasının kumaşa kalan kokusunu içime çektim, kalbim ağrıyordu çünkü onu çok özlemiştim. Onu tekrar görmeyi beklemek içimi parçalıyordu. Hayatta kaldığı için minnettardım ve dönüşünü bekleyecektim. Çocuklar bana onun iyi olduğunu ve eve gelmeden önce iyileşmesi gerektiğini söylediler.

Ve Cady.

Zavallı kız kardeşim. Adam'ın bahsettiği vahşetin gerçekleşmemesi için dua ettim. Gördüklerime dayanarak, şaşırmazdım. Adam'ın daha kendilerini savunamadan onları yere sermesi midemi bulandırdı. Bu onun nasıl bir canavar olduğunu gösteriyordu.

Onun ölümünden dolayı ne pişmanlık ne de suçluluk
duydum. Ama kafa karışıklığı vardı.

O gece kendimde değildim. Ya da belki de öyleydim. Çizgiler bulanıklaşmıştı ve bu konuda biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı ama ne zaman denesem kelimeler ağzımdan çıkmıyordu.

Hayatımın hikayesi.

En önemli çıkarım, bana ne olduğunu bilmiyor olmamı ve bu beni dehşete düşürüyordu.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü itilip kakıldığımı ve bacaklarımın arasına baskı yapıldığını hissederek uyandım. Gözlerimi açtığımda Church'ün bana baktığını gördüm.

Kaşlarımı çatarak loş ay ışığında ona baktım.

"Üzgünüm," diye fısıldadı, çekildi ve aklıma geri itti. Nefesim kesildi ama durdurmaya çalışmadım.

Onu.

"Seni benden almasını istemiyorum." Bir kez daha çekti ve tekrar içime girdi. Bu Bu sefer canımı yaktı ve hareketleriyle birlikte getirdiği acının ısırmasıyla inledim. Beni becermeye devam etti, kolyesindeki kan şişesi aşağı sarkıyordu ve vücuduma her sokuşunda dudaklarıma sürtünüyordu.

Ona dokunmaya çalıştım ama bir hırıltı çıkardı ve kollarımı kısırdı, bir yandan da vücuduma girmeye devam etti.

"Dokunma bana," diye mırıldandı.

Birinin beni ondan almasına izin vereceğimi düşünmesinden nefret ediyordum.

Öfkeyle karşılık verdim, onu üzerimden atana kadar altında çırpındım. Sırt üstü yatağa düştü ve ben de hiç vakit kaybetmeden onun üzerine çıktım.

Bana baktı, yeşil gözleri karanlıktı ama şaşkınlıkla doluydu. Kollarını tutup başının üzerine sabitledim ve yumuşak bir tıslama sesi çıkararak sakinin üzerine çöktüm.

Onu altımda tuttum, aletin üzerinde sallandım, onu becerdim ve mesajımı aldığını umdum.

Kollarını hareket ettirmeye çalıştı, ama ben bir hırıltı çıkardım ve daha sert ittim, horozundaki hızımı artırdım.

Dolgun dudaklarından yumuşak bir inilti geçene kadar çenesi boyunca bir kas titredi, nefesi ağırlaştı. Göz kapaklarını açıp bana bakmadan önce kirpikleri bir anlığına titredi. Boşaldım, kasıklarımı ve kalçalarını ıslattım, kendi nefesim düzensizleşti.

Dişlerini gösterip vahşi bir inilti çıkarana kadar ona binmeye devam ettim, siki içimde seğirdi, tohumu beni tamamen doldurdu. Vücudu orgazmdan titriyordu, tüm kasları ve gücü gerilmişti.

Sonunda sakinleşti, nefes alış veriş hâlâ ağırdı.

Eğildim ve kulağına varana kadar dudaklarımı çenesinde gezdirdim.

"Benim," diye fısıldadım kulağına ve kollarını serbest bıraktım.

Hiç tereddüt etmedi. Pozisyonlarımızı o kadar hızlı değiştirdi ki başım döndü. Üzerime abandı, bana bakarken eliyle çenemi sıkıca kavradı.

"Tekrar söyle," dedi, sesi alçaktı ve karanlıkla doluydu. Ona

baktım ve dudaklarımı yaladım. "Dante. Sen *benimsin*."

"Ben her zaman sadece sana ait olacağım," diye karşılık verdi, eli hâlâ yüzümdeydi. "Sana bir söz verdim Sirena. Eğer gitmeye kalkarsan, seni bulurum. Beni peşinden koşturma. Bu şekilde olmaz. *Onun için olmaz*." Yüzümü bıraktı ama elini boğazıma götürüp sıktı, yüzünde dehşet verici bir ifade vardı.

Onun gerçek canavarını gördüm. Tırnaklarını vücuduna geçirdikten sonra bir daha vazgeçemeyeceği canavarı.

Av.

Ellerimi bileklerine doladım ve boynumu sıkmaya devam ederken altında kıvrandım. "Seni incitmek istemiyorum," dedi, sesi boğuk çıkıyordu. "Seni seviyorum, Sirena. O kadar çok seviyorum ki içimi parçalıyor. O sensin. Sen benim kızsın. Hayatla zaten çok mücadele ediyorum, ya sen? Seni sonsuza dek elimde tutabilmek için kendimi ateşe verebilirim." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürdü. "*Seni incitmek istemiyorum. Babam olmak istemiyorum.*"

Beni aniden oturur pozisyona çekmeden ve kollarını etrafıma sarmadan önce üzerindeki tutuşunu gevşetti.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye homurdandı, yüzü boynuma gömülmüştü. "Sana istediğin her şeyi vermek istiyorum. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bilmediğim tek şey bu."

Onu tuttum, sonunda onu biraz daha anladım. Elinden alınacağı için sevmekten korktuğu için o kadar çok travma yaşamıştı ki, sevgi k a r ş ı s ı n a çıktığında bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Tek bildiği şiddetti. Tek bildiği avlanmaktı. Kovalamak. Öldürmek.

Geri çekildi, yüzümü kucakladı ve bana baktı.

"Bana zaman ver," dedi, kaşları çatılmıştı. "Andrews ile denemek istiyorsan, sadece... Görmek istemiyorum, tamam mı? Bilmek istemiyorum. Sadece ikimizin olduğu bu balonun içinde yaşamak istiyorum. Eğer onun kaleci olduğuna karar verirsen, o zaman daha fazla k o n u ş a b i l i r i z . Onu tanıyın çünkü bence birçok sırrı var." Durakladı ve bir tutam saç yüzümden uzaklaştırdı. "Sadece onunla yatma, tamam mı? Anlaştık mı?"

O kadar şaşırmıştım ki ona hızla göz kırptım.

Minik bir gülümseme dudaklarını yukarı doğru

çekti.

"Oh, hayalet. Ben senin gördüğün gibi bir canavar değilim. Pek sayılmaz. Çabalıyorum. Sadece benim için zor. Sanırım bir şeye alıştırmaya ihtiyacı olan biriyim. Eğer bunu yapabilirsek, sanırım iyi olacağım."

Uzandım, onu aşağı çektim ve dudaklarımı onun kılcalıklarına yapıştırdım. O da beni öpmek için hiç vakit kaybetmedi. Birkaç dakika içinde geceliğimi çıkardı ve sikini içime gömdü.

Bu sefer bana karşı nazikti. Acı yoktu, sadece zevk vardı.

"Senin için ölürüm, Sirena. Senin mutluluğun için defalarca," diye fısıldadı benimle sevişirken dudaklarıma. "Seni anlayabileceğinden çok daha fazla seviyorum. Ve bir gün, parmağına bir yüzük takacağım ve bebeklerimi karnına koyacağım."

Evliliği ya da çocukları ilk kez kabul ediyordu. Kendimi bırakarak onu tekrar öptüm.

Dante Church ona ne kadar derinden aşık olduğumu bilmiyordu.

Bunun değişmesi gerekiyordu. Bunu ona nasıl kanıtlayacağımı bulmalıydım ki bir daha asla sorgulamasın.

SİN

Fuck, canım yanıyor.

Nefes almaya çalıştığımda ciğerlerimi kesen bir jilet gibi hissediyordum. Bok parçası, işe yaramaz, orospu çocuğu Adam Larson.

İnledim ve banyoya doğru yürüdüm. Stitches bana yardım ederken kolunu koluma doladı.

"Ben de senin için sikini tutmak zorunda mıyım, yoksa işerken oturacak mısın?" diye sordu, bir kahkaha attı.

"Altımı değiştirebilmen için altıma işeyebilirim, büyük baba," diye mırıldandım.

Bunun üzerine kıs kıs güldü ve hastane odamın bitişiğindeki banyoya girmeme yardım etti. Hastane önlüğümü kaldırırken irkildim, vücudum hareketten dolayı bana bağıyordu. Her yerim acıyordu. Neredeyse ölene kadar dayak yemiştım. En kötüsü de bunların çoğunun bilincim yerinde değılken ve k a r ş ı koyamazken gerçekleşmiş olmasıydı.

Adam Larson gibi değersiz birinden tam da böyle aşağılık bir davranış beklerdim.

"Ben dışarıda bekleyeceğim. Düşüp üstüne işeme." Stitches kapıdan çıkıp kapıyı kapattı ve beni yalnız bıraktı. Ağır bir şekilde duvara yaslandım ve sikimi dışarı çıkarmayı başardım.

İşimi hallettim ve odaya geri dönmeden önce ellerimi yıkadım. Stitches hemen yatağa dönmeme yardım etti, ben de kenarına oturdum.

"Eve gitmek istiyorum," dedim inleyerek.

"Doktor birkaç gün içinde dedi." Stitches bana bir bardak su uzattı. Çabucak emdim ve yatağa yaslandım. Burun kanülünü bana geri taktı. Muhtemelen ihtiyacım yoktu ama yürüyüşten dolayı kendimi biraz bitkin hissediyordum. Bu sabah maskemi çıkarmışlardı, bu yüzden iyileştığımı varsaymışım.

"Nasıl hissediyorsun?" Stitches yatağımın yanındaki sandalyeye yerleşerek

sordu. "Bir torba hırpalanmış at siki gibi."

"Yani... sik gibi mi?"

Tavana bakmadan önce ona hızlıca bir sırtış attım.

"Sirena nasıl?" diye sordum. Tekrar konuşabildiğimden beri her gün soruyordum. Tek düşünebildiğim ona geri dönmektı. Ancak, içimde bundan korkan bir yanımda vardı. Bu parçamdan nefret ediyor ve onu uzaklaştırmaya çalışıyordum ama son zamanlarda giderek büyüyor ve beni eziyordu.

"O iyi. Sana ulaşmak için bize el kaldırmaya hazır ama eve gelmeden önce iyileşmen gerektiğini anlıyor. Sanırım senin burada olmanın stresi onu çok zorluyor," derken sesi alçalmıştı. Ellerine bakarken kaşları çatılmıştı.

Ne düşündüğünü biliyordum.

Tesiste geçirdiğı zamanı ve benim yüzümden başına gelen her şeyi hatırlıyordu. Sertçe yutkundum ve eline uzandım.

"Sakın söyleme Sinclair," diye mırıldandı kalın bir sesle. "Bunu duymak istemiyorum."

"Evine git, Malachi. Ben iyi olacağım," diye fısıldadım, yaşadığı onca şeyden sonra burada olmanın onun için zor olduğunu biliyordum.

"Gitmiyorum." Bana sert bir bakış attı ve elimi sıktı. "Ben iyiyim." Bir inilti ve öksürükten önce dudaklarımdan bir iç çekiş geçti.

Hayatımı sikeyim.

Dikişler medikal düğmeme bastı ve bana iyi bir dozda ağrı kesici verdi. Birkaç dakika içinde kendimi uyuşmuş jelatin gibi hissettim.

"Cady nasıl?" Sisın içinden mırıldandım. Adımı söylerken dilim ağırlaşmıştı.

Stitches rahatsız bir şekilde yanımda kıpırdandı. "Gerçekten bilmiyorum. Onu pek görmedim. Kendini Sirena'nın odasına kilitledi ve dışarı çıkmıyor. Sirena'yla konuşmuyor bile."

Gözlerimi kapattım ve çirkin görüntüleri kafamdan kovdum.

"Ne oldu?" Stitches usulca sordu.

Dişlerimi sıktım ama bir şey söylemedim. Hâlâ canım ç o k yanıyordu. Hâlâ her şeyle ilgili duygularımı ve korkularımı sindirmeye çalışıyordum.

"Sinclair, dostum, bu konuyu benimle konuşabilirsin," sesi hâlâ alçaktı. "Seçme şansının olmamasının neye benzediğini biliyorum."

Kirpiklerimden bir damla gözyaşı süzüldü.

"Hazır değilim," diyebildim. "Hiç hazır olacak mıyım bilmiyorum."

"Eğer öyle bir şey yaparsan, senin için burada olacağım." Elimi tekrar sıktı.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık, o elini çekmedi. Sonunda tekrar konuştum. "Eğer bir şey olursa Sirena'nın beni hala seveceğini düşünüyor musun?"

"Lanet olsun Sin, o seni lanet olası ay parçalanıp okyanuslar kuruyana kadar sever. Sirena'nın seni sevmemesi konusunda endişelenmene hiç gerek yok. Sana ne kadar aşık olduğumu hepimiz görüyoruz. Dürüst olmak gerekirse, sen zorlu bir rakipsin. Dışarıda aşk notların, tatlı sözlerin ve büyük penisin var. Benimse tek sahip olduğum seksi düşünceli halim ve harika saçlarım. İkinci bir dil bilmek yardımcı olur."

"Hiç İspanyolca konuşmuyorsun," dedim ona.

Bana sırtıttı, jesti koyu renk gözlerine tam olarak ulaşmıyordu. "O seni seviyor. Her zaman. Sonsuza kadar. Endişelenme, tamam mı? Söz veriyorum."

Haklı olduğunu umarak başımı salladım ve tekrar sessizleştim. Dünyada yapmak istediğim son şey onun kalbini kırmaktı. Yine de sakladığım bu sır, lanet olsun, beni canlı canlı yiyordu.

Onu daha önce sevdiğim her şeyden daha çok seviyordum. Konu ona gelince hepsi sönük kaldı.

Onu.

Hepimiz cehennemi yaşayıp geri dönmüştük. Yolculuğun devam edeceğinden emindim ama en azından bir tane vardı. Bizimle uğraşacak daha az hıyar var.

"Adam nasıl öldü?" diye sordum. Kimse bana ayrıntı vermedi, sadece öldüğünü söyledi. Şişmiş göz kapaklarımın arasından Stitches'a baktım, beni şımartmaya ve gerçeği benden saklamaya çalışmayacağını umuyordum. Sirena'ya daha fazla zarar veremediğini zaten biliyordum, bu yüzden bu beni biraz rahatlatmıştı.

"Sadece dinlen-"

"Malachi," diye uyardım kısık sesle. "Bilmek istiyorum. Söyle yoksa yemin ederim bu yataktan kalkar, doğruca Ashes'e gider ve ona sorarım." Ashes her zaman pes ederdi. O bizim yerleşik yumuşağımızdı. Artık ona sorarsam benden çekinmeyeceğini bilecek kadar iyiydim, özellikle de hastane önlüğümle eve kıçım dışarıda girersem.

Stitches boğazını temizlemeden önce bir an sessiz kaldı. "Sirena onu öldürdü."

Sözleri karşısında donakaldım. Bunu hiç düşünmemiştim. Onu önce Church'ün ya da Asylum veya Mirage'ın bulduğunu sanıyordum.

"Nasıl?" Boğuk bir sesle söyledim.

Stitches içini çekti, elini benimkinden çekti ve kucakındaki diğer eliyle birleştirdi. "Onu bıçaklayarak öldürdü."

Ne söyleyeceğimi bile bilemeden sözlerinin altında ezildim. Sonunda en önemli soruda karar kıldım.

"O iyi mi?"

"O... iyi. Mirage ve Bryce onu kanlar içinde geri getirdiler. B e r b a t haldeydi. Church onu doğruca yukarı çıkardı ve yıkadı. Bu sırada onu becerdi. Nasıl olduğunu bilirsin. İşi bittikten sonra ona uyku ilacı verip yatağına yatırdı. B u konuda hiç konuşmadı. Üzgün görünmedi. Hiçbir şey söylemedi. Normaldi." Durakladığında bacağı sıçradı. "Ashes orada değildi. Seninle birlikte hastaneye gitti ama tekrar karşılaştığımızda ona söyledik. O da seninle aynı tepkiyi verdi. Sanırım hâlâ bununla başa çıkmaya çalışıyor."

"Ben de," diye mırıldandım. "O çok... Sirena."

Stitches bana baktı ve hüzünle sırtıttı. "Tatlı. Melek gibi. Ama Church'ün dediği gibi. Burada hepimiz eninde sonunda kaybediyoruz. Bence o kaybetti. İyi bir nedeni vardı, o yüzden bunu yaptığını memnunum. Dürüst olmak gerekirse başka türlüünü isteyeceğimi sanmıyorum."

Göz kapaklarım ilaçların etkisiyle ağırlaşmıştı. Başımın yastığıma düşmesine izin verdim, bir tanesine karar verene kadar aklımdan pek çok düşünce geçiyordu.

"Bunu yaptığı için ben de memnunum. Keşke yapmak zorunda olmasaydı. Burası sonunda hepimizi mahvediyor." "O iyi olacak," dedi adam iç çekerek.

Başımı salladım, boğazım düğümlendi. "Kesinlikle öyle olacak. Bize sahip."

Stitches bana içten bir gülümseme verdi. "Evet, öyle. Ve eğer istediği gibi davranırsa, sanırım daha fazlasına sahip olacak."

"Asylum. Serap. *Gölge*," diye mırıldandım.

"Lanet olsun, ne karmaşa. Church, Bryce'a karşı kendini kaybedecek. Ya da Gölge'ye. Asylum ona ne di y o r s a artık. Ben yapmayacağımdan pek emin değilim. Uçurumun kenarındayım dostum."

"Sanırım Mirage'dı ama bazen kafam karışıyor." Göz kapaklarımı kurşun gibi hissettim. Serumuma koydukları ilaçlar her neyse iyi bir şeydi.

Stitches tekrar iç çekti. "Ben de, dostum. Ben de."

"Her şey yoluna girecek. Seilmeyi hak ediyor," diye mırıldandım.

Göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim, dinlenmeye ihtiyacım vardı ama eve, ailemin yanına dönmek için yanıp tutuşuyordum. Elbette gerçekler hayatımı mahvetmenin bir yolunu buluyordu. Bu sefer de bir istisna değildi.

ASHES

Sirena'yı oturma odasındaki pencereden dışarı bakarken izledim. Daha önce Cady'yi görmeye çalışmış ve pek iyi gitmemişti. Cady ağlamış ve ona üzgün olduğunu fısıldadıktan sonra kapıyı yüzüne kapatmıştı.

Tüm bunların ortaya çıkışını görmek beni öldürüyordu. Korkunç bir şey olmuştu ve Sin de en az Cady kadar bu konuda ketum davranıyordu. Sirena'yı da rahatsız ettiğini biliyordum, çünkü son birkaç gündür yalnız başına çok zaman geçirmek istiyordu. Günler geçtikçe durum giderek kötüleşiyordu. Endişelenmeye başlamıştı.

"Cennet mi?" Önünde diz çöktüm. Renkli gözlerini açık havadan çekip bana baktı.

Ben.

"Aç mısın, bebeğim? Sana bir şeyler hazırlayabilirim."

Uzandı ve bakışlarını tekrar dışarıda gezdirmeden önce bir anlığına yüzümü okşadı.

İçimi çektim, ne yapacağımı bilmiyordum ama bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyordum. Church, Bryce'ın bize katılma konusunda kararlıydı. Ona karşı bir şeyler hissettiğini hepimiz biliyorduk. Kıskançlığım hâlâ yanı başımda kaynıyordu ama sonuçta bu onun seçimiydi, benim değil. Ben sadece onun mutluluğunu istiyordum, her ne şekilde olursa olsun. Grubumuza daha fazlasını katması anlamına geliyorsa, öyle olsun. Bir savaşa giriyorduk ve alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız vardı. Her şeyin cehenneme dönmesi an meselesiydi. Olasılıkları düşündüğümde endişem daha da artıyordu.

Elim çıplak kalçasındayken ona baktım, çok şey söylemek istiyordum ama doğru kelimeleri bilmiyordum. Sonunda elimi avucunun içine almadan önce bana baktı. Yavaşça avucuma bir şeyler yazdı.

"Özür dilerim."

Nefes verdim. "Ne için üzgünsün bebeğim? Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

Parmağı tenimde hafifçe gezindi.

"Ben kendimde değilim."

Sözleri karşısında kaşlarımı çattım. Bu bir yalan değildi. Son birkaç haftada çok şey oldu. Tanrı aşkına, birini öldürmüştü. Tabii ki kendinde değildi.

"Herhangi bir şey hakkında konuşmak ister misin?" Cesaret ettim.

Başını sallamadan önce bir süre dolgun alt dudağını ısırırdı.

Tek ihtiyacım olan buydu. Elimi ona uzattım, o da tuttu ve onu ayağa kaldırıp kanepeye götürmeme izin verdi.

Onu kucağıma çektim. Hemen bana doğru kıvrıldı, elma şampuanının kokusu duyumlarımı doldurdu. Derin derin içime çektim, kokusunu çok seviyordum.

"Konuş benimle," diye mırıldandım, siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken.

Her zamanki gibi sessiz kaldı. Aradığı kelimeleri yakında bulacağını umarak o n a izin verdim.

Parmakları gömleğimin cebine gitti ve orada elektronik sigaramı hissetti. Çıkarmasına izin verdim, dudaklarına götürürken gözlerim ona yapıştı.

"Bebeğim, hayır," diye başladım ama dudaklarına götürdü ve derin bir nefes çekti. Bir an sonra, o öksürürken kiraz kokusu etrafımızı sardı, vape kalemi kanepenin minderine düşerken küçük vücudu titriyordu.

"Alışmak biraz zaman alıyor," dedim alt dudağını okşayarak. Başını

salladı ve küçük bir öksürük daha çıkardı.

Saçlarını tekrar yüzünden uzaklaştırdım.

"Senin için endişeleniyorum. Adam'la olanlar... Cady ve Sin'le olanlar-" Bir parmağını dudaklarıma bastırdı ve başını salladı, gözlerinde yaşlar vardı.

Onu sessizce inceledim, bir şeyin onu diğerinden daha fazla rahatsız edip etmediğinden ya da genel olarak durumun tamamından emin değildim.

"Adam'a olanlar yüzünden mi?" Parmağını çektiğinde nazikçe fısıldadım. Yumuşak bir nefes vermeden önce dudaklarını yaladı.

Dudaklarını ayırdı ve konuştu, sözleri çok yumuşak ama çok sertti. "Onu öldürdüğüm için asla pişman olmayacağım." Bana baktı, renkli gözleri geniş ve ciddiye.

Başımı salladım. "Ben de pişman olmayacağım. O ölmeyi hak ediyordu. Eğer sen yapmasaydın, ben yapardım, biliyorum."

O konuşmadan önce bir süre daha sessiz kaldık.

"Sence Sin ve Cady..."

"Bilmiyorum," diye cevap verdim usulca, kalbim acıyarak. "Umarım öyle değildir. Bu berbat bir şey." Onun güzel yüzüne baktım, yüzünü kaplayan azabı içime çektim. "Eğer böyle bir şey olsaydı, yine de Sin'i severdin, değil mi? Ondan ayrılmayacaksın, değil mi?"

Benden uzaklaştı ve ayağa kalktı. Öne doğru oturup koltukla sehpa arasında volta atarken ellerini sıkmasını izlediğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Sirena?" Seslendim.

Volta atmaya bıraktı, parmaklarını uzun siyah saçlarına geçirdi ve yumuşak bir hıçkırık çıkardı. Ayağa fırladım ve kışına gitmeden önce onu yakaladım. Dikkatlice onu kollarıma çektim ve ağlarken ona sarıldım.

"Bebeğim, her şey yolunda," diye fısıldadım ona sıkıca sarılırken. "Her şey yolunda." Alnının tepesine sert bir öpücük kondurdum ve onu bedenime yaslayarak salladım.

"Keşke onu tekrar öldürebilsem," diye boğuk bir sesle ağlarken sesi boynumda boğuklaştı. "Hepsini öldüreceğim."

Sözleri karşısında sertçe yutkundum ve onu tutmaya devam ettim. "Sana yardım edeceğim," dedim, sesim yumuşak ve karanlık vaatlerle doluydu. "Hepsine, cennete."

"Yemin eder

misin?"

"Evet."

"Seni seviyorum, Asher. Hem de çok."

Kalbim onun sözleriyle doldu. Ondan sonra sustu ve bir daha konuşmadı. Onun yerine sonunda kollarımda uyuyakaldı. Ben de orada, o yerde kaldım, kötü rüyalar boyunca ona sarıldım ve kafasının içine girip onun için canavarlarla savaşabilmeyi diledim. Çünkü yapardım. Hiç şüphesiz, yapardım.

†

"BUGÜN NASILDI?" Church oturma odasındaki sandalyesine uzanıp gözlerini ovuştururken sordu. "Dürüst olmak gerekirse? O farklı," dedim iç çekerek.

"O değişiyor." Church yeşil gözlerini bana dikti. Başımı

salladım. Bu konuda haklıydı.

"Bütün akşam uyudu. Onu uyandıracaktım ama sanırım buna ihtiyacı var."

"Öyle," diye kabul etti ve sandalyesinin yanındaki masanın çekmecesine uzandı. Bir sigara çıkardı ve derin bir nefes çekip dumanı üflemeden önce yaktı.

"Stitches'ı sağlık tesisinde rahatlatacak mısın?" diye sordum. Church

inledi ama başını salladı. Yorgun olduğunu biliyordum.

"Ben giderim," dedim ayağa kalkarak. "Sen Sirena'yla kal."

"Yapmak zorunda değilsin. Ben yapabilirim."

"Kal," dedim sertçe. "Sin'le çok zaman geçiriyorsun. Bu geceyi onunla geçir."

Bana minnettar bir bakış attı ve başını sallayarak sandalyesine geri oturdu. Sin'le vakit geçirmesinin en büyük nedeninin, olan biten her şey yüzünden suçluluk duyması olduğunu biliyordum. Eğer suçluluk duymuyorsa, bu kafa karışıklığıydı çünkü sahip olduğu duygularla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Ayağa kalktım, kapıya gittim ve ceketimi aldım. "İyi uykular kardeşim. Kızımıza iyi bak."

"Yapacağım. Peki ya Ashes?"

"Öyle mi?" Ceketimi düzelttim ve ona baktım.

"Teşekkürler."

Gülümsedim. "Ne zaman istersen, kardeşim."

Bu sözlerle kapıdan çıktım ve tıbbi tesise doğru yöneldim, aklım dünyamızdaki her küçük sorunda ve hepsini düzeltebileceğim umundaydı.

DİKİŞLER

Sıcak bir el beni hafifçe sarsınca inledim. Kesik gözkapaklarımın arasından bakarken Ashes'in bana baktığını gördüm.

"Hey, eve git ve biraz uyu," diye mırıldandı.

Sandalyemde otururken başımı Sin'in yatağına yasladıktan sonra başımı kaldırdım. Sırtım ağrıyordu ve yorgunluktan bitap düşmüştüm. Bu yerle ilgili her şeyden nefret etmeme rağmen, Sin'i bana ihtiyacı varken terk etmeyecektim. Kendi sorunlarımla uğraşmalı ve bunları başkalarının sorunu haline getirmemeliydim. Kendi yükümü çekemezsem bu başkaları için adil olmazdı.

"Ben kalacağım-"

"Malachi, evine git. Bunu ben hallederim," dedi Ashes kararlı bir şekilde.

İçimi çektim ve ayağa kalktım ama huzur içinde uyuyan Sin'e bakmadan önce değil. Uykuya dalmadan önce biraz konuşmuştuk. Çoğunlukla uyuşturulmuştu çünkü ağrıları bu gece daha da artmış görünüyordu. Ağrı kesicilerin etkisi altında konuşmuştu.

Karmakarışık sözleri beni rahatsız etti.

"İstemedim, Malachi. Kahretsin, istemedim. İstemedim. Ona ihtiyacım var. H a y a t ı m d a hiç kimseye Siren'e ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım olmamıştı. Lütfen. Lütfen. Lütfen..."

Sonra da uykuya dalmadan önce yumuşak bir hıçkırık eşliğinde Sirena'nın adını fısıldadı.

"Doktor geldi ve ağrıları azalır ve solunumu düzelirse bu hafta eve gidebileceğini söyledi. Bugün oksijeni düştü ama çok ağrısı vardı," dedim Sin'in sözlerini kafamdan silkeleyip odaklanabilmek için.

"Umarım yakında eve döner," diye mırıldandı Ashes, benim boşalttığım koltuğa oturarak.

"Sirena bugün şey hakkında bir şey söyledi mi... bilirsin işte?" Ayaklarımın üzerinde beceriksizce kaydım, ellerim pantolonumun cebindeydi.

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı. "Sin ve Cady için üzgün. Endişeli. Sanırım bunu açıkça belirtmeliyim."

Başımı salladım. "Anlıyorum. Ben de endişeliyim." "Öyle mi?" Ashes bana baktı.

"Evet, dostum. İkinci doz ağrı kesicisini aldıktan sonra bu konudan bahsetti. Sanırım büyük bir şey oldu. Umarım onu becermeye zorlanmamıştır, ama gerçekten öyle olduğunu düşünüyorum." Sözlerim aceleyle mırıldanarak çıktı, etkileri bağırsaklarımın çalkalanmasına neden oldu.

"Lanet olsun." Ashes şakaklarını ovuşturdu. "Bu sadece yoldaki başka bir tümsek. Her şey yoluna girecek." Çakmağını çıkarıp beşli ritüelinde çevirmeye başlamadan önce bunu birkaç saniye tekrarladı.

"Burada iyi misin?" Sessizliği bozarak sordum.

"Ben iyi olacağım. Kimsenin zarar görmesine izin vermeden bu lanet yeri yerle bir edeceğim," dedi mavi gözleri benimkilere kilitlenerek. "Yıllardır bunu yapmak için yanıp tutuşuyorum, yani tek yapmaları gereken bir anlığına çizginin dışına çıkmak ve ben de burayı 4 Temmuz gibi havaya uçuracağım."

Yapacağını bildiğim için ona yorgun bir gülümseme verdim.

"Git," dedi gülümsemesine karşılık vererek. "Biraz uyu. Ben Sin'in güvende olduğundan emin olacağım."

Geri çekildim ve kapıya doğru gittim. Bana el salladı ve binadan çıkmadan önce koridora doğru yürüdüm.

Daha on adım atmamıştım ki iki kişi yanıma yanaşıp beni aralarına aldılar. "Yürüyüş için güzel bir gece," dedi Asylum neşeyle.

"Biraz soğuk," diye mırıldandım, nefesim küçük beyaz bir bulut halinde dışarı çıkıyordu. "Daha kötüsü de olabilirdi," diye cevap verdi. "Değil mi Gölge?"

Bryce'a baktım ve onu tamamen siyahlar içinde gördüm. Onu tiki kıyafetlerinden başka bir şeyle asla görmezdim ama bu gece lanet olası geceyle savaşmaya hazır gibi görünüyordu.

O bir muammaydı.

Ve kız arkadaşım onu istiyordu. Bundan nefret ediyordum.

Ama onu seviyordum, bu yüzden dalga geçmemeye çalıştım. Yine de bunun ne kadar süreceğinden emin değildim. Adamin yanındayken şiddetin sınırlarında geziniyordum. Onun tek bir yanlış hareketinde kendimi kaybedebilirdim.

Hala ona ilk sahip olduğu için kızgındım. En azından statü olarak. Hiç sevişmemişlerdi. Sevişmiş olsalardı, uzun zaman önce suratını dağıtırdım. Şimdi bile bunu düşünmek tüylerimi diken diken ediyor.

"Her zaman daha kötüsü olabilirdi," diye onayladı Bryce, sesi alçaktı.

"Nereye gidiyorsunuz?" İlerlerken sordum. "Peki Mirage nerede? Onu kafese mi kapattınız?"

"Onun gibi bir şey," diye düşündü Asylum. "Nereye gittiğimize gelince, karı kırmızıya boyamadan önce bir uğrayıp ateşböceğimi görelim diye düşündüm."

"Kırmızı mı? Kimi öldürüyorsun?"

"Kim? Ne. Önemli değil." Asylum beni başından savdı. "Önemli olan Sirena'yı görmem gerektiği."

Hiçbir şey söylemedim. Benim için sorun yoktu. Onu ve beni tesiste kurtarmıştı. Kimse yanında olamazken o yanında olmuştu. Ve bazen ondan kaçsa da onu da seviyordu. Tek bildiğim, en azından Tımarhane'deki kişiliğiyle, onunla çok uğraşması gerektiği. Mirage olarak, o bir çantada keklikti.

Evin merdivenlerini çıkarken "Uyanık mı bilmiyorum," dedim. Kapıyı açtığımda Church'ü oturma odasında Sirena'yı kucağına almış, sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi ona sarılmış halde buldum.

"Neden buradasın?" Kapıyı arkamızdan kapatırken Church Asylum'a sordu. "Ve o lanet çakal neden seninle birlikte?"

"Sinclair'i benden aldınız," dedi Asylum hiç vakit kaybetmeden. "Benim dünyamda sesler sustuğunda çok yalnız oluyorum."

"Hiç sessizliğe bürünürler mi?" Church kaşlarını kaldırarak ona sordu.

Asylum sırttı. "Genelde öyle olmaz. Her neyse, Shadow ve ben buraya Sirena'yı görmeye geldik."

Sirena ayağa kalkmaya çalıştı ama Church onu sıkıca tuttu ve yerinde sabitledi. "Gelin de onu oturduğu yerde görün," dedi gözlerini adamlara dikerek.

Bunu neden yaptığını biliyordum. Bryce'ın ona yaklaşacak kadar cesur olduğunu düşünmüyordu. Hatta Bryce'ın bundan vazgeçeceğini ve bir dahaki sefere dışarı çıktığında onu kampüste yakalayacağını bile düşündüm.

İlerleyip Church'ün önünde diz çöktüğünde içimi bir şok kapladı. Belli ki Church de şaşırılmıştı çünkü şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Bryce ceketinin cebinden küçük bir kap çıkarak, "Sana bir şey getirdim," dedi. İçinde güzel pembe bir kek vardı.

Church'ün kucağında kıpırdanarak hevesle ondan aldı. Bryce'a ters ters baktı. "En sevdiğin... Cupcake."

"Adı Sirena," diye tersledi Church onu. "Ona şirin isimler veremezsin. Sen bizden biri değilsin, o da senin değil."

"Sakin ol dostum," dedim, kanepeye oturmak için hareket ettim, böylece iş kavgaya varırsa bunu önleyebilecek kadar yakındım. Gerçi bundan pek emin değildim çünkü Bryce'tan nefret ediyordum.

"Asylum ve Mirage biliyor. Onlar gözetmen değil." Bryce yerinden kıpırdamadı ve Church'e bakmaya devam etti.

Church onunla alay etti. "Dinle, seni aptal orospu çocuğu. Senin lanet boğazını keseceğim ve kanını kayganlaştırıcı olarak kullanarak onu becereceğim."

"Kilise, dostum. Hadi ama," dedim, ona haddini bildirirken eşigindeymiş gibi görünen Sirena'ya bakarken yüzümü buruşturarak. Bu gece bir kavgayla uğraşmak istemiyordum. Bryce'la da uğraşmak istemiyordum ama işte buradaydık. Her seferinde bir sorun, tek istediğim şeydi.

"Kan ve şiddete olan ihtiyacınızı anlıyorum ama benim de bir ihtiyacım var." Asylum araya girdi. "Dante, seninle biraz konuşabilir miyim? Yalnız olarak?"

Church dikkatini Bryce'tan Asylum'a kaydırdı. Tedirgin bir şekilde ikisinin arasına baktım. Church sık sık insanları eğlendirmezdi ve hayatımıza yeni katılmış gibi görünen bu kişilere karşı sabrının sonuna geldiğini biliyordum.

"Ne oldu?" Church talep etti.

"Yalnız, Dante." Asylum kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Church'ün gideceğini sanmıyordum ama sonunda Sirena'yı bıraktı ve ayağa kalkmadan önce onu yerine oturttu. Eğildi ve ona bizim duyamayacağımız bir şeyler fısıldadıktan sonra Asylum'a başıyla onu arka avluya kadar takip etmesini işaret etti ve bu arada ceketini aldı.

Hareket etmedim. Bunun yerine kalıp Sirena ve Bryce'ı izledim ve ona olan ilgisini fark ettim. Hâlâ orada olmam umurundaysa bile, ona aldığı keki alıp açarken umurundaymış gibi görünmüyordu.

"İşte," diye mırıldandı. "Dene bakalım. Aldığım aşçılık dersinde yaptım."

Adam ona kekten bir ısırık verirken dudaklarını araladı. Oturduğum yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Onu besledik ve bunu görmek içimdeki öfkenin yüzeye çıkmasına neden oldu. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

Çiğnedi ve yuttu, dudağında bir parça buzlanma vardı. Elini uzatıp silmeye çalıştı ama ben sıçrayıp aralarına girdim. Onu kolayca kaldırarak oturdum ve kucağıma aldım.

Bryce iç geçirdi ve bana sinirli bir bakış attı. "Açım,

orospu çocuğu. Besle beni," dedim.

Yumuşak bir kahkaha atmadan önce bir an için gözlerini bana dikti. Keki bana uzattı ve sırttı.

"Dene Malachi," dedi, açıkça beni sınıyordu.

Sirena'nın gerginliğini fark ederek bir an ona baktım. Kendimi kaybedeceğimden endişeleniyordu.

Siktir et.

Öne doğru eğildim ve Bryce'ın elindeki keki ısırđım. Başımı arkaya doğru eğerken keki çekiştirdim ve kalanının ağızıma düşmesine izin verdim. Çiğnerken onunla göz temasını sürdürdüm. Bana ekşi bir bakış attı.

"Bir dahaki sefere tüm sınıfa yetecek kadar getir," dedim.

Başını iki yana salladı. "Bunu not edeceğim." Çenesinde bir kas titredi. Elini uzatmadan önce dikkatini kucağımdaki Sirena'ya çevirdi. Elini onunkinin içine kaydırdı, bu hareket beni rahatsız etti.

"Ben o değilim," diye fısıldadım, dikkatimi onların ellerinden Bryce'ın yüzüne yönelttim. "Seni lanet olası ilmiğimle boğarak öldüreceğim."

"Ve seni temin ederim ki büyük bir sürprizle karşılaşacaksın." Bana bakarken ela gözleri sertti. Sirena'yı

kucağımdan indirdim ve onu ayağa kaldırmadan önce gömleğinden tuttum.

"Vay canına," diye hırladım ona.

Korktuysa bile bana bakarken bunu belli etmiyordu. Boy olarak benim 1.80'lik boyumdan sadece biraz daha kısaydı. Peki ya boyu? Çok fazla spor yapıyordum, bu yüzden boyum ve kütlem bana yetiyordu. Hepimiz öyleydik, hatta benim kadar uzun olan ve muhtemelen benimle başa baş mücadele edebilecek olan lanet Asylum bile. Church'ün boyu sadece bir santim uzundu ve bunu evimizde hepimizin bilmesini gururla sağlardı. Asher altı-iki boyuyla en kısamızdı. Ama ben ona bakarken bu küçük herifin boyu önemsizdi.

"Hayır," dedi usulca. "Yapmayacağım."

Koluma sıcak bir el dokundu ve Sirena'nın bana baktığını görmek için aşağıya baktım. Üzgün görünüyordu.

Dikkatimi tekrar Bryce'a çevirdim. Burada kimin yetkili olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

"Kendini kanıtlayacak kadar cesur değilsen, onu nasıl koruyacaksın? Neden yeterince iyi olduğunu düşünüyorsun?"

Sirena'ya ve sonra tekrar bana bakmadan önce adem elması bir an için sallanmıştı. "Kusura

bakma ama Malachi, sen güçlü ve cesursun ama onu koruyamazsın."

Sözleri içimde sahip olduğumu düşünmediğim bir duyguya çarptı.

Yumruğum mide bulandırıcı bir çatırtıyla yüzüne çarptı ve sendeleyerek geri çekildi. Ben durmadım. Bir anda üzerine çullandım, yumruklarım ulaşabildiğim her yerine çarpıyordu, öfkem gözümü kör etmişti.

Sirena'nın ellerinin beni ç e k m e y e çalıştığını hissedebiliyordum. Öfke beni ele geçirdiğinde beni durduracak hiçbir şey yoktu. Bunu herkes biliyordu. Biri ölene kadar giderdim.

Bryce'ın üstüne çıktım ve yumruğumu yüzüne indirdim. Şaşırtıcı bir hareketle bacakları kalktı ve etrafımda büküldü. Bacaklarıyla beni geriye itti ve etkili bir şekilde yere düşürdü.

Bir anda ayağa kalktım ve yüzündeki kanı silerken ona doğru hamle yaptım. "Malachi, bunu yapma," diye uyardı ben ona tekrar saldırmadan önce.

Beklediğim son şey vuruşu engellemesiydi. Bu, bana sağlam bir darbe indirmeden önceydi. Yüzünde sert bir ifadeyle bana doğru döndüğünde tökezleyerek geri çekildim.

Oynamak istedi.

Mükemmel.

Ben de öyle.

Birbirimize saldırdık, yumruklar havada uçtu. O iyiydi. Vuruş üstüne vuruş yaptı, ama ben de yaptım, ikimiz de darbeler savurduk ve bu süreçte bir şeyleri devirip kırdık. Bir lamba çarptı ve paramparça oldu. Bir cam parçasına doğru fırladım, Şükran Günü hindisi gibi kıcını oymaya hazırdım. Geri çekilirken gözleri parladı; camı parmaklarımın arasında özenle döndürdüm, gözlerimde sadece ölüm vardı.

Sirena kolumu çekiştirerek durmamı sağlamaya çalıştı. Durmayınca beni bıraktı, Bryce'a doğru koştu ve onun önüne geçti.

"Çekil meleğim," diye seslendim, arkasındaki alete bakarak.

Bana dik dik bakıyor, renkli gözleriyle durmam için yalvarıyordu.

Sirena öfkem için yeniydi. Beni durduran hiçbir şey yoktu.

Bryce bunu hissetmiş olmalı çünkü onu itti. Kız kanepeye düştü. Hepsi bu k a d a r d ı . Kalbini hedef alarak ağır cam parçasını fırlattım. Keskin nesneleri fırlatmakta iyiydim. Bu benim etkileyici bir yeteneğimdi. Biri bir orospu çocuğunu yumruklarıyla dövemediğinde, alternatif yöntemlere ihtiyaç duyardı. Bu benimkiydi. Çocukken bıçaklar, camlar ve elime geçen keskin ve ölümcül her şeyi fırlatmak için saatlerimi harcamıştım. Everett yeteneklerim için beni överdi.

Bir gün, keskin cisimlerimden birini doğrudan onun kafatasına göndermeyi planlıyordum.

Parçam et ve kemikle buluşup onu erken bir mezara göndermeliydi. Bunun yerine, o kadar hızlı kenara çekildi ki bir bulanıklık oldu.

Parçayı yakaladığında şaşkınlıkla bakakaldım. Hiç tereddüt etmeden, benim ona yaptığım kadar kesin ve ölümcül bir güçle bana geri fırlattı. Reflekslerim devreye girdi ve fırlatılan parçadan kaçtım. Church içeri girmek için veranda kapısını açtığında parça oturma odasına doğru spiral çizdi.

Parça başının yanından vızıldayarak geçip onu çok az bir farkla ıskalayarak yanındaki duvara saplanırken bir çığlık attım.

Durdu ve sıvaya saplanmış cama bakmadan önce bir an aptalca bize baktı. Yeşil gözleri yavaşça cam parçasından salonda kavgamızdan kalan dağınıklığa kaydı, sonra da kanepeden kayarak kış üstü yere düşen ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülen Sirena'ya takıldı.

Onu içime çekerken sertçe yutkundum, onun önünde kendimi kaybettiğimi fark ettiğimde öfkem beni terk etti.

Church hiç tereddüt etmeden odanın öbür ucuna koştu ve ona doğru gitti, onu kollarına aldı ve sandalyesine geri getirdi. Orada ona sarıldı ve duyamadığım şeyler fisıldadı.

Boğazımda bir yumruyla onlara baktım.

"İyi gitti," dedi Asylum boğazını temizleyerek. "Shadow, konuşabilir miyiz? Dışarıda. Ve..." Asylum bakışlarını Church ve Sirena'nın üzerinde gezdirdi. "Muhtemelen benim evimdeler. Gelin." Asylum hızla odanın içinde ilerledi ve Bryce'ı kapıya doğru itti.

Bryce'a dik dik baktım, ona son bir darbe indirmek için yanıp tutuşuyordum. Hatta içimde yeniden kabaran o tanıdık öfke dalgasıyla öne d o ğ r u bir adım bile attım.

"Malachi," diye homurdandı Church.

Durdum ve dişlerimi sıktım.

Asylum Bryce'ı evden dışarı itti ve bana döndü. *"Nefret ettiğin Gölge'nin kaderini kıskırtmaya cüret etme. O benden çok sana benziyor. Yumruklarda ve kanda, muhtemelen göreceksin. Şeker gibi tatlı değil, ama cinayet gibi vahşi. Kesinlikle bir sürpriz. İyi geceler, Gözetmenler."* Ve bu sözlerle Bryce'ı da yanına alarak oradan ayrıldı.

Uzun bir süre kapalı kapıya baktım, derin, sakinleştirici nefesleri ciğerlerime çektim. Sonunda döndüm ve yaptığım dağınıklığa, yani Church'ün kucağındaki Sirena'ya baktım, yüzü Church'ün boynuna gömülmüştü.

Kalbim sıkıştı. İsteyeceğim son şey onun bana kızmasıydı.

Yavaşça yaklaştım, Church'ün önünde diz çöktüm ve ona uzandım. Bana cehenneme gitmemi söyleyeceğini ya da beni itip kakacağını düşündüm. Onun yerine kolayca yanıma geldi, Church'ün kucağına otururken kollarını boynuma doladı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ona. "Seni korkuttuğum için. Beni kızdırdı ve kendimi kaybettim. Sen benim kızımsın. Sana dokunmasından hoşlanmadım."

"Daha iyisini yapacağım," diye cevap verdi, sesi o kadar küçük ve yumuşaktı ki dudakları kulağımda olmasaydı onu duyamazdım. "Özür dilerim."

Nefes verdim ve bana bakan Church ile gözlerimi kilitledim, kasları titriyordu.

Çene.

Çok kızgındı. Sirena yattıktan sonra konuşacağımıza emindim. En sevdiği lambayı kırmıştım.

Sirena'yı geri götürmeden önce tek söylediği "Sonra konuşuruz," oldu ve bana ortalığı temizlememi işaret etti. Yapmıştım.

İçimi çekerek ayağa kalktım ve muhtemelen daha sonra yüzüme bir yumruk atacağını bilerek işe koyuldum. Yüzümün zaten ne kadar hassas olduğuna bakılırsa, başka bir darbeyi kimsenin fark edeceğinden şüpheliydim.

Bryce Andrews gerçekten bir muammaydı. Onu boğmadan önce tüm sırlarını çözecektim.

GÖLGE

"Kendini kontrol altında tutmalısın." Asylum kampüse geri dönerken beni azarladı. "O bana saldırdı," diye karşılık verdim.

"O zaman sen al. Sen kum torbası olmaya alışkınsın, o yüzden buna nasıl izin vereceğini bildiğini biliyorum." Bana sert bir bakış fırlattı.

"Bu, bunu yapmaya devam etmek istediğim anlamına gelmiyor. O adam olmadığımı biliyorsun."

Durdu ve bana doğru döndü. "Bildiğim tek şey, onların bilmediği. Kimse bilmiyor. Bu şekilde kalsın. Bazen gizli bir silaha sahip olmak iyi bir şeydir."

"Son *aldığımda* neredeyse ölüyordum." Ona ters ters baktım. "Arkama yaslanıp bunu kabul etmekten bıktım." "Beni dinle. Senin yeteneklerin var. İnsanlar yeteneklerimizi öğrendiğinde neler olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Top senin sahanda kalsın. Sirena ile çok samimisin. Erkekler bundan hoşlanmıyor."

Ona dönmeden önce kafamı toparlamaya çalışarak gökyüzüne baktım. "Nasıl olmalıyım? Onu kurtarmak için kürekle dövüp bir kutunun içine tıkmalı ve ölmesini mi ummalıyım? Ne dersin? Sonra sekiz yıl bekleyip ölümünden dönüp beni sevmesini mi umayım?"

Bana baktı, yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. Sonunda konuştu.

"Kürek ve kutu benim fikrimdi. Kendininkini al." Döndü ve yürümeye devam etti. Tanrım, çok tuhaf biriydi. Bana karşılık vermesini bekliyordum. Belki yumruk bile atacaktı.

Ona yetiştiğimde sanki aklımı okumuş gibi, "Ben pek şiddet yanlısı biri değilim," dedi. "İhtiyaç duymadığım sürece. Gerçekten de tatlı, turuncu bir ev kedisi gibiyim. Arada bir fareleri öldürürüm ama genel olarak oldukça sevimliyimdir."

"Çekilmez birisin," diye mırıldandım yürürken.

Omuz silkti. "Her zaman değil."

"Sen de sinir bozucusun. Söylesene, evin kedisini ne zaman çantadan çıkaracak ve Sirena'ya ne yaptığını gözetmenlere anlatacaksın?"

"Sinclair biliyor," dedi, ormana bakarak, dudaklarını yukarı doğru kıvrıran bir gülümsemeye. "Zamanla diğerleri de öğrenecek. Şimdilik kendimden çok seni içeri almakla ilgileniyorum. Onu çoktan becerdim. Sen bakırsın."

"Siktir git. Onun hakkında böyle konuşma ve benim bokum hakkında da konuşma," diye tersledim onu. Alay etti. "Onun senin ilkin olmasını istemiyor musun?"

Dişlerimi sıktım ve hiçbir şey söylemedim.

"Dante onun ilkiydi. Basitçe kendini gösterdi ve istediğini aldı. Eminim kadın ona hayır diye bağırıyorsa bile bu onu durdurmazdı. Bunu yapabilirsin."

"Asla," diye hırladım. "Ona bunu yapacağımı düşünerek beni aşağılamaya kalkma."

Yatakaneme vardık ve beni takip etmeden önce kapımı açtı. Ona çok sinirlenmiştim.

Bunu kızlara yapan bir adam değildim, ona da asla yapmadım.

Ben yatağımda otururken o da bilgisayarımın koltuğuna oturdu ve bana baktı.

"Ne?" Şişmiş dudağımı silerek mırıldandım. Malachi nasıl vuracağını iyi biliyordu. Kulaklarım hâlâ çınılıyordu.

"Kendine yalan söylemeyi bırakmalısın. Senin sorunun bu. İyi adamı oynuyorsun. İkimiz de öyle olmadığımızı biliyoruz."

"Ben iyiyim," dedim iç çekerek.

"Hiç de değilsin." Bir kahkaha attı. "Öyle davranmaya devam etmen çok hoş." "Sanki sen biliyorsun da." Ona ekşi bir bakış attım.

"İstemediğimi mi sanıyorsun?" Bana sıırıttı. "Onu o kadar çok istediğini söyleyebilirim ki, sadece istediğini almayı düşünüyorsun. Seni öptü. Dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu düşünüyorsun. Tadının ne kadar tatlı olduğunu. Ay ışığının altında vücudunu seninkine bastırışını ve o gece onu bırakmayı ne kadar çok istediğini."

Ona ters ters bakarken çenemi sıktım, sözlerinden nefret ediyordum. Yanlış oldukları için değil. Çünkü haklıydı. Ona bunu yapmak istemesem de, içten içe onun için çaresiz olduğumu biliyordum. Bu beni içten içe öldürüyordu.

"Onu ilk kez becerdiğimde berbattı," dedi usulca, tüm ruh hali değişmişti. "Onu çok istiyordum ama bu şekilde değil. Aynanın arkasındaki o pislikler izlerken değil. Ya onu sikecektim ya da sikilecektim. Beni ve Malachi'yi bağlayıp siklerini içimize sokarlardı ve bizi de canavarlar doyana kadar onu almalarını izlemeye zorlardı." Çenesinde bir kas patladı.

"Bunun olmasından nefret ediyorum," diye fısıldadım, hissettiğim öfkeyle ellerim titriyordu.

"Ben de," dedi Asylum, sandalyede arkasına yaslanmış, mavi gözleri uzaklara odaklanmıştı. "Ben kadınları tatlı, şefkatli bir şekilde becermem. Boşalmaları umurumda bile değil. Onları lanet olası bir park bankının üzerine domaltıp içlerine boşaltırım ve ikinci bir bakış bile atmadan çekip giderim. Beni öpmelerine izin vermem. Ama o?" Gözlerini kapattı. "Bu durumda yapabileceğimin en iyisini yaptım. Yeterince iyi değildi. Bir gün ona sahip olmak için ikinci bir şansım olacak ve o zaman ne olacak?" Gözlerini açtı ve bana baktı.

"Ne?" diye sordum. Kaşlarımı çatarak sordum.

Omuz silkti. "Sana söyleyemem. Bu bir sürpriz."

Ona gözlerimi devirdim. "Peki ya Mirage?"

Gözlerini devirme sırası ondaydı. "Onun kendi planları var. Eninde sonunda." Başını hafifçe vurup sola doğru eğdi ve gülümsedi. "Siktir git. Öyle mi düşünüyorsun?"

Çok garip biriydi. Yine de onu zorlamadım. Havayla konuşmasına izin verdim çünkü bu benim üzerimdeki baskıyı azaltıyordu.

Kalktım, odamdaki mini buzdolabına gittim, bir buz torbası aldım ve tekrar yatağıma oturmadan önce şişmiş yanağıma bastırdım.

"Peki, ateşböceğimle birlikte olma zamanı geldiğinde, bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu, görünüşe göre konuşması bitmişti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. Onu seyircilerle değil de yalnız mı istiyorsun?"

İçimi çektim. "Seyirci olmaya alıştım. Bir kez olsun sahnenin ortasında olmak güzel olurdu."

Bana sırtıttı. "İzlemeyi seviyorsun."

"Yani?" Boğazım düğümlenerek meydan okudum.

Sırtışı genişleyerek tam bir sırtışa dönüştü. "Sen de buradaki herkes kadar berbat durumdasın. Sadece bunu saklamakta çok iyisin." Bana baktı. "Söyle bakalım. Aletini ilk kez ıslattığında gözetmenlerle yalnız mı kalmak istiyorsun?"

Ona ekşi bir bakış attım.

"Hadi ama dostum. Onunla yaşadığım deneyim hakkında bir şeyler anlattım. Şimdi sıra sende." "Bir paylaşım çemberinde olduğumuzu fark etmemiştim," diye mırıldandım.

"Evet, öyleyiz. Anlat bana."

İçimi çektim. "İlk kez kiminle yapacaksam onunla yalnız kalmak istiyorum."

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Gözetmenlerin onun bedenini sikmesini izlemeyi nasıl karşılayacağını düşünüyorsun?"

Bir an için gözümü ondan kaçırdım. "Bilmiyorum dostum. Bu konuda konuşmak istemiyorum." "Ama o benim ateş böceğim, değil mi? Kaybetmek istediğin kişi o."

Başımı salladım ve nefes verdim. Bu konuda ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Evet."

Ayağa kalktı ve yatakta yanıma oturdu. "Tavsiyede pek iyi değilimdir ama sana şunu söyleyeyim. O da seni istiyor. Onunla uzun bir oyun oyna. İhtiyacı olduğu kadar yavaş git. Gözetmenlerin arasına böyle gireceksin."

Önümüzdeki duvara bakarken hiçbir şey söylemedim.

"Kendi deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki, sevdiğiniz birini beklemek berbat bir şey. Onun benim yüzümden öldüğünü ve yaptıklarımla kendi dünyamı mahvettiğini düşündüm. İkimizin de ikinci şansı var. Uzun oyun... Gölge."

Ona baktım ve başımı salladım. "Evet. Uzun oyun." Bana sırtıttı ve başını sola doğru eğdi.

"Onun aklını başından alacaksın. Düşündüğün o şeyi yap. Haçlı olanı." Sözleri karşısında yanaklarım kızardı. "Kafamın içinden çık, adamım."

Göz kırptı ve ayağa kalktı. Dolabıma girip çantamı almasını izledim.

"Ne yapıyorsun?" Şifonyerime gidip birkaç kıyafet çıkarırken kaşlarımı çattım. "Yeni bir oda arkadaşına ihtiyacım var. Bu sen olacaksın."

"Cehennem gibi." Ayağa kalktım ve çantamı ondan almak için hamle yaptım ama bana ters ters baktı.

"Eğlenceli olacak. Zamanını iki yer arasında paylaşırabilirsin. Kanka oluruz."

"Sin'in senin kankan olduğunu sanıyordum."

"Öyle. O birinci kanka. Sen de kanka ikisin. Birbirimize uygun tişörtler alacağım." Birkaç çift çorap aldı ve çantama koydu. "Biri neden benim odamda uyuduğunu sorarsa, geceleri yerde yatıp bahçe sümüklüböceğiymişim gibi davranabilmek için vücuduma bebek yağı sürmek için yardıma ihtiyacım olduğunu söyle."

"Bu çılgınlık." Ona homurdandım.

Göz kırptı. "Güven bana. Bu yaptığım en tuhaf şey değil." "Bu beni neden şaşırtmadı?"

Mavi gözleri deliliğiyle parlıyordu. "İlk kızımızı birlikte becerene kadar bekle. Çılgınca olacak, kanka. Marşmelov kabartmasından sen sorumlusun. Unutursan işe yaramaz."

Sirena'nın mırıldanmayı sevdiği şarkıyı mırıldanarak odamda dolaşmaya, rastgele bir şeyler alıp çantama koymaya devam ederken şaşkınlıkla ona baktım.

Kahretsin, o bir kabustu, ama benim kabusumdu.

Sanırım daha kötüsü de olabilirdi.

KİLİSE

Stitches'in Bryce'a ulaşmak için evimizi parçalamaya çalışmasının üzerinden **bir** hafta geçti. Neyse ki Bryce daha sonra pek ortalıkta görünmez oldu, bunun için minnettarım. Sirena çoğunlukla eski haline dönmüştü.

Bütün hafta derslere girmemiştım. Ashes bana bir mola daha vermek için Sin'le oturuyordu ve Stitches avluda Sirena'nın dersten çıkmasını bekliyordu.

Yatağıma uzanıp tavana bakarken başımın üzerinde bir hareket duydum. Cady'yi nadiren görürdük. Aslında, yukarıda olduğunu bilmesem, hayaletlerimiz olduğunu düşünebilirdim. Hiç aşağı inmedi. Sirena kapısının önüne yiyecek ve içecek bırakmaya devam ediyordu ama Cady ne konuşuyor ne de kapıyı açıyordu. Bu hayaletimi rahatsız ediyordu. Bu hiç hoşuma gitmiyordu. Aslında, bu beni kızdırmaya başlamıştı. O sürtük sonsuza kadar kilitli kalamazdı.

İçimi çekerek ayağa kalktım ve Sirena'nın odasına, daha doğrusu artık Cady'nin o d a s ı n a açılan kapıya doğru ilerledim. Kapıyı çalmadan önce bir süre baktım.

Hiçbir şey.

Kapıyı tekrar çaldım. Hâlâ ses yok. Her zamanki gibi sabrım zaten zayıftı, bu yüzden bu benim için işe yaramayacaktı.

Cebimden kapının anahtarını çıkardım ve basamakları ikişer ikişer çıkmadan önce kilidi açtım. En tepeye vardığımda Cady'yi pencereden dışarı bakarken buldum.

"Davetli değilsen içeri girmemelisin," diye mırıldandı, bana bakma zahmetine girmeden.

"Burası benim evim. Ne istersem onu yaparım," diye karşılık verdim ve odaya tamamen girdim. Orada oturup pencereden dışarı bakarken bana Sirena'yı hatırlattı.

Sinirlenerek gidip önünde diz çöktüm.

"Kendini toparlamalısın, Claws."

Dikkatini pencereden uzaklaştırdı ve kan çanağına dönmüş gözlerle bana baktı. "Sirena Adam'ı öldürdü. Yaptığı şey yüzünden onu bıçaklayarak öldürdü," diye devam ettim.

Alt dudağı titredi ve gözleri buğulandı. Onun öldüğünü biliyordu. Sadece nasıl olduğunu bilmiyordu.

Yaptığımızı düşündüğünü anladım.

"Bu seni kızdırıyor mu?" Sesim yumuşaktı.

"Evet," diye cevap verdi, sesi titriyordu. "Ama düşündüğünüz sebeplerden dolayı değil. Bunu yapmalıydım ama aptalın tekiydim ve şimdi..." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve tekrar pencereye doğru baktı.

"O benim kardeşimdi," dedim.

Gözlerini kocaman açarak bana baktı.

Başımı salladım. "Daha yeni öğrendim. Babam annesini becerdi ve bu kâbusu yarattı. Yani tek kardeşim artık ölü."

"Beni suçluyor musun?" Burnunu çekti.

"Hayır." İçimi çektim. "Ben suçlamıyorum. Babamı suçluyorum. Yaşadığım her sorunun sebebi o, sen değilsin." Gözyaşlarını sildi ama bir şey söylemedi.

"Neden aşağıya gelmiyorsun?"

"Çünkü Sirena'nın yüzüne bakamam. Benden nefret eder."

"Neden senden nefret etsin ki?" O gece neler olduğunu anlatmasını umarak bekledim. Kendisinin ve Sin'in çıplaklığı konusunda hiç de açık sözlü olmamıştı.

Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü.

"Hepsi benim hatam. Tam bir aptaldım. Adam'ın değişebileceğini düşündüm. Bana değişeceğini söylemişti. Sirena'yı istemediğini söyledi, ben de kıskandım. Bana her şeyin daha iyi olacağına söz vermişti. Birine sahip olmak için o kadar çaresizdim ki her şeyi berbat ettim. Sirena'yı dinlemeliydim. Daha iyi biliyordum. En kötüsü de bu. *Biliyordum* ama yine de yaptım. Ve şimdi..." Sesi kesildi.

"Peki şimdi ne olacak?" O usulca ağlarken onu inceledim.

"Günah," diye boğuldu sonunda. "Adam."

"Sin'i becerdin mi?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak sordum.

Biraz daha yüksek sesle ağladı, küçük bedeni titriyordu. Öne doğru eğildim ve yüzünü kavrayarak onu bana bakmaya zorladım.

"Cevap ver, Cadence. Sinclair'i siktin mi?"

Sefil bir şekilde başını salladı, gözyaşları yanaklarından aşağı hızla yuvarlanıyordu.

"Ben istemedim. Sirena'yı seviyorum. Bunu ona asla yapmazdım. Adam bunu yaparsak onu rahat bırakacağını söyledi. Onu öldürmeyecekti. Onu bir daha asla rahatsız etmeyecekti. Ona karşı güvende olacaktı. Ona inandım," diye boğuk bir sesle konuştu. "Sin de ona inandı. Adam'a yalvardı. Rina'yı rahat bırakacağına yemin ederse ona istediği her şeyi vereceğine dair sözler verdi. Adam bize, eğer bunu yapmazsak, onu incitmesini izleteceğini söyledi. Onu öldüreceğini. Bize ilaç verdi. Başım çok tuhaf oldu."

Gözlerini tekrar sildi. Gözyaşlarının sel gibi akmasına hiçbir faydası olmadı.

"Adam söz verdi. İzlemesine izin vermemi ve Rina'nın güvende olacağını söyledi. Onun için her şeyi yaparım. Bu beni öldürüyor. Beni öldürüyor!" Mavi gözleri benimkilere kilitlendi. "Dante, *lütfe*."

"Lütfe, ne?" Fısıldadım, itirafı karşısında midem bulandı. Sin'i tanırdım. Aldatanlardan nefret ederdi. Yalancılardan nefret ederdi. Bells ona bir numara yapmıştı ve neredeyse onu bu çılgınlık yüzünden kaybediyorduk. Sirena'ya ne kadar derinden aşık olduğunu bilmek, bu yeni şeyin ona neler yapabileceği korkusuyla göğsümün sıkışmasına neden oldu. Tesiste Sirena'nın başına gelenler yüzünden zaten kendini hırpalamıştı. Şimdi de bu mu?

SIKTIR.

"Öldür beni," diye usulca bitirdi.

"Seni öldürmemi mi istiyorsun? Bunun ne yararı olur ki?"

"Bu şekilde yaşayamam. Lütfen. Lütfen yap şunu. Sana yalvarıyorum. LÜTFEN!" Dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü bana döndü, isteğini tekrarlarlarken kelimeleri dudaklarından hızla dökülüyordu.

"Rina öğrenirse benden sonsuza dek nefret eder. Bunu benim için yapmanı istiyorum. Lütfen. Lütfen, Dante. Lütfen. Bunun olmasına izin verdim çünkü Adam'ın bundan sonra yaşamama izin vereceğini düşünmedim. Sirena'yla yüzleşmek zorunda kalmayacağımı düşündüm. Güvende olacağını."

Uzandım ve elimi narin boğazına doladım, elime düşen gözyaşlarının nemini hissettim. Tutuşumu sıkılaştırdığımda elimin altında titredi.

Cadence Lawrence cesurdu. Bu

yönüne hayran kaldım.

Boğazındaki tutuşumu sıkılaştırdım ve kısıtlı hava akışı yüzünden nefes alış verişinin düzensizleşmesini dinledim. Öldürmek kim olduğumun bir parçasıydı. Onu boynundan tutarken, mutluluk hissinin içime akmasına izin verdim. Öldürmenin bana verdiği hazzın tanıdıklığı bedenimin canlanmasını sağladı.

Onu kabaca yere ittim ve vücudumu onunkinin üzerine koydum, gözlerinin nasıl genişlediğini ve ağız dolusu hava almaya çalışırken göğsünün nasıl hareket ettiğini içime çektim.

Elimi daha da sıktım. Cadence küçük, narin bir şeydi, tıpkı benim hayalet gibi.

Ben onu boğmaya devam ederken göğsü kabardı. Birini çıplak elle öldürmek için çok şey gerekirdi. Bunu daha önce birçok kez yapmıştım. Birini öldürmenin en iyi üç yolu listemde yer alıyordu - hayatın elimden kayıp gittiğini hissetmek sikimi sertleştiriyordu.

Bu beni biraz daha delirtti.

Güzel gözlerindeki kan damarları parçalanmaya başladı. Dudakları aralandı, nefes almakta

zorlanıyordu. "Bunu sen istedin," diye fısıldadım ona. "İstedini elde ettiğinde ağlama."

Sözlerim üzerine gözlerinden daha fazla yaş süzüldü.

Eğildim ve dudaklarım kulağına değmeden önce burnumu titreyen çenesinde gezdirdim.

"Öldürmeyi seviyorum," diye fısıldadım kulağına. "Bu benim tutkum. Beni harekete geçiren şey bu. *Beni inşa eden* şey bu. Bugün sana iyilik yapmayacağım. Yaptığın seçimlerle yaşayacaksın ve daha iyisini yapmayı öğreneceksin. Bazen başarısızlıklarımız en iyi öğretmenlerimizdir." Tarçın ve leylak kokusunu içime çektim. "Seni öldürmek hayaletime zarar verir. Ona böyle bir şey yapmam. Bu kadar bencil olmayı bırak. Onu seviyorsan yaşarsın. Onu seviyor musun?"

Evet olduğunu sandığım bir ses çıkardı.

Kendimi geri çektim ve pancar gibi kızarmış yüzüne baktım.

Dikkatlice, ona olan bağımlı gevşettim. Ağız dolusu hava emerken şiddetli bir şekilde öksürdü.

"O zaman yaşa," dedim tehlikeli bir fısıltıyla. "Eğer bir daha ölmeyi düşünürsen, bunu kendi başına yap. Sana iyilik yapmakla ilgilenmiyorum."

Bana baktı, ben üzerine çıkmaya devam ederken küçük bedeni titriyordu.

"Lütfen ona söyleme," diye mırıldandı ve bana doğru uzandı. "Dante. *Lütfen söyleme*. Benden nefret edecek. Onu kaybedemem. Sahip olduğum tek şey o."

Elini elime aldım ve bana bakacak şekilde oturması için onu çektim. Kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor, çirkin sırlarını anlatmamam için sessizce yalvarıyordu. Elini bıraktım, yüzünü sıkıca kavradım ve şiddetli bir şekilde salladım.

"Bunu sen yaptın. Ona ne yaptığını söyle, yoksa ben söylerim. Beni anlıyor musun?" Yüzünü tekrar salladım. "Onun bir çöp olduğunu biliyordun ve onu o lanet çöplükten çıkarmaya devam ettin. Biliyordun Cadence."

Boğuk bir hıçkırık çıkardı ve sefilce başını salladı.

"Benimle konuşurken kelimeleri kullan," diye hırladım.

"Evet. Ona söyleyeceğim."

"Önümüzdeki yetmiş iki saat içinde seni aşağıda, toplumun işleyen bir parçası gibi görmeyi umuyorum. Eğer yapmazsan, yemin ederim ki buraya gelir ve seni doğduğuna pişman ederim Pençe. Sin'e ne yaptığımızı hatırlıyor musun?"

"Evet." Daha çok ağladı.

"Sirena'yı gülümsettiğini görmezsem sana yapacaklarımın yanında bu, parkta bir Pazar yürüyüşü gibi kalacak. En ufak bir şekilde bile strese girerse senin için gelirim. İnan bana, beni kızdırmak istemezsin."

Acınası bir şekilde başını sallarken gözyaşları elime damlamaya devam etti.

"Her seferinde bir sorunla uğraşıyoruz. Bu işi halledelim ki bu piçleri ortadan kaldırmaya odaklanabilelim. Bunu istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı.

Merdivenlerden gelen gıcırtilar beni duraklattı.

"Malachi," diye seslendim, o olduğunu biliyordum. Benim hayaletim olamayacak kadar ağır bir gıcırtıydı. Keşifleri söz konusu olduğunda küçük bir hayalet gibiydi.

Arkamdan boğazını temizledi. "Dante."

"Cadence ve ben sadece biraz konuşuyorduk, değil mi?" Yüzünü serbest bıraktım ve ona baktım. "Evet."

Gözlerini sildi.

Stitches konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı. "Sirena aşağıda seni bekliyor."

"Mükemmel." Ayağa kalktım ve Claws'a bir daha bakmadan merdivenlere yöneldim, Stitches da peşimden geliyordu. Kapı arkamızdan kapandığı anda beni duvara doğru itti.

"Neye bulaştım ben?" diye sordu, kara gözleri parlıyordu ve dudağı öfkeli bir küçümsemeyle kıvrılmıştı. Kardeşimi, bir şekilde çuvalırsam benimle dövüşmeye ve muhtemelen beni öldürmeye hazır olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

Uzandım ve kravat olarak taktığı ilmeği düzeltiltim.

"Sakin ol, kardeşim. Kızımıza zarar vermektense ölmeyi tercih edeceğimi bilecek kadar beni tanıyor olmalısın. *Kız kardeşiyle* oynasarak onu inciteceğime gerçekten inanıyor musun?"

Nefes verirken vücudundaki gerginlik gözle görülür bir şekilde azaldı. "Hayır, ona zarar vereceğini sanmıyorum." Benden uzaklaştı ve ben de hızla onun boşluğuna girdim.

"Yine de konuşmamız gerekiyor," dedim usulca.

Gözlerinde korku parladı. "Sana... söyledi mi?"

"Sonra konuşuruz." Ayrıntıya girmedim. Yanından geçip aşağıya indim ve hayaletimi sandalyemin üzerinde beni beklerken buldum.

Göğsümde bir şey açıldı ve kendimi ona doğru koştuktan ve onu kollarıma sürüklemekten alıkoyamadım.

Aniden sarılmama şaşırmış gibiydi ama bildiğim gibi karşılık verdi. Parmaklarını saçlarımda gezdirerek tüylerimi diken diken etti ve boynuma sokuldu.

Ona asla zarar vermem.

Bu his ona sarıldıkça daha da güçlendi.
Sirena Lawrence benim tüm dünyamdı ve bunu bozmaya çalışan herkese lanet olsun.

SIRENA

Stitches bana doğru itti, hepsini amımın içine alırken sırtımı eğmemi sağladı.

"Lanet olsun, sikimi çok iyi bir kız gibi alıyorsun," diye mırıldandı vücudumu itip kakarken, dövmeli kaslarının tüm sert düzlemleri sergileniyordu.

"Aç," diye talimat verdi Church.

Başımı çevirdim ve dudaklarımı onun için ayırdım. Yatağında başımın üzerinde diz çökerken sikini ağzımın derinliklerine itti. Stitches ve ben eve geldiğimizden beri garip davranıyordu. Onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu biliyordum, ama gerçek Church tarzında, bu konuda sessizdi.

Yarın sabaha kadar yine kendinde olmazsa konuyu açacağıma söz verdim. Adam olayından dolayı hâlâ üzgün olduğunu tahmin ediyordum ve üzüntüsünde herhangi bir payım olmasından nefret ediyordum. Bunu ona söylemek istiyordum ama onu öldürdüğüm için pişmanmışım gibi görünmeden bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Çünkü pişman değildim ve fırsat verilse yine yapardım. Onun gibi canavarlar kurbanlarıyla aynı havayı solumayı hak etmiyordu.

Church'ün parmakları saçlarıma dolandı ve beni sikine karşı haykırmaya zorladı. Stitches beni becerirken ağzıma ne yaptığına bakarken yeşil gözleri vahşiydi.

Stitches bana iki kez daha çarptı ve ben onun üzerine boşalmaya başladım. Bir an sonra inledi, siki içimde derinlerde seğiriyordu.

Stitches yanıma uzanmak için hareket ederken Church ağzımdan kurtuldu.

Church bacaklarımı tekrar ayırarak, "Bırak gireyim," diye bağırdı. Bacaklarımın onun için açılmasına izin verdim ve hiç vakit kaybetmeden daha fazla tantana yapmadan içimin derinliklerine itti.

İnledim, ama Church beni kabaca becerirken Stitches bir öpücükle susturdu. Tekrar boşalmam uzun sürmedi, vücudum yoğunluktan titriyordu.

"İşte böyle bebeğim," diye inledi Church. "Kahretsin, bu amcığı seviyorum. Benim için çok sıkı."

Aletiyle daha fazla buluşmak için kalçalarımı kaydırdım. Çabalarım karşısında yumuşak, karanlık bir kıkırdama çıkardı ve kalçalarımı sıkıca kavrayarak içime öyle sert girdi ki dudaklarım Stitches'tan koptu. Tekrar **b o ş a l ı r k e n** yataktan doğruldum.

"İşte bu," diye inledi Church, siki derinliklerime boşalırken kasları gergin ve sıkıydı. Sonunda kalçalarımındaki tutuşunu gevşetti ve Stitches yumuşak bir kahkaha atarken beni öpmek için öne eğildi.

Church yuvarlanıp beni kollarına çekerken Stitches, "Temizlenmesi gerekiyor," diye yorum yaptı.

"Bu gece olmaz. Bütün gece amından döllerimizin akmasını istiyorum," diye mırıldandı Church dudaklarını şakağıma bastırmadan önce. "Onun böyle kirli olması hoşuma gidiyor."

Bacaklarımın arasında kayganlaşan salınımlarını hissederek irkildim ama ayrılmaya çalışmadım. İkiye karşı birdi, bu yüzden nasıl biteceğini biliyordum.

Gözlerimi kapatıp daldım, iki gözetmenim beni sıkıca tutuyordu. Yarın saatin dört olması için dua ettim çünkü bizi o kadar çok özlüyordum ki bu beni boğuyordu.

ASHES ertesi sabah kapıdan içeri girdiği anda ona doğru koştum ve kollarımı boynuna doladım. Hafifçe güldü ve beni sert vücuduna yasladı.

"Cennet, sorun ne bebeğim? Beni özledin mi?" Beni derin derin içine çekmeden önce yumuşak bir şekilde alay etti. Sin'den haber almak için çaresizce ondan uzaklaştım.

"Günah iyi gidiyor," dedi, sanki aklımı okumuş gibi gülümseyerek.

Stitches bu sabah onunla oturmak için gitmişti. Orada olamamaktan nefret ediyordum. Tesisten nefret etsem de Sin'i seviyordum ve onu görmeye ihtiyacım vardı.

Elini tuttum ve üzerine hızlıca bir şeyler yazdım.

Ne söylediğimi anlamaya çalışırken kaşlarını çattı.

Kelimeleri sıraladıktan sonra nazikçe, "Bebeğim, gidemezsin," dedi. "Özür dilerim."

Kalbim söndü. Yeterince uzun süre devam edersem, özellikle de sevgilim Ashes'le, adamlardan birinin kırılacağını ve Sin'i görmeme izin vereceğini düşündüm. Beni güvende tutmaya çalıştıklarını biliyordum ama yanımda olurlarsa iyi olacağımı da biliyordum.

"Hey, üzülme. Durumu iyi. Yakında eve dönecek. Söz veriyorum." Ashes bana tekrar sarılmadan önce dudaklarını nazikçe dudaklarıma değdirdi.

Ona doğru iç çektim, duman ve deri kokusunu içime çektim, kalbim üzüntüyle doldu. Sadece Sin incinmemişti, Cady de hâlâ benimle konuşmuyordu. İkisini de görmeye çalışıyordum ama hiçbir şey işe yaramıyordu.

"Sirena, kuralları biliyorsun," dedi Church, arkamdan yaklaşıp beni Ashes'ten uzaklaştırarak. "Senin güvende olmanı istiyoruz. Tesiste hiç vakit geçirmene gerek yok, Sin'i ziyaret etmene bile. Bir daha da sorma. TAMAM MI?"

Ona kaşlarını çattım, öfkem yükseliyordu.

Church sinirlendiğimi fark ederek, "Dur," diye mırıldandı. "Seni seviyorum, hayalet. Ben sadece en iyisini yapmaya çalışıyorum."

İçimi çektim, bunun kaybedilmiş bir savaş olduğunu biliyordum, en azından Church için. Bu Ashes üzerinde çalışmayı bırakmayacağım anlamına gelmiyordu. Stitches, Sin'i ne zaman görmeye çalışsam daha ben ona iletemeden talebimi geri çevirmeye devam ediyordu. Tesisten benden daha fazla nefret ediyordu, bunun iyi bir nedeni vardı. Tüm hasta canavarları da beraberinde götürerek yerle bir edilmesi gerekiyordu.

"Üzülme." Church çenemi yukarı kaldırdı. "Üzgün olman hoşuma gitmiyor. Bu beni... kızdırıyor." Bu sözler karşısında kaşlarını çattı. Son zamanlarda duygularını anlamak için çok çabalıyordu ve bunun üzerinde çalışmasına bayılıyordum. Ancak, bu sefer sadece Sin'le geçirmem gereken beş dakikayı bana vermesini istiyordum.

"Bir fikrim var," dedi Ashes, dikkatimi Church'ten uzaklaştırarak. Bir

çözümü olduğunu bildiğim için hevesle ona baktım.

Telefonunu çıkardı ve tepkime usulca kıkırdadı. Sonra kanepeye doğru yürüdü, geçerken elimi tuttu ve beni kucağına çekti.

Bir görüntülü arama çaldığında bir süre ekrana baktım.

Birkaç dakika sonra Stitches'in yüzü ekrana geldi.

"Hey," dedi yakışıklı yüzüne yayılan bir gülümsemeyle. "Angel, bebeğim, bu sabah ayrıldığımdan bile daha güzel görünüyorsun. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Tatlı sözleriyle yüzüm ısındı ve bir eliyle telefonu tutarken diğer eliyle beni tutan Ashes'e sarılmak için zaman kaybetmedim.

Stitches ekrana bakıp sırtarak, "Eminim ne istediğini biliyorum," diye devam etti. Telefonu çevirdi ve ben de mezarlıktaki geceden beri Sin'e ilk kez baktım.

Öne doğru oturdum, Ashes'in elinden telefonu aldım ve burnunda bir kanülle hastane yatağında yatan Sin'e baktım. Yüzündeki morluklar ve kesikler iyileşiyordu ama zayıf ve bitkin görünüyordu.

"Siren," diye mırıldandı, sesi çatlıyor ve gözleri buğulanıyordu. "Bebeğim..."

Hastane yatağında ona bakarken gözlerim yaşlarla doldu. Sarı saçları dağınıktı ve her zamanki topuzundan ayrılmıştı. Church ve çocuklar onu evden kovduklarında saçlarını kesmişti ama yine de her zaman arkadan toplardı. Etrafı dağınıktı ve neredeyse omuzlarına kadar sarkıyordu. Gri gözleri gölgelerle çevriliydi ve yüzündeki hafif morluklar onu bitkin ve incinmiş gösteriyordu. Tek yapmak istediğim uzanıp ona sarılmaktı.

"Al, al. Malachi. Al şu lanet telefonu," diye mırıldandı Sin. Ekrandaki video döndü ve Stitches kaşlarını çatarak geri dönmeden önce bir anlığına karardı. Arka planda Sin'in burnunu çektiğini duyabiliyordum.

Kalbim sıkıştı ve korku içimde hızla ilerledi.

"Ben onunla konuşurum. Ağır ağrı kesiciler kullanıyor..." Stitches ekran dışında olan Sin'e baktı.

Ashes boğazını temizleyerek, "Dinlenmeye ihtiyacı var," dedi. "Ona biraz huzur verelim. Yakında eve dönecek."

Telefonu Ashes'e geri verdim ve o da bağlantıyı kesmeden önce Stitches'a hızlıca veda etti.

Bize kaşlarını çatarak bakan Church'e baktım. Sin'in tuhaflığını o da fark etmişti. Başını salladı ve parmağıyla beni sandalyesine oturmam için işaret etmeden önce iç çekti. Emredildiği gibi gittim ve yüzümü boynuna gömmeden önce kucağına kaydım.

"Ashes haklı. Sin'in kafası şu an çok iyi. Hâlâ çok acı çekiyor. Sakinleşince eve dönecek. Söz veriyorum." Bana sıkıca sarıldı, kucağında hafifçe salladı. "Ama derslere gitmemiz gerek, tamam mı? Bu bokun aşağıya akmasını ve bizi mahvetmesini istemiyorum. Sınıfa gidip benim uslu kızım olur musun?"

Sin'e koşup ona ne kadar korktuğumu ve şu anda ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söylemek istememe rağmen başımı salladım.

Bunu yapamazdım. Sadece kelimelerim çalışmak istemiyordu, aynı zamanda adamlar beni tıbbi tesisin yirmi metre yakınına sokmuyorlardı.

"Üzülme," diye mırıldandı Church. Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. "Her şey yoluna girecek. Yemin ederim."

Bir mesaj yazarken kaşlarını çatmış telefonuna bakan Ashes'e baktım. Sonunda ekranı kararttı ve bize baktı.

"Doktor Sin'i kontrol etmeye geliyor. Stitches şu anda onu yeniden değerlendirdiğini söyledi." Ashes bana bir gülümseme sundu. "Muhtemelen bu hafta eve gelebilecek, cennet. Ona küçük bir parti verebiliriz."

Alt dudakımı ısırđım ve ayağı kalktım. Church homurdandı, mesafemden hoşnut olmadığı belliydi. Ashes'in yanına gittim. Avucunu bana doğru uzattı ve ben de hızlıca tenine harfler karaladım.

Bu hoşuma giderdi.

Bana o tatlı gülümsemelerinden birini daha verdi ve ayağı kalktı. "Güzel." Alnıma bir öpücük kondurdu ve elimi tuttu. "Derslere gitmemiz gerekiyor. Kilise doğru."

Church'ün ayağı kalktığını duymamıştım ama Ashes beni kapıya doğru götürürken aniden arkamızdıydı.

Church ceketimi kancadan çıkarıp giymeme yardım ederken Ashes çantamı aldı. Birkaç dakika içinde ana kampüse giden yolda yürümeye başladık. Aklım Cady'ye kaydı. Yakında iyileşmesi için sessiz bir dua gönderdim. Adam, o ve Sin'le birlikte yaşadığım şeyi unutmamıştım. Bu beni bir hastalık gibi rahatsız ediyordu. Tüm çirkin düşünceler gelgit dalgaları gibi kafamdan geçip duruyor ve beni hasta ediyordu.

Tanrım, lütfen aralarında bir şey olmasına izin verme.

Bilim binasına girdiğimizde Church, "Öğle yemeğinden önce seni almaya geleceğim," dedi. Dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce beni kendine doğru çekti. Ben de onu nefesim kesilene kadar öptüm. Beni serbest bıraktı ve sırtı. "Uslu dur, hayalet."

Geri çekildi ve Ashes onun yerini aldı. Öpücüğü çok daha tatlıydı. Çekilmeden önce yüzümü okşadı.

"Seni seviyorum. Kendine iyi bak. Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at, tamam mı?"

O uzaklaşırken başımı salladım. Çocuklarıma dönüp beni terk etmeden önce küçük bir el salladım. İç çekerek sınıfıma girdim, sabah kimya dersine başlamaktan nefret ediyordum. Yine de böylesi daha iyiydi. En azından zihnimi meşgul edecekti, böylece Sin'i düşünmek zorunda kalmayacaktım.

†

KIMYA YARDIMCI OLMADI. Aslında bütün sabahı Sin'i nasıl görmem gerektiğini düşünerek geçirdim. Onunla konuşmam gerekiyordu. Öğle yemeğinden hemen önce ona bir not gönderebileceğim aklıma geldi. Dikkatlice yazdım. Rahibe Clare'e tuvaleti kullanmam gerektiğini söyleyerek çantamı aldım ve odadan erken çıktım. Eğer beklersem, Church beni bulurdu ve o zaman notumu iletemezdim.

Bryce öğle yemeğinden önce ofiste çalışıyordu, ben de oraya gittim ve onu masanın arkasında kâğıtları zımbalarken görünce rahat bir nefes aldım.

"Hey," dedi, ofise adım attığımda bana bakarak. İşlerini yaparken durakladı, gözleri beni hevesle içine çekti. Onu görünce midemde kelekler çılgınca uçtu. Kumral bukleleri alnına düşüyordu ve bugün üst düğmesini iliklememişti. Kravatı bile biraz gevşek duruyordu.

"Her şey yolunda mı?" Endişe yakışıklı yüzünü kaplamıştı. Masanın etrafından dolaşıp yanıma gelirken aklımdan iğrenç düşünceler geçiyordu. "Sirena?"

Sertçe yutkundum ve onu öpme düşüncesini aklımdan uzaklaştırdım. Bu konuda saygılı olacağıma dair kendime yemin ettim. Church zaten mücadele ediyordu. Stitches da öyle. Ashes bu konuda pek bir şey söylemedi ama yeni arzularımınla tamamen aynı fikirde olmadığını söyleyebilirdim.

Ve Sin.

Nefes verdim. O benim öncelikli odağımdı.

Notu uzattım ve o avucumdaki katlanmış kareye bakarken gözlerimi açtım. "Günah mı?"

Kaşlarını çattı ve bana baktı.

Ona tekrar göz kırptım ve dudaklarımı yaladım. Bir adım öne çıkarak alanımı daralttı. Kolonyasının kokusu bana doğru yayıldı. Derin derin içime çektim, onun o farklı, tatlı kokusunu seviyordum.

Ofiste yalnız olduğumuzu fark ettim.

Parmak eklemleri çeneme değerken nefes verdim ve gözlerimi kapattım.

"Seni özlüyorum," diye fısıldadı, fısıldamaya devam etmek için başını aşağı doğru eğdi. "Kahretsin, kek, seni aklımdan çıkaramıyorum."

Göz kapaklarımı sıkıca birbirine kenetledim.

"Sin'in bunu almasını sağlayacağım." Gözlerimi açtığımda geri çekilmeden önce notu nazikçe elimden aldı.

Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atarken ona baktım.

Bana, kafeste tuttuğunu bildiğim canavarı gizleyen o tatlı gülümsemesini verdi.

"Asylum bu Cuma bir film maratonu düzenliyor. Belki sen de bize katılabilirsin? Beni kendi yatakhaneşine taşıdı." Ela gözlerini devirdi. "Arkadaşıktan hoşlandığını söyledi. Garip çünkü onun yalnız biri olduğunu sanıyordum ama hey, garip zamanlar, değil mi?"

Yakışıklı yüzünün her hatlarını ezberlerken alt dudağımı ısırdım.

"Beni de onunla birlikte spor salonuna götürüyor. Birlikte koşuyoruz. Tüm o sesleri ve bilmeceleri aştığın ızda eğlenceli biri."

Elimi uzattım ve yüzünü okşayarak onu cümlesinin ortasında durdurdum.

Ona dokunmak istemem dışında bunu neden yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerini kapattı ve elimi hafifçe yanağından aşağı doğru sürüklerken yumuşak bir nefes verdi.

Ona bakarken kalbim hızla çarpıyordu; çok güzeldi. Adam'ın öldüğü gece mezarlıkta paylaştığımız öpücük aklımdan geçti. Elim yüzünden çekerken duygularımı bastırdım ve kendimi odaklanmaya zorladım.

Gözlerini açtı ve bana baktı, adem elması sallanıyordu.

"Bunu Sin'e götüreceğim," diye fısıldadı. "Lütfen Cuma günü gelmeye çalış. Küller o gün yanar. Seninle ilgilenebiliriz."

Geri çekilmeden önce ona hafifçe başımı salladım. Ben hızla kapıdan çıkıp koridorda ilerlerken bakışlarını üzerimde sabitledi.

Tek bildiğim Cuma günü onunla oturup kötü filmler izlemeyi çok istediğimdi. Tımarhane çok.

Çok şey değişmişti ve bundan kesinlikle nefret etmiyordum.

SİN

Tesisteki yemeklerin ne kadar berbat olduğundan nefret ederek tatsız puding kabını yedim. Doktor henüz eve dönecek kadar iyi olmadığımı söyledi ama bana Cumartesi günü için geçici bir çıkış tarihi verdi. Eğer yemek yersem. Yemek yemediğimden beri daha fazla kilo vermiştim. Church bile bu konuda yorum yaptı. Kafamda tüm bu çirkin görüntüler ve korkular varken yemek yemeyi sürdürmek zordu.

Sirena'nın beni araması ve benim ona çıldırmam hâlâ aklımı kurcalıyordu. Tek yapmak istediğim lanet olası ekrana uzanmak, yumuşak dudaklarındaki pembeliği öpmek ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylemekti. Özür dilemek, iyi olup olmadığını ve benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olup olmadığını sormak istiyordum.

Puding kabını yere bıraktım, iştahım kaçmıştı. Stitches yarın gitmek zorunda kalmamak için erken bir terapi seansına gitti. Bu, öğle yemeği saatinde yalnız olduğum anlamına geliyordu. Yalnız olmak garip hissettiriyordu. Çocuklar beni hiç böyle bırakmazdı. Church burada tek başıma olduğumu öğrenirse çılgına döneceğinden emindim ama Stitches'e gelmesi için telefon geldiğinde ona gitmesini söyledim. Buraya ne zaman gelse kırılacakmış gibi görünüyordu ve açıkçası bunu onun için istemiyordum. Buradan ne kadar çabuk giderse o kadar iyiydi. Burada ona ve Sirena'ya olan her şey için hâlâ kendimi suçluyordum. Ve hatta Asylum. Her şeyi berbat etmemiş olsaydım.

Puding kabını ittim ve yatağımın üzerindeki masayı iterken inledim. Tekerlekleri üzerinde yuvarlanıp gitti ve ben de arkama yaslandım. Kapımın gıcırdayarak açılmasıyla Bryce'ın odama girdiğini gördüm.

"Sorum nedir?" Biraz nefessiz ve yorgun hissederek huysuzca sordum. "Sirena iyi mi?"

"O iyi." Yatağıma yaklaştı ve elini bana doğru uzattı. "Bunu senin almanı istedi." Elindeki nota baktım.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve gözlerim buğulandı.

Siktir, bebeğim.

Boğazım düğümlenerek, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Nefes verdim ve o çantasını karıştırırken notu sıkıca kavradım. Bir defter ve kalem çıkardı ve bana uzattı.

"Sanırım bir cevap istiyor. Ben ona iletirim," dedi ciddiyetle.

Başımı sıkıca salladım ve dışarı bakmak için pencereye yaklaşmasını izledim, bana biraz mahremiyet sağladı. Dikkatle notu açtım ve düzgünce karaladığı yazıya baktım.

GÜNAHKÂR

Seni çok özliyorum ve senin için endişeleniyorum. Söylemek istediğim çok şey var ama burada değilsin. Lütfen bana geri dön; sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacımız var. Bu sabah Tanrı'ya bir dua fısıldadım, bu gece gözlerimi kapattığımda rüyalarımda beni ziyaret etmeni, beni öpmeni ve beni sevdiğini söylemeni istedim. Uyumak için sabırsızlanıyorum çünkü Tanrı dualara cevap verir ve inanıyorum ki sen beni bekliyor olacaksın.

Seni

seviyorum.

Sirenin

Kalemi elime alıp kâğıdın üzerine koymadan önce gözlerimi sildim.

Sonra hiçbir şey.

Her şeyden sonra ona ne söyleyebilirdim ki? Artık her şey boka sarmıştı. Adam bundan emindi. Kahretsin, bundan eminim. Peki ya Cady?

Boğazım yandı.

Kalemi defterin üzerine bıraktım. Bryce döndü ve bana doğru geldi. "Not yok mu?" Kaşlarını çatı.

Başımı salladım. "Hayır. Çok yorgunum."

"Saçmalık," dedi hemen. "Neler oluyor?"

"Dostum, yapma. Yüz soru oyunu için çok yorgunum. Çok yoruldum. Canım yanıyor. Sadece uyumak istiyorum. Kaybol."

"Hıyarlık etme," diye tersledi beni.

Patlamasına göz kırptım. Benim tanıdığım Bryce gölgesinden korkan, sessiz bir adamdı. Onun bana bağırdığını duymak içimde bir şaşkınlık yarattı.

"Senin için endişeleniyor. Seni seviyor. Onun kalbiyle oynama," diye devam etti. Konuşmadan önce bir süre ona baktım.

"İkinizin arasında ne oldu?"

Alay etti. "İstedğim kadar değil. Yaz şu lanet mektubu."

Doğrudum ve dişlerimi sıktım. "Ona dokundun mu?"

"Eğer sen benim sorularıma cevap vermiyorsan, ben de seninkilere vermiyorum. Yaz şu lanet mektubu." "Bana söylersen o lanet mektubu yazarım," dedim.

İç çekti. "Anlatacak bir şey yok. Onu istiyorum. Kilise bana siktirip gitmemi ve ölmemi söyledi.

Hepsi bu." "Peki ya Asylum?" Onu bilgece sözler söylemediğini bilecek kadar iyi tanıdığım için üsteledim.

"Bana sabırlı olmamı söyledi," diye bitirdi. "Eğer o lanet mektubu yazmazsan sabırlı olamayacağım. O yüzden lütfen Sin, senden haber almaya ihtiyacı var. Onun kalbiyle oynama dostum."

Bir an için onu inceledim, içimdeki duygudan nefret ediyordum. Sirenime kötü davrandığının farkına varmak, kalbimin çarpmasına neden olan bir duygu kasırgası hissetmemi neden oldu.

Yine de haklıydı. İkimiz de cehennemi yaşamıştık ve isteyeceğim son şey onun daha fazla acı çekmesiydi.

Kalemi elime alarak yazmaya başladım.

Siren,

Bu sabah sizi üzdüysem özür dilerim; niyetim bu değildi. Şu anda işler benim için zor. Yakında evde olacağım ve sonra konuşabiliriz. Kendine dikkat et ve bu gece rüyanda görüşürüz.

Senin,

Günahkar

Notu katladım ve Bryce'a uzattım. Cebine tıktırdı ve defterini aldı. "Onu seviyor musun?" Her şeyi çantasına geri koyarken fısıldadım.

"Biliyorsun, Sinclair. Bu hiçbir zaman bir sır olmadı." "Sen

onun için benden daha iyisin," dedim usulca.

Uzanıp elimi sıktı ve beni şaşırttı. "Hiçbirimiz onun için yeterince iyi değiliz, ama kimi seveceğine o karar verir. Ona izin ver. Onun seçimlerini kabul et, onlara katılmasan bile." Elimi bıraktı ve erkeklerin her zaman oturduğu sandalyeyi çekti.

"Ne yapıyorsun?" Ona kaşlarımı çattım.

"Öğle yemeğinde ona yaklaşırsam Church beni öldürür, bu yüzden yemek bittiğinde notunuzu birkaç dakika içinde ona vereceğim. Ben seninle takılacağım. Yalnız görünüyorsun ve buranın tehlikeli olduğunu biliyorum."

"Everett ya da canavarlardan biri gelirse beni kurtarabileceğini mi düşünüyorsun?" Ona kaşlarımı kaldırdım. "En kötü seçim olmadığımı düşünmek isterim," dedi sakince ve sandalyesine geri yerleşti.

"Sen farklısın. Ne oldu?"

"Asylum beni onun yanına taşınmaya zorladı. Sirena'nın bir adamı bıçaklayarak öldürdüğünü ve cesedini parçalara ayırdığını gördüm.

Bana aşk ve hayat hakkında yepyeni bir bakış açısı kazandırdı."

Dudaklarımı yaladım, sözleri midemi bulandırdı. "Ne yaptığını gördün mü?" "Gördüm.

Yardım ettim. Ona destek oldum. Evet, dostum. Gördüm."

Bir an sessiz kaldım. "O gerçekten iyi mi?"

"Burada hepimiz deliriyoruz, Sinclair. Bunu biliyorsun," diye mırıldandı. "Ama onun canavarı gerçekten çok güzel. Bizim canavarlarımız gibi değil. Çok daha kötü. Bu bir yıkım. Mükemmel ve öngörülemez. Dehşetin içinde belli bir güzellik var."

Sözleri karşısında kanım dondu ve bana bilmiş bir gülümseme verdi.

"Eğer onu sevecek kadar şanslıysan, bunu yap. Kontrol edemediğin şeyleri düşünmeyi bırak. Adam'la ne oldu? Cady ile?" Bana dik dik baktı. Bilmiş bakışlarının altında yine boğazım yandı. "Senin suçun değil. Onun için yoluna devam et. Önceliğimiz o. Ormanda çürüyen şeyler değil."

"Nereye gidiyorsun?" Ayağa kalkarken fısıldadım.

"Mesajınızı iletmek için." Kapiya doğru yürüdü.

"Bryce?" Duygularımı kontrol altına almaya çalışırken boğazım yanarak seslendim. Durdu ve omzunun üzerinden bana baktı.

"Onu benden almayın," diye boğuldum. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Ben aptal değilim. Seni ö n e m s e d i ğ i n i biliyorum. Onu almaktansa bize katılmanı tercih ederim. Söylediklerimde ciddiyydim. Sen onun için daha iyisin ama lütfen onu alma."

"Asla yapmam," dedi ciddiyetle. "O seçer."

Ve bu sözlerle odadan çıktı, kapı arkasından usulca kapandı.

O seçiyor.

Gözlerimi sildim.

Siktir, bebeğim, lütfen gerçek ortaya çıktıktan sonra da beni seçmeye devam et. Sikeyim. Lütfen.

SIRENA

T Dışarıdaki rüzgâr ağaçların arasından sanki sırlar taşıyormuş gibi, sanki bu evde neyin yanlış olduğunu biliyormuş gibi fısıldıyordu. Oturma odasında, pencerenin yanındaki kadife şezlonga bağdaş kurup oturdum, ellerim Bryce'ın bana Sin'den verdiği notun üzerindeydi. Yanağımın içini acıyana kadar çiğnedim. Kafamda bir sürü çılgın düşünce vardı. Bir sürü endişe ve korku. Sütun mumlarından bazılarını daha önce yakmıştım ve mum ışığının titreşimi duvarlara hareketli gölgeler düşürüyordu ve bunların düşüncelerimin hayaletleri olduğunu hayal ettim, tutamayacak kadar kaygandılar.

Üst katta, kilitli bir kapının ardında, Cady'nin acı çektiğini biliyordum. Hâlâ aşağı inmemişti. Kapıyı çalmamın ve sessizce yalvarmamın hiçbir faydası olmadı. Bu beni içten içe öldürüyordu. Adam'ın ona ve Sin'e yaptıklarının kötü olduğunu biliyordum ama bana yaptıklarının muhtemelen çok daha kötü olduğunu da biliyordum. En azından öyle olması için dua ettim. Sonra belki de Sin'le birlikte çıplak bulunup dövüldüğü için üzgün olmadığını düşündüm. Belki de Adam'ı öldürdüğüm için benden nefret ediyordu, önemseydiği bir adamı. Suçluluk duygusu kafamın içinde çirkin dansına devam etti.

Günler geçti, tek kelime etmedi. Ne bir çığlık. Artık volta atma sesi bile duyulmuyordu. En kötüsü de buydu - ne kadar sessizleşmişti. Sessizlik geri çekilmek demektir ve karanlık onun üzerine çöküyordu, tıpkı bir zamanlar benim üzerime çöktüğü gibi. Onu nasıl geri çekeceğimi bilmiyordum çünkü çoğu gün kendimi zorlukla geri çekebiliyordum.

Gözlerimin arkasındaki acıyla savaşmak için çenemi sıktım ama çabam boşa gitti. Boğazım günlerdir kapalıydı. Kelimeler her zamanki gibi içimde sıkışıyor, midemi bulandırıyor. Tek yapmak istediğim hayal kırıklıklarımı dünyaya haykırmaktır. Ama yapamadım. Elimde hiçbir şey yoktu. Kelimelerin neredeyse kendi akılları varmış gibi görünmesi garipti. Belki de kendimi umduğum kadar kontrol edemiyordum. Belki de son zamanlarda söylediğim sözler içimde yaşayan canavara aitti - bıkmış ve her an savaşıma hazır olan canavara. Katil olduğumu biliyordum, çünkü ne de olsa Adam'ı öldürmüştüm. Kız kardeşimin yaptığım şey yüzünden benden nefret etmesini istemediğim için kafa karışıklığımla birlikte ikamet ediyordum, ama Tanrı yardımcım olsun, bunu gözümü kırpmadan tekrar yapardım.

Kararmaya başlayan geceye bakmaya devam ederken arkamda yumuşak ayak sesleri yankılandı, onu ne kadar özlediğimi ve görmek istediğimi düşünürken Sin'in notu hâlâ elimdeydi.

Kim olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu.

Varlığı, sanki oda onun etrafında eğilmiş gibi kendine özgü bir ağırlıkla geliyordu, ama hafif duman ve deri kokusu bana şirketimin kim olduğunu söylüyordu.

"Selam," dedi Ashes nazikçe. Sandalyemin yanındaki sütun mumların oluşturduğu sıcak ışık havuzuna adım attı. "İyi misin cennet?"

Gözlerimi kırıştırdım ve zorla başımı salladım. Daha fazlasını söylemek için yüzüme güvenmiyordum ve dürüst olmak gerekirse, sessizce hıçkırmamla sonuçlanmayacak daha fazla söyleyecek bir şeyim olduğunu düşünmüyordum. Ağlamaktan yorulmuştum.

Ashes gerçekten çok güzeldi. Saçları rüzgârda savrulmuş ve dağınıktı, deri ceketi yerindeydi. Mavi gözleri beni içine çekiyordu, sanki çölde kaybolmuş bir adamdı ve onu hayata döndürecek tek şey bendim. Dışarıda olduğunu biliyordum. Buralarda olacağını söylemişti ama nereye gittiği konusunda ayrıntılı bilgi vermemişti ama çok uzakta olmadığını biliyordum. Tahmin etmem gerekirse, arka verandanın hemen ötesindeki Superior Gölü'ne bakıyordu. Sin gölü seyretmeyi severdi. Şu anda donmuştu ve kar yüzünden görmek neredeyse imkânsızdı ama bunun önemli olmadığını biliyordum. Canavarım bedenimin içinde olduğu kadar göl de oradaydı.

Yavaşça, temkinli bir şekilde, yaralı bir hayvana yaklaşır gibi yaklaştı. Görünüşe göre son zamanlarda birçok kişi bana böyle yaklaştı.

"Uyuyor olabileceğini düşündüm," diye mırıldandı, y a n ı m a oturma için a l ç a l d ı , nefes alabilmem için aramızda yeterince boşluk bıraktı. Bundan hoşlanmamıştım. Onun tarafından boğulmak istiyordum. Yakın olması hoşuma gidiyordu, tıpkı diğer Gözetmenlerim gibi. Ve hatta...

Düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Aklımdan çıkaramadığım yeni adamlara odaklanamayacak kadar çok şey yaşıyordum. Bryce... Gölgem. Mirage, beni ilk nefesten beri seven kişi.

ciğerlerime girdi ve Asylum... beni öldürmeye çalışan ama bunu bana olan sonsuz sevgisinden dolayı yapan kişi.

Şimdi bunların zamanı değildi. Cady ve Sin benim en büyük endişem olmalıydı.

Bakışlarım ellerime kaydı. Kazağımın kollarını parmaklarımın üzerine çektim ve Sin'in notunu tutmaya devam ettim.

Ashes içini çaktı ve öne doğru eğildi. "Bugünün zor olduğunu biliyorum. Bugün bizimle çok az birlikteydin, en azından zihinsel olarak. Aklın başka yerdeydi. Sin hastanedeyken ve Cady..." Elini yüzüne sürerek konuşmasını sonlandırdı.

Onun adını söylediğinde irkildim. Bunu düzeltmek zorundaydım. Adam'ı geri getiremezdim ama belki başka bir şey yapabilirdim. Ama ne yapabilirdin? Hiçbir fikrim yoktu ve sorunum da burada yatıyordu.

"Bundan nefret ediyorum," dedi. "Seni böyle

görmekten nefret ediyorum." Ona bakamadım.

Henüz bakamadım.

Ashes dikkatli ve yavaşça u z a n d ı ve siyah saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmak uçları yanağıma okşadı, tıpkı ateşlerinden biri gibi sıcak ve rahatlatıcıydı.

"Konuş benimle," diye fısıldadı.

Ama yapamadım. Ağzım açıldı, işe yaramadı. Kelimeler bir kavanozun içindeki kelebekler gibi hapsolmuştu, kanatları çırpıyordu, çaresizdi ama dışarı çıkmalarına izin veremiyordum.

"Biliyorum," dedi hızla, yüzümdeki paniği görünce. "Biliyorum, özür dilerim. Bu haksızlıktı. Kelimelerle söylemek istemedim bebeğim. Al." Avucunu bana doğru uzattı. "Lütfen. Bana iyi olduğunu söyle. Senin için endişeleniyorum."

Gözlerimi kırıştırdım, aynı anda hem minnettar hem de suçluydum. İstedğim son şey onu endişelendirmektir. Ashes iyi bir adamdı. Tatlı. Sabırlı. Güzel. Bir kızın erkek arkadaşında isteyebileceği her şey onda vardı.

"Sadece senin için burada olmak istiyorum," diye devam etti, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Konuş benimle." Elimi uzattım ve avucuna hafifçe harfler çizdim.

Cady ve Sin için endişeleniyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum bebeğim," dedi nazikçe. "Ama Sin'in iyileşmek için bu zamana ihtiyacı var ve Cady..."

Sonunda tekrar konuşmadan önce sesi uzun bir süre kesildi. "Çok şey yaşadı. Bazı insanların travmayı atlatması diğerlerinden daha uzun sürer. Eminim her şeyden dolayı kendini suçlu ve incinmiş hissediyordur. Zamanla daha iyi olacak. Söz veriyorum."

Yumuşak bir şekilde iç çektim ve cevabını kabul ettim çünkü haklı olduğunu biliyordum.

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve kolunu arkamdaki şezlongun arkasına dayayarak arkasına yaslandı. "Birlikte bir şeyler izleyebiliriz. Korkunç bir şey olmasın. Kan ya da delilik yok, söz. Sadece dünyanın mantıklı olduğunu iddia eden insanların olduğu aptalca filmler."

Bu, içimden bir sesin çıkmasına neden oldu - yarı nefes, yarı kahkaha. Ashes'in çok fazla kadın filmi izlediğini biliyordum. Stitches bu yüzden onunla dalga geçmeyi severdi.

Ashes'in sırtışı anında çiçek açtı. "İşte orada. İşte benim cennetim. Gel hadi. Kanepeye oturalım." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Elini tuttum ve onu deri koltuğa kadar takip ettim; hiç vakit kaybetmeden beni yanına çaktı, dev düz ekranın kumandasını eline alırken kolunu omuzlarıma doladı.

Parlak renkler loş odayı dolduruyordu ve 2000'lerin başından kalma, gerçek bir olay örgüsünden çok hiciv gibi görünen bir gençlik komedisi gibi gülünç bir şey bulana kadar sırayı kaydırdı.

"Buna bayılacaksınız," dedi. "Ya da nefret edeceksiniz, ki bu da aynı derecede eğlenceli."

Giriş müziği çalmaya başladı ve ben de omzuna yaslanıp deri ve duman kokusunu içime çektim. Hiçbir şey söylemedi. Sadece nefes verdi ve yanağını başıma yasladı.

Pencerenin dışındaki dünya daha karanlıktı, alacakaranlık yavaş bir kanama gibi içeri sızıyordu. Ekrana odaklanmaya çalıştım ama görüntüler bulanıklaştı.

Hastanedeki günah. Kız kardeşimin kilitli kapısı. Onu son gördüğümde bana bakışı, gözleri kocaman ve bomboş, karşımda çırılçıplak dururken solgun yanaklarından süzülen gözyaşları.

Tüm bunların ağırlığı göğsüme baskı yapıyor, kalbimin ağrmasına ve daha hızlı atmasına neden oluyordu. "Başka bir yerdesin," dedi Ashes usulca. "Seni geri getirmek için ne yapabilirim?"

Kaskatı kesildim, aklımı her şeyden uzaklaştırmak için bu kadar çabalamasından nefret ediyordum ama yine de kafamı buna odaklayamıyordum. Sanırım endişe ve stres insana böyle yapıyor. Bundan hoşlanmadım.

"Buradan, kollarımdan başka bir yerde olmana gerek yok," diye mırıldandı şakağımı öperken. "Burada benimle olabilirsin, seni güvende ve *tatmin* olmuş halde tutabilirim." Son sözünün alçak sesle söylenmesi nefesimin kesilmesine neden oldu.

Yüzünü bana döndü, yanağımı hafifçe avuçladı ve yüzümü kendisine doğru eğdi. Hareket etmeden önce gözlerindeki soruyu gördüm. Ashes her zaman böyle nazikti. Genellikle kararları benim vermeme izin verirdi.

Beni öpmesini istediğime dair aklımda hiçbir soru işareti yoktu. Bana dokunmasını. Kafamdaki tüm endişeleri u n u t t u r m a s ı n ı .

Dudakları yavaşça benimkilere değerken sıcaktı. Acele etmedi; sanki dünyada çok zamanımız varmış gibi, sanki bana sessiz bir söz veriyormuş gibi öptü beni.

Ellerim kendi kendine hareket etti, kapüşonunu yumrukladı, yapıştı. Ona ihtiyacım vardı. Tutunacak gerçek *bir şeye* ihtiyacım vardı.

Öpüşmeyi fısıldayacak kadar kesti, "İzin ver aklını dağıtayım, bebeğim."

Başka bir şey yapamadan tekrar başımı salladım. Beni daha sert, daha derin öptü ve dünya sonunda biraz soldu. Ağzının benimkine doğru kayışında, teması hiç kesmeden beni kucağına çekişinde kendimi kaybettim. Elleriyle beni belimden tutup kot pantolonunun içine soktuğu aletin sertliği boyunca bana rehberlik edişinde.

Parmaklarım saçlarında, öpücüğü derinleştirdim ve ondan yumuşak bir inilti kazandım. Daha hızlı hareket etmem için beni teşvik ederken elleri belimde sıkılaştı. Bir an için, kontrol edebileceğim şeylerin ötesinde çığlıklar, gölgeler ve endişelerle dolu bir zihin değil, bir bedenim, bir benliğim olduğunu hatırladım.

"Kahretsin," diye bir ses duyuldu arkamızdan.

Sarsıldım, neredeyse geriye doğru düşüyordum. Ashes ben üzerinden yuvarlanmadan önce beni yakalamakta gecikmedi, ağzından yumuşak bir kıkırdama çıktı.

Stitches kapı aralığında eğilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, tek kaşını kaldırmıştı. "Film gecesinin bu kadar ateşli olacağını bilseydim patlamış mısır getirirdim."

Ashes alçak sesle ve sertçe güldü. "Buraya gel, pislik."

"Sakıncası yoksa." Stitches bir kedi gibi akıcı, tehlikeli, günah, şiddet ve cazibeyle hareket ediyordu. Yanımızdaki kanepeye kaydı ve sormadan beni yanlamasına kucağına çekti. İrkilmiş gibi bir ses çıkardım ama o sadece sırttı.

"Hey, meleşim," diye mırıldandı. "Daracık küçük amcığının içinde iki yarak kullanabilirmişsin gibi görünüyorsun." Kaba sözleri karşısında yüzüm kızardı, nabzım kulaklarımda atmaya başladı.

Elleri kalçalarıma yerleşti, sıcak ve sertti.

Ashes eğilip bluzumun düğmelerini açarken, "Bana yanıldığımı söyle," diye devam etti. Ben asla böyle yalanlar söylemem.

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve ondan beni ç ı l g ı n a çeviren derin, gırtlaktan gelen bir inilti duydum. Birkaç dakika içinde bizi çırılçıplak bıraktı, Ashes hiç vakit kaybetmeden ona katıldı.

Stitches kalın sikini bana saplarken ve beni sikinin üzerinde sallamasına yardım ederken başımın geriye düşmesine izin verdim. Kuca

"Kahretsin, bu am çok güzel," diye inledi, yakışıklı yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakarken uzandım ve k.

parmaklarımı dövmelelerinden birini kestiği zamandan kalma yara izinde hafifçe gezdirdim. Dokunuşumla Yüz.

kalçalarını kabaca yukarı kaldırdı, karanlık gözleri beni içine çekti. Bir süre durduk Yüz.

Ashes dikkatimi başka yöne çekip beni öptü. Dili benimkine değerken bir an için kollarımı boynuna doladım. Stitches hiç vakit kaybetmeden meme uçlarımdan birini ağzına aldı. Bu yoğun duygular karşısında Ashes'in dudaklarına karşı usulca haykırdım.

"Siktir, sıra bende," diye homurdandı Ashes, beni Stitches'in kucağından sürükleyerek. Ashes sırt üstü uzanıp ben onun kucağındayken amıma sokulduğunda Stitches yumuşak bir protesto homurtusu çıkardı. Mavi gözleri birbirine kenetlenmenin ne kadar iyi hissettirdiğini görünce geri yuvarlandı.

"Oh, cennet, bebeğim." Memnun bir gülümseme yüzünü kapladı. "Sikimin etrafına sarılınca kendini çok iyi hissediyorsun. Çok uzun zaman oldu."

Kalçalarını onun sikinin üzerinde daha yavaş salladım, kendimi sertçe bastırdım. İnledi, gözleri geri döndü. "Siktir, Stitches, adamım. Buraya gel ve onu benimle birlikte becer."

Stitches'in beni Ashes'in göğsüne bastırması hiç zaman almadı. Ne yapmayı planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve belki de bu her şeyi çok daha heyecanlı hale getiriyordu.

"Hem götünü hem de o küçük amını istiyorum," dedi Stitches, sikini Ashes'inkinin yanına, aynı deliğe sokarken. Stitches yavaşça vücuduma girerken tırnaklarını Ashes'in omuzlarına geçirdim, iki siki de amıma girmişti.

Çok sıkı ve acı verici olduğu için nefesim kesiliyordu ama bu acının tadına doyamadığım bir yanı vardı.

"Titriyorsun," diye mırıldandı Ashes ben ona sarılırken. "İkimizin siki de bu küçük güzel amcığı acıtıyor mu?" Stitches dibe vururken onu daha sıkı kavradım.

"Oh, benim tatlı cennetim. Bizi çok iyi götürüyorsun bebeğim. Bunu yapmana bayılıyorum." Beni şiddetle öptü, Stitches çekilip arkamdan yumuşak, vahşi bir iniltiyle geri iterken bırakmamı sağladı.

Stitches hızını artırırken nefes nefese, "Bu bok çok güzel," dedi. Ashes de ona katıldı, ikisi de vücudumun derinliklerine doğru ilerliyordu.

Bu çok fazlaydı.

Sıcaklık içime işledi ve sert ve hızlı bir şekilde boşaldım, her şeyi nemlendirdim.

"İşte başlıyoruz. Siktir, bebeğim. Bizim için gelmene bayılıyorum," diye homurdandı Ashes, Stitches'la üzerimde çalışmaya devam ederken.

Küçük bir zevk iniltisi dudaklarımı terk etti ve akıllarını kaybetmeleri için gereken tek şey buydu. Tekrar tekrar içime girdiler. Stitches nemli bir parmağıyla kıcımlı yokladı, sonunda beni Ashes'le sikmeye devam ederken içeri girdi.

Stitches aniden sıcaklığımdan kurtuldu ve sikini kıcıma soktu. Sıcak dili büzülmüş deliğimle buluşmadan önce hafifçe kaydı. Nefes nefese Ashes'e sarıldım, Stitches'in bugün iki deliğimi de sikmek istediğini söylediğinde doğruyu söylediğini biliyordum.

Etrafımda dönmeden önce üzerime tükürdü ve aletin başıyla deliğimi kızdırdı. Sonra Ashes içime doğru itmeyi bıraktığında ileri doğru itti.

"Acıyor mu?" Ashes sustu.

Başımı salladım, vücudum gergindi. Adamlar hiçbir zaman benim uyarılmamdan ya da tükürüklerinden daha fazlasını kullanmadılar ve vücuduma boşaldılar. Beni merhametleriyle sevdiklerini söylediler. Bu onlara daha fazla güvenmemi sağlıyordu. Bana zarar vermeyeceklerine güvenmemi.

Böyle olmasını sevdim. Acının ısırmasını sevdim. Zevki. Tırmanışı. Çarpışmayı.

Stitches kıcıma doğru ilerlemeye devam etti ve sonunda yumuşak bir zevkle dibe vurdu. Sert bir şaplak atmadan önce kalçalarını kıcıma dayadı.

"Onu benimle becer kardeşim," diye homurdandı, yavaşça hızını artırarak. "Yavaş gitme. Eğer çılgılık atarsa, lanet rahibelerin duymasını istiyorum."

Ve hepsi bu kadar.

Birlikte içime girdiler, ben aralarında çırpınana kadar bedenimi harap ettiler, tüm bu zevkten nasıl kaçacağımdan ya da kaçmak isteyip istemediğimden emin değildim.

Sonunda yumuşak inilti arasında kendilerini içime boşaltmadan önce iki kez daha boşaldım. Sonunda durduk, ben ikisinin arasına sıkışmıştım.

"Buna ihtiyacımız vardı," diye mırıldandı Stitches ve beni nazikçe öpebilmek için başımı çevirdi. "Bunu özlemişim."

Alt dudağını ısırıldım ve hafifçe kıkırdamasına neden oldum.

Ashes, "Tıbbi tesise geri dönmek zorunda kalmadan önce onu temizlememiz gerekiyor," dedi. "Eğer geç kalırsam Church çılgına döner."

Stitches benden çekildi ve aşağı inip kıkıyanağı ısırmadan önce serbest bırakılmasını kıcıma geri itti. Hafif bir acıyla inledim, ama oturmama yardım etmeden önce çabucak düzeltti.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama beni tekrar kanepeye itti, kara gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. Ashes ona külotumu uzattı ve Stitches külotu ait olduğu yere koymadan önce hızla bacaklarıma geçirdi.

"Seni temizlemek istemiyorum. Ashes'in yapmamız gerektiğini söylediğini biliyorum, ama Church seni becermek için eve geldiğinde ve bizim zaten yaptığımızı ve ona küçük bir sürpriz bıraktığımızı fark ettiğinde ne yapacağını görmek istiyorum." Stitches bana sırıttı. Hafif bir kakhaha attım çünkü Church'ün bu konuda kesinlikle söyleyecek bir şeyleri olacağından emindim.

Ashes de kıkırdadı ve giyinmeme yardım etmeden önce giyindi. Tekrar düzgünce giyindikten sonra, Stitches ayaklarımı ovarken başımı Ashes'in kucağına koydum. O anda mutluydum. Hatta memnundum, ama lanet olası düşüncelerim beni avlamak için geri geliyordu. Ashes ve Stitches'in bana unutturmak için harcadıkları zaman, bedenimin içinde olmadıklarında uzun sürmedi.

Filmi sessizce izlemeyi bitirdik. Film bittiğinde Ashes ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı. "Pekâlâ, akşam yemeğini hazırlayacağım. Eğer siz ikiniz birbirinize tırmanmadan beş dakika dayanabilirsiniz. Eğer yapamazsanız, ikinci raunda varım."

Stitches göz kırptı. "Deneyeceğiz."

Oturmama yardım etti ve beni bırakmadan önce parmak eklemelerini öptü. Ashes yemek yapmak için mutfığa gitmeden önce alnıma tatlı bir öpücük bıraktı.

Stitches ile sessizce oturup elini tuttum. Tembelce, başparmağıyla elimin üzerine küçük daireler çizdi. Yanağını nazikçe öptüm. Hiç vakit kaybetmeden dudaklarımı kendi dudaklarıyla buluşturdu ve dilini dudaklarıma doğru kaydırıldı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Hem de çok, meleşim." Cevap olarak onu tekrar öptüm ve dudaklarıma karşı hafifçe mırıldandı.

"Hadi masayı hazırlayalım," dedi ve beni hızlıca öptü. "Sonra belki seni Church'ün yerinde becerebilirim."

Bunun üzerine usulca güldüm ve onun kara gözleri parladı. Erkeklerin gülümsemesini severdim. Bu onların mutlu olduğu anlamına geliyordu ve dünyadaki her mutluluğu hak ediyorlardı. Ayağa kalkmama yardım etti ve beni mutfığa götürdü.

Sarımsak ve ot kokusu evi dolduruyordu. Ashes ocakta bir şeyler karıştırırken nefesinin altında mırıldanıyordu. Stitches ve ben masayı hazırladık, çocuklar gibi bakıştık ve omuzlarımızı çarpıştırdık. Stitches'in şakacı olması hoşuma gidiyordu. Bu onun birini öldürmeyeceği anlamına geliyordu. Yani, genellikle. Bryce'a saldırdığı için hâlâ üzgündüm ama bu Cady'ye, Sin'e ve şu ana odaklanma ihtiyacımı pekiştirdi. Church iyiydi ama o gerçekten iyi değildi. Eğer bu iş yürüyecekse zaman alacaktı, hatta belki Bryce bana geçmişini anlatacaktı. Benimle her şeyi paylaşmadığını hissediyordum.

Yemek bittiğinde, Ashes'in yaptığı keskin soslu makarna tabağını üçümüz birlikte yedik. Ashes ve Stitches birbirleriyle konuşurken ben de onları dinledim. Dersler, rahibelerden biri, Peder Emerson ve Henry adında bir terapistle yattığına ve geçen hafta birlikte yakalandığı rahibelerden birinin delirdiğine dair söylentiler hakkında sohbet ediyorlardı. Hepsini dedikodudan ibaretti ama çocuklar yine de bundan bir mizah çıkarıyor gibiydiler.

Dünya çok uzakta gibiydi, sanki kapının dışında bekliyordu ama içeri giremiyordu. Tüm endişelerimin daha fazla kaygıya neden olduğunu düşündüm. Bunun için bana ilaç verdiler ama aklımı başımda tutmak için sürekli ilaçlara bel bağlamak istemiyordum. Gerçi Chapel Crest'teydim ve sadece bir gece önce bir adamı öldürüp cesedini parçaladığımı düşünülürse, akli başında olarak sınıflandırılabilirim son ş e y d i .

Tabaklar temizlendikten ve yemeğin sıcaklığı mideme yerleştikten sonra, folyoyla kaplı bir tabak yemekle üst kata çıktım. Koridor karanlıktı. Parmak uçlarımda yürüyerek kapalı odaların önünden geçip onunkine ulaştım.

Cady'nin kapısı hâlâ kilitliydi.

Kapıyı usulca üç kez çaldım. Cevap yoktu, tıpkı olacağını bildiğim gibi. Kaşlarımı çattım ve koyu maun kapıya baktım. Church anahtarı üzerinde tutuyordu. Eğer yakında aşağı inmezse, içeri girebilmem için anahtarı bana vermesini sağlayacaktım. Sonunda benimle yüzleşmek ve işleri düzeltmeye çalışmama izin vermek zorunda kalacaktı. Nasıl yapacağımdan emin değildim ama deneyecektim. Onun üzülmesini ya da bana kızmasını istemiyordum. Cady'yi seviyordum. O gerçekten sahip olduğum tek aileydi. Annemiz vardı ama bugünlerde bizden çok Jerry'nin annesi gibi görünüyordu.

Tabağı yere bırakıp çömeldim ve kapıyı hafifçe çalmadan önce onu diğer tarafta hissedebileceğim gibi elimi tahtaya bastırdım.

Lütfen ye, Cady. Dışarı gel ve konuş benimle. Lütfen.

Cevap yok.

Burnumdan nefes alarak gözlerimi kapattım. Sessizlik, arkasına hapsolmaktan yorulduğum bir duvardı. Kapıyı açmasını umarak beklerken yanağımdan bir damla yaş süzülde. Ama hiçbir şey olmadı. Tıpkı önceki her gece olduğu gibi.

Çabucak gözyaşlarımı sildim ve tabağı bırakıp koridordan aşağıya, Church'ün odasına değil, Sin'in odasına doğru yürüdüm. Onun sakinliğine ihtiyacım vardı.

Yine de onun yatağına girdim -siyah çarşaf, sıcak ve yumuşak, hâlâ onun sedir ve yağmur kokusunu taşıyordu. Yorganı çeneme kadar çektim ve yan yatarak tavanı boyayan gölgelere baktım.

Ne yapıyordum ben?

Çığlık atmak istedim. *Konuşmak* istedim - cevaplar talep etmek, Cady'ye beni içeri alması için yalvarmak, çocuklara tekrar çaresiz olmanın ağırlığı altında boğulduğumu söylemek istedim. Ama yapamadım. Onunla aynı şekilde kilitlenmişim. Sadece daha sessiz.

Nefret ettim.

Neden şimdi? Bunca zaman sonra neden kapandı? Yaşadığımız onca şeyden sonra?

Adam'ın Cady ve Sin'e birlikte yaptırdığını söylediği çirkin şey aklıma geldi. Her ne kadar bu düşüncüyü yok etmeye çalışsam da, bunu bir korku taktiği ve Adam'ın hastalığı olarak görsem de, bundan daha fazlası olduğunu hissediyordum.

Ve bu beni korkuttu.

Yüzümü yastığa bastırarak daha sıkı kıvrıldım. Gözyaşları sessizce ve öfkeyle geliyordu ama ben onlara izin verdim. Bırakın görünmeden karanlığa gömülsünler.

Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. *Yapabilir miyim* bilmiyordum. Bunu tek başıma yapacak kadar güçlü olmadığımı biliyordum.

Ama yardım isteyecek kelimelerim yoktu. En azından şimdilik.

ASİLLUM

Mirage, " geri dönmek istiyorum," dedi.

Aynanın karşısına geçip kendime baktım.

"Yakında."

"Yakında değil. Ne oluyor lan? Lanet olası her şeyi devralmaya devam edemezsin, dostum. Onunla olmayı hak ediyorum,

"Onunla birlikte *değilim*," diye hırladım, parmaklarımı siyah saçlarımda gezdirirken. "İşleri yoluna koymaya çalışıyorum. Ne gördüğümüzü biliyorsun. Bu şekilde olmak zorunda. Burada olmak istediğini biliyorum ama *orada* olmak zorundasın. TAMAM MI?"

Mirage hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi.

Yatakanemin kapısı açıldı ve Shadow tepinerek odaya girdi. "Kiminle konuşuyorsun?" diye seslendi. "Misafirin mi var?"

"Sonra konuşuruz," diye mırıldandım, lavabodan ve aynadan uzaklaşıp Shadow'un yatağının kenarında oturduğunu görmek için yatak odasına gittim.

"Mirage'la konuşuyordum," dedim yatağıma uzanıp ellerimi başımın arkasına koyarak. Gölge homurdandı ve ayakkabılarını çıkardı.

"Bu gece aşçılık dersi yok mu?"

"Hayır," diye cevap verdi, yatağındaki pozisyonumu taklit ederek. Buna gülümsedim.

Gölge, gerçekten.

"Bugün Sirena'yla konuştuktan sonra Sin'le de konuştum," diye mırıldandı. Ona bakmak için döndüm. "Ve?"

Konuşmadan önce bir an sessiz kaldı. "Ve Sin ile Cady arasında bir şey oldu." "Bunu o mu söyledi?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Sadece içimde bir his var."

Kaşlarımlı çattım. Her şeyi göremiyordum ve bu bazen hayatı zorlaştırıyordu. Bu da o zamanlardan biriydi. Genelde, sihrimi konuşturmaya devam edebilmem için yeterince şey görürdüm.

"Cuma günü için Sirena'yı davet ettim. Ashes'in yanması gerektiğini biliyorum ve çocuklar da Sin'in güvenliğini sağlamakla meşguller. Church onu tıbbi tesisin 10 metre yakınına yaklaştırmayacağı için bizim onun için iyi bir yer olacağımızı düşündüm."

Bunun üzerine kaşlarımlı kaldırdım. "Çok cesursun. İnisiyatifi severim. Ne dedi?" Yaptığım şakaya homurdandım.

İçini çekti ve gözlerini devirdi.

"Şaka bir yana, bunu yapman hoşuma gitti. Sen yapmasaydın ben yapacaktım, o yüzden bravo." "Ona senin boktan film festivalinden bahsettim."

"Benim filmlerim boktan değil," diye mırıldandım, tavana bakabilmek için tekrar sırt üstü uzandım. "Zombies From Planet Zabar lanet olası bir kült klasiktir."

"B filmi izlemektense kız filmi izlemeyi tercih ederim, dostum."

"Uzlaşıp garip pornolar izleyebiliriz. Ya da kendimiz yaparız."

"Umarım sikimi yalamanı önermiyorsundur."

Onunla alay ettim. "Kesinlikle olmaz. Daha çok senin benimkini emmen gibi olurdu. O bakır kıçını senin için kırabilirim."

Yastığı yüzüme sertçe çarptı ve beni çılgınca güldürdü. Yastığı ona geri fırlattım ve bu da çeşitli şeylerin birbirine fırlatıldığı bir savaşın fitilini ateşledi.

İyi bir oda arkadaşı olacağımı biliyordum. Neredeyse Sinclair kadar eğleneliydi. Tek fark, Sinclair'in lanet bir huysuz olması ve kendini dövmeyi sevmesiydi.

Muhtemelen Shadow'u da eninde sonunda o noktaya getirirdim.

"DANTE." Cuma sabahı kampüsten geçerken ona el salladım. Son birkaç gündür o ortalıkta görünmüyordu, ben de meşguldüm. Bildiğim kadarıyla Sirena'yı almayacaktık, çünkü bu konuda hiçbir şey duymamıştım.

Durdu ve beni bekledi, yeşil gözleri her hareketimi takip ediyordu, tıpkı lanet olası bir avcı gibi.

"Stitches mı yoksa sen mi bu gece Ashes ile yanmaya gideceksiniz?" Önünde durduğumda sordum. Kafam yine bulanıktı, nefret ettiğim bir şeydi bu. Düşünmeye birkaç gün ara vermenin iyi geleceğini düşündüm. Kaçış olarak ot içmek benim hatamdı. Ne zaman aşırıya kaçsam böyle oluyordu. Yine de bazen bir adamın sadece lanet bir molaya ihtiyacı oluyordu.

"Neden?" Church gözlerini bana dikti. "Ve neden zaten bilmiyorsun?"

"Hadi ama dostum. Sana daha önce de söyledim, bazen işler bulanıklaşır. Öyle olduğunda neler olduğunu gördün."

Adam'ın Sirena'yı kaçırıp ormanda ona tecavüz ettiği geceden bahsettiğimi bildiği için sözlerime sinirlendi. O zaman onu bulmakta, hatta başına bir şey geldiğini anlamakta çok zorlanmıştım. Öncesinde biraz ot içmiştim ve bunun için sürekli kendimi suçluyordum. İçmemiş olsaydım, belki de o zarar görmeyecekti. Diğer taraftan, o incinmemiş olsaydı, benim küçük canavarım ortaya çıkmayabilirdi. Bu kaygan bir zemindi ve üzerinde fazla düşünmemeye çalıştım.

"Stitches gidiyor. Ben Sin'le geride kalıyorum."

"O zaman Sirena'ya ben bakarım," dedim hemen. "Bunu henüz çözemedin." "Olmayacak."

Tekrar yürümeye başladı.

Onun hızına uymak için hareket ettim. "Ashes'le mi çıkıyor? Karanlıktan hoşlanmıyor."

Church, "Onunla birlikte olduğumuzda bunu pek umursamıyor gibi görünüyor," dedi. "Eskisinden çok daha iyi durumda."

Bunu biliyordum.

"Stitches'in Shadow'a kendini kaybettiği gece verandada ne konuşmuştuk?" diye sordum.

Church olduğu yerde durdu ve bana döndü, gözleri yine kısılmıştı.

"O seni istemiyor. *Onu* istiyor." Kelimeleri dilinde acı ve tatsızmış gibi tükürdü.

"Beni istiyor. Bana sahip oldu," diye cevap verdim.

Sözlerim üzerine gözleri parladı ve bana bir adım daha yaklaştı. Yaşlı Morse'un anıt mezarında benimle birlikte çimento tabuta kilitlendikten sonra tesiste neler yaşadığımızı biliyordu.

"Ben düşman değilim, Dante," diye devam ettim usulca. "Öyle olmadığımı biliyorsun. Onun için önemli olduğunu biliyorsun. Ben."

Bana bakarken burun delikleri alevlendi.

"Sen Sin'le birlikteyken onunla ben ilgileneyeceğim. Küller ve Dikişler yanarken. Bırak ben ilgileneyim ondan."

Bir an için dudaklarını yaladı. "Hayır Bryce.

"Shadow benim yeni oda arkadaşım."

Bir homurtu çıkardı ve tekrar yürümeye başladı.

"Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorsun. Lanet olası kaderle savaşmayı bırak," dedim ona yetişirken. "Ben *gördüm* O!"

"Kafanızdaki seslerin saçma sapan şeyler söylemeye devam etmesi, bunun kader olduğu anlamına gelmez. Bu Chapel Crest'te biz sikik canavarlarla birlikte olduğun anlamına geliyor. Sen de en az bizim kadar delisin demek. Bu kadar. Bazen şansın yaver gidiyor. Ben de öyle. Yarın kar yağacak. Gördün mü? Ben de yapabilirim."

"Benim için öyle olmadığını biliyorsun. Benim gerçek olduğumu biliyorsun." Yürümesini engellemek için kolunu tuttum. Bana ters ters baktı ama umurumda bile değildi. "Şu anda senin için bir şey tahmin etmemi ister misin?"

"Bu şekilde çalışmadığını sanıyordum."

"Hiç de öyle değil, ama bazı şeyler biliyorum. Sen de bilmek ister misin?" Bana ters ters bakmaya devam etti. İtiraz etmeyince devam ettim.

"Sessizlik ve utançla mühürlenmiş tek gecelik bir hata. Şimdi tek suçlusu olan bir bağın içinde sıkışıp kaldılar. Adam her kelimeye pişman, kadın yatağa lanet okuyor, bir zamanlar tutkunun alevlendiği yerde şimdi acı yayılıyor. Aralarında nezaket yok, sadece görev ve acı, fedakârlık yaptılar ve şimdi delirmiş durumdadılar. Görmeye dayanamıyorlar ama bedeliyle yaşıyorlar, iki kalp de kaybettikleri için daha soğuk."

Church'ün elleri dışarı fırladı ve beni bilim binasına doğru itti. "Orospu çocuğu," diye hırladı.

Ellerini üzerimden çekti. "Orospu çocuğu. Düzüştüklerini biliyorum, Dante. Yaptıklarını sen de biliyorsun. Tüm çirkin gerçekler ortaya döküldüğünde ne olacağını sanıyorsun? Hiçbir şey yolunda değil."

Bana bakarken adem elması gözle görülür şekilde sallanıyordu. Sonunda parmaklarını sarı saçlarında gezdirdi ve çekiştirip küfretti. Önümde çılginca volta attı.

"Zaten biliyordun," diye mırıldandım, ateş böceğimin yatak odasında Cady'ye sarıldığını görünce. "O sana söyledi."

Önümde durdu. "Zorla evlendirildiler. İkisi de istemedi."

"Ben de yaşadım," dedim, tesiste ateş böceğimi nasıl sıkırmaya zorlandığımı düşünerek. O duyguları çok iyi biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, aslında Sirena'yı istiyordum. Ancak Sin, Cady'yi istemiyordu ve bu duygu onda karşılıklıydı. Sirena'ya saygı duyuyordu. Bu sadece onun beni dinlememesinden kaynaklanan baktan bir durumdu.

"Her şey yoluna girecek mi? Sirena ve Sinclair ile? Öğrendiğinde?" Church sordu.

Kaşlarımı çattım. "O zaten biliyor, sadece bunu kendine itiraf etmek istemiyor. Gerçek ortaya çıkacaktır. Bu noktada bu sadece bir zaman meselesi." İçimi kemiren başka bir şey daha vardı ama tam olarak ne olduğunu kestiremiyordum. Başka bir küçük haber. Bu kadar çok sigara içmemem gerektiği düşüncesi aklımdan geçti ama arada bir ara vermezsem daha da delirecektim.

"Bu pek de iyi bir cevap değil," dedi.

"TAMAM." Dilimi tıkrıdattım. "Bu nasıl? Cuma gecesi onu bana bırak, ben de her şeyin yolunda olduğundan emin olayım."

İç çekmeden önce hafifçe başını salladı ve Shadow'un başı eğik bir şekilde yürüdüğü kampüse baktı.

"Bryce'ın ona dokunmadığından emin ol."

"Eminim ona dokunacaktır ama bunun düşündüğünüz kadar eğlenceli olmamasını sağlayacağım."

Bana çirkin bir bakış fırlattı. "Ben ciddiğim. Ona güvenmiyorum. Ona sahip olma seçeneği sundum ama umarım onun bize katılmasının doğru olmadığını anlar."

"O mu seçiyor? Hmm." Başımı salladım.

"Onu öldüreceğim, Seth. Öldüreceğim. Ve işim bittiğinde ziyafet çekeceğim. İşte bu konuda bu kadar c i d d i y i m . Kendini kanıtlamadı. O buraya ait değil."

"Bahse girerim sulu kalçaları vardır." Başımı salladım. "Hindi gibi, biliyor musun?" "Siktir git," diye mırıldandı.

"Şaka bir yana, senin için iki şeyim var," diye devam ettim. "Birincisi, ben Seth değilim. Ve ikincisi, sizi temin ederim, o buna değer."

Church bir an beni inceledi. "Nereden biliyorsun?"

Başımı hafifçe vurdum ve başımı sola doğru eğdim. "Bazı şeyleri insan sadece... bilir. Biliyor musun? Güven bana, Dante. Bryce Andrews bir değerdir. Ona Gölge dememin bir sebebi var."

Şimdi otomatın başında olan Bryce'a baktı. Eşyaları dışarı fırlamadan önce makineye şiddetli bir tekme atmasını izledik. Sanki hiç rahatsız olmamış gibi uzandı ve yoluna devam etmeden önce onları çıkardı.

"Neden bana söylemiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü bu benim hikâyem değil." Omuz silktim. "Bir sonraki cilt benim." Ona homurdanmasına neden olan kocaman bir sırıtiş attım. "Gülümsediğinde çok güzel oluyorsun."

Gülümsemesi kayboldu, yerini küçümsemeye ve orta parmağına bıraktı. Bunun üzerine kıkırdadım.

"Aslında sana söylemem gereken üç şey var." Kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Bryce Andrews bir bakire. Daha önce hiç bir kız tarafından siki ıslatılmadı. Yani, Yeraltı'nda biraz zaman geçirdi ve ne yazık ki ağzı ona değdi, ama daha önce hiç sikini bir insan vücudunun içine sokmamıştı. Garip, değil mi? Yani, hepimizin Yeraltı'na gittiğini düşünürsek. Benim aletim birkaç cesedin içindeydi."

"Ölüleri mi beceriyorsun?" Church bana başını salladı.

"Ben eşit fırsatçıyım." Omuz silktim. "Kendime engel olamıyorum. O cesetlerden bazıları muhteşem. Ayrıca, Everett izleyebilirse bonus veriyor."

Church'ün çenesinde bir kas titredi.

"Bunu daha önce de yapmıştın," diye mırıldandım, başımı tekrar sola doğru eğerek. "Sana bunu annene yaptırmaya çalıştın--"

"Kapa çeneni," diye hırladı Church, gözlerinde şiddetten başka bir şey yoktu. "Asla annem hakkında konuşma."

"Yapmadığını biliyorum," dedim usulca. "Bunu senin yapmadığını biliyorum ama daha önce de yaptın. Bir keresinde o küçük çocuğu kurtarmak için yapmıştın--"

"Sirena'yı saat yedide al. Sakın geç kalma," diye tersledi ve sözlerimi kesti. Ne zaman yeteceğini biliyordum. Hâlâ hassas bir konuydu.

"Ve sadece... Bryce'ın kızına dokunmadığından emin ol. Onu gerçekten öldüreceğim ve koleksiyonuma ekleyeceğim." Bu sözlerle birlikte hışımla yanımdan uzaklaştı. Derslere gitmiyordu. Hayır, Dante Church kızgındı. Ormana gidecek ve öfkesini zavallı yaratıklardan çıkaracaktı.

Sanırım bu yeni ev dekorasyonu demekti. En azından bu bir kazançtı.

SIRENA

"Cuma günü akşamı Asylum'da geçireceksin," dedi Church Perşembe günü oturma odasında beni kucağına alırken.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Aklını kaçırmamasından endişe etmeden bu konuyu ona açmanın bir yolunu bulamamıştım.

"Gerçekten mi?" Stitches suratını ekşiterek seslendi. "Andrews ve onun artık oda arkadaşı olduğunun farkındasın, değil mi?"

Church kuru bir sesle, "Farkındayım," diye cevap verdi. "Ama Asylum'dan aldığım bilgiye göre her şey yoluna girecek. Nefes almaya devam etmek istiyorsa, sözlerinin hak ettiğinden emin olmalı yoksa onu lanet olası tuvaletinde boğarım." Church'ün gözlerinin içine bakarken Stitches usulca homurdandı.

"Kararımdan memnun musun?" Church mırıldandı.

Dudaklarımı usulca onunkilere bastırdım.

"Söyle bana," diye devam etti, sesi alçaktı, ben uzaklaştığımda. "Sözlerini istiyorum, hayalet." Alt dudağımı okşadı.

Kelimelere odaklanmaya çalışarak nefes verdim. Bazen aklıma gelmeleri, bazen de boğazımın derinliklerinde takılı kalmaları bana çok garip geliyordu.

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama hiçbir şey çıkmadı. Tekrar denedim.

Church hayal kırıklığıyla yumuşak bir homurtu çıkardı. "Seni etkilemek için ne yapmam gerekiyor?"

Yüzünü kucakladım, gözlerim kocaman açılmıştı. Beni etkilemişti. Tanrım, bunu nasıl bilmez? Her lanet günde.

"Yeterince iyi bir cevap değil," dedi elini eteğimin ve külotumun altından geçirirken. Parmaklarını amımda gezdirirken inledim.

Stitches'in bizi izlemek için vizyondaki filmi durdurduğunun farkındaydım. Church'ün sakinleştiğine kanaat getirince katılacağına düşündüm.

Church ateşimin derinliklerine doğru itti ve beni biraz ağılattı.

"Parmağım sözlerini mi alıyor?" diye mırıldandı. "O zaman sikim ne yapardı? Sonunda benimle konuşur muydun?"

Sözleri kalbimi kırdı. Diğerleriyle kendisinden daha kolay iletişim kurduğum için üzgün olduğumu biliyordum. Belki de benim için o kadar korkutucuydu. Emin değildim. Kesinlikle çok güçlüydü ama onu çok seviyordum.

Bunu düşünmeye devam edemedim çünkü Church pantolonunun fermuarını açmadan ve tamamen kalkmış sikini dışarı çıkarmadan önce külotumu kabaca çekiştirdi.

Beni aletinin üzerinde ayarlarken inlemekten başka bir şey yapmama fırsat vermedi.

İçime kabaca girerken parmaklarımı beyaz gömleğinin içinde döndürdüm. Bana karşı nazik değildi.

Belimi o kadar sıkı kavradı ki irkilmeme neden olmadan önce sert ve hızlı bir şekilde içime girdi. "Becer beni," diye emretti. "Sikimin üstüne gel."

Ona olabildiğince sert bir şekilde bindim, ama birkaç dakika sonra ayağa kalkıp beni kanepeye götürmeden önce bir hırıltı çıkardı, hala içimde derinlere saplanmıştı.

Bacaklarımın arasından içime girmeden önce beni Stitches'in kucağına yatırırken tekrar inledim.

"Malachi, sikini küçük sürtüğümüzün ağzına sok. Onu benim için o taraftan doldur, kardeşim."

Stitches Church'ün emirlerini yerine getirmek için hiç vakit kaybetmedi. Saniyeler içinde, onu emmek için başımı rahatsız bir pozisyonda döndürdüğümde horozu boğazıma gömüldü.

"Lanet olsun," diye inledi Stitches onu elimden geldiğince çalıştırırken. "Kahretsin, meleğim. Böyle yapmaya devam edersen beni boşaltacaksın." Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve başını minderlere yasladı.

Church bacaklarımın arasına vurmaya devam ederken inledim. O kadar çok duyguya kapılmışım ki odaklanamıyordum.

Stitches'in aletine boğuk bir çığlıkla boşaldım.

"Siktir," diye inledi, kalın, tuzlu salgısı boğazımın derinliklerine fışkırıyordu. Öksürdüm ve öğürdüm ama Church uzandı ve beni Stitches'in aletinin üzerinde kalmaya zorladı.

"Tekrar. Emmeye devam et," diye hırladı. "Bana etkilendiğini söyleyene kadar durmayacaksın."

Stitches yumuşak bir çığlık attığında irkildim, vücudu ne kadar hassas olduğunu bildiğim için kıpır kıpırdı. Titremesini durdurmadan önce birkaç derin, eşit nefes aldı ve devam etti.

Church kalçalarını döndürdü ve bu hareket beni tekrar boşalttı. İçime daha derin vurmaya devam ederken altında titriyordum, tenimizin tokat sesi odada yankılanıyordu.

Dakikalar sonra Stitches tekrar ağzıma boşaldı, vücudu şiddetle titriyordu. Son orgazmını berbat etmişim. Yutamadım ve ağzımdan bir şekilde sızarak bana yapış yapış bir yüz, Stitches'a da nemli bir kucak verdi.

Önemseydi bile bundan bahsetmezdi.

Church ağzımı Stitches'tan çekip beni derinden öpmeden ve Stitches'ın boşalmasını ağzında toplamadan önce tek söylediği "Onu benimle birlikte ye," oldu. Kaba bir karmaşaydı, Church öpüşmeyi derinleştirdikçe Stitches'in boşalması salya akıtıyordu, ikimiz de hevesle yutuyorduk.

Stitches boğuk bir sesle, "Kahretsin, bu çok ateşli," diye mırıldandı.

Church alçak sesle, vahşi bir inilti çıkardı. Beni serbest bırakmasıyla doldururken siki içimde derinlere doğru seğirdi. Ona sarıldığımda ellerimin altında sert kas düzlemleri gerildi.

"Söyle bana," dedi titrek bir sesle, alnını alnıma dayamıştı. "Seni etkilediğimi söyle, hayalet. Kahretsin, bunu duymam gerek."

"Beni etkiliyorsun," diye fısıldadım ona.

Dudakları benimkilere çarptı, dili çılgınca bir dansla benimkilere doğru kaydı. Tekrar hareket etti, bir tur daha atacaktı.

Stitches altımızdan çekilmedi. Sadece gömleğimin düğmelerini açtı ve Church beni bir kez daha becerirken masaj yapmadan önce göğüslerimin sütyen kaplarımdan dökülmesine izin verdi.

Gerçekten çok etkilendim.

†

O akşam kanepede otururken başımı Stitches'ın omzuna yasladım. Church'ün keyfi yerindeydi ve akşam yemeği bile hazırlıyordu. Onu yemek yaparken pek sık görmezdim ve genellikle sandviç ya da peynirli makarna gibi kolay bir şey olurdu ama yaptığı şeyin kokusu evin her yerine sinmiş, midemin guruldamasına neden olmuştu.

Stitches kıkırdarak gürlledi ve başımın tepesini öptü. "Zavallı meleğim.

Bütün o lanet olası erken saatler iştahını açtı, ha?"

Bacağına şakacı bir tokat attım ve kıkırdamasına neden oldum.

"İkinizin de boşalmamı yemenize bayıldım. Kahretsin, bu şimdiye kadarki en ateşli şeylerden biri olmalı. Eğer sikimi tekrar emmek istersen hayır demem..."

Elimi pantolonunda büyüyen şişkinliğe götürdüm ve yumuşak bir tıslama çıkardı.

"Sana doyamıyorum," diye mırıldandı, ben onu pantolonunun üzerinden ovarken o da beni öpebilmek için başımı yukarı kaldırdı.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri beni ondan uzaklaştırdı ve Cady'nin garip bir şekilde merdivenlerin dibinde durduğunu gördüm. Ellerini önünde kavuşturmuş, ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu. Hemen ayağa kalktım ve ona doğru koşmaya başladım.

Kollarımı ona doladım, usulca hıçkırarak ağladım. O da benimle birlikte ağlamaya başladı, ikimiz de birbirimize sarıldık. "Rina," diye bağırarak bana sıkıca sarıldı.

Uzun bir süre onunla birlikte sallandıktan sonra geri çekildim ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne baktım. Uzandım ve yanağını okşadım.

"Cady cat," diye fısıldadım.

Mavi gözünden bir damla yaş süzüldü ve elimin üzerinde iz bıraktı. "Özür dilerim," diye boğuk bir sesle konuştu. "Her şey için."

Ona başımı salladım. Benden özür dilemesine hiç gerek yoktu, özellikle de Adam Larson gibi bir şey için.

Parmağımı dudaklarına bastırdım ve başımı salladım. Hemen sustu, sessizce ağlamaya başladı. Kız kardeşimi ağlarken görmek nadir bir durumdu. O her zaman çok güçlüydü, bu yüzden bu durum kalbimi daha da kırıyordu.

"Cadence, yaşayanların dünyasına hoş geldin," dedi Church, oturma odasına gelip yanımda durarak. "Akşam yemeği hazırladım. Gel. Ye." Sesi saçma sapan değildi. Şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra Stitches'a mutfakta ona yardım etmesi için seslendi.

Cady'ye güven verici bir gülümseme verdim ve ona elimi uzattım. Elimi tuttu ve onu masaya götürmeme izin verdi, Ashes'in yerine oturdu, gözleri tabağına odaklanmıştı.

Burada olmasına rağmen hâlâ onun için endişeleniyordum. Kendinde değildi.

Ama o da benim gibi çok fazla travma yaşadı. Zamana ihtiyacı var. Ona ihtiyacı olan zamanı verin.

Church ve Stitches yemeği masaya koydular ve ben de garip tabağa baktım.

Church baktığımı fark edince "Pelmeni," dedi. "Bu bir Rus yemeği. Temel olarak köfte. İçleri kıyma ve soğanla doldurulur ve tereyağlanır. Buradaki beyaz şey ekşi krema. Onunla tadı güzel oluyor. Pelmeni'de benim yaptığım dereotlu pesto var ve biraz sote mantar, lahanası turşusu ve sarımsaklı tereyağında kızartılmış akşam yemeği ekmeklerim var. Tatlı olarak da çikolatalı mus yiyeceğiz." Koltuğuna yerleşti ve Cady'nin bardağını doldurmadan önce bana bir bardak buzlu su doldurdu.

Church'ün yemek yapabildiğini bilmiyordum. Hep yapamadığını söylardı.

"Seni kandırmasına izin verme," diye seslendi Stitches sanki aklımı okumuş gibi. "Bir bok pişiremez. Yapmayı bildiği tek şey bu."

Church ona parmağını göstererek Stitches'ın kıkırdamasına neden oldu. Church tabağıma yemek doldururken ikiliye gülümsedim. Tabağımın ne kadar dolu olduğundan emin olduktan sonra, köfte ve ekşi kremadan birini mızrakladı ve kaşlarını bana doğru kaldırdı.

Ona göz kırptım ama dudaklarımı araladım. Çocuklar beni beslemeyi severdi. Tatlı ve sevimliydi ama ben mümkün olduğunca kendimi beslemeyi severdim.

Yemeği ağzıma koydu ve ben de yavaşça çiğneyerek lezzet patlamasını içime çektim. Çok güzeldi.

Yutkunurken dudaklarımı ayırdım, bu da onun gülümsemesini ve bana daha fazlasını vermesini sağladı. Ben çatalı ondan almadan önce bunu birkaç kez yaptı. İç çekti ama kendi başıma yememe izin vererek rahatladı.

Masanın öbür ucunda yemeğini itip kakan Cady'ye gözüm takıldı. "Ye, Claws,"

dedi Church boğuk bir sesle. "Bana kendimi tekrar ettirme."

Yemeği hızla ağzına attı ve çiğnedi. Uzandım, elimi Church'ün kalçasına koydum ve sıktım. Gözlerini bana kilitledi ve ne istediğimi açıkça anlayarak iç çekti.

Pislik gibi davranmayı bırak.

Cady ile aralarının bozuk olduğunu biliyordum. Bütün erkekler onunla öyleydi. O, tahammül ettikleri sinir bozucu küçük kız kardeş gibiydi. Bunu yapmalarını takdir ediyordum ama ona karşı nazik ve tatlı olmalarını istiyordum. Son zamanlarda çok şey yaşamıştı ve isteyeceğim son şey onun yukarı çekilip bir daha aşağı inmemesiydi.

Stitches'in ilk porsiyonunu bitirdiğini ve ikincisi üzerinde çalıştığını gördüm.

"Yarın derslere girecek misin?" Church, Cady'ye bakarak sordu.

Yemeyi bıraktı ve ona baktı. "Ben, uh, evet. Yapmalıyım."

"Güzel." Ağzına daha fazla yemek koydu ve yemeye devam etti. Cady'ye bir gülümseme verdim, o da buna gözlerine tam olarak ulaşmayan titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Church ve Stitches yine konuştular. Çoğunlukla dersler ve yarın yakılacak Küller hakkında konuştular.

"Bizimle gelmek ister misin?" Stitches, Cady'ye bakarak sordu.

Soruya şaşırmış gibiydi çünkü çatalını düşürdü ve porselen tabağa çarpmasına neden oldu. Çabucak yerden aldı ve bana bir bakış atmadan önce boğazını temizledi.

"Um, ben-ben öyle düşünmüyorum-"

"Yerimiz var. Kar motosikletlerini çıkarıyoruz. İstersen benimkini kullanabilirsin," diye devam etti Stitches. Onu daha iyi hissettirmek için çok uğraştığını biliyordum. Bu onun karakterine aykırı bir şeydi ve eğer başka biri olsaydı, onun sorunlarına gözünü bile kırpmazdı. Bunu yaptığını biliyordum çünkü onu çok önemsiyordum.

"Eğer sorun olmazsa, sanırım evde kalmak istiyorum."

"Tamam değil. Gidiyorsun," dedi Church. "Yeni kural. Ders saatleri dışında günde en az iki saat evden dışarı çıkacaksın."

Ona kaşlarımı çattım. Ne yapacağının söylenmesinden nefret ettiği için tartışacağını ve olay çıkaracağını düşündüm. Church ona sert bir bakış attı ve o da başını tekrar eğdi. "Ben giderim," diye mırıldandı.

"Harika. Ashes denemek istediği yeni bir meşale aldı. Eminim sonunda bir mekânı ateşe verecek ve insanların çılgık çılgıca kaçışını, dumanla çevrelenişini izleyecek." Stitches ağzına daha fazla yemek tıktırdı. "Bunu daha önce de yapmıştı."

O ve Church konuşmaya devam ettiler ve ben de yavaşça yemek yiyen Cady'ye baktım. Yemeğini bitirdiğinde tabağını kaldırmadan önce lavaboda temizledi.

"Ben duş alacağım," diye mırıldandı. "Sonra da yarın dersim olduğu için yatacağım."

Church itiraz etmeyince gitmek için masanın etrafından dolaştı. Ayağa kalkıp onu durdurdum ve sarılmak için kendime çektim. Burnunu çekerek hemen sarıldı.

"Seni seviyorum Rina," diye fısıldadı ve bana sıkıca sarıldı. "Yarın görüşürüz."

Başımı salladım ve onu bıraktım, gözlerini silip odadan çıkışını izledim.

İç çekerek yerime oturdum. Ben çatalımı alırken Church uzandı ve elimi sıkıca tuttu. Ona baktığımda yeşil gözlerinin dalgalandığını gördüm.

Üzgün görünüyordu. Ya da endişeli. Hangisi olduğunu anlayamadım ve bu beni her şeyden çok korkuttu.

DİKİŞLER

"Ne yapacağız?" O gece geç saatlerde Church'e sordum. Sirena'yı bir saat önce yatırmıştık. Church'ün yatağına iyice sokulmadan önce hüzünlü bir gülümseme ve her birimize birer öpücük bırakarak gitti.

Konuşmak için aşağıya inmiştik.

Church, onu Cady'nin odasında bulduğum gün bana Cady ve Sin'den bahsetmişti. Aradan birkaç gün geçmişti ve bu beni sakinleştirmeye yardımcı oldu. Haberlere o kadar sinirlenmişim ki evi dağıtmayayım diye Church beni duvara yapıştırmak zorunda kalmıştı.

Yine de bir şeyler döndüğünü biliyordum çünkü Sin'i tanıyordum ve o hastane yatağındaki Sin kendisi değildi. Bu, Sirena'nın onu aradığı gün neden görüntülü sohbet etmek istemediğini açıklıyordu. Eğer onu sandığım gibi tanırıyorsa, içine kapanır ve kendine acırdı.

"Sin Cumartesi günü evde olacak," diye devam etti Church. "Cady yakın zamanda gitmeyecek. Bu ev gerçekten çok gergin olacak."

Homurdandım. "Bunu dört gözle beklemiyorum. Ne önerirsiniz?"

"Sirena'yı koruduğumuzu. Onun bu bok yüzünden kırılmasına ihtiyacım yok. Cady'ye ona söylemesi gerektiğini söyledim ama söyleyeceğini sanmıyorum."

"Kardeşine onu becerdiğini söylemek çok zor," diye mırıldandım. "Yani, aylar önce siz yanmaya giderken Sirena'yı becerdiğimi düşündüğünde nasıl tepki verdiğine baksana."

Bana kaşlarını çatı. "Bu öyle bir şey değil. Sin'i bilirsin. Duygular söz konusu olduğunda ne kadar... delirebileceğini biliyorsun. Peki ya bu? Bu onu öldürecek. Sinir krizleriyle başa çıkmaya hazır olmalıyız. Onunla aynı evde olacak."

"Peki ne yapmak istiyorsun?"

"Gerçekten bilmiyorum." Church elini yüzünde gezdirdi. "Yine de Ashes'le bu konuyu konuşmalıyız. O her zaman kıcımların yere basmasını sağlayacak fikirlerle doludur."

Bir sigara yaktım ve Church'e vermeden önce derin bir nefes çektim. Geri vermeden önce birkaç dakika içmesini izledim. O sandalyesine yerleşti, ben de sigaramı bitirirken başımı kanepenin arkasına yasladım.

"Bu gece gidiyor musun, yoksa benim gitmemi mi istiyorsun?" Tavana bakarak sordum, kıcım kalkıktı. "Ben gideceğim. Sirena ile benim odamda uyu. Ashes'in de sana katılacağına eminim."

Başımı salladım. "Evet, dostum. Kolumu bükmene gerek yok."

Ayağa kalktı ve gözlerini ovuşturdu. "Eve gelmesini bekleyemiyorum, böylece bu boku yapmak zorunda kalmayız. O lanet yerden nefret ediyorum. Ne kadar çabuk yıkarsak o kadar iyi."

"Gerçek," diye mırıldandım.

Kapıya gitti, ayaklarını botlarının içine kaydırıp ve ceketini aldı. "Ayrılmadan önce Ashes'le konuşacağım. Ona neler olduğunu anlatırım. Siz de ben sabah dönmeden önce bir şeyler ayarlamaya çalışırsınız. Ve sakın Sirena'ya söylemeyin. Belki tüm bunlardan kaçınabiliriz ve Sin iyi olur."

"Umarım öyledir," diye mırıldandım. Yine de bundan çok şüpheliydim. Sin'i kendisinden daha iyi tanıyordum. Sevdiği zaman, çok severdi. Peki ya kaza yaptığında?

Sikeyim.

Koltuktan kalkmadım. Bir saatten fazla Ashes'i bekledim. Sonunda ön kapı açıldı ve soğuktan burnu kızarmış, saçları kar içinde içeri girdi.

"Bir arama ekibi göndermek zorunda kalacağımı düşünmüştüm," dedim ona bakarak.

"Kusura bakma dostum. Church konuşmak istedi." Ceketini ve botlarını çıkardı, yanına geldi, kanepenin L'sine **u z a n d ı** ve esnedi.

"Sana söyledi mi?" diye sordum.

"Evet," diye mırıldandı, mavi gözleri bana sabitlenmişti. "Ne oluyor lan?"

İçimi çektim. "Bu da ne böyle. Bu boku nasıl önleyebileceğimize dair bir fikrin var mı?"

Başını salladı ve bir süre sessiz kaldı. Sonunda konuştu. "Günah'ın nasıl biri olduğunu biliyoruz, yani bu konuda bir adım öndeyiz. Eğer Cady bir süre daha burada kalırsa, belki de Sirena hakkında ne yapacağımızı düşünmeliyiz. Bu onu etkileyecektir. Neler olduğunu bilmiyor olabilir ama akıllıdır. Anlayabilecektir. Birlikte çıplak olduklarını zaten biliyor. Bu konudaki herhangi bir haber onu tamamen şoke etmeyecektir, dolayısıyla bu da bizim lehimize olacaktır."

Başımı salladım. Haklıydı.

"Bence en iyisi onlara göz kulak olmak. İşimize geldiği gibi davranmak ve o l a y ı büyütmemek. İşler kötüye giderse Cady'ye gitmesi gerektiğini söyleriz. Sirena'nın kız kardeşi olduğunu biliyorum ama her şeyden önce Sirena ve Sin'i koruduğumuzdan emin olmalıyız. Asylum'dan her zaman Cady ile ilgilenmesini isteyebiliriz."

"Ondan nefret ediyor. Bunu saklamakta da berbat bir iş çıkarıyor," dedim.

Gözlerini ovuşturdu. "Evet, şey, insanların üzerinde büyümenin bir yolu var. Bir mantar gibi." "Muhtemelen bunu söylediğini duymuştur," dedim kıkırdarak.

Ashes bana sırttı ve öne doğru oturdu. "Lanet olsun, muhtemelen bunu söyleyeceğimi aylar öncesinden tahmin etmiştir." Homurdandım. Yanılmamıştı. Adam A Sınıfı Garip'ti.

Ama Sireana'ya yardım etti ve Sireana da bu ucubeyi umursuyor gibiydi, yani bu benim için çok şey ifade ediyordu. Birlikte katlanmıştık. Onu nasıl koruduğunu asla unutmayacağım. Şimdi bile, o delinin sadece bize zarar veren o pisliklerden intikam almak istediğini biliyordum. Yakında onu da alacağımıza emindim.

Ashes ayağa kalkarak, "Ben yatmaya gidiyorum," dedi. "Bir duş al ve uyu. Çok yorgunum."

"Sirena ile Church'ün odasında yatıyorum. Geliyor musun?" diye sordum.

"Kesinlikle. Duştan sonra geleceğim." Sonra odadan çıktı ve ben de ayağa kalkıp üst kata çıkmadan önce parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

Sirena derin bir uykundaydı, uzun siyah saçları etrafına dolanmıştı, çıplak bacağı beyaz yorganın altından görünüyordu.

Nefes kesiciydi ve onu bulduğum her gün Tanrı'ya şükreliyordum. Onunla tanışmadan önce hayat vasattı. Ya şimdi? Onu gülümsetebilme şansına sahip olabilmek için yataktan kalkmak istiyordum.

Kahretsin, aşk bir adama neler yapabiliyor.

ASHES

Sirena her zamankinden daha mutlu görünüyordu. Banyo kapısına yaslanmış, aynada uzun saçlarını tararken onu izledim. Sonunda beni fark etti ve tatlı bir gülümsemeyle kapı pervazını itip yanına gitmemi sağladı.

Kollarımı orta kısmına doladım ve boynuna sokuldum. "Mm, cennet.

Nasılmış benim kızım?" Köprücük kemiğini öperek sordum.

Beni öpmek için kollarımda dönmeden önce memnun bir iç çekti. Dudaklarımı onun için ayırdım ve ağzımı sınırsızca kullanmasına izin verdim. Dili benimkine doğru kayarak usulca inlememe neden oldu. Stitches çoktan Church'ü rahatlatmak için ayrılmıştı, bu yüzden Sirena'nın odasında bir yerlerde Cady dışında sadece o ve ben vardık.

"Beni istiyor musun, bebeğim?" Yumuşak dudaklarına karşı mırıldandım. O da alt dudağımla ısıarak cevap verdi.

"O zaman beni al." Bir şey yapıp yapmayacağını merak ederek ona baktım.

Dizlerinin üzerine çöktü ve pantolonumun düğmelerini açarak zaten sert olan sikimi serbest bıraktı. Başını yalamasını, dilini etrafında döndürmesini ve beni usulca inletmesini izledim.

"Aletimi yala." Parmaklarımı onun yumuşak saçlarına doladım.

Ağzını açtı ve ben de sikimi derinlere kaydardım, bunu yaparken yumuşak tellerini sıkıca kavradım.

Yani.

Hızını artırmadan önce beni geçici olarak emerken kalbim çırpındı.

"Siktir, bebeğim. Aynen böyle. Daha sert. Bu lanet ağız mükemmel," dedim nefes nefese, sikim onun güzel ağzında patlamak için can atıyordu.

Dilini şaftım boyunca öyle bir gezdirdi ki, beni emerken başımın geriye düşmesine izin verdim.

Boşalmam içimden fişkıarak onun ağzını doldurdu. Yer değiştirdim ve tekrar ona baktım. Ona verdiğim her şeyi yuttu ve inanılmaz güzellikteki gözleriyle bana baktı.

"Seni seviyorum," dedim saçlarını serbest bırakıp yüzünü okşayarak. Bana gülümsedi ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Cady'nin sesi yatak odasından ona seslendiğinde kalbim hızla bağırsaklarıma indi. Sirena'nın Sin ve Cady'nin birlikte çıplak olduklarının farkında olduğunu bilsem de, onu kurtarmak için birbirlerini becerdikleri doğrulandığında nasıl bir ruh hali içinde olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendini kaybetmemesi ve girdiği o katatonik durumlara geçmemesi için dua ettim.

Hızlıca ayağa kalkmasına yardım ettim ve kız kardeşini görmek için yatak odasına girmeden önce dudaklarımı gagaladı. Aletimi tekrar pantolonumun içine soktum ve aynada kendime baktım.

Hayatımızın bir sonraki aşamasını geride bırakmak için sabırsızlanıyordum. Her engelle birlikte nihai hedefimiz olan huzura biraz daha yaklaştık.

Buna amin derim. Yine de her lanet gün bunun için savaşmak zorunda kalmak sinir bozucuydu.

"NE KADARLIĞINA GIDIYORSUN?" Church o akşam yatak odamda çantamı hazırlarken sordu. Cady derslerde tam bir gün geçirmişti ve Sirena biraz daha mutlu görünüyordu. Yine de Cady'nin aklından geçenlerle mücadele ettiği açıkça görülüyordu. Bunun için ona ve bize acıyordum çünkü yakın gelecekte işlerin karışacağını biliyordum.

"Bilmiyorum dostum. Eğer bize ihtiyacın olursa, burada olacağımı biliyorsun."

Yatağıma yaklaştı ve kenarına oturdu. "Sorun değil. Buna ihtiyacın var. Mutfakta kağıt havlu rulosunu ateşe verdiğini gördüm."

İnledim ve gözlerimi devirdim. "Kuralları biliyorum; sadece biraz stres atmaya ihtiyacım vardı. Sirena, Cady ve Sin'le ilgili tüm bu dram beni düğümledi. Deniyorum-"

Church beni susturmak için elini kaldırdı. "Sorun değil. Anlıyorum. Biraz daha dışarıda kal ve biraz daha yan. Ben zaten Sin'le birlikte kampüste olacağım. Gerekirse Sirena'ya gitmesi için onu bırakırım."

Çakmak gazını çantama koydum ve yatağa onun yanına oturmadan önce fermuarını kapattım.

"Bryce'la yalnız kalmasından endişe duyuyorsun," dedim.

İçini çekti ve önümüzdeki duvara baktı.

"Onu istemesini sorun etmediğimi söyledim. Sadece onunla yaptığı şeyleri bilmek istemediğimi söyledim."

Sözleri karşısında gözlerimi açtım.

"Delirdin mi?" diye sordu sonunda bana bakarak.

Bir nefes verdim. "Yani, mutlu değilim ama bu tür şeyleri ona dikte edemeyiz. Yapmak istediğim son şey onu kontrol etmek, özellikle de kalbi konusunda. Çok memnun olmasam da ona yeşil ışık yaktığın için sana kızgın değilim. Berbat olsa bile ben de yapardım."

Başını salladı ve ellerine baktı. Kesik bir tavşan ayağını parmaklarının arasında döndürmesini izledim. Onu bir anahtarlığa dönüştürmüştü ve çevirmeye devam ettikçe halkalar usulca şingirdiyordu.

"Beni sevmesini istiyorum," diye itiraf etti usulca. "Sevilmesi kolay biri olmadığımı biliyorum ve Bryce benden daha yumuşak-"

"Dur," dedim elimi onun elinin etrafına dolayarak. "Sirena hepimizi farklı nedenlerle seviyor. Bryce daha yumuşak olduğu için ayrılacağını düşünüyorsan, o zaman gerçekten delirmişsin demektir. Her birimiz kızımız Dante için masaya bir şeyler getiriyoruz. Kontrolcü, inatçı, şiddet yanlısı, katil kışkırtıcı sen bile." Elini sıktım.

Bana baktı ve küçük bir gülümseme verdi. "Daha önce kendimden hiç emin olmamıştım. Ama bu sefer öyleyim. Bryce'ın hepimizden daha mantıklı olduğunu biliyorum. O şiddet yanlısı, katil ya da bizim gibi boktan biri değil. Ona iyi gelecektir ve ben bundan nefret ediyorum."

"Şöyle düşünün: O bizim fırtınamızdaki sükûnet. Buna ihtiyacı olabilir. Ama bu onun rüzgâr ve şimşekten hoşlanmadığı anlamına gelmez. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Sanırım. Yani, onun bir cesedi parçalara ayırmasını izlemiş."

"Gördün mü? O kadar da mülayim olmayabilir. Ona bir şans verebiliriz. Bakalım onunla ne yapacak." "Onunla yatamayacağını söyledim," diye mırıldandı. "Geri kalan her şey tamam."

"Güzel." Başımı salladım. "İlişkileri o aşamaya gelirse, dürüst olacağına ve bize bu adıma hazır olduğunu söyleyeceğine inanmak isterim."

"Yapacaktır. Ona güveniyorum," diye mırıldandı. "Sadece ona dokunduğu düşüncelerini aklımdan çıkaramıyorum. Onu öpüyor. *Kahretsin*." Başını iki yana salladı. "Her zaman dördümüzdük. Ya şimdi? Bryce Andrews mu? Bir gözetmen mi? Seth Cain? Lanet olsun, dostum. Onunla *altı* kişi miyiz?"

"Muhtemelen on yedi gibi çünkü Seth'le birlikte gelen tüm o lanet sesleri ve kişilikleri görmezden gelemez," diye düşündüm.

Church inledi ve gözlerini devirdi. "Hatırlatmayın bana. Henüz onu istediğini söylemedi."

"Ama o seviyor. Ne zaman o etrafta olsa gözleri parlıyor. Sin bir odaya girdiğinde yaptığı gibi. Ya da çok uzun süre ortadan kaybolduktan sonra sen."

İçini çekti ve başını salladı. "Her seferinde bir köprü, ama Seth'le aram Bryce'la olduğumdan daha iyi. Seth'i kucaklayacağım. İkisiyle de ilişkisini keşfetmek için benden izin aldığını biliyor."

Elini tekrar sıktım. "Biz hallederiz. Sadece birbirimize destek olacağız. Birlikten kuvvet doğar falan. Bu iyi bir şey olabilir. Babanı ve tüm bu hasta herifleri ortadan kaldırmamıza yardım edecek daha fazla insan. Güzel olmaz mıydı?"

Başını salladı. "Öyle olurdu."

"Onlar gittikten sonra ne yapacağımızı düşündün mü?" Gelecek hakkında hiç konuşmamıştık. Sirena'dan önce, doğru zamanda yanlış yerde bir yangın başlatacağımı ve sonunda sonsuza kadar kilit altında kalacağımı varsayıyordum.

"Ben bir acı ve sefalet imparatorluğunun varisiyim," dedi usulca, gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla. "Hükmetme sırası bende olacak."

"Yeraltı'nı ele geçirmek mi istiyorsun?" Bunun üzerine şaşkınlıkla gözlerimi açtım. Church'ü tanıdığımdan beri kendi yolunu çizmeye çalışıyordu.

"Belki," dedi. "Burası bana ait. Ama ben olsam farklı yönetirdim."

"Nasıl?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Zamanla bir yolunu bulacağıma eminim."

Bunun ötesine geçmedi, ben de zorlamadım. Church'ü zaten bir planı olduğunu ve bunun ayrıntıları üzerinde dikkatle çalıştığını bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Sanırım yapabileceğimiz tek şey beklemek ve kartların nasıl açılacağını görmek," dedim.

"Sanırım haklısın. Sirena'dan önce hayat çok daha kolaydı," diye mırıldandı.

"Öyleydi ama pek de iyi bir hayat değildi. Her gece farklı bir kız. Melanie ve onun saçmalıkları. Bells'le uğraşmak. Sadece hareket ediyorduk." Bir an sustum. "Sirena'dan pişman değilsin, değil mi?" Sorum karşısında sertçe yutkundum. Church'ün Sirena'yı sevdiğini, hatta ona takıntılı olduğunu biliyordum ama pişman mıydı? Cevabından korkuyordum ama bunu duymaya da ihtiyacım vardı.

"Hissettiklerimden hoşlanmıyorum," dedi usulca. "Her zaman zar zor tutunuyormuşum gibi hissederdim, ama şimdi? Düşüyormuşum ve duramıyormuşum gibi hissediyorum. Dibe vurduğumda nasıl bir canavar olacağımı biliyorum."

"Dibi ne?"

Bana doğru baktı. "Buradan ayrıldığımız zaman. Hiç şüphesiz o zaman bizim olacak. Bizden alınma korkusu olmadan. Parmağında bir yüzük ve karnında bir bebek olduğu zaman."

Ona göz kırptım. "Onunla evlenmek mi istiyorsun? Ve çocuk?"

Church çocuklardan hiç bahsetmezdi. Aslında çocuk istemediğini sanıyordum, o yüzden bu yeni bir bilgiydi.

"Onunla evlenmemizi istiyorum," dedi. "Ona kanla bağlanalım. Gözyaşları içinde. Kendi şiddetimizle."

Her bir sapkın orospu çocuğunu bu dünyadan çıkaracak ve Yeraltı'nı olmasi gerektiği gibi yöneteceğiz. Zamanı geldiğinde, onun içine bebekler koyacağız."

"Dante, dostum, bu çok fazla çocuk demek." Eğer istediği gibi olursa altı kişi olacağımızı düşünerek yüzümü buruşturdum. Altı çocuk mu? Onunla aynı düşüncede olduğumdan pek emin değildim. Kulağa dağınık geliyordu. Çoğu gün bizi zar zor idare edebiliyordum.

"Söylediğimi sandığınız şeyi söylemiyorum." İcini çekti. "Hepimiz zamanın geldiğine karar verdiğimizde, bunu yaparız. Babanın kim olduğu önemli değil. Çocuk hepimize ait olacak."

Başımı salladım. Bunu yapmaya hazır olabiliyordum. "Çok uzakta, o yüzden fark etmez."

"Son zamanlarda bunu çok düşünüyorum." Yeşil gözleri yüzümü taradı. "Daha önce hiç çocuk istememiştim; ama şimdi istiyorum. Bugün bile." Yumuşak, hüzünlü bir kahkaha attı.

"Neyin var senin?" Kaşlarımı çatarak sordum. Kendinde değildi.

"Bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Sanırım onu nasıl kaybedebileceğimizi düşünüp duruyorum. Eğer içinde çocuklarımızdan biri varsa onu kimseye kaptıramam. Özellikle de benimkini." Gömleğinin cebine uzandı ve bir sigara çıkardı. Sözümlü sakınmadan çakmağımın kapağını açtım ve esrarı onun için yaktım, üflemeden önce derin bir nefes çekişini izledim.

"Çocuğumu alıp gitmesine izin vermezdim," diye devam etti. "Onu tutmak için seksi kıcını yatağıma zincirlemek zorunda kalsam bile."

"Bizi terk etmiyor," dedim nazikçe. "Bunu aşmıştık."

"Biliyorum." Bir yudum daha aldı. "Sanırım ikimiz de işlerin kötüye gitmek üzere olduğunu biliyoruz Asher. Sin ve Cady olayı patlak verdiği anda t u t u n a c a k bir dal aramaya başlayacağız. Belki de o çıkıntı bir çocuktur."

Başımı salladım. "Öyle değil, dostum. O hiçbir yere gitmiyor. Biz de bir yere gitmiyoruz. Bir an için zorlanabiliriz ama birbirimizi seviyoruz ve hiçbir şeyin bunu değiştirmesine izin vermeyecek kadar çok mücadele ettik."

Bir an sessiz kaldı.

"Kanımı benden almaya kalkarsa babamı bir saniye bile düşünmeden öldürürüm. Bir aile. Hamile kalan sen olsan bile umurumda değil. Eğer bizim olanı almaya çalışırsa, onu öldürürüm. Beklemeyi ve plan yapmayı siktir et. Aklımı kaybederim."

Yalan söylemediğini bildiğim için hiçbir şey söylemedim. Gerçekten düşüyordu.

"Selam." Cady'nin yumuşak sesi içeri girdiğinde odanın içinde yankılandı.

Ona gülümsedim. "Hey. Seni birkaç dakika içinde aşağıya çağıracaktım. Gitmeye hazır mısın?"

Church'e baktı, o da yüzünde sert bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Evet. Sorun olmazsa seninle gelebilirim diye düşünüyordum. Tek başıma araba kullanmak istemiyorum."

Ona kaşlarını kaldırdım. "İstemiyor musun? Haftalardır kızaklardan birini sürmek için yalvarıyorsun." Ayaklarına baktı, sesi yumuşaktı. "Şu anda kendime güvenmiyorum."

Ayağa kalkıp ona doğru yaklaşan Church'e hızlıca baktım. Onun önünde durdu ve elini uzattı. Church çenesini yukarı doğru eğerken kız ona baktı.

"Sirena'ya akşam için ayrılacağını söyledin mi?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Resim yapıyordu ve onu rahatsız etmek istemedim."

Church'ün ona bakmaya devam etmesini izledim. Beni germiştı. "Sin yarın eve dönüyor," dedi.

"Biliyorum," diye cevap verdi, alt dudağı titriyordu.

"Bu işi berbat etme, Claws. Eğer kızımın gözünden tek bir damla yaş düşerse, bunun bedelini sen ödersin.

Anladın mı?"

Başını salladı, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"Church, bu onun suçu değil," dedim usulca, ayağa kalkarken. Cady'ye baktım. "Sin'le aranızda olanlar senin suçun değil."

Yumuşak bir hıçkırık çıkardı ve yanıma geldi. Yüzünü göğsüme gömüp bana sarılırken Church'e baktım.

İç çekerek ona sarıldım ve başının üzerinden bize ters ters bakan Church'e

baktım. "Bu onun suçu değil," diye tekrarladım. "Bunu Sirena'yı kurtarmak için

yaptılar. Ona zarar vermek için değil."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye hırladı. "O kısmı anladım. Sevmediğim şey, lanet olası sonrası ve değiştiremeyeceğimiz şeyler için döktüğümüz gözyaşları." Elini uzatıp onu kabaca benden uzaklaştırdı ve salladı. "Kendine çeki düzen ver, Claws. Evimde senden gözyaşı yok. Adam'la bağlarını koparmak için yeterince zamanın vardı ama koparmadın. Kötü bir anı gibi ona tutunmaya devam ettin. Ve şimdi bak. Şu an ne boklarla uğraştığımızı görüyor musun? Bu senin suçun. Saçmalıklarının sorumluluğunu al da insanlar bu yüzden acı çekmek zorunda kalmasın. Ne yapman gerektiğini bilmiyorum ama o bok yiyen sırtışını yüzüne geri koy ki kızım acı çekmesin. Anladın mı?" Onu bir kez daha sarstı.

Başını sallamadan önce bir süre hüngür hüngür ağladı.

"TAMAM. Rina için."

"Güzel," dedi hışımla ve onu serbest bıraktı. "Şimdi siktir git gözümün önünden." Odadan çıkmadan önce bana üzgün bir bakış attı.

"Bu kadar kaba olmak zorunda değilsin," diye mırıldandım.

"Siktir et onu. Şimdiden bir sürü soruna yol açtı. Onun lanet bir yük olacağını biliyordum. Yanılmış m ı y ı m ?" Bana ters ters baktı.

İçimi çektim ve başımı salladım. "O Sirena'nın kız kardeşi. Biraz daha merhametli olmaya çalış, tamam mı? Sirena'yı incitmek istemediğini biliyorum ama Cady'yi *incitmek* ve gözünü korkutmak Sirena'yı incitir. Ne demek istediğini anladın mı?"

Bana homurdandı ve saçını çekiştirmeden önce Cady'nin koşarak geçtiği kapı aralığına baktı. "Her neyse.

Onu bu gece için evimden çıkar ve başına bir şey gelmediğinden emin ol. I

endişelenecek yeterince şey var. Daha fazlasına ihtiyacım

yok." Ve bu sözlerle birlikte odamdan çıkıp gitti.

"Lanet olsun," diye mırıldandım boş odaya. "Tanrım, bize yardım et."

Sık sık dua eden biri değildim ama sanırım artık dua etmeye başlamamın zamanı gelmişti.

SIRENA

TO akşam Church'ün odasında otururken ön kapının açılıp kapanma sesi resmimi yaparken duraksamama neden oldu. Kaşlarımı çatarak saate baktım ve Asylum'un beni alma vaktinin geldiğini gördüm.

Çabucak kalkıp banyoya koştum ve parmaklarımdaki boyayı temizlemeden önce saçıma bir fırça sürdüm. Vişneli dudak parlaticımı sürdüm ve kirpiklerime biraz maskara ekledikten sonra Chapel Crest üniformamı hızla değiştirdim. Eve geldiğimde üzerimi değiştirmemiştım çünkü biraz resim yapmak istiyordum.

Cady'nin bana verdiği en sevdiğim elbisemi giydim. Mor renkteydi ve spagetti askıları vardı. Muhtemelen hava şartlarına uygun değildi ama bu gece kendimi güzel hissetmek istiyordum. Beyaz bir hırka alıp üzerime geçirmeden önce boynumdaki haç kolyeyi düzelttim. İyi görünüyordum.

Gün iyi geçmişti. Sin yarın evde olacağı için bulutların üzerindeydim. Cady okula dönmüştü ve işleri yoluna koymaya çalışıyordu. Hayatın iyiye gittiğini hissediyordum. Kafamın içi o kadar da karanlık, çarpık bir karmaşa değildi. Kendime biraz daha alıştığımı hissediyordum.

Aşağıya indiğimde Asylum'u kapının yanında durmuş Church ile konuşurken buldum. Mavi gözleri gözlerime kilitlendiğinde sinirlerim daha da bozuldu. Beni içine çekerken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Church omzunun üzerinden bana baktı, yeşil gözleri vücudumda gezinirken çenesinde bir kas kıpırdadı.

"Çok güzel görünüyorsun ateşböceği," dedi Asylum ben Church'ün yanına yaklaşırken, o da hiç vakit kaybetmeden sahiplenici kolunu belime doladı.

İltifatı karşısında yanaklarımın ısındığını hissettim. Asylum ve benim karmaşık bir ilişkimiz vardı. Yapmamam gerektiğini bildiğim halde ona değer veriyordum. Seni öldürmeye çalışan bir adama karşı hisler beslemek berbat ve çarpık bir durumdu ama yine de buradaydık.

Onunla korkularımın çoğunu atlatmışım ama bazıları hâlâ devam ediyordu. Bununla sürekli savaştım ve küçük şeylerin bile bir insanın ruhsal durumuna ne kadar büyük zararlar verebileceğini kanıtladım. Onunla ilgili duygularım yüzünden sürekli kendimle savaşıyordum.

Church, Asylum'a "Ne konuştuğumuzu hatırla," dedi.

Asylum dikkatini benden çekti ve Church'e baktı. *"Tutamayacağım sözler vermem. Benim küçük ateş böceğim çok derinde. Onun dürtülerini ya da yumuşak dudaklarını kontrol edemiyorum. Ama endişelenme Dante Church, kalçalarının hızını kontrol edebilirim."*

Church ona ekşi bir bakış attı. "Bu işi berbat etme. Ciddiyim."

Asylum ona sırıttı. "Berbat etmek yok. Sadece sikişmek." "Seth, çok ciddiylim."

Asylum başını sola doğru eğerek, "Sylar, lütfen," dedi. "Benim adım bu."

"Sana söylediklerime dikkat etmezsen adın lanet olası bir *ölü* olacak."

Asylum ona el salladı. "Anladım. Shadow'un onu becermesine izin yok. Bunun olmamasını sağlayacağım. Engel olmakta iyiyimdir."

Church'e baktım ve kaşlarımı çattım.

Church beni fark ettiğinde, "Bana öyle bakma, hayalet," diye mırıldandı. "Seni seviyorum. Güvende olmanı istiyorum. Benden uzakta olman hoşuma gitmiyor."

Onu susturmak için bir parmağımı dudaklarına bastırdım.

Nefes vermeden ve bana bakmadan önce bir an için gözlerini kapattı. "Lütfen iyi ol," dedi usulca.

Parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm. Kendini kolayca kaptırdı, beni vücuduna doğru çekti ve dudaklarını dudaklarıma daha sert bastırdı. Geri çekildiğinde dudaklarım öpücüğünden şişmişti ve nefesim yumuşak soluklarla geliyordu.

"Uslu dur," diye tekrar fısıldadı Church, sözcükleri dudaklarımın arasından geçerken. "Lütfen, güvende ol bebeğim. Endişeleniyorum."

Geri çekilmeden önce onu tekrar öptüm, gözleri her hareketime kilitlenmişti. Asylum bana montumu uzattı ve o önümde fermuarını çekmek için hareket etmeden önce kalın katların içine girdim. Bu benim uzun ceketimdi, bu yüzden elbisemin içinde kesinlikle sıcak olacaktım.

"Rahat bir battaniye giymişsin gibi görünüyor," diye düşündü Asylum, şapkamı başımdan çekiştirirken bana sırtarak. "Çok şirin." Church'e dönmeden önce çenemle oynadı.

"Sanırım Ashes ve Stitches onu almaya gelecekler?" diye sordu.

Church başını salladı, gözleri benim üzerimdeydi. "Evet. Saat kaç bilmiyorum. Sana mesaj atarlar."

"Mm, gece yarısı civarı. Üçüncü film bittikten hemen sonra." Asylum eldivenlerimi tuttu ve ben de bana takması için ellerimi uzattım. "Ondan sonrasını göremiyorum. Uyuşturucular yüzünden beynim hâlâ biraz dağınık."

Ona yüzümü buruşturdum ve bana göz kırptı.

Asylum ön kapıyı açarken Church, "Specter," diye seslendi.

Ona döndüğümde adem elmasının boğazında sallandığını gördüm. Hemen yanına gittim ve ona sıkıca sarıldım. Kollarını bana doladı ve dudakları kulağıma değecek şekilde beni geri çekti.

"Bana geri dön," diye fısıldadı. "Her

zaman," diye fısıldadım.

Beni bırakmadan önce bir an için bana daha sıkı sarıldı. Asylum'un elini tuttum ve Church'e son bir kez baktım, yüzünde acı dolu bir ifade olduğunu fark ettim. Bunun onun için zor olduğunu biliyordum ama beni asla evde yalnız bırakmayacağını da biliyordum, özellikle de şimdi. Ayrıca, bu sefer Asylum ve Shadow ile birlikte olmak istiyordum. Eğer bu konuda bir karar vereceksem, bunu yapmak için onların yanında olmalıydım.

Akşamın serin havasında Asylum'la birlikte sessizce yürüdük. Gece uzun zaman önce çıkmıştı. Bugünlerde hava genellikle akşam beş civarında kararıyordu. Gündüzler kısa, geceler uzundu. Ve soğuk. Buranın bu kadar soğuk olmasından nefret ederdim.

"Umarım açsındır," dedi Asylum biz yürürken. Nefesi beyaz bir bulut halinde dışarı çıktı. Her zamanki gibi hiçbir şey söylemedim ama kesinlikle acıkmıştım.

"Birbirinizle yalnız olmak biraz tuhaf," diye düşündü. "Etrafta çığlıklarınızı duyacak kimse yok."

Ona tedirgin bir bakış attım. Tabut olayından beri beni incitmemişti ve o zaman bile birlikte ölmemizden bahsederek beni sadece korkutmuştu.

Beni kendisine bakarken yakalayınca kıkırdadı ve tekrar elime uzandı. Eldivenimi eldivenin içinde kavrarken ondan uzaklaşmadım.

"Çok kolay korkuyorsun, ateş böceği. Bunun üzerinde çalışmalıyız." Gece boyunca yürürken yıllardır bildiğim şarkıyı usulca mırıldanmaya başladı. Yolumuza devam ederken başka bir şey söylemedi.

Yatakhanesine vardığımızda beni içeri götürdü ve ben botlarımı çıkarırken o da ceketimi, şapkamı ve eldivenlerimi çıkarmama yardım etti.

Eşyalarımı asarken etrafına bakındım. Yurtlara kıyasla onunki gerçekten de tertemizdi. Everett Church ile olan geçmişine dayanarak bunun bir hediye olduğundan hiç şüphem yoktu. Onun kanatları altındayken insan ödüllendiriliyor gibiydi.

Yine de bu Everett'i daha az pislik yapmadı.

Asylum'da büyük ekran bir televizyon, oyun konsolları, iki yatak ve ek bir banyo ile küçük bir mutfak alanı vardı. Daha önce de burada kalmıştım. Her zamanki gibi mekânı düzenliydi. Duvarda fantastik bir ormana ait tek bir poster asılıydı. İçeriği falan yoktu ama güzeldi.

Yatağı işaret ederek, "Otursana," dedi.

Temkinli bir şekilde yanına gittim, kenarına yerleştim ve buzdolabına koşup birkaç soda çıkarmasını ve getirmesini izledim.

Geri geldi ve bana bir tane uzattı, ben de endişeyle aldım. Üstünü kırdım ve Bryce'ın uyuduğu boş yatağa bakmadan önce bir yudum aldım.

Gölge.

Asylum düşüncelerimi bölerek, "Terapiye gitti ve sonra atıştırılacak bir şeyler almak için durdu," dedi. "Birazdan burada olur."

İçimi tekrar yudumladım. Kapısı çalındı ve cevap vermek için ayağa kalktı. Arkadaşı Coby'nin diğer tarafta durmasını izledim.

"Bu gece olmaz. Misafirim var," dedi Asylum.

Coby Asylum'un omzunun üzerinden baktı ve gözlerini bana dikti.

"Bu lanet olası Gözetmen'in kızı. Delirdin mi sen? Bu tür bir kız seni öldürtebilir."

"Sizi temin ederim ki sorun yok ve evet, ben deliyim. Sen de öylesin. Bu yüzden buradayız. Riley'e başka zaman takılacağımızı söyle."

"Eğer hâlâ hayattaysan," diye mırıldandı Coby. "İyi şanslar dostum. İhtiyacın olacak."

Asylum kıkırdadı ve kapıyı kapatıp yanıma oturmak için dönmeden önce ona veda etti.

Yatak.

"Kusura bakmayın. Biraz tuhaf biri," dedi nazik bir kahkaha atarak. "Ben de tuhafım, sanırım bu durumu dengeliyor." İçkisinden bir yudum daha alırken yakışıklı yüzünü inceledim.

"Rahatsızsın," dedi, bir süre sonra sesi alçak ve ciddiydi. İçkimi elimden aldı

ve yatağının yanındaki komodinin üzerine koydu. "Ve biliyor musun, ateşböceği? Olmalısın. Ben etrafta olmak için güvenli bir adam değilim." Tavrıyla ilgili her şey değişti ve ona bakarken gözlerimi büyütme neden oldu. Taze kokusu beni sararken kalbim küt küt atmaya başladı.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye fısıldadı bana doğru eğilerek. Yer değiştirdi, beni kollarıyla hapsederken arkama yaslanmaya zorladı. "Adımı söyle, küçük böcek. Duymak istiyorum."

Daha yakına eğildiğinde sertçe yutkundum.

"Söyle bana, yoksa o güzel ağzındaki pembeyi öpeceğim," diye yumuşakça devam etti. "Tadını özledim.

Kuralları siktir et."

Dudaklarımı yaladım. Gözleri harekete kaydı, vücudundan yayılan sıcaklık içimi ısıttı.

"Kelimelerini kullan," diye mırıldandı. "Yapabileceğini biliyorum."

"A-Asylum," diye mırıldandım.

"Mm, dudaklarında çok güzel duruyor. Bunu sevdim." Aramızdaki mesafeyi kapattı ve burnunu çenemde hafifçe gezdirdi. "Benim için nasıl titrediğini takdir ediyorum. Benden korkuyor musun, ateşböceği?"

"B-Bazen," diyebildim.

Sözlerime hafifçe güldü. "Bunu ben de çok seviyorum." Bir an durakladı, dudakları kulağımdaydı. *"Bu gece, sen bana aitsin. Gözetmenler seni alamayacak. Kollarım seni sımsıkı sarmışken bu yatakta uzan, yoksa bu gece sana sarılmasını istediğin başka biri mi var? Diyelim ki öteki dünyadan bir Gölge seni şafağa kadar tutsun?"*

Odanın kapısı açıldı. Benden uzaklaşacağını sandım. Onun yerine, eli belimdeyken kulağıma usulca kıkırdadı.

"Senin zaten benim olduğunu biliyor. Sadece resmi olarak hak iddia etmedim. Ama yaptığım zaman? Benim adımı haykıracaksın, ateş böceği. Bunu unutma."

Kapı tıkırdayarak kapandı ve Asylum sonunda benden uzaklaştı. Bryce odaya girdiğinde sertçe yutkundum. Ela gözleri Asylum'a kaymadan önce bana dikilmişti, yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Neredeyse çok geç kalmıştınız," dedi Asylum kolayca. "Terapinin iyi geçtiğini sanıyorum?" Bryce tekrar bana bakarak, "İyiymiş," diye mırıldandı.

Kendimi toparladım ve ayağa kalktım. Ona yaklaşmamı izledi. Önünde durduğumda bana baktı.

"Selam tatlı çöreğim," diye mırıldandı, sesinde hafif bir titreme vardı. "Nasılmış benim kızım?"

Kollarımı ona dolayarak ve sıkıca sarılarak cevap verdim. Vücudu gevşedi ve bana sarılmadan önce elindeki çantanın yere düşmesine izin verdi.

"Tanrım, seni çok özledim," dedi. "Cehennem gibiydi, Sirena."

Onu nazıkçe sıktım, üzerinden yayılan tatlı kokuyu içime çektim. Birbirimize sarılırken başımın tepesine sert bir öpücük kondurdu.

Sonunda çekildi ve bana baktı. "İyi misin? Seni istediğim kadar göremiyorum." Sesi kesildi. Elini tuttum ve onu yatağına götürdüm, ikimiz de orada oturduk.

Asylum'la göz göze geldik. Ayağa kalkmadan önce bana göz kırptı. "Saate bakar mısın? Gitmem gerekiyor," dedi.

Ona şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Ah, senin çöp filmlerini izlememiz gerekiyordu. İptal mi ediyorsun?" Bryce sordu.

"Bir süreliğine. Teslimat için planladığım paket servisi almam gerekiyor, sonra da ormanda biraz dolaşmam lazım. Belki bu sırayla değil." Dolaba gitti, ceketini aldı ve giydi, ardından şapkasını ve eldivenlerini taktı.

"Ateşböceği, benim sonsuza dek tatlı kızım, Shadow bakire. Ona fazla yüklenme, bebeğim." Ve bu sözlerle bizi yalnız bıraktı.

Dönüp yanakları kıpkırmızı olan Bryce'a baktım.

"Tam bir pislik," diye mırıldandı.

Bryce'ın daha önce hiç kimseyle birlikte olmadığını zaten biliyordum. Bana biraz takıldığını söylemişti ama hiçbir şey bundan öteye gitmemişti.

Ona biraz güvence verebileceğimi umarak elini sıktım.

"Sana kek yaptım," dedi ayağa kalkarken. Elinde bir kapla geri gelmeden önce bir süre çantasını karıştırmasını izledim. Tekrar yanıma oturdu ve kutuyu bana uzattı.

Kapağı açtım ve en sevdiğim vişne kreması ile çikolatalı kekleri buldum. Kapağı tekrar yerine koymadan önce ona gülümsedim. Dikkatlice ayağa kalktım ve önünde durmak için hareket etmeden önce yatağın başucundaki masanın üzerine koydum.

Bana baktı, ela gözleri merakla doluydu.

"Bu gece ne yapmak istiyorsun?" diye sordu, sesi titreyerek. "Eminim Asylum'un gitmesi uzun sürmeyecektir. Beklerken birbirimize uzanabiliriz..." Sözleri karşısında yüzünü buruşturdu. "Yapmak istediğin başka bir şey yoksa tabii. İstersen sana birkaç hikâye anlatabilirim."

Buna gülümsedim. Bryce'ın hikayelerini severdim.

Gözle görülür bir şekilde rahatladı ve yatağa geri kaydı.

Ne yaptığımdan pek emin değildim. Belki de ne tür bir enerjimiz olduğunu görmek için suları test ediyordum. Ona çok değer verdiğimi zaten biliyordum, o da bana, ama ikimiz de bu duyguların farkına vardığımızdan beri hiç böyle baş başa kalma şansımız olmamıştı. Church bana bir şeyler hissetmem için izin verdiğinde, bunu yapmam gerektiğini hissettim.

Yatağa doğru ilerlerken gözleri bana kilitlendi. Üzerine doğru süründüm ve kucağına oturarak kıcımlı kalçalarına dayadım.

Bana bakarken nefesi kesildi.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı, sesi titriyordu.

Uzandım, ellerini tuttum ve belime yerleştirdim. Gözleri orta göbeğime kilitlendi, adem elması sallanıyordu.

"Sirena...I...." sözleri bocaladı.

Yüzünü kucakladım ve alnımı onunkine yasladım.

Görünüşe göre ikimiz de utangaçtık. Belki o benden daha fazla.

Gerçekten mükemmeldi. Onun ve benim hakkımda bunları bilmek beni bu anları yaşamak için çok daha istekli hale getirdi.

Gerçek gibiydi ve bu hoşuma gitti.

GÖLGE

nefes verdim ve Sirena'nın renkli gözlerine baktım.

Ellerimle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Dürüst olmak gerekirse, inisiyatif alıp bana yardım ettiği için minnettardım. Sorun sadece gerginliğim değildi, gerçi bu da bir faktördü. Sorun, neye izin verilip verilmediğini bilmememdi. Church'ün onun için kurallar koyduğuna emindim ve istediğim son şey, yanlış bir şey yaptığım için bağırsaklarımın tekrar parçalanmasıydı.

Ama şimdi ne olacak?

Gözlerinin içine bakarken zorlukla yutkundum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim usulca. "Yine de kucağımda olman hoşuma gidiyor." Sözlerim üzerine gözleri biraz parladı ve beni daha da rahatlattı.

Gergin bir şekilde ellerimi çıplak kalçalarına götürdüm ve onları nazikçe aşağı yukarı ovuşturdum, kucağımda daha da yakınlaşıırken kalbim gürleyen bir ritimle çarpıyordu.

Kahretsin, ne zamandır ona dokunmayı hayal ediyordum?

Sakin ol.

Aylar önce onu ofiste ilk gördüğüm andan beri.

İpeksi tenini avuçlarımın altında hissetmeye devam ederken gözlerimi kapattım. Nefesim titriyordu ama lanet olsun, bunu bir sonraki nefesimi istediğim gibi istiyordum. *Onu* istediğim gibi.

Ona daha fazla dokunup dokunamayacağımı sormak istedim ama vazgeçtim. Gözcülerin asla izin istemediğinden emindim. İstediklerini alırlardı. Church onlara katılacak kadar iyi olmadığını söyledi.

Benim hakkımda bir bok bilmiyordu.

Siktir et. Atışımı yapacaktım.

Gözlerimi açtığımda onun hâlâ beni izlediğini gördüm. Temkinli bir şekilde ellerimin kısa eteğinin altında gezinmesine izin verdim. Tam bir aptal gibi görünmemek için nefesimi düzene sokmaya çalışırken dudaklarımı yaladım.

Daha önce kızlara dokunmuştum. Onları öpmüştüm. Onlar da bana dokunmuştu. Ama bu? Kalbimin çarptığı biriyle? Bu farklıydı.

Parmaklarım onun mükemmel kıcının yarığıyla buluştu. Nefes vererek onu sıkıca kavradım ve kendime doğru çektim.

Cesaretim karşısında iri, renkli gözlerini bana kırıştıtarak bir nefes verdi.

Eteğinin altından bir elimi çıkardım ve yüzünü kucakladım.

"Seni öpebilir miyim?" Fısıldadım.

Kaşları kırıştı ve gözlerindeki ışıltı söndü.

Görünüşe göre kilisenin çizdiği çizgiyi buldum. Bunu kabul ettim. O benim kızım değildi. Aslında, bütün bu akşam beni öldürtebilirdi. Church ve Stitches'ın, kızlarının kucağımda olduğunu ve benim de onun küçük kıcını kavradığımı öğrendiklerinde yüzlerinde oluşacak ifadeyi hayal edebiliyordum.

Ashes biraz daha bağışlayıcı olabilirdi ama Sin'e ne yaptıklarını biliyordum, bu yüzden diğer ikisiyle birlikte beni de döveceğinden emindim. Sin muhtemelen daha önce benim durumumda olduğu için bana lütufta bulunacaktı.

En azından bana biraz anlayış göstereceğini umuyordum.

"Söylemeyeceğim," diye mırıldandım. Mezarlıktaki öpücüğünü o günden sonra her gün kafamda tekrar tekrar canlandırırdım.

"Bryce..." sesi tatlı, narin bir fısıltıydı. Bunu duyunca gözlerimi kapattım, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Bana Gölge de," diye cevap verdim usulca gözlerimi açarken. "Lütfen?"

"Gölge," diye tekrarladı usulca. "Benim Gölge'm."

Tanrım, kulağa çok hoş geliyordu.

"Senin," diye mırıldandım. "Seninim, Sirena. Ben seninim, bebeğim. Benden ne istediğini söyle, ben de sana her şeyi vereyim." Muhtemelen çaresiz göründüğümü biliyordum, ama kahretsin, öyleydim.

Başka bir şey söylemedi. Onun yerine eğildi, dudakları benimkinden bir parça ötedeydi. İşkence. Saf, lanet bir işkence.

"Beni çok iyi kızdırıyorsun," diye fısıldadım, elim hâlâ kıcının üzerindeydi. "Bu işkenceyi sona erdirmek için ne yapmam gerekiyor, kek? Ha? Benden ne gibi sözler duymak istiyorsun? Hangi eylemler?"

"Gerçek," diye fısıldadı. "Sen."

Benden ne istediğini biliyordum. Benim gerçek hikayemi bilmek istiyordu. Anlatmaktan nefret ediyordum ama anlatıyordum. Onun için yapardım.

"Çok çirkin," dedim. "Emin misin? Bunu duyduktan sonra benden nefret etmeni istemiyorum."

Kucağımdan kayarak kalbimi söndürdü ama birkaç dakika sonra elimden tutup beni yatağıma, yanına çekti ve gözlerimin içine baktı.

Parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve sözlerimi bekleyerek beni inceledi.

"En baştan başlayacağım," dedim usulca. Sakinleştirici bir nefes aldım. "Benim adım Bryce Theodore Andrews. Neredeyse yirmi yıl önce Chicago'da doğdum. Aslında bir Perşembe gecesi. Bir dolunayda. Bu dünyaya çığlık çığlığa geldiğimde annem babamın adını lanetledi."

Durakladım ve devam etmeden önce siyah saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırdım.

"Annem beni biberonla beslemeye çalıştı ama karnım ağrıyordu. Acıdan saatlerce çığlık atıyordum," dedim. "Bunu ona söylememin bir yolu yoktu çünkü henüz bir bebektim."

Kaşları bana şaşkınlıkla çatıldı.

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Burada hepimizin süper güçleri var. Dante'nin bıçakları ve otoritesi. Şiddeti ve öfkesiyle Stitches. Alevleriyle Küller. Bağlılığıyla Sin. Sesleriyle Asylum ve Mirage. Sessizliği ve güzelliğiyle sen. Dirençle. Ve ben." Dudaklarımı yaladım. "Bende hiperthymesia denen bir şey var. Hayatımı büyük ve canlı ayrıntılarıyla hatırlayabiliyorum. Doğumumu bile."

Gözlerini bana dikti. Dudakları aralandı. Onu öpmek istedim ama kendimi tuttum. Hikâyemi duymaya ihtiyacı vardı.

"Bazı insanlar buna eidetik hafıza diyor. Ben son derece nadir görülen bir vakayım; aslında insanlık tarihinde bu özel tipe sahip tek kişi benim. Bu kadar çok hatırlama ile. Hatırlayamadığım tek bir şey bile yok. Sadece bir şey görmem gerekiyor ve her bir detay sonsuza kadar aklımda yer ediyor."

Huşu içinde bana baktı. Elini bir kez daha kavradım ve ince parmaklarını inceledim.

"İlk nefesimi hatırlıyorum. Seninle tanıştığım günkü kokunu hatırlıyorum. Gözlerindeki korkuyu hatırlıyorum. Kampüste birlikte yürürken lanet güneşin gökyüzünde tam olarak nerede durduğunu. Ellerini nasıl yumruk yaptığını. Kampüsteki Pinecone Deresi'nin üzerindeki küçük köprüyü seksen dört adımda geçtiğini. Yirmi yedinci Ağustos günü öğleden sonra saat ikiye altı kala bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp bana gülümsediğini. 12 Ekim'de Dante'den korktuğunu. Elini ilk kez benimkine sürttüğünü hatırlıyorum. Bunu yaptığında ortak alanın dışındaki çiçeklerde dans eden kelebekleri hatırlıyorum. Üç taneydiler. Mevsim geç olmasına rağmen oradaydılar. Vişneli dudak parlatıcısı sürdüğünü hatırlıyorum. Dolabının yanında sürerken seni izlemiştim. Resim kalemlerini koyduğun o küçük siyah çantanın içine koymuştun. Bir tane de sırt çantanın yan cebinde tutuyorsun." Tekrar nefes verdim. "Demek istediğim şu ki, bunu iyi yapmadığımı biliyorum, her şeyi hatırlıyorum. Sadece sana söylediğim şeyleri değil. Hayatım boyunca herhangi bir günün sıcaklığını bilirim. Annemin 6 Kasım 2015'te ne giydiğini biliyorum. *Gri elbise pantolonu, pembe topuklu ayakkabılar ve siyah bir düğme. Saçını topuz yapmıştı.* Akşam 6-9'da ne dediğini bile söyleyebilirim. *Bryce, babana gününü anlatma. Her ayrıntıyı anlatman onu üzüyor. Sadece normal ol.*" Hatırladıkça yüzüm buruştu.

Beni izlemeye devam etti, yüzü hayretle doluydu. Hiç kimse bana bu şekilde bakmamıştı ve bu kalbimi eritti. Herkes benim hep bir ucube olduğumu düşünürdü. Hayatı daha kolay atlatabilmek için kim olduğumun bu kısmını saklamayı öğrendim.

Ona yaklaştım.

"Everett Church yeteneklerimi öğrendi, eğer öyle demek isterseniz. Birkaç kez ziyaret etti, babamın eski bir üniversite arkadaşıydı, ama arkadaşım beni öptüğünde bu benim için çok fazla oldu.

Baba. Oğlu yerine bir ucubeyle uğraştığı için zaten uçurumun kenarındaydı. Kardeşim onun gururu ve neşesiydi. Kardeşimi sevmeme rağmen, biz çok farklıyız. Babamız için bir hayal kırıklığıydım. Başta çok üzüldüm ama artık bunu aştım. Artık bir önemi yok."

Uzandı ve parmaklarıyla dudaklarımda nazikçe gezindi. Dokunuşunun tadını çıkararak gözlerimi kapattım.

"Babam beni birkaç yıl önce Everett'e sattı. Sanırım benim için iyi para ödedi. Yazları eve dönmüyorum. Yeraltına gidiyorum. Everett için çalışıyorum. Onun için bir şeyler yapmam için beni gönderiyor. Çoğunlukla sadece izliyorum. Asylum her zaman ne yaptığımı biliyor. Orada çok fazla zaman geçirmiyorum. Çoğunlukla Everett'in emirlerini yerine getirmek için dışarıdayım. Yapmadığım zamanlarda da beni en yüksek teklifi verene satıyor." Kelimeler dilimi yaktı ve göz kapaklarımı sıkarak kapattım, bu çirkin anıları kafamdan söküp atabilmeyi diledim. "Her şeyi hatırlıyorum, Sirena. Bana nasıl dokunduklarını. Bedenime boşalırken nasıl inlediklerini. Bundan nefret ediyorum. Sonsuza kadar kafamın içinde kalmasından nefret ediyorum. Bu işkencenin en kötüsü. En iğrenç olanı. Ve o bunu biliyor. Everett biliyor ama yine de bana yaptırıyor. Yaşamak için çaresizim. Normal olmak istiyorum. Aşık olmak. Bir ailem olsun. O da bunu biliyor ve beni hayatta tutmak için bu arzuyu kullanıyor. İstediklerini yapmazsam beni öldüreceğini söyledi. Ben de yapıyorum. Beni rahat bırakmaları için ne yapmaları gerekiyorsa yapmalarına izin veriyorum." Yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

Sirena uzandı ve benim için nazikçe sildi.

"Asylum yalan söylemiyor. Ben bakireyim. Daha önce hiç kimseyle yatmadım," diye devam ettim usulca. "Kimse beni sikmedi. Ben de onları hiç becermedim. Bence bu da başka bir işkence şekli. Beni çökertmenin bir yolu. Everett psikolojik şeylerde gerçekten iyidir. Dante ve Malachi'ye bak." Bir an için alt dudağımı çiğnedim. "Ama hâlâ sahip olduğum tek parçam olduğu için minnettarım. Kontrol edebildiğim bir parçam. Bunu birlikte yapmak için sevdiğim birini bekliyordum." Gözlerinin içine baktım. "Berbat durumdayım Sirena. Öyle olmak istemiyorum ama öyleyim."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır. Sen mükemmelsin."

Sözleri karşısında gözlerimi kapattım ve hüzünle gülümsedim. "Keşke öyle olsaydım."

Sıcak eli göğsüme bastırdı. Güzel yüzünü incelemek için gözlerimi açtım.

"Her zaman Everett'in emirlerini yerine getirdim. Kurallara uydum ama artık bunu yapmak istemiyorum. Ne istediğimi biliyorum." Ona doğru eğildim. "Seni istiyorum, Sirena. Sana sahip olabileceğim her şekilde seni istiyorum. Her şeyi yaparım. Gözcü olabilirim. Yemin ederim yeterince güçlüyüm-"

Cümlemleri tamamlamamıştım çünkü aramızdaki boşluğu kapattı ve yumuşak dudaklarını benimkilere bastırdı.

İşim bitmişti.

Dudaklarımı onun için ayırarak öpücüğün içine daldım.

Bu öpücük mezarlıktaki öpücükten farklıydı. O öpücük adrenalin ve heyecandan oluşurken, bu öpücük aşk ve arzudan oluşuyordu - en azından ben böyle yorumladım.

Mor sundress. Siyah sütyen. Kiraz dudak parlaticısı. Yedi on sekiz. Asylum'un odası. Benim yatağım. Gri çarşaf. Hindistan cevizi ve lavanta parfümü sürüyor. Tadı cennet gibi. Odanın köşesinde bir örümcek var.

Dilimi onunkine doğru kaydırıp ve öpüşmeyi derinleştirdim. Uzandım ve bedenlerimiz birbirine çarpana kadar onu kendime çektim. Parmaklarını buklelerimin arasından geçirerek dudaklarına karşı hafifçe inlememi sağladı. Bana dokunuşunu çok seviyordum. Çok nazik ve tatlıydı, Yeraltı'ndaki canavarlar gibi sert değildi.

Aletim pantolonumun içinde çok sertleşmişti. Ağrıyı hafifletmek için ona sürtündüm. Nefesi kesildi, acısı daha da arttı.

Seks konusunda tamamen acemi değildim. Yıllar boyunca pek çok durumla karşılaşmıştım ve hiçbirini unutmamıştım. Onu Dante ve diğer çocuklarla izledim. Onunla yaptıkları şeyleri biliyordum. Ne de o l s a ben bir gölgeydim.

Ama lanet olsun, her şeyi pantolonumun içinde cehenneme çevirecektim.

Bana doğru geri itti ve inlememe neden oldu. Dili benimkine doğru kayd. Pantolonumu açıp fermuarını indirirken parmakları pantolonumun düğmesine sürtündü. Aletim boxerımın üstünden başını çıkarmıştı.

Ağzım hala onun ağzındayken, onu daha da yaklaştırdım ve neredeyse üstüme çektim. Bu şimdiye kadarki en kötü fikrimdi.

Sadece birkaç dakika sonra eli pantolonumdaki şişkinliğe değdiğinde anladım. Hayır. Hayır. Hayır! Siktir. Ağzının içinde yumuşak bir iniltiyle boşaldım, bedenim zevkten titriyordu. Nefesim kesildi

Yukarı.

Tanrım. LANET OLSUN.

Öpüşmeyi keserken yüzümün ne kadar kızardığını hissedebiliyordum.

Anlaması biraz zaman aldı ama güzel yüzünde şafağın söktüğünü görebiliyordum. Gözleri genişledi.

Karnımdaki pisliği ve beyaz boxerımdaki koyu lekeyi görünce şaşırdı. "Siktir," diye mırıldandım kalınca. "Çok özür dilerim, Sirena."

Aklımı kaçırarak kadar aşağılanmış bir halde yatakta onun üzerine süründüm ve temizlenmek için banyoya gittim.

Yukarı.

Aynada yüzüm pancar gibi kızarmıştı. Yaptığım pisliği temizlemeye çalışırken kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. Her şeyi silerken kendi kendime "Aptal," diye mırıldandım. "Lanet olası *aptal*."

Kapı hafifçe vuruldu. Çabucak kendimi toparladım ve pantolonumu düzelttim.

Kapıyı açıyorum.

"Hey," dedim, sesim titriyordu. "Bunun için özür dilerim. Ben sadece..." Ona bakarken sesim kesildi.

bitti.

Lanet olsun. Elbisesini bile işaretlemiştim.

"Buraya gel." Kapıyı daha da açtım ve benimle birlikte odaya girmesine izin verdim. "Sana bulaştırdım. Tanrım,

Çok özür dilerim."

Onu daha yakına çektim ve elbisesindeki kaka lekesini yıkamaya çalıştım ama tek başardığım daha büyük bir karmaşa yaratmak oldu.

Ellerim sürekli titriyordu.

"Lanet olsun." Sertçe yutkundum. "Sirena, çok özür dilerim. Bu gece de çok güzel görünüyorsun. Her şeyi mahvettim-"

Beni susturmak için parmağını dudaklarıma bastırdı.

Elini tekrar yanına bırakırken başımı salladım.

"Giyebileceğin bir şeyim var. Getireyim." Onun y a n ı n d a n geçip yatak odasına gittim ve bu süre boyunca sessizce kendimi azarlayarak çekmecemden bir eşofman altı ve bir tişört aldım. Ona döndüm ve neredeyse tekrar boşalıyordum. Banyoda ayakta duruyordu, elbisesi ayaklarının d i b i n d e yerdeydi ve üzerinde sadece siyah sütyeni ve külotu vardı.

"Vay canına," diye mırıldandım, onu içime çekerken. "Kahretsin, Sirena. Çok güzelsin." Kıyafetleri ona uzattım, nefes alışım hızlanmıştı. Gerçekten kendimi toparlamam gerekiyordu.

Yatakhane'nin kapısı açıldı ve Asylum'un bir kutu pizza ve galeta ile içeri girdiğini görmek için dışarı baktım.

Omzumun üzerinden bakmaya gelmeden önce onları yatağının üzerine

koydu. "Mm, burada neyimiz var?" Beni itti ve Sirena'nın yanına gitti.

Bu kadar cesur olmasından nefret ediyordum. Hiçbir şey onu rahatsız etmiyordu. Her zaman lanet olası dünyayı ele geçirmeye hazırdı. Ona doğru gidişini, onu kolayca lavabonun üzerine kaldırışını ve kollarının arasına hapsederken ona bakışını çaresizce izledim.

"Ona yaptığınız muameleyi bana da yapacağınızı varsayıyorum," dedi ona gülümseyerek. "Değil mi?"

Gözlerini aşağı indirmeden önce bir süre ona baktı. Adam uzandı ve çenesini eğdi

Yukarı.

"Ver yoksa ben alırım. Soran olursa da önce *bize ait* olduğunu söylersin." Eliyle

Kafa.

Dudaklarını yaladı ve hepsi bu kadar.

Aralarındaki boşluğu kapattı ve onu derinden öptü.

İzlemeye devam ettim, elleri onun küçük vücudu boyunca dolaşırken, her eğimi ve kıvrımı alırken aletim pantolonumun içinde acı verici bir şekilde sertleşmeye geri döndü.

Asylum ona nasıl dokunacağını biliyordu. Hatta dudaklarına karşı yumuşak bir şekilde inledi ve ondan bir hırıltı çıkardı. Bir gün ben de onu böyle memnun edebilmek için hareketlerinin her ayrıntısını ezberledim.

En azından bir şeyde iyiydim.

ASİLLUM

Fuck, tadı güzeldi.

Dilimi ağzına soktum, bunu yaparken vücudunu kabaca benimkine doğru sürükledim. Shadow'un izlediğinin farkındaydım. Bu onun her zaman yaptığı şeydi. Bir noktada cesaretini toplayıp bana k a t ı l m a s ı gerekecekti ama buraya gelirken kafamda gördüklerime bakılırsa elinden gelenin en iyisini yaptığını söyleyebilirim.

"Benimle ne yapacağın bizim sırrımız," diye fısıldadım dudaklarına. "Yakında sana Gözetmenler'le birlikte katılacağım, o yüzden bu sadece bir ısınma turu ateşböceği." Dudaklarımı boynuna götürmeden önce sütyenin askısını aşağı çektim. Omzuna. Narin etini ısırdım ve emdim, ondan bir ürperti ve tüylerinin diken diken olmasını sağladım.

Buna gülümsedim.

Kes şunu. Lanet kuralları biliyorsun. Önce gölge.

Ses kafamın içinde gürledi.

Öfkeli bir hırıltı çıkardım ve onu ittim, ama eskisinden daha güçlü bir şekilde geri geldi. Çığlık atarak.

Bana bağıyor.

ASYLUM! LANET OLASI DUR. KENDİNİ KONTROL ET! ŞİMDİ ZAMANI DEĞİL! HER ŞEYİ MAHVEDECEKSİN!

"Argh," diye bağırarak kendimi Sirena'dan ayrılmaya zorladım. Gözlerimi sıkarak kapatırken kafama sertçe vurdum.

"Siktir. SİKTİR!" Bu lanet şeyden nefret ederek bağırdım. *"Her zaman benim olan bir şeye dokunamam. Şimdi zamanı değil. Seni rüyalarımda tadabilecek kadar çok istiyorum, ama ne yazık ki kenara çekilmeliyim çünkü görüldüğü gibi değil. Henüz değil. Henüz değil. HENÜZ DEĞİL!"*

Kafamı yumrukluyor, öfke ve hayal kırıklığımın içinde kendimi tamamen kaybediyordum.

Sen daha iyi bilirsin. Sen daha iyi bilirsin. Kürekle yaptığın gibi bunu da mahvetme. Yemin ederim, gelip devralacağım. Yine mi bu? KONTROL. KENDİNİ.

Deniyorum. Sikeyim. Beni yalnız bırak! Sadece bir gece! Zorla olmadığı bir gece! Gece

yok. Şimdi olmaz. Yürü git. Yürü git. YÜRÜ LAN, SYLAR!

Yumruğumu duvara vurup sıvayı parçaladıktan sonra şaşkınlık ve endişe dolu bakışlarla birbirlerine bakan Gölge ve Sirena'dan uzaklaştım.

Gölge'yi itip odadan çıkmadan önce, "Biraz hava almam lazım," diye mırıldandım.

Ceketimi kapığım gibi binadan dışarı fırladım, ellerim dizlerimde soğuk gece havasını ağız dolusu içime çekerken.

"Siktir," diye boğuldum, berrak gökyüzündeki yıldızlara bakarak. "Siktir!"

Onu öptüğüm ve dokunduğum için aletim hâlâ sertti.

Nefes al. Sorun yok. Artık her şey yolunda. Ses yumuşak ve nazikti. Başımı

salladım. Ben iyiyim. Her şey yolunda.

Şu anda oraya geri dönemezsin, Asylum. Dışarıda kal. Biraz yürü. Serinle. Kafanı toparla.

Tamam. Ben yürüyeceğim.

Karanlık ormanın derinliklerine inene kadar ayaklarımı birbiri ardına ilerlemeye zorladım. Açıklıkta. Adam'ın ebedi kızına tecavüz ettiği yere uzandım ve kafam karmakarışık bir halde yıldızlara baktım.

Her zaman kontrolle mücadele ettim. Çok ileri gitmekle.

Tıpkı lanet olası kürek ve kutu gibiydi.

Öyle değil.

Öyle. Neredeyse her şeyi

mahvediyordum. Ama yapmadın.

Neredeyse. Onu o tezgahın üzerinde becerecektim.

Nefes al. Artık her şey yolunda. İçeri döndüğünüzde, yavaş olun. Şu anda odak noktamız gölge.

Gözlerimi kapattım ve derin derin nefes aldım, duygularım yıpranmıştı. Daha ne kadar dayanabileceğimden pek emin değildim. Shadow'u ve ateşböceğimi Gözetmenlerle bir araya getirmem gerekiyordu ki sonunda sıra bana gelebilirdi.

Sıra bizde.

Doğru.

Bizimkiler.

Ayak parmaklarım soğuktan ağrıyana kadar sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca olduğum yerde yattım. Yavaşça kalktım ve mükemmel geçebilecek bir geceyi mahvettiğim için kendimden nefret ederek yatakhaneye geri döndüm.

Evimin kapısına geldiğimde kaşlarımı çattım. *Bir telefon araması.* Telefonumu çıkardım ve Ashes'ten gelen cevapsız çağrıya baktım. Telefonumu sessize almıştım ve cevapsız bırakmıştım.

İsmi tuşladım ve çaldığında dinledim.

"Hey," diye cevap verdi, sesi nefes nefese

geliyordu. "Neyin var?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Yani, evet, bir şey var ama şimdi hallettik. Cady ormanda sinir krizi geçirdi. Kaçtı. Onu daha yeni bulduk. Berbat durumda. Sirena'nın onu bu şekilde görmesine izin veremeyiz." Arka planda bir kızın çığlığını, yüksek sesle ağladığını ve Stitches'in küfredtiğini duydum.

"Neredesin?" Ben sordum.

"Hâlâ ormandayız. Onu sakinleştirdikten sonra geri döneceğiz, ama Sirena'nın bu gece seninle kalmasının sorun olup olmayacağını merak ediyordum."

"Evet," dedim o daha cümlesini tamamlayamadan. "Her zaman başımızın üstünde yeri var."

"Doğru." Ashes boğazını temizledi. "Dinle dostum, Stitches şu anda Cady ile savaştığı için konuşacak pek vaktim yok ama onu önemseydiğini biliyorum."

"O benim tüm dünyam," diye düzelttim usulca. "Her şey onunla başlar ve onunla biter."

Bir an sessiz kaldı ve Cady'nin tekrar çığlık attığını duydum.

"Evet, dostum. Sadece... Church şu anda Bryce olayıyla başa çıkmakta zorlanıyor. Sanırım hepimiz öyleyiz. O bizim gibi değil."

"Sana sandığından daha çok benziyor," diye mırıldandım.

"Belki." Ashes içini çekti. "Sonuçta bunun bir önemi yok çünkü bu onun seçimi. Biz onun mutlu olmasını istiyoruz. Kilise bunun ağırdan alınmasını istiyor. Sikişmek yok."

"Sınırların çizildiği yer burası mı?" Bu bilgi üzerine kaşlarımı kaldırdım.

"Evet. Bu zor bir çizgi. O yüzden bunun olmamasını sağlayın. Başka birini eklemenin nasıl bir şey olduğunu bildiğinden emin olmak istiyoruz. Kendini kesinlikle bu işe adanmış bilmesini istiyoruz çünkü biri bir kez girdiğinde ömür boyu bu işin içindedir. Gözetmenlikten çıkmanın tek yolu ölümdür. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum ama Bryce'tan daha fazlası olacak. Biz de geliyoruz." Ashes iç çekti.

"Biliyorum dostum. Stitches'i çoktan kazandın. Ve Sin'i." "Seni değil mi?"

Cady yine arka planda çığlık attı.

"Kahretsin, üzerinde çalışıyorum. Nihayetinde kazanılması gereken kişi Church ve anladığım kadarıyla senden hoşlanmıyor, ama her seferinde bir köprü. TAMAM MI? Gitmem gerek. Cady az önce Stitches'in taşaklarını tekmeledi. Yemin ederim Cadence. Topla kendini..." Hat kapandı ve beni sessizlik içinde bıraktı.

Bu iyi haberdi. Sikişmek yok. Bunu halledebilirdim. Shadow'un on dokuz yıllık kurak dönemine dayanarak, onun da nasıl başa çıkacağını bildiğinden oldukça emindim.

Kapıyı itip açtığımda ikiliyi yatakta birlikte televizyon izlerken buldum, ikisi de birbirine dokunmuyordu. Aslında hiç konuşmuyor gibi görünüyorlardı ki bu Shadow için nadir görülen bir durumdu çünkü o hiç susmazdı.

"İyi misin?" diye sordu, ben içeri girip kışkıklarımı çıkarırken öne doğru oturdu. Her şeyi astım ve onlara döndüm.

Sirena o kocaman gözleriyle beni içine çekti ve kalbim sıkıştı.

"Evet. Ben iyiyim. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı." Yatağıma doğru ilerledim ve sözsüzce Shadow'un yatağına doğru itmeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, yatağıma onunkinin hemen yanına kadar taşımamı izliyordu. Şimdi kocaman bir şilte gibi görünüyordu.

"Eğer benim kucak maymunum olmayı planlamıyorsan, daha fazla odaya ihtiyacımız olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca Ashes aradı. Sirena bu gece bizimle kalacakmış."

Sirena gözlerini bana dikti. Bryce'ın eşofmanını ve tişörtünü giyiyordu çünkü adam güzel elbisesine boşalmıştı. *Siktiğimin acemisi*. Kız gider gitmez onunla erken boşalma hakkında konuşacaktık çünkü otuz saniyeden fazla dayanamıyorsa onunla bir kızı sikmemin imkânı yoktu. İkinci elden utanç duyacaktım ve bu beni havamdan çıkaracaktı.

Yatak meselesini hallettikten sonra küçük mutfağıma döndüm, patlamış mısırı aldım ve mikrodalgaya koydum. Tezgâha yaslandım ve çiftin televizyona bakmaya devam etmesini izledim. İçimi çektim, tam olarak ne olduğunu biliyordum.

Daha önceki davranışlarından o kadar utanmıştı ki ona dokunmayacaktı.

Siktir et. O işini halledene kadar onunla vakit geçiremezdim, bu yüzden bu işi bir an önce halletmeye çalışacaktım. Neyin tehlikede olduğunu biliyordum ve kendimi kontrol etmek zorundaydım. Bunu yapabiliyordim.

Mikrodalganın sesi geldi. Patlamış mısırı aldım ve bir kaseye boşaltmadan önce poşeti yırtarak açtım. Bir şişe su aldım ve yatağıma döndüm, üzerine u z a n d ı m ve sonsuza dek birlikte olacağım kıza dokunacak kadar yakın olduğumdan emin oldum.

Bana baktı, dudaklarının kenarında minik bir gülümseme belirdi. Ona göz kırptım ve bir tanesini dudaklarıma götürmeden önce ağzıma birkaç parça patlamış mısır attım ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

Tüm masumiyeti gitmişti çünkü aramızdaki mesafeyi kapattı ve dudaklarını dudaklarıma değdirerek benden bir parça kopardı. Ona sırttım ve tekrar yaptım. Ve bir kez daha geri döndü. Bu sefer parmaklarımı saçlarına doladım ve dudaklarımı bir anlığına onunkilerin üzerinde tuttum, onu serbest bırakmadan önce benimle yaşamının nasıl bir şey olabileceğine dair bir tat sundum.

Tekrar televizyona bakarken yanakları pembeleşti.

Shadow'la göz göze geldim, yüzündeki özlemi fark ettim. Onu öpmesi için başımla işaret ettim. Başını hızlıca salladı ve tekrar televizyona baktı.

Tanrı aşkına.

İç çekerek patlamış mısırı yere bıraktım ve Sirena'yı yakalayıp sırtını önüme yaslayarak k e n d i m e doğru çektim.

Dudaklarım kulağında, omzundaki şeytan gibi ona fısıldadım.

"Shadow daha önce yaşadığı küçük olaydan dolayı utanıyor. Seni öpmekten korkuyor. Sana dokunmaktan korkuyor. Ashes bana Church ile olan anlaşmadan bahsetti. Sikişmek dışında her şeyi yapabilirsin. Hatta ona sürtünerek koca sikinin üzerine bile boşalabilirsin, ateşböceği."

Küçük bedeni bana karşı ürperdi ve usulca kıkırdamama neden oldu.

"Neden gidip onu ayartmıyorsun, ben de izleyeyim," diye devam ettim usulca. Gölge bizi duymuyordu ama kaşları çatık bir halde sürekli ona bakıyordu.

"Öp onu. Onun için aletine dokun. Bu deneyimin ona iki adım geri attırmasını istemiyorum. Bu adama sırlıklam aşık olduğuna ne kadar çabuk karar verersen, Mirage ve ben de o kadar çabuk senin için eve d ö n e r i z . Gözcülere katılmamızı istemiyor musun, benim sonsuza dek tatlı kıyım?"

Benden uzaklaşmadan önce titrek bir nefes verdi. Geniş ve gergin gözlerle ona bakan Shadow'a doğru sürünmesini izledim.

Dikkatlice onun kucağına oturdu.

Gözle görülür bir şekilde yutkundu, ona bakarken elleri titriyordu. Zavallı aptala yardım etmeye karar vererek yaklaştım.

Dudaklarım kulağına değecek şekilde eğildim.

"Sana söylediğim her şeyi yapacaksın," diye mırıldandım. "Anladın mı?"

Sözsüzce başını salladı.

"Aferin oğlum. Ellerini beline koy ve seni öpmesi için onu aşağı çek. O sıcak, dar amını sikine sürttüğünde, ona izin ver ve sakın boşalma. Kendini durdurmak için ne yapman gerektiği umurumda değil, ama bunu yapacaksın. Anladın mı? Yardım için bana ulaşsan bile. Yardım edeceğim."

Tekrar başını salladı, belli ki sinirden deliye dönmüştü.

Ellerini kızın beline koymasını izledim. Adam onu öpmek için aşağı çekerken tatlı tatlı gülümsedi. Benim ebedi kıyım buna bayılmıştı ve o da onu öptü, dudakları adamın dilinin içeri girmesine izin vermek için ayrıldı.

"Onu sikine doğru salla," diye yumuşakça talimat verdim. "Çıkar onu."

Söylediğimi yaptı, onu kucağında yavaşça hareket ettirdi. Onu eşofmanındaki çıkıntı boyunca yönlendirirken nefes alış veriş hızlandı.

Göğsü kabarırken öpüşmeyi kesmesi uzun sürmedi. "A-Asylum," diye boğuk bir ses çıkardı.

Bu benim işaretimdi.

Onu yakaladım ve yumuşak bir protesto iniltisi çıkararak üzerinden sürükledim ve doğrudan sert sikimin üzerine yerleştirdim.

"Göster ona," diye mırıldandım. "Nasıl sevdiğini görsün. Pratiğe ihtiyacı var."

Doğrulup onu derinden öpmeden önce bir an tereddüt etti, ellerim yüzünü okşuyordu.

"Korkmuş ve utanmış, ateşböceği. İyi olduğunu bilmeye ihtiyacı var. Onun için gel. Beni kullan." Onan uzaklaştım ve başımı yastığıma geri koydum.

Yavaşça sikimin üzerinde sallanmaya başlamadan önce ona baktı, alev alev yanan kırmızı yanaklarına baktı.

Gözlerimi kapattım ve ona bu şekilde sahip olmanın tadını çıkararak nefes aldım. Onu daha önce sikmiş olsam da, ona istediğim gibi sahip olamamak beni içten içe öldürüyordu. Bir dahaki sefere onu becerdiğimde, sikimi onun ruhuna gömecektim.

"İşte böyle. Aynen böyle," diye mırıldandım, onu izlerken zor nefes alıyordum. Beni başka hiç kimsenin yapmadığı şekilde tahrik ediyordu.

Onu belinden tuttum, ellerimi bırakmadan önce bir süre ona rehberlik ettim. Durumun kontrolü tamamen ondaydı.

"Amaç onu ağlatmak. Çığlık atmasını sağlamak. Tercihen senin adını," diye mırıldandım Shadow'a.

Sessizce başını salladı, gözleri ona kilitlenmişti.

Biraz daha hızlı hareket etti ve beni hafifçe inletti. Nefes verdim ve onunla konuşmaya devam ettim. "Onu izlemek nasıl bir şey?"

"Güzel," diye homurdandı.

"Öyle mi? Onun bana bu şekilde binişini izlemeye gelebilir misin?" Gözle görülür bir şekilde yutkundü. "Evet."

"Yapma o zaman. Sakın yapma. Ne yaparsan yap, sakın *batırma* Shadow. Bir tolerans oluşturman gerek. Gerçekten sikine battığı gün, kendini kontrol edebilmek isteyeceksin."

Başını salladı ve pantolonunun içindeki aletini düzeltti.

Üzerimde daha hızlı hareket ettikçe nefes alış veriş düzensizleşti.

"Siktir, ateş böceği. İşte böyle," diye cesaretlendirdim onu, kendini bana yaslarken gözlerinin içine bakıyordum. "Benim için gel, güzel kız. Gölge seni izlemek istiyor."

Parmaklarını gömleğimin içinde döndürdü ve boşaldı, benim için haykırırken vücudu titriyordu.

Kahretsın, ne güzel bir manzara.

Bana doğru yığıldı, vücudu hala titriyordu. Onu kollarımın arasına aldım, yüzü boynuma gömüldü. Gölge'ye baktığımda yüzünü buruşturduğunu gördüm.

Bana özür dileyen bir bakış attı. Gözlerimi ona diktim.

Ciddi misin lan sen? Yine mi?

Kafamın içinde bir kahkaha patlaması oldu.

Çalışmaya ihtiyacı var, Mirage. Çok fazla çalışmaya.

Bu kampüste amcık sıkıntısı yok. En iyisi onu serbest bırakalım.

İçimi çektim ve parmaklarımı ebedi kızımın saçlarında gezdirdim ve tekrar temizlenmesi için başımı salladım.

Yüzü kızarmış bir halde ayağa kalktı ve banyoya gitti. Onu vücuduma yaslamaya devam ettim.

"Beğendin mi?" Ona fısıldadım.

Başını salladı ve burnunu çekti. Bunun üzerine kaşlarımı çattım ve bana bakması için çenesini eğdim.

"Pişmanlık yok. Bu hile değil. İzniniz var. Ashes'le konuştum. Church bunların hiçbirini bilmek istemiyor ama sana da kaybettirmeyecek. Bu, kendini toparlayıp istediğini alman için bir şans. Eğer Shadow'sa, o zaman gerçekten emin olmalıyız çünkü bir kez katıldığımızda, içeri girmesine izin vereceğimiz başka bir pislik olmayacak. Anladın mı?" Yüzünü nazikçe salladım.

Başını salladı, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"Gözyaşı yok," diye mırıldandım ona. "Gözyaşı yok. Sen benimleyken olanlar hep benimle kalacak. Eğer kimsenin bilmesini istemiyorsan, o zaman kimse bilmeyecek. Bunun için sana yemin ederim. Bana inanıyor musun?"

Cevap vermeyince kaşlarımı çattım.

"Sirena," diye fısıldadım kalınca. "Yıllarca sırrımı sakladım. Seni çok incittim. Lütfen bana inan, sana söylediğim her sırrı saklayacağım. Yemin ederim. Anlat bana."

Dudakları kulağıma değecek şekilde kaydı. "Sana inanıyorum..."

Sylar. "Gözlerimi kapadım ve onu kendime sıkıca sararken nefes verdim.

Onu bırakmamın imkanı yoktu. Onu Shadow'un yanına ne kadar çabuk yerleştirirsem o kadar iyiydi. Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

Bu gece neredeyse beni öldürüyordu.

SİN

Ayağa kalkarken diye kükredim. Church, tesisten ayrılmama izin verildikten birkaç dakika önce giyinmeme yardım etmişti. Pek konuşmamıştı. Aslında, inanılmaz derecede meşgul görünüyordu. Sürekli telefonuna bakıyordu.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedim, tesisten çıkıp ön kapıya doğru ilerlerken yüzümü buruşturarak. Church Bronco'sunu getirmişti, böylece yürümek zorunda kalmayacaktım.

"Merak etme," diye mırıldandı, tekrar telefonuna baktı ve kaşlarını çatı. "Her şey yolunda mı?" Kamyona bindiğimizde sordum.

"Sirena geceyi Asylum ve Bryce ile geçirdi."

Elleri direksiyonda otururken onu inceledim, yüzünde acımasız bir ifade vardı.

"Ona izin verdin, ha?" Mırıldandım.

Başını sıkıca salladı. "Bir bakıma. Onu becermemesini söyledim. Onun istediği kişi olduğundan emin olması gerektiğini söyledim. Bunu yapmak için yapması gereken *bazı şeyler* olduğunu biliyorum. Sadece bunları bilmek istemiyorum."

Pencereden dışarı baktım. "O iyi bir adam. Yani, bizim gibi değil, belki de bu iyi bir şeydir. Onun gibi birini kullanabilir."

Church yüzünde ekşi bir ifadeyle alay etti.

"Ben orada mahsur kalmışken bana onun notunu getirdi," diye devam ettim. "Onu önemsiyor. Bence güvenilir biri. Biz yapmamız gerekeni yaparken ona göz kulak olan kişi o olabilir."

Church iç çekti ama bir şey söylemedi.

"Ayrıca, benim yerime geçebilir," diye usulca bitirdim.

Church dikkatini bana yöneltti. "Ne?"

"Dante, dostum, o gece anıt mezarda olanlar hakkında-"

"Cady'yi becerdin. Zaten biliyorum," dedi, sesi alçak ve sertti. Sözleri karşısında yüzüm kızardı ama doğru olduğu için başımı salladım.

"Bana ne olduğunu anlat," diye bastırdı. "Bilmem gerek çünkü Cadence şu anda bizim lanet olası evimizde. Dün gece ormanda kaybolmaya ve donarak ölmeye çalıştıktan sonra Stitches'ın sikine tekme bastı."

Gözlerimi kapattım, göğsüm ağrıyordu. O geceyi tekrar yaşamak istemiyordum ama Church haklıydı. Bilmesi g e r e k i y o r d u .

"Adam bunu yaparsak onu rahat bırakacağını söyledi. Çok çaresizdim. Beni bayılttı ve Cady'nin zaten elinde olduğu mozoleye sürükledi. Bize ilaç verdi. Çaresiz ve aptaldım. Bir şeyler olmasını umuyordum. Zaman kazanmak için bir yol. İstedğim son şey Sirena'nın tekrar incinmesiydi." Sözlerim boğazımda düğümlendi. "Onu kurtarmaya çalışıyordum."

Church hiçbir şey söylemedi, Bronco koşarken gözleri bana kilitlenmişti, sıcak bize doğru esiyordu.

"Ona inanmadım ama ne kadar zaman olursa olsun iyi bir şey olduğunu düşündüm. Belki de bu tek başına onu kurtarabilirdi." Gözlerimi sildim. "Başta sikimi kaldıramadım bile. Onu parmaklamak zorunda kaldım. Öpmek zorunda kaldım. Ağzımda öğürdü, gözyaşları..." sesim kesildi. Gözyaşlarının tadını hâlâ dilimde hissedebiliyordum. "Benim için sikimi ovdu, sürekli ağladı. Oyalamam için bana yalvardı. Yapmamam için. O benim sirenim, biliyor musun? Onun için her şeyi yaparım. Ben de Cady'yi tuttum ve çılgılık atıp durmam için yalvarmasına rağmen onu siktim. Bana iyi olduğumu ve Sirena'nın hayatını kurtardığımı söylerken onu becerdim. Yapmak istediğim şeyle gurur duymalıyım. Bu Everett'i daha uzun süre uzak tutacaktı."

Korkunç anılar kalbimi sızlatırken usulca ağladım.

"Seksten daha fazlasıydı, Dante. Kız kardeşini zorladım." Ağladım, tüm vücudum titriyordu. "Ben istemedim. Lanet olsun, dostum. İstemedim ama Sirena... Sonra beni tekrar bayılttı. Daha fazla uyuşturucu. Denedim... Sirenam için çok korkmuştum."

Dayanamadım. Kapıyı açtım ve bağırsaklarımı karlı otoparka doğru fırlattım. Midem b u l a n ı y o r d u . Tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Sirena ve benim için ne anlama geldiğini bile. Cady ve bunun nasıl sonuçlanacağı konusunda endişeliydim.

Tekrar doğrudum, bardak tutucusundan su şişesini aldım ve ağzımı çalkaladım, büyük bir yudum almadan önce sıvıyı otoparka tükürdüm.

"Ben kadınları asla zorlamam," diye fısıldadım. "Ama onu zorladım çünkü Sirena'yı kurtarmak istiyordum. Cady ikincil hasar oldu. Sirena bunu öğrendiğinde benden nefret edecek. Onu kaybedeceğim."

Church tüm bu süre boyunca tek kelime etmedi. Ona bakamadım bile. Kendimden u t a n ı y o r d u m ama bunu tekrar yapacağımı da biliyordum çünkü Sirena benim için dünyalara bedeldi. Belki de Adam'ın beni uyuşturmak için kullandığı şeyin etkisinde olmasaydım daha net düşünebilirdim. Ama artık bunun bir önemi yoktu.

"Taşınmayı düşünüyorum. İzin verirse belki Asylum'un yanına," diye devam ettim.

Church sonunda sessizliğini bozarak, "Bryce onunla kalıyor," dedi.

Başımı salladım. Ben de öyle düşünmüştüm. Sorun değildi. Uyuyabileceğim başka yerler de vardı. Sirena güvende olduğu sürece nerede olduğum önemli değildi.

"Geldiniz mi?" Church bir anlık sessizlikten sonra sordu.

Ellerime baktım ve yine usulca hıçkırmaya başladım.

"Sinclair, Cadence'in içine girdin mi?"

Sözsüzce başımı salladım.

Ellerini direksiyona vurmadan önce bir hırıltı çıkardı. "O kaltak doğum kontrol hapı kullanmıyor."

İçim parçalandı ve ona baktım. "Ne? Nereden biliyorsun?"

"Böyle şeyleri bilmediğimi mi sanıyorsun? İkinizi mozoleda çıplak gördüğüm an, dosyasını aldım ve ilaçlarına baktım. Tahmin et ne oldu? Doğum kontrolü bunlardan biri değil. Anksiyete saçmalığı kullanıyor, hepsi bu. Başka bir şey yok."

Çılgılığım bu sefer tekleyerek çıktı. Siktir. *SIKTIR*.

"Bu bilgiyi sizden saklamayacağım. Bunun bir anlamı yok. Her şeyi masaya yatırabiliriz. Hamile olup olmadığını bilmiyorum. Yine de ona test yaptıracağımdan emin olabilirsiniz." Ellerini direksiyonun üzerinde sıktı.

"Sonra ne olacak?" Fısıldadım. "Bir çocuk daha kaybedemem, dostum-"

Church başını iki yana salladı, çenesindeki kaslar titriyordu. "Henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Sadece durumdan haberdar olmanızı istedim."

"Siktir." Başımı ellerimin arasına aldım. "Allah kahretsin!" Koltuğumda sallandım, kalbim tamamen parçalanmıştı. Bir sonraki bebeğimin Sirena'dan olmasını istiyordum. Küçük oğlumuzun Bill'i evin içinde taşıdığını ve kuyruğu tombul yanağını gıdıklarken kıkırdadığını hayal ettim.

Ve ben onu almadan önce her şey paramparça olabilir çünkü istediğim son şey kız kardeşiyle bir çocuk sahibi olmaktı.

Ama yapardım. Kabullenip baba olurdum.

Yapardım çünkü sirenimi kurtarmak için yaptığım şeyi Cady'ye borçluydum.

†

O öğleden sonra beni sakinleştirmek için Church'ün Bronco'sunda kafayı bulduktan sonra eve doğru y ü r ü d ü k . Eve girdiğimizde hala kafam biraz dumanlıydı.

Ashes ve Stitches ayağa kalkıp beni selamladılar. Sirena'yı aramak için bakışlarımı etrafta gezdirdim.

Ashes, "Asylum ve Bryce'la birlikte," dedi.

Nefes verdim. Güzel. Zaten onunla yüzleşebileceğimden emin

değildim. "Cady yukarıda," diye ekledi Stitches. "Götlük yapıyor."

Church hoşnutsuz bir iç geçirdi ve bakışlarının merdivenlerde dolaşmasına izin verdi, yüzünde ekşi bir ifade vardı yüz.

"Nasıl hissediyorsun?" Ben kanepeye otururken Ashes sordu. Hepsi yerlerini aldı, Church onun sandalyesine gitti.

"İyi değil," diye boğuldum, gözlerimi silerek. "Her şeyi berbat ettim."

"Sinclair, boktan bir durumdaydın. Ne yapacağını bilmiyordun, bu yüzden elinden geleni yaptın," dedi Ashes nazikçe, yanıma oturmak için kayarak. Sırtımı ovaladı. "Seni anlıyoruz."

Church odanın diğer ucundan, "Cady'yi bunu yapmaya zorladı," dedi. "Adam Sirena'yı rahat bırakacağını söyledi. Onu öldürmeyecekti. Cady ve Sin uyuşturulmuştu. Sin onu kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Zaman kazanmaya çalıştı ama işe yaramadı. Bu yüzden Cady'yi becerdi."

Sözleri midemi ağrıttı. Yapmak istediğim son şey Cadence'i becermekti. Kızların sikimi ağzına almasını isteyen biri değildim ama bu çok vahim bir durumdu.

"Sadece Sirena'yı kurtarmak istedim. Aklım başımda değildi. Uyuşturucular..." sesim kesildi. "Kendimde değildim. Onunla zar zor dövüşebildim ve o küçük pisliği tek kolumla alt edebileceğimi biliyorum. Kafam doğru çalışmıyordu. Her şey ağır ve bulanıktı.... ve çok berbattı. Kendimde değildim."

"Bir rüyadaymışsın gibi hissettin mi?" Stitches sesi titreyerek fısıldadı. Koyu renk gözlerinin parladığını görmek için ona baktım. "Sanki senin bedenini değilmiş ve kontrol sende değilmiş gibi?"

Sefilce başımı salladım.

"Tesiste benim üzerimde de bunu kullandılar. Size bana verdikleri kadarını vermemiş olmalı, ama ben tam olarak böyle hissettim. Kendimdim ama değildim. Dizlerimin üzerine çöküp herhangi birinin aletini emebilirdim, bu tür şeylerden hoşlanmasam bile. Sanki kontrolüm yokmuş gibiydi. Kafamın içinde neler olduğunu biliyordum. Bir dereceye kadar ne yaptığımı ama duramıyordum. Hiçbirini durduramıyordum."

"Çok üzgünüm. Sirena benden nefret edecek. Ve Cady..." sesim titriyordu. "Özür dilerim. Lütfen. Biliyorum."

"Biliyoruz," diye mırıldandı Ashes. "Her şey yoluna girecek."

"Nasıl?" Ben talep ettim. "Nasıl her şey yoluna girecek? Sirena'ya nasıl bakabilirim? Cady'ye? Yapamam."

Ön kapı açıldı ve Sirena yanında Asylum ve Bryce ile odaya girdi. Hemen bana odaklandı. Odanın öbür ucundan bana doğru koşmaya başlamadan önce botlarını zar zor çıkardı.

Yavaşça ayağa kalktım ve kollarını bana doladığında gözlerimi bir kez daha sildim. Kendimi kaybedip hüngür hüngür ağlamamak için elimden gelen her şeyi yaparak onu bir süre kendime çektim.

Parmak uçlarına kalktı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Yapamadım. Yapamadım işte.

Gözyaşlarım serbestçe akarken öpücüğü kestim ve onu ittim. Bana doğru uzandığında Ashes onu tutmak için tam oradaydı, kaşları kırışmış ve güzel yüzünün her yerinde acı yazıyordu.

"Özür dilerim. BEN..." Başka ne diyeceğimi bilemedim. *Özür dilerim. Seni seviyorum. Ben bir bok parçasıyım. Zamana ihtiyacım var. Ölmek istiyorum. Özür dilerim. Özür dilerim. Çok özür dilerim.*

Kimsenin konuşmasını beklemedim. Yatak odama geçtim ve kapıyı arkamdan çarparak parke zeminde dizlerimin üzerine çöktüm ve tespihimi çıkardım. Yumuşak bir şekilde ağlarken boncukları parmaklarımdan geçirdim, dualarım fısıltıyla dilimden döküldü.

Onunla birlikte olamasam da onun için dua edebildim.

Onun için her zaman dua ederim.

GÖLGE

Sirena, Sin'in kaybolduğu boş kapı aralığına bakarken **ben** onu izledim. Vücudu sarsılmadan önce uzun bir süre hareketsiz durdu, sessizlik etrafımızı sarmıştı. Ağladığını düşünmüştüm ama odada ayakta duran ya da garip bir şekilde oturan hepimize döndüğünde yüzünün kızardığını ve gözlerinin kuruduğunu görünce şaşırdım.

"Ne oldu?" diye sordu ölümcül bir fısıltıyla.

Herkese bir göz attım, boktan şeyler hakkında konuşmanın bana düşmeyeceğini biliyordum.

Stitches, sandalyesinde öne doğru oturmuş, dikkatle Sirena'ya bakan Church'e bakmadan önce, "Ah, o, ah, o sadece bazı şeyler üzerinde çalışıyor," diye gevelemeyi başardı.

Church garip bir anın ardından, "Kız kardeşinle çıplak bulunmanın sıkıntısını yaşıyor," dedi.

Church'ün yanından geçip Cady'nin alt b a s a m a k t a n ındığını gördüm, mavi gözleri kocaman açılmıştı.

Sirena dikkatini ona yöneltti.

"Sana söylemek istedim," diye başladı Cady, sesi yumuşaktı. "Ne olduğunu."

Sirena hiçbir şey söylemedi, tüm dikkati Cady'deydi.

"Gidelim mi?" Asylum'a fısıldadım.

"Yapmamalıyız. Kan banyosu olabilir ve ben iyi bir ıslanmayı çok severim."

İçimi çektim ve manyaktan Sirena'ya doğru baktım.

"Bizi Adam yarattı," dedi Cady, gözleri yaşararak. "Bu doğru. Yalan söylemiyordu. Bu beni içten içe öldürüyor."

Sirena, Cady'ye bakarken hareketsiz kaldı.

Yer değiştirdim ve Sirena'nın yanında duran Ashes dışında hepsi öne doğru oturmuş olan çocuklara baktım.

"Senin adamlarından biriyle asla yatmam. Eğer yatmazsak seni öldüreceğini söyledi. Seni kaybetmek istemedim, Rina. Sen benim en iyi arkadaşımın," diye devam etti Cady, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken sesi titriyordu. "Bunu yaparsak yaşardın ve belki de işler daha da kötüye gitmeden Church ve diğerlerinin yardımına koşmak için zamanımız olurdu. Bilmiyorum. Korkmuştuk. Bize ilaç verdi. Düzgün düşünemiyordum bile. Bunu yapmak istemedik. Tanrım, lütfen. Ben istemedim. Yemin ederim, ben yapmadım. Asla..." Yumuşak bir hıçkırıyla boğulmadan ve kollarını kendine sarmadan önce sesi tekrar titredi.

Sirena'nın ellerini sıkıca yumruk yapmasını ve sonra silkeleyip tekrar yapmasını izledim. Belli ki üzgündü. Yüzü kızarmıştı. Çığlık atmak ister gibi görünüyordu ama ağzından hiçbir kelime çıkmıyordu.

"Angel, bebeğim." Stitches ayağa kalktı ve ona doğru gitti. "Hey." Dikkatini Cady'den uzaklaştırmaya zorladı. "Hadi odama gidelim."

"Sana inanıyorum," dedi Sirena, sesi yumuşak bir törpü gibiydi. "Koşulları biliyorum. Ben de oradaydım. O zaman bu lanet gözyaşları niye?"

Cady gözlerini kocaman açarak ona baktı. Ben bile Asylum'un dudaklarında karanlık bir gülümseme görmek için ona çok ateş ettim. Bir şeyler biliyordu ve tek kelime etmiyordu.

"Çünkü... kızmanı istemiyorum. Benden nefret etmeni... beni bu hale getirdiği için ondan nefret etmeni."

Sirena odayı o kadar hızlı geçti ki neredeyse bulanıktı. Cady'nin önünde aniden durdu ve ona dik dik baktı.

"Seni Sin mi yaptı?" Sirena usulca sordu.

Cady'nin bakışları odanın içinde gezindi. Başına geleceğini bildiğim şey yüzünden irkildim. Bir kez başını salladı ve ayaklarına baktı.

"Uyuşturulmuştu, cennet. Akli başında değildi. Tek istediği seni kurtarmaktı," diye konuştu Ashes. "Sin'i bilirsin. Bunu asla zalimlik olsun diye yapmaz."

Sirena Ashes'i görmezden gelerek Cady'ye uzandı ve çenesini yukarı kaldırdı. Cady gözyaşlarıyla dolu gözlerle ona baktı.

"Beni kurtarmak istemedin mi?" Sirena sordu, sesi derin bir hüznle doluydu. "Elbette! Seni her zaman kurtaracağım. Seni seviyorum. Sen benim kız kardeşimsin. En iyi arkadaşım-" "O zaman beni kurtarmak istediğinde seni zorladı mı?" Sirena başını ona doğru eğdi. "Ona hayır dedim ama seni kurtarmak istedim ve yaptım. Özür dilerim, Rina. Bunu düzeltmek istiyorum-" "Seni Sin zorlamadı," dedi Sirena. "Seni Adam zorladı. Kızgın değilim. Üzgünüm." "Neden?" Cady'nin sesi titriyordu.

"Çünkü bu dünyada kötülerin neden olduğu çok fazla zarar var. Ailemin incindiğini görmekten hoşlanmıyorum. Seni seviyorum Cadence. Seni affetmeyeceğim çünkü affedilecek bir şey yok. Hepimiz hayatta kalmak için yapmak istemediğimiz şeyleri yaparız. Öfkemi sana yüklemeyeceğim; kızdığım kişi sen değilsin. Bu yüzden lütfen endişelenmeyi ve saklanmayı bırak."

"Rina," diye hiçkırkı Cady, ona doğru uzanarak. Sirena onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. "Sin'le konuşacağım. Konuşacağım. Bunu düzeltmeyeceğim söz veriyorum. Adam'ı terk etmeliydim. Hepsini benim hatam. Çok özür dilerim. Daha iyisini yapacağım. Yemin ederim yapacağım."

Sirena ağlayan Cady'yi tutarken hiçbir şey söylemedi. Rahat bir nefes aldım. Sirena'nın bu sapkın sapıkların neden olduğu kaos yüzünden zarar görmesi isteyeceğim son şeydi. Bu olanlara kızacağını bir an bile düşünmemiştim. İncinir, evet, çünkü ne sikim olursa olsun, ama kızar mı? Asla.

Kezim, doğru olduğuna inandıkları şeyi yaptıkları için sevdiklerine kızamayacak kadar tatlıydı. Eğer roller tersine dönseydi bunu Cady için yapacağından hiç şüphem yoktu.

Sirena Cady'yi bıraktı ve bize doğru döndü. "Akıl hastanesi mi?" diye seslendi.

"Ateşböceği," diye cevap verdi, mavi gözleri bilerek parlıyordu. "Bana bir balta bulabilirsen çok sevinirim." "İsteğin yerine getirilecek." Asylum başını ona doğru eğdi.

"Ya Dante?" Church'e döndü, o da ayağa kalkıp yaklaştı. Church onun önünde durdu ve kadın ona baktı.

"Bana kötülerini nasıl daha iyi öldürebileceğimi öğretirsen gerçekten çok sevinirim," dedi, sesi fısıltıyı ancak duyuyordu. "Başlamak istiyorum."

Church eğilip dudaklarını onun dudaklarına bastırmadan önce yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. Onu derinden öptü, elleri sanki onun için dünyadaki en değerli şeymiş gibi yüzünü kavradı. O ana rağmen başka tarafa bakmadım. İstesem de bakamazdım.

Church öpüşmeyi keserken, "Dileğin benim için emirdir," diye mırıldandı.

"Bu ne anlama geliyor?" Sirena ve Church'ten gözümlü ayırmadan Asylum'a sordum.

"Bunun anlamı, sevgili Shadow, bu orospu çocuğunu y ı k m a k için yeşil ışık yaktı. Gel bakalım. Yapacak işlerimiz var." Ve bu sözlerle onu kapıya kadar takip ettim. Omzumun üzerinden ona son bir kez baktım. Cady'ye sarılmaya devam ediyordu.

Dikkatimi başka yöne çeken Church oldu.

Yüzünde taş gibi bir ifadeyle bana baktı.

Ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bir anlamı olmalıydı. Tek umudum ölümümü planlamıyor olmasıydı.

†

Rahibelerden birinin odasından sürüklenmesine yardım ederken, "S.KTİĞİMİN CEHENNEMİ," diye homurdandım. Çılgılık atmaya bile fırsat bulamamıştı çünkü Asylum şiddetli bir fırtına gibi üzerine çökmüştü. Bir an bağırarak için ağzı açılıyor, sonra yumruğu yüzüne çarpıyordu.

Kolayca bayıldı.

"Alt tarafı ağır. Rahibe Devon'ın bagajında her zaman çok fazla ıvır zıvır olurdu," dedi Asylum onu omzunun üzerinden kaldırmak için eğilirken. "Bir sürü ağız. Bir sürü kış. Çok fazla beyin yok. Bu da gösteriyor ki..." Onu omzunda düzeltirken yüzünü buruşturdu, "her şeye sahip olamayacağını. Yani, eğer ben değilsen."

"Sen mi?" Arka kapıdan çıkıp ormana doğru onu takip ederek düşündüm.

"Evet. Ben. Güzel bir kırım, büyük, kalın bir aletim var ve zeki küçük bir adamım. Bunu biliyorsun zaten. Ayrıca, beni gördün mü? Muhteşemim. Sadece gözlerim bile iyi para eder. Bilirsin, eğer bir koleksiyoncu olsaydın."

"Sen bilirsin," dedim karda ilerlerken. Gözetmenlerin evinden uzun zaman önce ayrılmış ve kampüste ilk olarak hangi insan artığıyla başlayacağımızı planlamıştık. Rahibe Devon kazanmıştı çünkü Asylum onun ellerini kanayana kadar cetvelle dövdüğü için onu listeye almıştı. Onun en sevdiği çatalı aldığını söylemişti, aslında bu yüzden listedeydi. Onu Sully'nin ofisine sadece onunla buluşmak için sayısız kez girerken görmemin de yardımı oldu. İkili sık sık birbirini becerirdi. *Bazı kız kardeşler*. Onun da diğerleri kadar kötü olduğunu ve bunun bedelini ödemesi gerektiğini biliyordum.

Ormanın içinde gizlenmiş mağaraya vardık. Kapıyı açtım ve loş ışıklı alana adım attık. Masanın üzerinde küçük bir fener titriyor, etrafı görebileceğimiz kadar aydınlatıyordu.

Asylum hemen kapının önündeki halıya takıldı ve düşmemek için çabalarırken Rahibe Devon'ı düşürdü.

Sert taş zemine yüksek bir gümbürtüyle indi, kafası temas ettiği anda zıpladı.

Asylum ayaklarına dolanan halıyı tekmeleyerek, "Lanet olsun, dostum," diye küfretti. "Lanet olası Mirage ve onun lanet olası karşılama paspası."

Halıyı aldım, havaya kaldırdım ve kıkırdadım.

"Dürüst olmak gerekirse, aslında *İstenmeyen*

yazıyor, yani..."

Asylum bana kaşlarını çattı, yerde yatan Rahibe Devon'a doğru süründü ve onu odanın ortasına doğru yuvarladı.

"Kaltak hâlâ benim sağlam çatalıma sahip," diye mırıldanarak alnını sildi. "O sürtüğü öldüreceklerimiz için mutluym. göt."

"Haçım onda," dedim. Yaklaştım ve yanına diz çöktüm. Dikkatlice uzandım ve cübbesinin cebinden büyük haçımı çıkardı ve elimde döndürdü. Biraz ağırlığı vardı. Özlemiştim. Geçen yıl derslerinden birinde elimde stres çarkı gibi çevirip durduğum için almıştı. Beni sakinleştirmeye yardımcı oluyordu.

İnledi, kahverengi gözlerini açtı ve bize baktı.

"*Yeryüzünün tozunda uyuyan çok sayıda insan uyanacak: bazıları sonsuz yaşama, diğerleri utanca ve sonsuz aşağılanmaya,*" diye fısıldadım, güçlü bir darbeye kafatasının derinliklerine saplamadan önce haçı bir kez daha ellerimde döndürdüm. Vücudu sarsılırken kanı kırmızıya boyandı.

"Güzel," diye mırıldandı Asylum ceketinin içine uzanıp bir çatal çıkarırken. "Daniel 12:2. Onaylıyorum." Ve bu sözlerle çatalını kadının göz çukurunun derinliklerine sapladı, kadının çıgıllıkları odada **y a n k ı l a n d ı .**

SIRENA

Ben Sin'in kendini geri çekmesine katlanmayacaktım. Oturma odasında olanlardan sonra yine sessizliğe bürünmüştüm ama bu olayın üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti ve Sin hiç ortalıkta yoktu. Benden ve çocuklardan kaçıyor. Erken çıktı. Eve geç geliyordu. Aslında bunu yatak odasının penceresinden yaptığından emindim, bu yüzden Cady ve çocuklar yanarken bir Cuma gecesi gece yarısı onun penceresinin önünde sürünüyordum. Asylum'la birlikte olmam gerekiyordu ama ben tek kelime etmeden bana bilmiş bilmiş bakmış ve bir saat önce Sin'i beklemem için beni geri götürmüştü.

Asylum'un yakınlarda, Gölge'yle birlikte karanlıkta gizlendiğini hissedebiliyordum. Yatakhanelerindeki geceden beri onunla bir daha yakınlaşmamıştık. O normal haline geri dönmüştü ve ben de biraz fazla heyecanlandıktan sonra onu rahat bırakıyordum.

Ayrıca Shadow ve Asylum ile ne yaptığımı çocuklara söylememiştim ama izin verildiği için sorun olmadığını biliyordum. Yine de doğru gelmiyordu, belki de daha fazlasını yapmak için zorlamamamın bir başka nedeni de buydu. Onunla takılmaktan keyif alıyordum, ki bu nadir bir şeydi. Kilise bunu bilerek yapıyordu ama anlıyordum. Yine de zorlamak istemedim.

Sin'in yatak odasının dışındaki küçük bir ağaç korusuna saklandım ve bekledim. Hava soğuktu ama ceketimi giymiştim. Onu göreceğim anlamına geliyorsa katlanırdım. Geceleri bile yatak odasının kapısını kilitliyordu. Cady'den bile kaçırdı. Cady de ondan kaçırdı.

Birkaç dakika sonra yolda görüldü. Penceresine ulaştığı anda dışarı çıktım ve önünü kestim. Şaşkınlıkla bana göz kırptı, nefesi beyaz bir bulut halinde dışarı çıkıyordu.

"Sirena? Burada ne yapıyorsun? Saat gece yarısını geçti." Ona

bakarken hiçbir şey söylemedim.

İçini çekti ve beni geçip penceresine baktı. "Hadi içeri girelim."

Onu ön kapıya kadar takip etmem için başıyla işaret etti, ama benden birkaç adım uzaklaşırken ben y e r i m d e durdum. Durdu ve geri döndü.

"Hadi," diye yalvardı usulca. "Burada soğukta kalırsan kilise ikimizi de öldürür." Hareket etmeyince bana döndü, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Bebeğim-Sirena. İçeri gel.

Lütfen."

Ona başımı salladım ve pencereye baktım.

Elini yüzüne sürdü ve başını sallamadan önce içini çekti. Pencereye gitti ve ellerini belime koyup beni kolayca pencereye doğru kaldırmadan önce pencereyi açtı. Sürünerek içeri girdim ve geri çekilerek onu bekledim. Bir dakika sonra içeri girdi ve pencereyi arkasından kapattı.

Ceketimi çıkardım ve yatağına oturdum. Şapkasını ve ceketini bir kenara atarken bana baktı ve boğazını temizledi.

Bir süre onun adımlarını izledim, keşke kendimi toparlayıp lanet olası bir konuşma yapabilseydim. Sesimin kendi isteğiyle alçalıp yükselmesinden nefret ediyordum. Bu bana gerçekten sorun çıkarıyordu.

Ceketimin cebini karıştırdım ve elime aldığım küçük not defteri ile kalemı çıkarıp üzerine bir şeyler karaladıktan sonra ona uzattım.

Konuş benimle. Lütfen.

Bana bakmadan önce bir an durakladı. Kalemı alıp cevap yazmasını bekledim ama onun yerine konuştu.

"Konuşmamız gerekiyor," dedi yumuşak bir sesle.

Sertçe yutkundum ve yanıma oturabilmesi için yana kaydım.

"Çocuklar bana Cady'yi affettiğini söylediler," diye usulca başladı. "Ya da onun yanlış bir şey yapmadığını söylediler. Ve haklısın. O yapmadı. Ben yaptım. Onu ben zorladım."

Ellerinde ve kollarında bazı kesikler ve çürükler olduğunu fark ettim. Mide bulantısı ve korku daha da arttı. Sürgüne gönderildiğinde cezalandırma aracı olarak her gün kendini dövüyordu. Bunu tekrar yapmasından korkuyordum.

Tekrar deftere bir şeyler karaladım.

Beni kurtarmak için.

"Evet, seni kurtarmak için," dedi kalın bir sesle. "O kadar uyuşturulmuştum ki Sirena. Adam'ın kıcını tekmeleyebilmeliydim ama doğru düzgün göremiyordum bile. Sikimi bile kaldıramadım."

Başını salladığında söyledikleri karşısında irkildim.

"Mücadele ediyorum, tamam mı? Mücadele ediyorum. Ben sevgilisini aldatan bir adam değilim ve senin de böyle düşünmediğini biliyorum," diye devam etti ben tekrar karalamaya başlarken. "Ama dinle. Çok çirkin bir durumdu. Beni rahatsız ediyor. Kız kardeşini becerdiğimi bilmek içimi kemiriyor. Tanrım, bu iğrenç. Onun içine boşaldım," diye hırladı, saçlarını çekiştirerek.

Sözleri karşısında irkildim, midem bulandı.

"Sirena, yapamam, tamam mı? O olaydan sonra sana bakamıyorum bile. Bunu seni kurtarmak için yaptım ve sanırım berbat bir şekilde işe yaradı ama kendimi kaybettim. Gerçek şu ki, seni o kadar çok seviyorum ki bu beni kör ediyor. Hayatımda hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Her şeyi tüketiyor." Bir nefes verdi. "Ama yaptığım şeyden sonra sana bakamıyorum. Boşaldığım için kendimden nefret ediyorum. İyi hissettirdiği için. Lanet olsun, bunun hakkında konuşmaktan bile iğreniyorum. Kafam çok karıştı. O duyguların bana mı yoksa uyuşturucuya mı ait olduğunu bile bilmiyorum." Başını salladı ve gözlerini sildi. "Ben sadece... Seninle yapamam, tamam mı? Bu beni de içten içe öldürüyor. Tanrım, bu beni öldürüyor."

Elini uzattım ama benden uzaklaştı.

"Yapma. Dokunmayın bana. BEN..." Bana bakarken yakışıklı yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Benden daha iyi birini hak ediyorsun. Başından beri biliyordum ama senden o kadar... o kadar... *büyülenmişim* ki. Sen benim için yıldızlara yazılmıştın, ama bunu yapamam. Canım çok yanıyor ama yapamam Sirena. Yapamıyorum işte. Ne yaptığımı düşünmeden sana bakamıyorum bile... Suçluluk duygusu. İçimi yiyip bitiriyor. Sevdiğin insanları asla incitmek istemem." Yumuşak bir şekilde ağlarken vücudu titriyordu. "Ben arıyorum."

Sözleri karşısında gerildim.

"Yurtlara taşınacağım. Buradaki işlere burnumu sokmak istemiyorum. Yarın giderim," diye mırıldandı. "Çocuklarla konuştuktan sonra."

Ayağa kalktım, nefesim hızlanmıştı.

Benden ayrılıyordu.

Bizi ayıracaktı. Yaptığı şey umurumda değildi. Anlamıştım. Kabul ettim. Ben de onun için yapardım. Kalbim paramparçaydı ve tüm parçaları bir arada tutamıyordum.

"Özür dilerim. Seni bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum ama yapamam. Kafamı toparlamam lazım. Şu anda biriyle birlikte olmak için uygun bir kafa yapısında değilim." Burnunu çekti ve yere baktı.

Nefes aldım ve kendimi dengeledim. Yanına gidip onu şiddetle sarsmak yerine, odadan çıktım ve Church'ün yatak odasına gittim. Günah benden önce buradaydı. Gözetmenler için her şeyi mahveden benim müdahalemdi. Benden önce de güzel hayatları vardı.

Bizi buraya getiren benim müdahalem olduğu için, bizi buradan çıkaracak olan da benim müdahalemdi. Onlara bu kadarını borçluydum.

†

Ertesi sabah uyandım ve oturma odasında oturan çocukları görmek için aşağı inmeden önce dikkatlice giyindim. Sin'in onlara benden ayrıldığını ve taşınacağını söylediğini anlamak için dahi o l m a y a gerek yoktu.

"Cady gidiyor. Seninle sikişmiyor," diye tersledi Stitches Sin'e. "Onunla aynı odada olmayı kaldıramıyor musun? İyi o zaman. Ben de kaldıramıyorum çünkü beni çok kızdırıyor ama sen bizi terk etmiyorsun Sinclair. Biz her zaman dördümüzdük ve şimdi Sirena var. Sirena'mız var. Ayrılmıyorsun. Ayağımı yere basıyorum. Cevabım hayır. Ona gidip özür dileyeceksin ve bir anlık büyük bir aptallık yaptığını ve bunu kastetmediğini söyleyeceksin."

Odaya girdiğimi fark etmemişlerdi bile.

"Cady gidecek. Sen kalacaksın. Bu son sözüm," dedi Church sakın bir sesle.

"Dün gece Sirena'dan ayrıldım. Bitti," dedi Sin titrek bir sesle. "Burada kalamam amına koyayım-" Church duvara bir şey fırlattı ve yüksek sesle küfretti.

Bavulumu yere bıraktım ve Ashes dikkatini bana yöneltti.

"Selam bebeğim," diye selamladı beni, yüzünde titrek bir gülümsemeyle. "Sana kahvaltı getireyim-" Ayağa kalktı ve gözleri bavuluma odaklanınca olduğu yerde durdu.

"Neler oluyor? Ne yapıyorsun?" diye sordu, bana doğru bir adım atarak. "Sirena?"

Herkes bana baktı. Ben de onlara baktım, kalbim acıyordu. Cady'nin onlara ihtiyacı vardı. Tek başına kalamazdı. Korunmaya ihtiyacı vardı. Her gece ağlıyordu, onu duymadığımı düşünse bile. Zar zor yemek yiyordu. Zar zor konuşuyordu. Onların korunmasına benden daha çok ihtiyacı vardı ve ben de onu ve Sin'i ikisine de alan tanıyacak kadar seviyordum.

Kapı yüksek sesle çalındı ve Church bir hırıltı çıkardı. Stitches ayağa kalktı, kapıyı açmadan önce yüzünde panik dolu bir ifade vardı. Asylum kapının girişinde duruyordu.

Stitches ona, "Şu an gerçekten iyi bir zaman değil," dedi.

Asylum onun yanından geçerken, "Aynı fikirde değilim," diye cevap verdi. "Ben sadece Azrail'im, tahsilat için buradayım."

Asylum yanıma gelip valizimi alırken Stitches kaşlarını çatı. Geleceğimi söylemek için onunla konuşmamıştım ama biliyor gibiydi.

Tipik.

Nefret etmedim.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Church talep etti. Asylum

bana baktı ve başını sola doğru eğdi.

"Onlara söyleyeceğim," diye mırıldandı. Ona minnettar bir gülümseme verdim, kelimeleri bulabilsem bile kalp kırıklığının ve gözyaşlarının söylemem gerekenleri söylememi engelleyeceğini biliyordum.

"Sirena hemen ayrılacak. Kendi işlerini hallederken benimle kalması için gerekli düzenlemeleri yaptım. Kararını verdi..." bana baktı ve başını tekrar sola eğdi, gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı. Sonunda başını salladı ve çocuklara tekrar hitap etti. "Buraya en son geldiğine karar verdi ve aslında Gözetmenlerin bir parçası olmadığı için, hayatlarınızın bozulmadan kalabilmesi ve hepinizin her zaman olduğu gibi bir arada olabilmesi için gitmesi onun yararına olacak."

"Bu da ne demek oluyor?" Church bağırdı.

Stitches yüzünde panik ifadesiyle kapıdan uzaklaştı. Ashes'in eli çakmağının kapağını açıp tekrar tekrar kapatırken çılgına döndü. Ve Sin... bana dehşetle baktı.

"Bu onun çekip gittiği anlamına geliyor. Sanırım buna ayrılık deniyor," dedi Asylum sakince.

Church yıldırım gibi hareket etti. Bir an aramızda bir kanepe vardı, sonra beni duvara yasladı ve eliyle yüzümü acıyla kavradı.

"Beni terk *etmiyorsun*," diye homurdandı. "Çıkmak mı istiyorsun? O zaman bunu elde etmek için ölürsün, ama o lanet kapıdan beni bırakıp gitmiyorsun. Bana söz verdin. *Söz verdin*."

Onu itmeye çalıştım ama beni tekrar duvara çarptı.

"Hayır," dedi, sesi çatlayarak. "Yapma bunu. Elimi zorlama... bu şekilde olmaz, Sirena. Seni incitmek istemiyorum... lütfen beni buna zorlama."

Uzandım ve yüzünü kucakladım. Gözlerini kapattı, uzun kirpiklerinin arasından bir damla

gözyaşı süzüldü. "Yapacak işlerim var," diye fısıldadım usulca, sesim titriyordu. "Bana bırak."

Gözlerini açtı ve benimkilere baktı, alt dudağı titriyordu.

Onu içeri çektim ve yumuşak dudaklarını öptüm. Her zaman yaptığı gibi beni kontrol altına almadı. Bunun yerine, bizi yönlendirmeme izin verdi. Bir süre sonra ondan ayrıldım ve gözlerinin içine baktım.

"Bunu bizim için yapmalıyım. Sin'e iyi bak. Kız kardeşime iyi bak. Şu anda ikisinin de sana ihtiyacı var. Onlara bir şey olursa, ben ölürüm. Bana söz ver. Buna ihtiyacım var, Dante. Lütfen. Bırak gideyim... kendimi bulayım. Bunun olması için en iyi zaman. İşler yoluna girdiğinde geri geleceğim. Kız kardeşime göz kulak olacağına söz ver. Lütfen."

Titrek bir nefes verdi ve başını salladı.

"Söz veriyorum. Bana geri döneceğine yemin eder misin?" diye sordu, sesi sözleriyle birlikte titriyordu. "Her zaman sana geri döneceğim," diye fısıldadım.

Bir kez daha nefes vermeden önce gözlerini tekrar kapattı. Dokunuşu tamamen kaybolmadan önce bedenimi kavrayışı azaldı ve geri çekildi.

Bir an için birbirimize baktık. Gözlerindeki her şey bana bilmem gerekeni söylüyordu. Bana güveniyordu. En iyisinin ne olduğunu bildiğime inanıyordu.

Yanından geçtim, Asylum da beni takip ediyordu.

"Sirena?" Kapıya doğru yürürken Ashes'in sesi boğuklaştı. Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. Stitches elimi tuttu ve beni durdurdu.

"Bunu gerçekten yapıyor musun? Bizi terk mi ediyorsun?" diye fısıldadı.

Serçe parmağımı onunkiyle birleştirdim ve ellerimizi dudaklarıma götürerek birleşen parmaklarımıza bir öpücük kondurdum.

"Ben yokken Günahkâr'a iyi bak," diye mırıldandım.

Gözle görülür bir şekilde yutkundu ama ben elini bırakmadan önce sözsüz bir şekilde başını salladı. Kapıyı açtım ama şimdi ayağa kalkmış bana bakan Sin'e dönüp bakmadan önce değil. Göz göze geldiğimizde yüzünden pek çok duygu geçti.

Onun için her şeyi yapabileceğimi bilmesini

umuyordum. Bu benim bunu kanıtlamamdı.

Ondan uzaklaştım ve kapıdan çıktım, Asylum da beni takip etti.

"Sana bir balta aldım," dedi sakince yürürken. "Onunla pratik yapmaya başlayabiliriz diye düşündüm."

Bunun üzerine gülümsedim ve canavarımın kafasını dışarı çıkarmasına izin verdim.

"Mükemmel," dedim, gerçekten içimden gelerek.

KİLİSE

Bir hafta sonra yemek masamıza oturduğunda Cadence'e "E senin lanet yemeğinde," diye çıktım. Tek yaptığı beni kızdırmaktı. Her gün kışını merdivenlerden aşağı sürüklüyor, onu ailenin bir parçası olmaya zorluyordum. Benim parçalanmış ailemin ve tüm bunların sebebi onun aptal kışının bir çocuğa hayır diyememesiydi.

Aklımı kaçırdığımı söylemek hafif kalırdı. Sirena'yı bir hafta önce kapıdan çıktığından beri görmemiştim. Hiçbir şey yoktu. Onu hiçbir yerde bulamadım. Onu yalnız bırakmam gerektiğini biliyordum ama gidip Asylum'un kapısını yumruklamamak ve seksi kışını eve geri sürüklememek için içimdeki her şeyi yapmam gerekiyordu.

Ne yaptığını bildiğine güveniyordum. Neden gittiğini anladım. Sin'e iyileşmesi için zaman vermek istiyordu, böylece onun yanında olduğu her an kendini suçlu hissetmeyecekti. Bizi bir arada tutmak istiyordu çünkü Sin giderse onu geri getirmek çok zor olacaktı. Korunmaya ihtiyacı vardı. Kendinde değildi.

Ashes anladı. Yine de yüzündeki kalp ağrısından nefret ediyordum. Stitches neredeyse çıldırmış ve tüm bahçemizi kürekle kazmıştı. Artık arka bahçede yirmi ayak yüksekliğinde bir kızak alanımız vardı. Hiçbirimiz kızakla kaymak istemiyorduk.

Yaklaşık on sekiz saat dışarıda kaldıktan sonra onu içeri sokmayı başarmıştım. Sarsılmış, kusmuş ve ben yanındayken banyoda yerde uyumuştı. En azından şimdi daha iyiye gidiyordu.

Ve günah.

Berbat durumdaydı. Kendini cezalandırdığından emindim çünkü yatak odasından boğuk ç ı ğ ı l ı k l a r ı n ı duyabiliyordum. Biz evdeyken odasından hiç çıkmazdı. Bu saçmalıkların çoğu için kendini suçladığını biliyordum ama bu onun hatası değildi. Eğer bu birinin suçuydu, o da babamın suçuydu çünkü tüm bu pislikleri harekete geçiren sapık herifin ta kendisiydi.

"Aç değilim," diye fısıldadı Cady.

Onun saçmalıklarından bıkmıştım. Lanet olası depresyonunda bile meydan okuyordu. Sirena'ya onunla ilgileneneğime söz verdim.

Elimi uzatıp saçlarını avuçladım ve yüzünü tabağının içine soktum.

"Sana yemeni söyledim," diye bağırdım. "Bütün bu saçmalıklar, bir orospu çocuğunun seni sevmesi ile seni kullanması arasındaki farkı anlayamadığın için. Sirena'ya seni hayatta tutacağıma yemin ettim. Beni yalancı çıkarma." Yüzünü tabağa daha sert sürterek boğuk bir hıçkırık ç ı k a r m a s ı n ı sağladım. "Şimdi seni onunla boğmadan önce yemeğini ye."

Ashes uzanıp diğer kolumu tutarak, "Church, yeter," dedi. "Bu kadar yeter dostum."

Onu bırakmadan önce ona ters ters baktım. Cady daha sert hıçkırdı, yiyecekler saçlarına yapıştı ve yüzüne çarptı.

Stitches hiçbir şey söylemedi, yemeye devam etmeyi tercih etti. Bu kadar sessiz olması hoşuma gitmemişti. Kardeşimi tanırdım. Sessiz olduğunda saatli bir bombaydı.

"Bu boktan şeyden bıktım. Sirena tüm bu saçmalıklar yüzünden gitti!" Sandalyemden kalktım, tabağımı aldım ve lavaboya fırlattım. İçinde paramparça oldu. Zor nefes alarak ellerimi tezgâhın üzerine koydum ve dağınıklığa baktım.

Bu kadar kontrolsüz hissetmek hoşuma gitmiyordu. Kaybolmuş gibi. Hayaletimi görmem gerekiyordu. Cady'nin yumuşak hıçkırıkları durumu daha da kötüleştirdi. Hışımınla odadan çıkmadan önce saçımı çekiştirdim. Birkaç gün önce onun için hamilelik testi istemiştim. Benim yaptığımı bilmiyordu. Kimse bilmiyordu ama bu işin halledilmesi gerektiğini biliyordum. Evimde bilmediğim hiçbir şey yoktu ve Cadence Lawrence'ın bir aydır burada olduğunu ve hala adet görmediğini biliyordum.

"Nereye gidiyorsun?" Ashes bana seslendi, ben ön kapıya doğru hışımınla yürürken ayağa kalktı.

"Dışarı," diye bağırdım, ceketimi kaptım ve ayaklarımı ayakkabılarımın içine soktum. Kapıyı arkamdan kapattım ve derin bir nefes aldım. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak tek bir şey vardı ve o da Cady'nin yakınında olmak değildi.

Ormanın derinliklerindeydi.

Tavşanı KESTİM ve yüzümdeki kanı sildim. Küçük pisliği bıçağımı fırlatıp tam kafasına çivileyerek yakalamıştım.

Sirena'yı ne kadar özlediğimi ya da bu duruma ne kadar sinirlendiğimi görmek vücudumdaki ağrıyı dindirmeye yetmedi.

Bir saat içinde dört yeni anahtarlığım ve yapış yapış ellerim olmuştu. Kürkleri bronzlaşmaları için serdim, karanlık ormanın derinliklerindeki küçük kulübemi kilitledim ve eve geri dönmeye başladım. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Karanlıkta yürürken nefesim küçük beyaz bulutlar halinde dışarı çıkıyordu. Mezarlığın kenarına ulaştığımda durdum ve taşlardan oluşan bahçeye baktım.

Yumuşak bir kakhaha
duydum. Bu
kakhahayı
biliyordum.

Karanlık ağaçlığın kenarında sürünürken, tamamen siyah giyinmiş Sirena'nın Asylum'la birlikte bir mezar taşının etrafında dans edişini izledim. Mırıldanmayı sevdiği o lanet şarkıyı söylüyordu. Mutlu ama farklı görünüyordu.

Hüzünlü olabilirdi ama bunu bir rozet gibi takıyor, ışıltısını azaltmasına izin vermiyordu. Asylum'un onu yakalayışını izledim. Başının geriye düşmesine izin verdi. Onları karlı zemine yuvarladı, kız ona sarılırken yüksek sesle gülüyordu.

Sahneyi izlemeye devam ederken içim içimi yedi.

Onu seviyordu.

Onun kalbine sahip olduğu gün gibi açıktı.

Sertçe yutkundum, farkına varıp onu da eklemeye karar verene kadar ne kadar zaman geçeceğini merak ediyordum.

İyi.

Belki de çoktan yapmıştı, ama sanırım bu konuda söz hakkım yoktu, özellikle de şimdi. Şu anda umursadığımdan değil.

Nokta. O ne istiyorsa ben de onu istiyordum. Onu bana geri getirecek her şeyi.

"Seni sandığından daha çok seviyor," diye seslendi yumuşak bir ses bana.

Döndüğümde gölgelerin arasında duran Bryce'ı gördüm. O da simsiyah giyinmişti.

"Nereden biliyorsun? Hepimizden ayrıldı. Onu bir haftadır ilk kez görüyorum," diye mırıldandım. "Mutlu görünüyor."

"Öyle değil. Rol yapmakta iyidir." Yanımda durmak için hareket etti.

Sirena ve Asylum'un bir mezarın üzerinde kardan melekler yapmasını izlemeye devam ederken onu görmezden gelmeye çalıştım.

"Onu daha sikmedin mi?" Boğazım düğümlenerek fısıldadım. Bana evet derse ne yapacağımdan emin değildim. Muhtemelen onu öldürürdüm. Ben onun boğazını keserken ona izletirdim. Bryce yumuşak ve tatlıydı. Çok güzel açılırdı.

Daha sonra kışkanç bir pislik olduğum için kendimden nefret edecek yerim vardı.

"Hayır," diye karşılık verdi tantana yapmadan, sesi yumuşaktı. "Bunu sana asla yapmaz."

Homurdandım. "Siz ikiniz... birlikte misiniz?"

"Hayır," diye tekrar cevap verdi. "Biz sadece... buradayız. İş in gerçeği, ne halt ettiğimi bilmiyorum. Kızlar üzerinde hamle yapmakta iyi değilim ve denediğimde geri çekilmeyi seviyor. Ayrıca, zaten kendimi utandırıdım. İki kez."

Ona doğru baktım. "Ne?" Başımı

salladı. "Hiçbir şey."

"Nerede uyuyor?" Arkama baktığımda onu hâlâ karın içinde gördüm. Hareket etmeyi bıraktılar ve sessizce gökyüzüne baktılar.

"Asylum yataklarımızı birbirine itti. Bazen aramızda uyuyor. Bazen de pencerenin yanındaki sandalyede uyuyor. Sanırım onu eve getirmek için geldiğini görmeyi umuyor."

"Mutlu mu?" Duymak istemediğim bir şey söylemeyeceğini umarak cüret ettim. "Hayır, ama dediğim gibi. Rol yapmakta iyidir. Bu sayede deliliğini göstermeden buraya uyum sağlayabiliyor." "Çılgınca olan ne yaptı?"

Omuz silkti. "Asylum'un ona aldığı baltayla oldukça iyi anlaşıyor."

"Rahibe Devon?" Ben sordum. Yakın zamanda kaybolmuştu. Ondan hiçbir iz yoktu. Sanki sırta kadem basmış gibiydi.

Başını salladı, yüzü ciddiydi. "Hayır. O sırada buralarda değildi." "Kim yaptı? Asylum mu?"

"Bir kısmı. Bir kısmı da bendim."

Ay ışığının altında ona baktım.

"Eskiden Sully ile buluşurdu. Korkunç bir insandı. Ölmeyi hak ediyordu. Onun ölümü göndermeyi planladığımız pek çok mesajdan ilki."

Bunda beni derinden tatmin eden bir şey vardı. "Yardım etmek istiyorum."

Bryce dikkatini Asylum ve Sirena'dan ayırıp bana baktı.

"Asylum yakında olacağını söyledi. Şimdilik burası onun oyun alanı. Sadece onu hazırlıyor. Onu eğitiyor. Onu meşgul tutuyor çünkü sizi gerçekten özlüyor. Bazen duşta ağladığını duyuyorum."

Sözleri karşısında göğsüm

sıkışmıştı. "Onu eğitebilirim," diye

fısıldadım.

"Asylum bunu söyleyeceğini söylemişti." Başını salladı. "Zamanı gelince. Şu anda tüm bu Günah meselesinin halledilmesi gerekiyor."

İçimi çektim. "Üzerinde çalışıyoruz."

"Güzel. Yapabileceğin tek şey bu. Eminim y o l a gelecektir. O n d a n uzak durmak zor," dedi sevgiyle.

Ona dönüp baktım, hâlâ karların içindeydi. "Öyle," diye mırıldandım. "Ve o benim."

"Öyle olduğunu biliyorum ama o benim de. Ya da öyle olacak. Ben de onu seviyorum, Dante. Ona zarar vermeyeceğim." Sözleri karşısında dişlerimi sıktım ve tekrar ormana geri döndüm.

"Sadece onu güvende tut. Bu işi kendi tarafımda halledeceğim ve hallettiğimde kızımı eve getireceğim."

"Peki ya ben?" Bryce sordu.

Ona dik dik baktım. "Ait olduğunu kanıtla. Buna değdiğini. Sonra konuşuruz."

Hiçbir şey söylemedi, ama bu da iyiydi. Belki de o hıyar benim gözüme girmek için biraz daha fazla çalışacaktı. Tekrar ormana daldım ve eve doğru yola koyuldum.

Sin'le konuşmam gerekiyordu.

DİKİŞLER

T Bu dört duvar beni öldürüyordu. Rahibe Elizabeth'in sesinin uğultusu da beni sinirlendirmeye başlamıştı. Sin dün gece eve gelmemişti. Hatta gece boyunca odasını kontrol ettim çünkü Church gitmesine çok kızmıştı.

Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama iyi bir yere gitmediğinden emindim. Rahibe Devon kayıptı. Bu sabah evimizi aramaya çalışmışlardı ama Church, Sully'nin suratına öyle bir yumruk indirmişti ki, adam avludan aşağı yuvarlanmıştı.

Sonra onu tekmeledim. Bir ya da iki kaburgasını kırdığıma eminim. Ashes beni ondan çekmek zorunda kaldı.

Bunun için cezalandırılacağımı düşündüm. Bu noktada, umurumda bile değildi. Eğer beni deliğe atacaklarsa, tamam. Sadece şu lanet işi bitirelim. Belki bu sefer ölürdüm ve bu da benim acıma son verirdi.

Zil çaldı, dersin bittiğini işaret ediyordu. İkinci kez bakmadan kapıdan çıktım. Bir köşeyi çok hızlı döndüğümde yumuşak bir bedene çarptım.

Uzandım ve o geriye yuvarlanmadan önce onu belinden yakaladım, kendimi meleğimin renkli gözlerine bakarken buldum.

"Bebeğim," diye mırıldandım, beline sarılışımı sıkılaştırarak. "Angel."

Beni görünce gözleri büyüdü. Onu bir haftadır görmemiştım. Lanet olsun, ne berbat bir haftaydı.

"Nerelerdeydin?" Kalın bir sesle sordum.

Tek kelime bile etmedi. Onun yerine bana bakmaya devam etti.

Buna dayanamadım. Ona bu kadar yakın olup da sahip olamamaya dayanamıyordum. Artık benim olmadığını bilmek. O lanet olası Bryce Andrews ile aynı yatakta uyuyor olmasına.

Hiç düşünmeden kolunu sıkıca kavradım ve onu koridorda sürükledim. Tutuşumdan kurtulmaya çalıştı, ama ben tutuşumu sıkılaştırdım ve okul bölümünü katedrale bağlayan kapılara ulaşana kadar devam ettim.

Kapıların kapanma sesi a r k a m ız d a yankılandı. Pazar ayını saatlerimiz dışında ya da dua etme ihtiyacı hissetmedikçe kimse buraya gelmezdi. Ve burada kimse gerektiği kadar dua etmiyordu.

Onu kürsüye getirdim ve boş sıralara bakacak şekilde çevirdim. Elimi karnına koydum ve sırtı önüme gelecek şekilde onu kendime doğru çektim.

"Seni on bir bin beş yüz yirmi dakikadır özlüyorum," diye mırıldandım kulağına. "Bu gecelerin yedisinde yatağında uyanık yattım, adını lanet bir dua gibi fısıldadım meleğim. Sana tekrar sarılmak için Tanrı'ya yalvardım ve bilemezsin, Tanrı beni duydu çünkü işte buradayız."

Küçük bedeni benimkine karşı titredi.

Dövmeli elimi narın boğazına doladım ve onu içime çektim.

"Gideceğini söylemiştin ama bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Yokluğun beni daha da delirtti. Sadece seni daha çok istememi sağladı. Eve, bize gel bebeğim. Her şeyi düzeltereğim."

Nefes verdi, vücudundaki titreme artıyordu. Elimi ipek külotunun altından g e ç i r m e d e n önce elimi eteğinin altından geçirdim.

"Umarım kimsenin g ö z e t m e n l e r e ait bir şeyi becermesine izin vermiyorsundur," dedim kalın bir sesle. "Bu beni gerçekten üzecektir. Birini öldürebilirim."

Parmağımı daracak amına soktum ve ondan yumuşak bir inilti duydum.

Kahretsin, bu sesi özlemiştim.

Kendimi tutabilmemin hiçbir yolu yoktu. Onu özlemenin verdiği ıstırapla aklımı kaçırmıştım. Ailemin bir arada olmasını özlüyordum. Sürekli elimizden alınıyordu ve ben bu boku aşmıştım.

Onu ileri doğru ittim, bu hareketle eteğini yukarı çektim. Hiç tereddüt etmedim. Sikim birkaç dakika içinde çıkmış ve amına girmişti. Elleri kürsüye doğru uçu ve ben derinlere dalarken kürsüye yapıştı.

sikim dibe vururken inliyordu.

Bacakları büküldü, ama onu tutmakta gecikmedim, ona kime ait olduğunu hatırlatırken birkaç derin ve tatmin edici darbeyeyle vücudunu becerdim.

"Benim için boşalacaksın meleğim," diye homurdandım, kalçalarımı kıcına doğru yuvarlayarak. "Seni sevdiğimi ve senin de beni sevdiğini hatırlayacaksın."

Kürsünün kenarına tutunduğu için parmak eklemleri bembeyazdı. Kabaca içine girdim, üzerinde çalıştım. O kadar ıslaktı ki, kaymak gibiydi.

Bayıldım.

Ağır nefes alış verişlerimizin, tokatlaşan tenimizin ve yumuşak inlemelerinin sesi beni güçlendirdi. Amcığı kasıldığında ve sikimin etrafında k e n e t l e n d i ğ i n d e , işim bitmişti.

Kısık bir iniltiyle boşaldım ve kendimi onun titreyen bedeninin derinliklerine bıraktım.

Onu kollarımın arasında tutana kadar hareketlerimi yavaşlattım, dudaklarım kulağındaydı ve sikim hâlâ taşaklarına gömülüydü.

"Seni seviyorum, Sirena. Tüm varlığımla seni seviyorum ve her zaman seveceğim." Şakağını şiddetle öptüm ve sırtı önüme gelecek şekilde onu sıkıca kendime doğru çektim.

"Yakında eve dön, bebeğim. Tekrar kollarımda olacağına dair bana umut ver. Yapamam... Sensiz yapamam." Sertçe yutkundum, boğazım beni boğmakla tehdit eden duygular yüzünden sıkıştı.

Sikimi amından çıkarmak için kendimi zorladım. Kendimi uzaklaştırdım ve pantolonumun fermuarını çektim. Yüzü kızarmış bir halde bana doğru döndü.

Onu vücuduma doğru çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. O da tereddüt etmeden beni öptü ve yaralı siyah kalbimi yatıştırdı.

"*Eve gel.* Sin üzerinde çalışacağız. Andrews'u yanında getirmen gerekse bile umurumda değil. Getir onu. Seni onunla beceririm. Sadece ait olduğun yere, kollarıma dönmeni istiyorum. Lütfen, bebeğim. Sana evde ihtiyacımız var. Sensiz burası evimiz değil." Alnımı onunkine yasladım ve ellerinin göğsümde yarattığı hissin tadını çıkardım. Çok sıcaktı. Çok tanıdık. Çok tatmin edici.

"İşte buradasın," diye seslendi Asylum. "Sana söylediğim gibi benimle buluşmadın." Ona bakmadan önce gözlerimi kapattım ve nefes aldım.

"Üzgünüm," dedi bana özür dileyen bir bakış atarak. "Benim işim onun güvende olduğundan emin olmak. Onu avluda göremeyince endişelendim."

Homurdandım, beni dinlediği için minnettardım ama sözümü kestiği için de biraz sinirlenmişim. "İndin ama," dedi omzuma vurarak. "Bekledim."

Sirena'nın yanakları onun sözleri karşısında kıpkırmızı oldu. Kolumu Sirena'nın omuzlarına dolamadan önce burnunu çimdikledi.

Böyle şeyleri bilmesinden nefret ediyordum. Elbette, onu yeni sikmişim gibi göründüğüne bakılırsa, sesleri ona bir şeyler anlatmak için kullanmıyor olabilirdi. Sikimi onun içine gömdüğümü varsaymak sağduyulu bir yaklaşımdı.

"İkiniz birlikte iyi görünüyorsunuz," diye mırıldandım. Gerçekten de yakışmışlardı. Kız ona doğal bir şekilde uyum sağlamıştı. Bunu denediğini bile sanmıyorum. Mıknatıs gibiydiler, birbirlerine çekiliyorlardı. Yapboz parçaları.

"Birkaç yapboz parçası gibi, ha?" Asylum mavi gözleri parlayarak sordu. Alay ettim. "Her zaman kafamın içindesin."

"Uh uh," diye mırıldandı, kafasına vurarak. "Sen benimkindesin."

Bir süre ikiliyi incelemeyen önce ona gözlerimi devirdim.

"Ben bundan nefret etmiyorum." Onlara elimle işaret ettim. "Eğer eve gelerseniz, onu da getirebilirsiniz." Elimdeki tüm pazarlık kozlarını kullanarak yalvarıyordum. Tek istediğim kızımın tekrar kollarımda olmasıydı. Ona sahip olamamak beni öldürüyordu.

"Gerçekten mi?" Asylum sırtı. "Onayınızı aldım mı?"

"Dostum, evet. Onu önemseydiğini biliyorum. Onun da seni önemseydiğini biliyorum. O aptal tavşan maskesini bile takabilirsin."

"Ben tavşan maskesi takmam. Ben çatallı adamım, hatırladın mı?"

İçimi çektim. "Ne demek istediğini biliyorsun. Diğer kişiliğin. Mirage. Ve Bryce. Onu da getir, eve gel bebeğim." Ona odaklandım. "Lütfen, Sirena. Günahın zamana ihtiyacı var, ama siktir et. Görmesini sağla-"

Beni susturmak için parmağını dudaklarıma bastırdı. Ona yalvaran bir bakış attım.

"Bir fikrim var," dedi Asylum. "Bazen konuşmakta zorlanıyor. Bu benim hatam. Biz çocukken hiç susmazdı."

Ona gözlerini devirdi ve bir of çekti. Adam ona sırtıttı.

"Her neyse. İşaret dili. Bunu neden yapamıyoruz?" diye devam etti.

Kaşlarını çattım ve Sirena'ya baktım. Bunu hiç düşünmemiştim. Görünüşe göre o da düşünmemişti.

"Şuna bir bakın." Asylum telefonunu çıkardı ve hızla bir mesaj gönderdi. Bir an sonra benim telefonum çaldı. Çıkardım ve gönderdiği şeye baktım.

İşaret dili kursuydu.

"Ben varım," dedim hemen, ona bakarak. "Eğer sen de varsan."

Asylum ona telefonunu gösterirken bir an için alt dudağını ısırıldı.

"İletişim kurman daha kolay olacak," diye nazikçe güvence verirken koyu renk bir saç telini yüzünden uzaklaştırdı. "Bence bu işe yarayacak. Son zamanlarda bunu çok sık görüyorum."

Normal bir insanın kastettiği şeyi kastetmediğini biliyordum. Bir imgelem ya da onun gibi bir şey görmüştü. Doğruyu söylediğine inanacak kadar ona güveniyordum.

"Öyle mi?" diye devam etti usulca. "Tamam. İçerideyiz." Bana baktı ama ben ona bakmakla meşguldüm. "Öğreneceğim meleşim. Sen eve geldiğin sürece ne istersen yaparım."

Serçe parmağını benimkiyle birleştirdi ve ben de rahatladım.

"Çocuklara söyleyeceğim," dedim. "Bu gece başlayacağız."

Cady'ye bile." Hevesle başını salladı ve beni daha da rahatlattı.

Bir haftadır ilk kez gülümsedim. Bu iyi hissettirdi. Umut vericiydi.

Öne doğru ilerledi ve beni nazikçe öptü. Gözlerimi kapattım, dudaklarının benimkilere değmesinin tadını çıkarıyordum.

"Seni incittiysem özür dilerim," diye mırıldandım ona sarılırken.

Asylum'a doğru geri adım atmadan önce bana nazik bir öpücük daha verdi. Onun tekrar kolunun altından kayışını izledim.

"Onu öpüyor musun?" Ona sordum, sesim yumuşaktı.

"Bazen," diye yanıtladı. "İsteddiği zaman." Başımı

salladım, boğazım düğümlendi. "Onu beceriyor musun?"

Asylum usulca kıkırdadı ve Sirena'nın şakağına sert bir öpücük kondurdu. Ayaklarına baktı, elleri önünde iki büküm olmuştu.

"Hayır, dostum. Onu becermeyeceğim. Şu anda öyle bir ilişkimiz yok. Bir gün, umarım, ama şimdi değil. Shadow üzerinde çalışıyor ve kendini sizin için saklıyor. Endişelenmeyin."

"Umurumda olmazdı," dedim, sesim sertti. "Eğer ikiniz birlikte olsaydınız. Ciddiyim. Mutlu olmanı istiyorum." Elimi uzattım ve çenesini yukarı kaldırdım. "Eğer onu becermek istiyorsan, umurumda değil. Sadece eve gelmeni istiyorum."

Elimi tutup avucumu öpmeden önce bana tatlı, utangaç bir gülümseme verdi. Bir nefes verdim ve başımı salladım. Onunla yatmayacaktı. Şimdilik sadece son derece yakın arkadaşlardı ama eninde sonunda o da katılacaktı. Bundan hiç şüphem yoktu.

Aylar önce, onu istediğini bilseydim, kendimi kaybederdim. Ya şimdi?

O deli herifi kollarımı açarak karşıladım.

O zaten bizden biriydi. Sadece henüz eve gelmemişti.

"Yakında," diye mırıldandı, gözleri bana sabitlenmişti. "Yakında...

kardeşim." Başımı salladım.

Yeterince çabuk gelemezdi. Ailemizin yeniden bir bütün olduğu anlamına geliyordu. Ne olursa olsun kabul edecektim.

Sadece diğerlerini de aynı trene bindirmem gerekiyordu.

GÖLGE

yatağında oturmuş işaret dili videolarını ezberliyordum. Bu işe başlayalı üç gün olmuştu ve şimdiden çoğunu kafama kaydetmiştim. Akıcı bir şekilde konuşabiliyordum. Asylum dün ona gösterdiğimde beni terslemişti ama ben ona sadece gülmüştüm. Beni itti ve bir kar yığınının yuvarlandım.

Onunla yalnız kaldığım pek sık olmazdı. Genelde Asylum bizimle olurdu ama bugün o terapi yaparken bir saat boyunca onunla ben ilgileniyordum.

"Susadım," diye işaret ettim.

Bir an gözlerini kırıştırdıktan sonra kendisinin de öyle olduğunu söyledi ve ne içmek istediğini sordu. Ona sııttım.

"Sen," diye karşılık verdim, kendimi cesur hissediyordum. Asylum bana onun için kendimi toparlamam gerektiğini söylemişti. Utangaç bir pislik olarak zamanımı boşa harcıyordum. Bu doğrudu. Hâlâ biraz utangaçtım ama onunla bir saat içinde iki kez boşaldığım için de hâlâ çok utanıyordum.

Açık bir şaşkınlıkla kara kaşlarını kaldırdı.

Asylum'dan kaçtığı o geceden beri onu öpmemiştim. Ona karşı bu kadar derin bir arzu duymak ve bunu gerçekleştiremeyecek kadar korkmak beni kesinlikle rahatsız ediyordu.

Dürüst olmak gerekirse, o zamandan beri onunla ilk kez yalnız kalıyordum. Diğer zamanlarda sadece toplum içinde birkaç dakikalığına ya da Asylum dış alırken görüşmüştük.

"Ben mi?"

Nefes verdim ve başımı salladım, önceki sefer yaşadığım utancı bastırıp o anda ne istediğime odaklandım.

"Seni öpebilir miyim?" Ellerimi hızla hareket ettirdim ve gözlerinin hareketi takip edişini izledim.

Başıyla onayladı.

Tabii ki. Bu sefer sakın batırma.

Yavaşça eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. Öpücük tatlıydı. Yumuşaktı. Geçici.

Geri çekildim ve onu inceledim. Bana varlığının her zerresini ısıtan bir gülümseme verdi.

Siktir et.

Daha fazlası için geri döndüm, bu sefer öpücüğü derinleştirdim. Sikim cehennem gibi sertleşmişti ama dudaklarının benimkilere verdiği hisse odaklandım. Onu nazikçe kendime çekerken elim belindeydi. Kalbimin göğsümde nasıl attığına.

Nefes nefese öpüşmeyi kestim ve alnımı onunkine yasladım.

"Sen başıma gelen en güzel şeysin," diye fısıldadım yüzünü okşarken. "Beni kurtardın ve bunun farkında bile değilsin."

Öne doğru kaydı, dudakları tekrar benimkilerle buluştu. Bu sefer liderliği onun almasına izin verdim, dili ağzıma girdi ve benimkini okşadı. Bu anda her şey doğru geliyordu.

Mükemmeldi.

Ama çok ileri gitmeden ve kendimi tekrar utandırmadan önce bunu durdurmam gerekiyordu. Yakın olduğumdan değil ama vücuduma bana ihanet etme şansı vermek istemiyordum.

Öpüşmeyi tekrar kestim, nefesim ağırlaşmıştı.

"Yavaş gitmeliyim," diye mırıldandım. "Bırakırsam ne olacağından korkuyorum. Başka bir... kaza yaşamak istemiyorum, ama aynı zamanda senin üzerinde kaybetmek de istemiyorum. Senin yanımdayken kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum."

Başını salladı ve benden uzaklaştı, güzel yüzünde tatlı, masum bir ifade vardı.

"Siktir, Sirena." Elim y yüzümde gezdirdim. "Senin için kendimin en iyi versiyonu olmak istiyorum. Daha iyi olmak istememi sağlıyorsun. Ben her zaman sadece hayatın hareketlerini yaşadım. Hayatta kalmak. Umud ederek

daha iyi bir şey." Ellerini ellerimin arasına aldım. "Seni bulmak dünyamı değiştirdi." Ellerini dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum.

Yanakları pembeleşti ve kalbim göğsümde dans etti.

O kadar mükemmeldi ki. Nasıl bu kadar şanslı olduğumu asla bilemeyecektim ama bunu boşa harcamayacaktım. Bu, her zaman istediğim her şeye sonunda sahip olma şansımdı. Bunu berbat edersem lanetlenirdim.

Yatakhane'nin kapısı açıldı ve Asylum içeri girdi. "Hey," diye selamladı onu.

Ceketini çıkarmadan önce bize hızlıca bir göz attı.

"Hey." Gelip yanımdaki yatağa oturdu ve Sirena'nın siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Çok rahat görünüyorsunuz."

"Öyleyiz," dedim ona gülümseyerek. O da bana sırtarak karşılık verdi.

Asylum başını salladı. "Güzel. Pekâlâ. Gözetmenler bu gece evlerinde bir parti veriyorlar. Sin'i neşelendirmek ve belki de Cady'yi yatağa atmak için bir teklif. Cady büyük bir bunalımda."

Sirena'ya baktım. O da kaşlarını çatı. Sirena pek bir şey yapmıyordu. Gözetmenlerden ve Cady'den uzak duruyordu, bunun herkes için daha kolay olduğunu ve kalıcı olmadığını iddia ediyordu. Gözetmenlerle ilişkisini kesmenin neden aklından geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tahmin etmem gerekirse, bunun nedeni Sin'in onunla ilişkisini kesmesiydi ve bunun her şeyi parçalayacağını biliyordu. Bunu önlemek için, Gözetmenlerin bir üyenin ayrılmasıyla kendi aralarında kavga etmemeleri için bağları kopardı.

Onları kaçırmamasından nefret etsem de, burada bizimle olduğu anlamına geldiği için minnettardım.

"Oraya gitmeden önce açıklıkta biraz balta atma alıştırmaları yapabiliriz diye düşündüm," diye devam etti Asylum.

Sirena bir anda ayağa kalktı ve ceketini kap.ı.

Asylum onun hevesi karşısında bir kahaaha attı ve ben bile sırttım.

Birkaç dakika içinde açıklığa doğru ilerliyorduk, Sirena kışkık giysilerine sıkıca sarınmış, eldivenli eli benimkindeydi.

Açıklığa vardık ve onun için bazı hedefler belirlemeye başladık. Ona dönmeden önce birkaç eski karlı kütüğün yerini değiştirdik.

Asylum baltayı ona uzattı. O lanet baltayı fırlatmayı öğrenmesini izlemek için neredeyse her gece buraya geliyorduk. Dürüst olmak gerekirse, doğuştan yetenekliydi. Asylum da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu.

"Tamam, ateş böceği. Sıraya diz. Uç uca," diye talimat verdi.

Baltayı fırlattı ve hedefini iskalayarak bir nefes almasına neden oldu. Onun için geri aldım.

"İşte böyle," dedim baltayı nasıl tutacağımızı göstererek. "Sana daha önce ne gösterdiğimi hatırlıyor musun? Kolumu geri getir. Dirseğini içeride tut. İşte böyle. Şimdi fırlat."

Baltasının hedef aldığı ağaç gövdesine çarpışını izledim. Asylum bana baktı ve dudaklarında bir sırıtişla başını salladı. Ben de sırttım ve baltayı onun için aldım.

Yeraltında bir şeyler fırlatmayı uzun zaman önce öğrenmişim. Müdavimlerden biri bu işle ilgileniyordu. Bana dokunmak yerine, beni kiralar ve bir şeyler öğretirdi. Bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de ona minnettardım. Bana çok şey öğretti ve hiçbir şeyi unutmadığım için bu benim lehime oldu.

Baltayı Sirena'ya geri getirdim ve onun için hazırladığımız çeşitli hedeflere vurmaya devam etmesini izledik.

"İki elle," dedim, arkasına geçip baltayı başının üzerinde tutmasına yardım ederek. "Başparmaklar böyle." Ona başparmak pozisyonunu gösterdim. Başıyla onayladı ve baltayı ona geri uzattım.

Asylum'un giderek büyüyen gülümsemesine rağmen onu ağacın gövdesine fırlattı. O gerçekten mükemmeldi.

Bize dönmeden önce birkaç saat üzerinde çalıştık, gözleri parlak ve burnu kırmızıydı.

Asylum'un burnunu çimdiklemesini izledim.

"Dövüşmek ister misin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Bu konu üzerinde çalışabiliriz. Ortaya çıkabilecek zor durumlardan kurtulabilmeni istiyorum."

Kız hevesle başını salladı ve hepsi bu kadar sürdü. Çok geçmeden, birbirlerini yere deviriyor, birbirleriyle boğuşuyor, Asylum ona bağırarak talimatlar veriyor ve fırsat buldukça gösteriyordu.

Onunla yer değiştirdim ve birini silahsızlandırmaktan, insanları sadece bir başparmak ve iki parmakla diz çöktürebilecek basınç noktaları uygulamaya kadar sahip olduğum bazı becerileri gösterdim. Doğuştan yetenekliydi. "Kahretsin," diye bağırdım gülererek, elimdeki bir sopayı etkisiz hale getirdikten sonra beni dizlerimin üzerine çöktürürken.

Ona öğrettiğim bir hareketle elini bir baskı noktasından tutup bükerek.

Yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle beni hemen serbest bıraktı.

Beni yakalayıp sırt üstü yere düşürdüğünde şaşkınlıktan nefesim kesildi.

Sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi, karda beni derinden öpüyordu. Ben de onu öptüm, güneş etrafımızda batarken ve orman sessizleşirken kendimi o anın içinde kaybettim.

Asylum araya girmeye çalışmadı. Onun yerine kütüklerden birinin üzerine oturdu ve dilini benimkine sürterken onun için baltasını bileddi.

"Kahretsin, bana ne yapıyorsun," diye fısıldadım dudaklarına öpücükler arasında. O da beni tekrar öperek cevap verdi.

Buna alışabilirim.

Ve umarım bu lanet şansa sahip olurum çünkü buna değiyordum. Sadece kendimi kanıtlamaya devam etmem gerekiyordu.

†

Gözcülerin evlerinde insan bulundurması pek hoşlarına gitmiyordu ama istisna yapıyorlardı çünkü ev ışııl ışııldı ve müzik sesi yükseliyordu. İnsanlar verandada gülüyor ve içiyorlardı.

"Tuhaf," diye mırıldandım.

Sirena başını salladı, görünüşe göre aynı şeyi düşünüyordu.

"Birkaç tur atacağız. Çok uzun kalmayacağız," dedi Asylum kalabalık verandaya adım attığımızda. Church'ün verandasında ısıtıcı vardı, böylece insanlar dışarıda donmuyordu ve Ashes'in bahçesinde insanların etrafında toplandığı yanan bir varil vardı. Birisi bir kardan adam yapmıştı ve Winston Hall onunla öpüşüyordu. O adamı daha önce de ağaçları öperken görmüşüm. Gece bitmeden lanet olası kardan adamla sevişeceğinden emindim.

Sirena elimi tuttu ve Asylum elini onun sırtının küçük kısmına koyarken ona hızlıca bir bakış attım. Kampüsteki fısıltıları ve söylentileri duymuştum. Herkes onun Gözcülerle işinin tamamen bittiğini düşünüyordu ve ben de onu Asylum'la birlikte yakalamıştım.

Çoğunlukla görmezden geldim, ancak arkadaşlarım Gözcüleri yenmenin ve kızlarını çalmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmam için beni ikna etmeye çalışıyorlardı. Sirena ve ben halka açılmadık ama ne zaman dışarı çıksak Asylum'la birlikte kampüste görülüyorduk.

Ama parmaklarını benimkilerin arasından geçirme şekli ve yakınlığı, kimsenin ne düşündüğünü umursamadığını anlamamı sağladı.

Benim için sorun değıldi.

Bu gece çok güzel görünüyordu. Saçları vahşi siyah dalgalar halinde neredeyse beline kadar sarkıyordu. Gözlerine siyah göz kalemi çekmiş ve sürmüştü. Ve hayatımda gördüğüm en seksi siyah elbiseyi giymişti. Nereden aldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama umarım sakladığı on tane daha vardır. Dekolte ve kısaydı. Siyah botlar uyluğun ortasına kadar uzanıyordu.

Ne hayal ama, üstelik elimi tutuyordu. Dünyayı

kazanmış gibi hissediyordum.

Elbette ne giydiğini kimse görmesin diye ceketini giymişti ama ben biliyordum. Asylum biliyordu.

Kendini yelpazelemeden önce banyodan çıktığında bana kaşlarını kaldırmıştı.

Asylum kapıyı açtı ve bizi evin içine götürdü. Duman, yanıp sönen ışıklar ve müzik duyularımızı karşıladı.

Her yere dağılmış tonlarca insan vardı. Gözetmenlerin büyük bir evi vardı, o yüzden bu kadar dolu olduğunu görmek şaşırtıcıydı. Chapel Crest'teki neredeyse herkes oradaymış gibi görünüyordu.

Sirena'nın paltosunu benimkinin ve Asylum'unkinin yanına asıp elini tekrar tuttum. Asylum bize yakın durdu, keskin gözleri benimle birlikte her şeyi gözlemliyordu.

Church'ü odanın öbür ucunda Ashes ile konuşurken gördüm.

Ne yapmak istediğinden tam olarak emin değildim. Tahmin etmem gerekirse, kız kardeşini görmek için burada olmak istiyordu.

Sirena onu görür görmez parladı ve beni ona doğru sürükledi.

Biz.

Bizi görünce Cady'nin gözleri büyüdü ve o t u r d u ğ u tabureden kalktı. O giyinmeye bile çalışmamıştı. Üzerinde eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört vardı.

Sirena onu kucakladı, ikisi de birbirlerine sarıldılar.

"Vay canına, gerçekten çok iyi görünüyorsun," dedi Cady, gülümsemesi tam olarak gözlerine ulaşmamıştı. "Şu işaret dilini öğrenmeye çalışıyordum. Yıllar önce öğrenmeye çalıştığımızda biraz hatırlıyorum. Ama aklımda kalmıyor." Yüzünü buruşturdu. "Denemeye devam edeceğim."

Sirena elini sıkı ve ona yer açmak için geri çekildi. Hiç vakit kaybetmeden tekrar elini tuttum. Cady harekete baktı ve bize hüzünlü bir gülümseme sundu.

"Çok özür dilerim," diye başladı. "Burası berbat. Seni görmeye gelmek istiyorum. Belki yarın?"

Sirena hevesle başını salladı ve Cady gözle görülür biçimde rahatladı.

"Tamam. Sana söyleyecek çok şeyim var. Yurduma geri dönmek istiyorum. Buradan nefret ediyorum. Kalmamı istediğini biliyorum ama daha fazla dayanamayacağım. Çocuklara rahatsızlık veriyorum ve ayrılmanızın sebebi benim." Sesi çatallaştı ve gözlerini sildi.

Sirena ona tekrar sarıldı ve ben de Sin'in oturma odasında durmuş bize baktığını görmek için etrafıma bakındım. Yüzü ifadesizdi.

Dikkatimi tekrar Sirena ve Cady'ye çevirdim. Şimdi iyi görünüyorlardı. Bir süre sonra Cady tuvalete gitmek için izin isteyip beni ve Sirena'yı yalnız bıraktı.

"Burası çok tuhaf," dedim. "Hiç böyle şeyler yapmazlar." Başımı salladı, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Biri yanımdan geçerken yaklaştı ve ben de kolumu beline doladım. "Ne kadar şirin," dedi Stitches yanımıza gelerek.

"Malachi," diye selamladım onu. Bu gece onunla gerçekten kavga etmek istemiyordum. Ya da hiçbir zaman. O sert bir orospu çocuğuydu ve yapmak istediğim son şey Sirena'yı inciteceği için onu incitmekti. Ve onun da aynı nedenle beni incitmek zorunda kalmak istemediğini biliyordum.

Ya da en azından ben öyle umuyordum.

"Bryce," diye cevap verdi bana ekşi bir bakış atarak, koyu renk gözleri beline doladığım kolumu inceliyordu. Boynundaki ilmik bu gece biraz daha sıkı bağlanmıştı.

Sirena'ya elini uzattı. "Benimle dans eder misin?"

İsteği karşısında şaşırmış gibiydi ama elini tuttu ve beni yalnız bıraktı. Stitches'in bir pislik olacağını düşünmüştüm ama onu derme çatma dans pistine götürürken beni tamamen görmezden geldi.

Onu vücuduna doğru çekmesini ve ona karşı sallanmasını izledim. Sin'in yüzünde acı dolu bir ifadeyle onu yakından izlediğini görmek için yanlarından geçip baktım. Tahmin etmem gerekirse, bu, çaresizce araya girmek isteyen bir adamın yüz ifadesiydi.

"Selam Bryce," diye selamladı Ashes beni bir an sonra. Ben de ona baktım. "Selam."

"Gelebildiğinize sevindim," diye devam etti ve elektronik sigarasından bir nefes çekip vişne kokulu bir duman halkası üflledi.

"Evet, sorun değil."

İkimiz de Stitches'in Sirena ile dansını izledik. Artık erkek arkadaşı olmayan biri için ona fazlasıyla yakındı. Her şeyin büyük planında, bunun saçmalık olduğunu biliyordum. O, Sirena'nın olduğu kadar Sirena da onun sevgilisiydi. Bu kalıcı değildi ve ya köpekbalıklarıyla yüzecektim ya da onlar tarafından yenecektim.

"Onu özlüyoruz," dedi Ashes aniden.

"Biliyorum. O da sizi özlüyor çocuklar."

Ashes başını salladı. "Sin iyiye gidiyor. Son birkaç gecedir akşam yemeği için dışarı çıkıyor. Ama bunu sadece Pençe etrafta olmadığına yapıyor. Sanırım hiç yoktan iyidir."

"Güzel. Ayrılmayı düşündüğünü söyledi."

"Bana bundan bahsetti ama bu kötü bir fikir. Kilise buna izin vermez. Her ne kadar b a ş belası olsa da, bir söz verdik ve bunu tutacağız. Sirena için. Ayrıca, buranın ne kadar güvensiz olduğunu biliyorsun."

Başımı salladım. Biliyordum.

"Peki o nasıl?" diye sordu.

"O... iyi. Bazen üzgün görünüyor ama bence iyi gidiyor."

Müzik değişip Stitches onunla dans etmeye devam edince bir an sessiz kaldı. "Malachi hiç dans etmez," diye düşündü Ashes usulca. "Bunu görmek çok tuhaf."

Onları izlerken hiçbir şey söylemedim.

Ashes boğazını temizledi. "Nasılsın? Onunla mı?"

Omuz silktim. "Biz iyiyiz. Eğer istediğin buysa ben mutluyum."

"İstedüğimin bu olmadığını biliyorsun."

"Onu becermiyorum," dedim. "Sevişmedim. Sevişmeyeceğim de. Sizin hakkınızda ne hissettiğini ve neden gittiğini biliyorum. Sin'in kendini kaybetmemesi içindi. O gidince sizin dağılmanızı istemedi. Bu onun sizi kurtarmaya çalışma şekliydi çünkü sizi seviyor."

"Kilise bana böyle söylüyor," dedi. Birkaç dakika yine sessiz kaldı. "İkiniz birlikte çok güzel görünüyorsunuz. Buna alışabilirim."

Sonunda ona baktım. "Gerçekten mi?"

Omuz silkti. "Evet. Eninde sonunda. Eğer kız geri dönecek ve Sin de kendini toparlayacaksa, evet.

Ama yine de evet derim çünkü onun mutluluğunu istiyorum. Eğer bu sensen,

öyle olsun." "Hâlâ kendimi kanıtlayamadım," diye mırıldandım.

"Yoldasın," dedi omzuma vurarak. "Zaman ver. Hepimizin yapabileceği tek şey bu. Bahardan önce işleri yoluna koymalıyız çünkü kar biter bitmez kız arkadaşımı motosikletimle götüreceğim."

"O zamana kadar her şey düzelmiş olacak," dedim ciddiyetle. "Ben de herkesin bir arada olmasını istiyorum."

Bana hızlı bir gülümseme verdi. "Church'ün Danny Linley'i kesmediğinden emin olacağım. Burada olduğunu gördüm."

Ashes bana el sallayıp kalabalığın içinde kaybolurken, "İyi şanslar," dedim.

Çocuklar daha rahat görünüyor. Hatta sessiz.

Bunu kafa karıştırıcı buldum.

Mutfakta ne yapacağımı bilemez bir halde öylece durdum. Bir şeyler içmenin doğru olacağına karar vererek arka verandaya çıktım ve kendime kırmızı plastik bir bardak bira aldım. Parmaklıklara yaslandım ve uzun süre göle baktım. Aslında üç bardak içmişim ki biri yanımda durmak için hareket etti.

Sin'i görmek için şöyle bir baktım.

"Selam," diye selamladım onu, kendimi biraz toparlayarak.

"Hey," diye homurdandı, içkisini dudaklarına götürdü. Bir esrar çıkardı, bir dakika sonra yaktı ve bana uzatmadan önce derin bir nefes çekti. "Biraz ister misin?"

Kafayı bulmak gibi bir amacım yoktu ama siktir et.

Esrarı ondan aldım ve geri vermeden önce derin bir nefes çektim. Dumanı üfledim ve içimde oluşmaya başlayan yüksekliğin tadını çıkardım.

"Bana hayır diyeceğini sanmıştım," dedi usulca gülerek.

"Bu bir test miydi?"

"Her şey lanet bir sınavdır." Bir nefes daha çekti ve üfledi. "Sirena nasıl?"

"O iyi." Biramdan bir yudum daha aldım. "Sizi özlüyor çocuklar," diye Ashes'e söylediklerimi tekrarladım.

Hiçbir şey söylemedi, daha fazla sigara

içmeyi tercih etti. "Onu özlemiyor musun,

Sinclair?"

Uzun bir süre göle baktı. Bana cevap verip vermeyeceğinden bile emin değildim.

"Onsuz ölüyorum," diye mırıldandı. "Ona ve Cadence'e karşı işlediğim günahlar için kendimi cezalandırıyorum.

Yarın Church, Cady'ye hamilelik testi yaptıracak. Henüz adet görmedi." Bu sözler üzerine

midem bulandı.

"İyi misin?" Sonunda sordum.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Yapmayacağım. Olumlu çıkarsa ne yaparım bilmiyorum. Cadence'ten bir çocuk istemiyorum."

Başımı salladım. Bunu anlayabilirdim. Pek çok şeyi berbat edebilirdi.

"İnancını koru," dedim nazikçe.

Alay etti. "Kız kardeşini hamile bırakırsam Sirena geri gelmez."

Sonunda söylemeden önce bir an cevabımı düşündüm.

"Dinle, Sirena'yı benim kadar tanımıyor musun bilmiyorum ama yanılıyorsun. Sirena seni seviyor. *Yoğun* bir şekilde, Sinclair. Cady senin çocuğuna hamile olsa bile, ikinizi de çok seviyor. Siz onun ailesisiniz. Ondan ayrılman onu incitti. Yaptığın çok aptalca bir şeydi çünkü şu haline bak. Yalnız ve mutsuzsun, onunla ne yapacağını düşünüyorsun. Tek yapman gereken dünyadaki en harika kıza sahip olduğunu fark etmektir. Sadece bu bile her şeyi daha iyi yapardı. Ne kadar şanslı olduğunun farkında bile değilsin."

Uzun bir süre sessiz kaldı.

"Ondan ayrılmak istemedim. Sadece başka ne yapacağımı bilemedim. Kendimi çok suçlu hissediyorum ama onun iyi olduğu anlamına gelseydi bunu yine yapardım. O benim için her şey demek. Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Hayır. Öyle değil. Ona onu sevdiğini ve geri istediğini söylemelisin," dedim. "İçine atmak yerine ona nasıl hissettiğini söyle. O mükemmel bir dinleyicidir."

Uzun bir süre tekrar göle baktı.

"Öyle olduğunu biliyorum. O her zaman istediğim her şey. Ben sadece... *siktir*." Bir nefes verdi. "Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu sonunda.

"Elbette. Adını söyle," diye cevap verdim.

Bana baktı, alkol ve kafa yüzünden gözleri cam gibiydi. "Onu benim için becer."

Gözlerimi hızla kırıştırdım ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Beni duyduğun," diye mırıldandı, tekrar göle bakarak. Bir nefes daha çekti ve dumanı dışarı üfledi. "Sik onu. Eğer onu becerirsen, belki kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olur."

"Onu becermem kendini daha iyi hissetmene nasıl yardımcı olacak?"

"Çünkü ikimiz de farklı birini becerdik. Onu boşalttığını bilmek şu anda ihtiyacım olan ceza olabilir." Bana doğru döndü. "Yavaşça dudaklarını öpmenden hoşlanıyor. Boynunu. Sert olman gerekiyorsa, olabilirsin. O da bundan hoşlanır ama bence senin için tatlı ve nazik bir yol. Derinlere in. Eğer onu yiyorsanız, elinizi karnının altına koyun ve hafifçe baskı uygulayın. Dilinizi klitorisine ve parmaklarınızı g noktasına koyarsanız neredeyse anında boşalacaktır."

Sözleri karşısında sertçe yutkundum. "Günah, dostum. Bizim öyle bir ilişkimiz yok."

"Beni dinlersen yapabilirsin. Lütfen bunu benim için yap Bryce. *Gölge*. Sikeyim. Benimle dalga geç. Onu boşaltırken kendini kaydet ve bana gönder. Canımı yak. Canımın yanmasını istiyorum."

"Sen cidden kafayı yemişsin," diye mırıldandım.

"Yarısını bile bilmiyorsun." Göle geri döndü. "Ben bunu istiyorum. Church'ün buna hayır dediğini biliyorum ama bana, bize bir şans vermek için sanırım buna ihtiyacım var. Church'e söylemeyeceğim."

İçimi çektim. "Sin, bunu yapmayacağım."

"Lütfen?" Bana doğru baktı. "Buna bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var. Kendime ceza olarak yaptığım şeyler işe yaramıyor. Bak." Siyah Henley'sinin kolunu yukarı çekti ve bana etinin derinliklerindeki çirkin kesikleri gösterdi. Kadının adını tekrar tekrar derisinin derinliklerine kazıyordu. Karnına doğru ilerledi ve bana daha fazla hasarı göstermek için gömleğini kaldırdı. Neredeyse kendini onun ismiyle kaplamıştı. Bazı yaralar sarılamıştı. Bazıları iyileşme aşamasındaydı. Bazıları hâlâ taze kanla nemliydi. Ama her birinde onun adı vardı.

"Onu seviyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. "*Lütfen. Beni cezalandırın*."

Gözlerimi ondan kaçırdım, midem bulanıyordu.

"Neden Asylum'dan bunu yapmasını istemiyorsun?" Sonunda usulca sordum.

"Çünkü Asylum'u seviyorum." Yumuşak, hüzünlü bir kahkaha attı. "Kararsız kaldığım kişi sensin. Görünüşe göre Asylum eninde sonunda bize katılacak. Ama sen? Bilmiyorum ve seni mükemmel yapan da bu."

"Sin, her şeyi berbat etmeden onu zar zor öpebiliyorum," diye mırıldandım.

"Ne demek istiyorsun?"

İç çektim. Yapmak istediğim son şey sorunlarımı itiraf etmektir.

"Ben bakireyim," diye mırıldandım. "Ne demek istediğimi anlıyorsan çok uzağa gidemiyorum."

Sin kaşlarını kaldırıp bana baktı. Güleceğini sandım ama onun yerine korkulukları itti ve bana döndü.

Ben.

"Onunla bir şey yapmadan önce otuzbir çek. Tuvalete gitmek için izin al ve yükünü boşalt.

Orada. Dışarı çık. Dünyasını salla."

"Uh." Kafamı kaşıdım. "Bunun yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?" "Ben de bir kızla ilk seferimi böyle atlatmıştım."

Başımı salladım ve avlu kapısına doğru baktım. Hâlâ Stitches'in yanında olup olmadığını göremeyeceğim kadar çok insan vardı.

"Sana fotoğraf ve video göndereceğim," diye mırıldandım. "Eğer istediğin buysa."

"Öyle," diye boğuk bir sesle konuştu. Bunun onun için acı verici olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yoktu.

Sirena birkaç dakika sonra ortaya çıktı, muhteşem görünüyordu, Asylum da yanındaydı. Doğruca bana doğru geldi ama gözleri Sin'in üzerindeydi. Hareketlerinde temkinliydi, yüzünde endişe vardı.

Bana yaklaştığı anda kolumu ona doladım. Biraz çakırkeyiftim, bu da beni biraz gevşetmeye yardımcı oldu.

"Selam kek," diye selamladım onu. Bana sarıldı, gözleri Sin'in üzerindeydi.

Onu benden koparacakmış gibi görünüyordu. Acı çekiyormuş gibi.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Ona istediği acıyı verdim. Uzanıp parmaklarımı çenesinin altına koydum ve dikkatini bana yönelttim. Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Dudakları bir an için sertleşti ve kıpırdamadı, bu da beni her şeyi berbat etmiş olabileceğim konusunda korkuttu ama sonunda dudakları ayrıldı ve onu derinden öptüm.

Ondan ayrıldığımda nefesi kesilmişti. Asylum'la göz göze geldik. Benden Sin'e bakarken kafası karışmış ve endişeli görünüyordu. Hatta Sin'in kırılma ihtimaline karşı aramıza girebilmek için yer değiştirdi.

Sin başını sallarken alaycı bir ses çıkardı ve ardından acı bir kahkaha attı. Sonunda Sirena'ya baktı. "Bu gece çok güzel görünüyorsun, siren," diye fısıldadı.

Kadın ona doğru bir adım attı ama adam hemen geri çekildi.

"Bryce. Asylum. İyi geceler." Yürüyüp gitti ve evin içinde kayboldu. "Bu... cesurcadı," diye mırıldandı Asylum. "Bana ipucu vermen gerekecek."

"Sadece onu öpmek istedim," dedim usulca. "Siz hazırsanız ben de gitmeye hazırım."

Sirena bana doğru döndü ve boya fırçaları için işaret yaptı. Birkaç tane almak istediğini anlayarak başımı salladım. Bavulunu açarken fırçalardan birini unuttuğunu fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi görmüştüm.

Eve geri dönüşünü izledim.

"Cezalandırılmak istiyor, ha?" Asylum usulca sordu.

"Bilmediğini sanıyordum."

"Bir dakikamı aldı ama ana fikri anladım. Yapacak mısınız?"

"Evet," diye fısıldadım. "Çünkü onu seviyorum ve mutlu olmasını istiyorum. Eğer Gözetmenler'e dönmek için beni terk ederse ve ben de katılamazsam, onun mutlu olduğunu bilmek beni rahatlatacak."

"Çok asilsin ama bu şekilde olmayacak." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben mükemmel bir kameramanım. Hepimiz eve döneceğiz Shadow. Sana söz veriyorum. Bu gece başlayacağız."

Ona baktığımda yıldızları seyrettiğini gördüm. Garip bir adamdı. Bildiği şeylerden çok emin görünüyordu. Keşke o kadar emin olabilsem.

"Yapabilirsin," dedi. "Yapacaksın. Güven bana." Cehenneme kadar yolu var. Bahse girmeye hazırdım.

ASHES

Sirena muhteşem görünüyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Şu an hariç, onu kalabalığın içinde kaybetmiştim. Mutfak masasındaki otu itmek için bir dakikalığına dönmüştüm ve o gitmişti. Stitches Church'le konuşuyordu, yani bu bir fiyaskoydu. Sin gitmişti. Bryce ve Asylum'u birlikte görmek için arka verandaya baktım. Sin'i yatak odasına doğru giderken yakaladım, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Endişeyle alt katı aradım ama onu bulamadım. Sonunda yukarı çıktım ve Church'ün odasında durdum, banyodan elinde bir boya fırçasıyla çıktığını gördüm.

Ben odaya girip kapıyı kapatınca dondu kaldı.

"Selam cennet," diye selamladım onu. Bizimle ilişkisini kestiğinden beri onunla konuşmamıştım. Neden gittiğini anlıyordum ama bu yokluğunun acısını azaltmıyordu. Sonra, bu gece onu başka bir adamın kolunda görünce zorlandım.

Hareket etmedi. Her zaman yaptığı gibi beni karşılamaya gelmedi. İçime bir panik dalgası yayıldı. Gerçekten ciddi miydi ve ayrılmak mı istiyordu? Church ve Stitches geri döneceğini söylemişti. Aslında Stitches son zamanlarda daha mutlu görünüyordu ve ben daha birkaç dakika önce ikiliyi oturma odasında birbirlerine sürtünürken izlemiştim.

"Nasılsın?" Cevap vermeyince boğazımı temizledim ve temkinli bir şekilde ona doğru ilerledim. "İşaret dilini öğrenmeye çalışıyorum. Berbatım." Önünde durdum ve uzun saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Beni korkutuyorsun," diye mırıldandım. "Seni özledim."

Sonunda uzandı ve yüzümü kucakladı. Gözlerimi kapattım ve onun sıcak dokunuşuyla yumuşak bir nefes aldım.

"Dikişler bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini söylüyor ama sensiz geçen her gün sonsuzluk gibi geliyor," dedim gözlerimi açıp ona bakarak. "Neden gittiğini anlıyorum ama bu acımı azaltmıyor. Seni eve getirmek için ne yapabilirim?"

Elimi avucunun içine aldı ve üzerine harfler çizdi.

"Günah," diye mırıldandım. "Sin hazır olduğunda eve geleceksin." Başını salladı ve daha fazlasını yazdı.

Seni seviyorum. Seni özlüyorum. Çok yakında.

"Öylece çıkıp gitmen sürpriz oldu," diye itiraf ettim, parmaklarımı onunkilerle birleştirerek. "Ben de seni seviyorum ve özlüyorum. Yine de bu beni daha az korkutmuyor."

Ellerini bıraktım ve onu beline doğru çektim.

Dikkatlice eğildim, beni öpüp öpmeyeceğini merak ediyordum. Geçici olarak dudaklarımı onunkilere değdirdim. Altımda canlandı ve ben çözüldüm. Onu kollarımın arasına aldım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım, vücutlarımız birbirine yapıştı.

Onu kaldırdım ve o da içgüdüsel olarak bacaklarını belime doladı.

"Bu gece olağanüstü görünüyorsun," dedim çılgın öpücükler arasında. "Çok güzel. Neredeyse sana gelecek, seni mutfak masasının üzerine yatıracak ve herkes hâlâ benim olduğunu görsün diye seni becerecektim."

Onu yatağa yatırdığımda dudaklarıma karşı yumuşak bir inilti çıkardı, vücudum onunkinin üzerinde hizalanmıştı.

Leğen kemiğine gelmeden önce vücudunun aşağısını öptüm, sonra bacaklarını ayırdım, kısa eteğini yukarı ittim ve dantelli siyah külotunun üzerinden amını öptüm.

Benim için kıvrandı. Kendime engel olamadım. Dantelleri kalçalarından aşağıya doğru çektim ve yüzümü ıslaklığına gömdüm, ağzımın altında kıvrılırken onu yedim.

Kalçalarını sıkıca kavradım ve klitorisini emip fiskeledim. Kalçalarını ağzımla buluşmak için yukarı kaldırdım ve beni arzuyla çıldırttı.

Birkaç dakika içinde ağzıma boşalıyordu, yüzümü amının derinliklerine doğru zorlarken parmakları saçlarıma dolanmıştı.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi her şeyi yalayıp yutarak yedim. Sonunda aşağı indi ve ben de geri çekildim, ağzım ve çenem onun orgazmından ıslanmıştı. Gömleğim bile nemliydi.

Külotunu kalçalarına kadar çektim ve eteğini aşağı indirdim. Vücuduna geri süründüm ve dudaklarına yumuşak, tatlı bir öpücük kondurdum.

"Yaptığın pisliğin tadını alıyor musun, cennet?" Mırıldandım.

Başını sallayarak beni gülümsetti.

"Seni seviyorum. Seni bekliyoruz ve Sin ile Cady'ye yardım etmeye çalışıyoruz. Diğerleri anlamasa da ben senin mantığını anlıyorum. Biz gözetmenleri bir arada tutmak istedim. Bunun için seni çok seviyorum. Ama başka bir şey daha biliyorum." O inanılmaz güzellikteki gözleriyle bana bakarken yüzünü okşadım.

"Bu zamana kendin için de ihtiyacın vardı. Bryce için. Anlıyorum. Böylesinin daha kolay olduğunu anlıyorum. Sen buradaki işleri halletmemiz için bize güveniyorsun, biz de senin oradaki işleri hallettiğine güveniyoruz. Ama eve, bize döndüğünde bir daha asla ayrılmayacaksın. Anladın mı?"

Bana doğru eğildi ve yanağını okşayarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Anlıyorum."

Sözleri yumuşak ve tatlıydı.

"Bryce'ı istiyorsan kabul ederim. Kararına güveniyorum. Asylum'u bile kabul ediyorum. Bir gün hep birlikte mutlu olabileceğimizi görebiliyorum."

Gülümsemesi büyüdü ve kalbimi kabarttı.

"Eğlenceli olacak." Ben de ona gülümsedim. "Ve tam bir kaos. Hepimiz bir araya gelene kadar gerçekten sabırsızlanıyorum. Bence mükemmel olacak. Dokunulmaz olacağız." Onu tekrar öptüm. "Her şeyi yoluna koyduğumuzda bize döneceğine söz ver. Ve güvende olduğuna."

"Söz veriyorum," diye fısıldadı dudaklarıma, ben onu soluksuz öpmeden önce. Söylediğim her şeyde ciddiydim. Bunu istiyordum.

Bu her ne halt olursa olsun. Bizimle olduğu sürece, önemli olan tek şey buydu. Şimdi Sin'in kafasını oyuna sokalım.

İşimiz bizim için biçilmiş kaftandı.

SIRENA

A Church'ün odasında Ashes'le bir başka ateşli ve ağır öpüşme seansından sonra aşağıya döndüm. Ashes'le seks yapmamıştım ve o da benimle birlikte olmamıştı. Denediğimde, sadece sırttı ve geri çekildi, işkenceyi istediğini çünkü bunun onu dönüşümü daha da heyecanlandıracağını belirtti.

Direnmesi hoşuma gitti.

Ama ben de nefret ediyordum çünkü onu istiyordum.

Hepsini istiyordum ama bunun en iyisi olduğunu biliyordum çünkü bu bizi daha güçlü kılacaktı. Sin'e fazladan yol kat etmeye istekli olduğumu kanıtlamalıydım. Onun adına daha kötüsünü yapabileceğimi. Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda olmadığımı biliyordum ama bu benim bir noktaya değinmeye çalışmamdı.

Hepimiz sevdiğimiz şey uğruna kötü şeyler yaptık. Ve gerekirse tekrar tekrar yapardım.

Sin'in Cady'ye karşı bir şey hissetmediğini biliyordum. Kızın da ona karşı bir şey hissetmediğini biliyordum. Ve tüm bunların ilgili herkes için bir kabus olduğunu biliyordum, ancak ayakkabı diğer ayağında olsaydı onun için yapardım.

İkisini de suçlamadım. Anladım. Kabul ettim. Bu aldatma değildi ve öyle olduğunu düşünenlerin yeni baltamla tanışması gerekiyordu. Sin'in onun aldattığını düşünmesini asla istemedim. Aldatmadı. Düşünmezdi de.

Bu, beni seven ve beni kurtarmak isteyen iki kişiye indirgendi.

Bu, keşke yapmak zorunda kalmasalardı dediğim çirkin bir fedakârlıktı çünkü sonuçta anlamsızdı. Bu sadece Adam'ın adına hastalık ve işkence yüzünden yapıldı.

Çaresiz ve uyuşturulmuşlardı. Akılları başlarında değildi. Affedilecek bir şey olmasa bile onları affettim.

Affetmeyeceğim şey ise bu dünyadaki tüm canavarlar.

Hepsini dışarı çıkarırdım çünkü daha azını hak etmiyorlardı.

"Oturma odasının kenarında durup gülen, içen, sigara içen ve dans eden bedenler denizine bakarken Church'ün derin hırıltısı kulaklarımı doldurdu.

Sıcak kolu etrafıma dolandı, eli karnımın üzerindeydi. Beni vücuduna doğru çekti, sırtım onun ön tarafına döndü.

"Bu gece çok lezzetli görünüyorsun, benim küçük hayaletim." Dudakları kulağıma değdi ve tüylerim diken diken oldu. "Nasıl oluyor da seni henüz misafirlerimin önünde becermedim? Nasıl oluyor da sen sessizce adımları haykırırken aletim kıvranan bedeninin derinliklerine saplanmıyor? Hmm?" Omzumu ısırmadan önce dudakları boynumda gezindi ve küçük bir acı ısırtısıyla nefes nefese kalmama neden oldu.

"Bana musallat olmak için buradasın," diye devam etti usulca, eli göğsümü okşamak için yukarı doğru hareket ederken. Nazikçe sıktı. "Benim küçük hayaletim. Hayaletim."

Beni karanlık köşede kabaca çevirdi ve duvara yapıştırdı. Ona baktım, zor nefes alıyordum. "Burada yeni küçük erkek arkadaşınla birlikte," diye devam etti yumuşak, tehlikeli bir sesle. Elini kaydırdı. Bacağımı kaldırmadan önce kalçamı yukarı kaldırdı. Külotumu kenara itene kadar pantolonunu çıkardığını fark etmemiştim.

Onu ittim, çılgınca yanından geçip sanki bizi görmüyorlarmış gibi devam eden partililere baktım. Dürüst olmak gerekirse, karanlık bir alandaydık ve o da Dante Church'tü. Beni masanın üzerine yatırabilirdi ve kimse bu konuda tek kelime etmezdi.

Beni geriye itti ve yüzümü sıkıca kavradı.

"Sana ne verirsem onu alacaksın," diye mırıldandı. Bacağımı tekrar yukarı kaldırdı ve uzun, kalın sikini amımın derinliklerine soktu. Kalçalarını keskin ve keskin bir şekilde içime sokarken ona karşı kıvrandım.

Biri bize doğru bakacak olsa, tam olarak ne olduğunu anlayabilirdi. Beni sertçe öpmeden önce, "Kahretsin, bu amcığı özlemişim," dedi.

Ben de onu öptüm ve ondan yumuşak bir hırıltı duydum. Bunu yapmazsam kendini kaybedeceğini ve muhtemelen beni herkesin önünde becereceğini biliyordum.

"Dehşete düşmüşsün," diye dudaklarıma yapıştı ve kalçalarını ileri atarak beni inletti. "Korkunu seviyorum. Ben seni beklerken o küçük siki öptüğünü bilmek ne kadar zor biliyor musun? O seksi, alaycı kıcını yatağımın direğine bağlayıp seni becermemi ona izletmemek için her şeyimi veriyorum. İstedğin bu mu, bebeğim? Ona nasıl sevdiğini öğretmemi ister misin?"

Orgazmım bir orman yangını gibi içimden geçti. Çıgıllıklarımı bastırmak için dişlerimi Church'ün omzuna geçirdim. Yüksek sesle inledi, boşalırken siki içimde derinlere doğru seğiriyordu.

Yavaşlayarak durdu, eli boynumdaydı. Dudaklarını iddialı bir öpücükle dudaklarıma bastırdı.

Yumuşak ve tehlikeli bir sesle, "Seni seviyorum, Hayalet," dedi. "Asylum ve Bryce ile paylaştığım yatakhaneye geri dönmeni istiyorum. Benim döllerimi senin amından yemelerini istiyorum ki sana her zaman kimin sahip olduğunu hatırlasınlar. Bunu benim için yapar mısın? Benim için sana ziyafet çekmelerine izin verir misin?" Yer değiştirdi ve hâlâ sert olan sikini içime soktu. Gözlerim geri kaçtı, bu da onun usulca kıkırdamasına neden oldu.

"Sen çok edepsiz bir kızsın, bebeğim. Buna bayılıyorum. Ayrılmamızın korkunç olacağını düşünmüştüm ama bu partinin ortasında seni becermekten ve sen kolunda o sıkık çocukla eve yürürken döllerimin kalçalarından aşağı akacağını bilmekten oldukça zevk alıyorum." Geri çekildi ve bana üç kez çarptı. Bir sonraki şarkının nabız atışları orgazmdan kaynaklanan iniltilerini bastırdı.

"İşte böyle. Aferin kızıma. Kahretsin, bu iyi bir amcık." Dudaklarıma karşı iç çekti. "Seni seviyorum, hayalet."

"Dante," diye

fısıldadım. "Mm,

bebeğim."

"Seni seviyorum."

"İstedğini biliyorum." Kendini bedenimden kurtardı ve eteğimi düzeltmeden önce hızla pantolonunu düzeltti. Yüzünde o kadar büyük bir hayranlıkla bana bakıyordu ki kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Sin'in icabına bakacağız. Söz veriyorum. Biraz daha iyiye gidiyor. Yakında evde olacaksın. Cady üzerinde çalışıyorum. Tam bir baş belası ama henüz onu öldürmedim. Hep seni düşünüyorum. Her gece. Her gün. Tüm bunları düzeltmek için daha çok çalışacağım. Bana inanıyor musun?"

Ona bakarken başımı salladım.

Alt dudağımı okşadı, dudakları aralandı.

"Sana bir sır verebilir miyim?"

Tekrar başımı salladım, büyülenmiş gibiydim.

Eğildi, dudakları kulağımdaydı. "Senden ayrılmayı seviyorum. Acıyı seviyorum. Seni özlerken göğsümde hissettiğim acıyı. Ama bundan nefret de ediyorum çünkü beni parçalıyor. Peki ya bu? Bu gece seni becermek. Burada. İzlemek isteyen herkesin önünde?" Yumuşak, karanlık bir kahkaha attı. "Acı çekmeye değdi. Eve bize döndüğünde, seni bu evdeki her mobilyanın üzerine yatırıp benim için kanını akıtana kadar sikerek kutlayacağım."

Beni tekrar öptüğünde ona karşı ürperdim.

Beni nefessiz bırakarak öpüşmeyi kesti. Geri çekilmesini ve kalabalık oturma odasında kaybolmasını izledim, beni salgısı kalçalarından aşağı damlarken ayakta bıraktı.

Kesinlikle gitme vakti gelmişti. Gitmezsem, kalacak kadar cesur olan herkesin önünde söz verdiği tüm pis şeyleri yapmasını isteyebilirdim.

GÖLGE

Ben sarhoştum. Çok sık sarhoş olmazdım ama olduğumda da biraz aşırıya kaçma eğilimindeydim. Bu gece de bir istisna değildi. Oturma odasına girdiğimde Church'ü Sirena'yı duvara yaslamış halde buldum. Onu becerdiğini anlamak için iki tahminde bulunmaya gerek yoktu.

Öyle olduğu için kızgın değildim. Kızdığım şey, kimin gördüğünü umursamamasıydı. İsteyeceğim son şey, Chapel Crest'teki tüm sarhoş pisliklerin görmesi için kız arkadaşımın mahrem anlarının afişe edilmesi idi.

Asylum gece gibi sessiz, benimle birlikte izledi.

Olaydan sonra o da tek kelime etmemiştir. Şimdi asansörde yatakhaneimize doğru gidiyorduk, Sirena aramızdaydı.

Daha da kötüsü, Sin'in bana söylediği şeyler aklımdaydı.

Sirena biraz sallandı ve Asylum sendelemeden hemen önce ona uzandı. Belli ki o da içkiyi biraz fazla kaçırmıştı.

Asylum'la göz göze geldik. Bana başını salladı. Bunun ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu çünkü gece yaşananlardan dolayı kafam iyi değildi ve sağlıklı düşünemiyordum.

Asansörün sesi duyuldu, kapılar açıldı ve koridora adım attık. Sirena koridorda birinin ayakkabısına takılıp düştüğünde küçük bir kakhaha attı.

"Kim tek bir ayakkabısını kaybeder ki?" diye tersledi, kendini toparlayarak. "Lanet olası aptallar."

"Sirena kakhahalar atarak bizden uzaklaşmaya çalışırken onu yakaladım. Bana doğru tökezledi ve gözlerimin içine baktı.

"Hey," diye mırıldandı, gözlerini kırıştırarak bana baktı.

"Hey," diye cevap verdim, ona sırtarak. "Gerçekten harcanmışsın."

Tekrar güldü ve Asylum'un burnunu çimdiklemek için döndü. Adam iç çekti ama ona gülümsedi.

"Bu kilitte biraz daha yavaş olabilir misin?" Anahtarla kapının içinde bir süre boğuşurken sordum.

"Lanet olası anahtar kartları. Bu odanın ihtiyacı olan şey bu. Neden sadece bir anahtar kartı yok?"

Sonunda kapının kilidini açmadan önce homurdanmaya devam edince kıkırdadım. Sirena'yı odaya götürdüm ve kapıyı arkamızdan kapattım, kilit yerine oturdum.

Dans ederek benden uzaklaştı. Elbisesini çekiştirerek çıkardığında sertçe yutkundum, onu sütyeni ve külotuyla bıraktı.

Asylum yanımda durarak, "İşte bu güzel bir manzara," diye mırıldandı.

Sözsüzce başımı salladım.

"Sin'in istediğini yapacak mısın?" diye sordu, botlarını çıkarırken ona odaklanmıştı. Sin'in ne istediğini biliyordu. Bunu yapma fikrinden hoşlanmadığımı biliyordu, ama şimdi onunla bir odadaydım ve kıyafetleri çıkarılmıştı, kendimi ona gördüklerimin yüzlerce fotoğrafını göndermemek için mücadele ederken buluyordum.

"Git," dedi Asylum usulca. "Bunu atlatmana yardım edeceğim, böylece her şeyi mahvetmezsin." "Canın cehenneme," diye mırıldandım.

"Ben ciddiğim. Toleransını artırmamız gerekiyor." Sin'in sözleri aklımdan geçti.

"Bana bir dakika verin. Tuvalete gideceğim."

Asylum beni görmezden geldi ve Sirena'nın yanına gitti. Ellerini kalçalarına koyup mırıldanmayı sevdiği melodiyle onunla birlikte sallanmasını bir süre izledim.

Kendimi zorla uzaklaştırdım ve banyoya girdim. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra lavaboya yaklaştım ve yüzüme su sıçattım.

Nefes alarak, pantolonumun fermuarını açıp sertleşmiş aletimi dışarı çıkarmadan önce kendimi topraklamak için bir an gözlerimi kapattım. Sin ona bulaşmadan önce mastürbasyon yapmamı söyledi.

Siktir et. Üçüncü bir kaza istemiyordum. İlk ikisi yüzünden zaten aşağılanmışım.

Gözlerimi kapattım ve Sirena'nın önümde yayıldığını, amının sergilendiğini hayal ettim. Aletimi sarsarken nefesim kesildi, içimde coşku hissi arttı.

Kendi üzerime boşalmadan önce birkaç dakika daha iffetsiz düşünceler içindeydim, vücudum zevkten titriyordu.

Nefesimi verdim ve aynada kendime son bir kez bakmadan önce hızla yıkandım ve zihinsel olarak kendime bunu mahvetmememi söyledim.

Banyodan çıktığımda Asylum ve Sirena'yı hala birbirleriyle dans ederken buldum. Dışarı çıktığını gördü ve gözleri parladı. Kendini Asylum'dan kurtarıp yanıma geldiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Selam kek," diye selamladım onu, vızıltım hâlâ güçlüydü.

Bana gülümsedi, yüzü sersemlemişti. Muhtemelen benden biraz daha uzaklaşmıştı. Ellerimi sıktı ve tikezleyerek yanımdan geçip banyoya gitti. Gitmesine izin verdim ve kapıyı kapatırken Asylum'a baktım.

"Pantolonunu çıkar," diye talimat verdi

Asylum. "Ne? Hayır. Neden?"

"Çünkü benim ebedi kızımı yatağımıza alacaksın ve onu ağzına alacaksın. Ya da eline. Ya da ne kadar iyi olduğuna bağlı olarak ikisini birden."

Bunun üzerine sertçe yutkundum. Bu gecenin nereye gittiğini biliyordum ama lanet olsun, bunu gerçekleştire bileceğimin emin değildim.

"Merak etme. Eğer işleri berbat etmeye başlarsan sana yardım edeceğim," dedi. "Bu arada, sana söylediklerimi yapacaksın, tamam mı? Seni çuvalın içinde bir aygır yapacağız."

Sözleri karşısında yüzüm kızardı ama pantolonumu ittim ve gömleğimi çıkardım. Hâlâ boxerımla duruyordum. Sirena beni hiç böyle görmemişti. Yatarken hep pijama giyerdim. Asylum benimle dalga geçmeyi ve onlarla yaşlı bir adam gibi göründüğümü söylemeyi severdi ama siktir et onu.

Onunla birlikte çalışıyordum, bu yüzden belli oluyordu. Ondan önce de çalışıyordum ama o beni daha fazlası için zorluyordu, böylece üstsüz bir yarışma yaparsak en azından Gözcülerle rekabet edebilirdim.

Yatağın kenarına oturarak, "Çok uzun sürüyor," dedim.

"Duş alıyor," dedi başını sola doğru eğerek. Bir an sonra duş açıldı. "Chuch'un sikini tatmak istemiyorsan bunu yapması çok hoş."

Gözlerimi devirdim. "Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Sadece onunla birlikte olmak istiyorum. Başka erkekleri olduğunu uzun zaman önce kabul ettim. Bununla bir sorunum yok."

"Güzel." Asylum yanıma oturdu.

İkimiz de bir an sessiz kaldık.

"Mirage ne zaman dönecek?" Ben sordum. "Onu ne zaman geri bırakacaksın?"

Asylum içini çekti ve önümüzdeki duvara baktı. "Bilmiyorum. Her zaman o aptal tavşan maskesinin içinde olmak istiyor. Ne kadar havuç yediği konusunda da endişeliyim. Böyle devam ederse kıcı lanet bir tavşana dönüşecek ve Dante onu ormanda avlayacak. Bu benim için iyi bir görüntü değil. Havuçtan nefret ediyorum."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Sanırım bu işleri daha da zorlaştırıyor."

Başını sallamadan önce bir kahkaha attı. "Yine de yakında çıkmasına izin vereceğim. Sonsuz kızım onu özlüyor. O da onu özlüyor. Her ne kadar onu tamamen kendime saklamak istesem de, başkalarının da ihtiyaçları olduğunu anlıyorum. Yine de berbat bir durum."

Başımı salladım. Haksız değildi.

"Bunu şöyle düşünmeyi seviyorum," diye yumuşak bir sesle devam etti. "Hiçbirimizin gerçekten bir ailesi yok. Hepimiz bulunmuş bir aileyiz ya da yakında olacağız. Bu her şey demek. Eğer o aile birliğine sahip olabilseydim, belki hayat bu kadar boktan olmazdı. Sirena'yı yıllar önce kaybettiğimden beri buna sahip değilim ve o zaman bile sahip olduğum tek şey o ve Mirage'dı." Başını işaret etti. "Noel'i kutlamak güzel olurdu, belki burada ve orada."

Duvara bakarken onu inceledim. Hiçbir zaman normal konuşmazdı. Genelde iğneleyici, alaycı ve bilmecelemlerle konuşurdu ama bu Asylum düşünceli görünüyordu.

"Hâlâ tuhafım," dedi bana gülümseyerek. "Ne duyduğumu duymak ister misin?"

"Elbette, dostum."

"Bir gün, dünya bir Hayalet duyduğunda titreyecek. En tepedekiler en çok kaybedenler olacak. Oğulları kızlarımızı sevecek. Ayaz ve alevle işaretlenmiş. İmparatorlukların mezarında dans edecekler ve daha sert bir oyun oynayacaklar. Sırlarını derilerine kazıyacaklar. Sonun başlaması gereken yerde gerçekleri fısıldayacaklar."

Sözlerini zihnimin derinliklerine kaydettim.

"Asher? Flame?" Onu inceleyerek sordum. Bilmecelerini çözmek sık sık hoşuma giderdi. "Mm, Asher Valentine. Baba olmak için daha iyi bir adam hayal edebiliyor musun?"

İfadesi karşısında başımı salladım. "O iyi bir adam. Muhtemelen tüm Gözetmenler arasında en akıllı başında olanı." "Kesinlikle," diye mırıldandı Asylum.

"Ve Frost.... Frost kim?"

Başını tekrar sola doğru eğerken yüzünde uzaklara dalan bir ifade belirdi.

"Kim gerçekten... bir düşman. Hmm... çocuğu." Başını salladı ve iç çekti. "Belli değil. Eminim görmem gereken zaman gelecektir."

"Adı Frost mu?" Bastırdım.

"Evet. Adı Frost. Yakışıklı bir adam. Saçları kar gibi beyaz. Gözleri gökyüzü kadar mavi. Bir kış fırtınasına benziyor ve bir o kadar da soğuk ve çarpık. O... bir canavar."

Bunun üzerine sertçe yutkundum. Asylum'u tanıdığım onca zaman boyunca tahminlerinin yanlış çıktığını hiç görmemiştim. Belki farklı senaryolarda biraz yanılabiliirdi ama asla yanılmazdı. Onun sonları her zaman doğruydu. Bir gün Ashes'in sapkın bir düşmanla ilişkiye giren bir çocuğu olacağını düşünmek beni korkutuyordu.

"Aralarında her şey yoluna girecek mi?" Ben sordum.

Asylum bana baktı, mavi gözleri parlıyordu. "Çok fazla soru soruyorsun Gölge."

Ona gözlerimi devirdim. Banyonun kapısı açıldı ve Sirena üzerinde havludan başka bir şey olmadan dışarı çıktı.

Bize yaklaştığında sertçe yutkundum.

"Açılması gereken küçük tatlı bir şeker parçası değil misin?" Asylum önümüzde dururken düşüncelere daldı. Havlunun kenarıyla gergin bir şekilde oynadı ve alt dudaklarını ısırıldı.

"Gölge, neden bir sevgili olup kucağına oturmasına izin vermiyorsun?" Asylum dikkatini ondan ayırmadan sordu.

Boğazımı temizledim, kalbim hızla çarpıyordu. Benden dediğini yapmamı istediğini biliyordum ve buna hazırdım ama lanet olsun, hâlâ biraz bitkin ve gergindim.

Dirseğiyle beni dürttü.

"Uh, hey," dedim, uzanıp elini elim'e aldım. Onu nazikçe çekiştirdim ve kucağıma oturttum. Daha önce hiçbir kızı kucağıma bu şekilde oturtmamıştım, özellikle de havlulu ve Sirena kadar ateşli bir kızı.

"İşte." Asylum ayağa kalkıp dolabına gitti ve bir şişe içkiyle geri dönmeden önce bir dakika boyunca etrafı karıştırdı. Kapağını açtı ve bana uzatmadan önce kocaman bir yudum aldı.

"Sosyal kayganlık yardımcı olur," dedi.

Şişeyi aldım ve geriye doğru eğerek büyük bir yudum içtim. Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı.

Sürpriz bir şekilde Sirena şişeyi kapığı gibi geri fırlattı ve biraz da içti. "Güzel," dedi Asylum ona sırıtarak.

Onun övgüsü karşısında yanakları pembeleşti. Şifonyerinin çekmecesini açmadan önce ona göz kırptı. ve bir esrar getirdi.

Ya da en azından ben esrar olduğunu sanıyordum.

"Nedir o?" Beyaz çubuğa bakarak sordum.

"Şeker," diye mırıldandı, sigarayı yaktı ve derin bir nefes aldı. "A sınıfı bok. Ortamda yeni. Yani, oldukça yeni. Bir dene. Bence beğeneceksin. Ve eğer beğenirsen, çok yakında Şeker Baba'yla tanışacaksın." Yüzünde yine sırıltı bir ifade belirdi ve kaşlarını çatı. "Aman Tanrım. Ne kadar... trajik." Kaşlarını çatı, her ne gördüyse yıpranmış görünüyordu.

"Artık kafayı bulmayacağını sanıyordum," dedim ve şekeri ondan alıp tüttürdüm. Kafam hemen güzelleşti. Sıcaklık içimi sararken hızla gözlerimi kırptım. "Kutsal patates kızartması."

Asylum bir kakhaha patlattı ve ben ona parmağımı gösterince şekeri geri aldı. "*Kutsal patates kızartması*. Güzel, seni lanet olası ahmak." İlerleyip Sirena'ya uzanmadan önce bir yudum daha aldı. Çenesini eğdi ve dudaklarını dudaklarına bastırmadan önce eğildi. Onu öperken dumanı ağzına üflemesini izledim.

"Biraz da Gölge alsın, ateşböceği," diye mırıldanarak onu serbest bıraktı.

Bana döndü. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu. Ne zaman bana yakın olsa, kendimi sakın tutamazdım. Onu öpmek hayatımda yaptığım en büyüğü şeydi.

Dudaklarını belli belirsiz benimkilere değdirdi. Dudaklarımı onun için ayırdım, eğer isterse derinleştirmesine izin verdim.

Ve yaptı da.

Asylum'un dumanını içime çektim, bana verdiği yüksek ve sakın hissin tadını çıkardım. Endişelerim ve sıkıntıları eriyip gitmiş gibiydi.

Başka bir öpücük için onu kendime çekmeden önce dumanı çabucak üflemeyi başardım. Bana karşı eridi, kafamı ve vızıltımı çok daha inanılmaz hale getirdi.

Asylum'un komodinden telefonumu aldığını duymadan önce bir an için geri çekildiğini hissettim.

Sirena'yı nazikçe sırt üstü yatırdım ve öpmeye devam ettim. Çıplak kalçasını sıkıca kavradıktan sonra ona dokunmadım.

"Ona dokun," diye mırıldandı Asylum.

Ya yanlış yaptıysam? Ya nefret ettiyse? Ya kendimi yine utandırırsam?

Kızları parmaklamıştım. Daha önce am yemiştım. Ama bu *oydu*. Sirena. Gözcülerle birlikteydi ve ne yaptıklarını çok iyi bildiklerini biliyordum. Daha önce kızlardan hiç şikâyet almamıştım ama bu farklıydı.

"Aklını başına topla," diye seslendi Asylum usulca. "Bunu nasıl yapacağını biliyorsun. Amına dokun."

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak dudaklarına karşı inledim. Kendimi adam etmeye ve uzun zamandır istediğim şeyi almaya çalışıyordum.

Onu daha derinden öptüm ve elimin havlusunun altından daha da yukarı çıkmasına izin verdim.

"Benim için bacaklarını aç, kek," diye fısıldadım dudaklarına, söylemek istediğim şeyi söylemek ve diğer her şeyin canı cehenneme demek için tüm cesaretimi topladım. Bu anı hak etmişim. Aylar önce o lanet ormanda bunun için neredeyse ölmüştüm.

"Daha geniş, bebeğim," diye mırıldandım yumuşak dudaklarına karşı. "Ağzımı doldurana kadar amını yiyeceğim."

Dudaklarıma karşı yumuşak bir inilti çıkardı. Bacakları benim için açıldığında cesaretimi daha da artırdı. Sarhoş olduğunu biliyordum, hatta belki biraz da kafası iyiydi ama ben de öyleydim.

Asylum fotoğraf çekerken sessizdi.

Sin bunu yapmamı istediği için berbat durumdaydı ama ben de bunu yaptığım için berbat durumdaydım. İşte bu kadar.

Elimi amına götürdüm. Parmaklarımı sınırlıklam yarığından yukarı doğru kaydırırken yumuşak bir inilti çıkardım. Benim için yumuşak bir şekilde nefes aldı ve çılgınlığımı daha da ileri götürdü. Kıvrımlarını iterek klitorisini ovuşturdu.

Kalçalarını hafifçe sallayarak haykırdı.

Sevdiği şeyleri not aldım. Çıkardığı sesleri. İstedığı bir şeyi yaptığımda nefesinin nasıl kesildiğini. Benden daha fazlasını almak için kalçalarının nasıl yukarı doğru kaydığını.

Benden.

Bryce Andrews.

Yemin ederim öldüm ve cennete gittim.

İlk kez benim için boşalmasını sağladığımda, ağzımın içinde olmasını istedim.

Bacaklarının arasına girene kadar vücudunda aşağı doğru hareket ettim. Nefes vererek kalçalarına öpücükler kondurdum ve nazikçe ısırırdım.

Havlusunu biraz yukarı ittim ve çıplak, parlayan merkezine baktım. "Güzel, değil mi?" Asylum kalın bir sesle seslendi.

"Tabii ki öyle," diye cevap verdim.

"O zaman ye."

Bana tekrar söylemesine gerek yoktu. Daldım, dilim klitorisini arıyordu. Parmaklarını saçlarıma doladı ve beni tekrar inletti.

Ve sonra yedim. Vurdum. Emdim. Parmağımı amına soktum. Benim için yumuşakça inledi. Bu beni delirtiyordu.

Sin bana onunla bunu yapmadan önce işimi halletmemi söylediği için Tanrı'ya şükürler olsun çünkü beş dakika bile dayanamayacağımı biliyordum. En azından ona alışana ve kendimi sakinleştirmeyi öğrenene kadar.

Uğruna erken boşaldığım tek kız oydu. Umarım bunu bir iltifat olarak görmüştür ve benim lanet bir ezik olduğumu **d ü ş ü n m e m i ş t i r**.

İkinci bir parmağımı soktum, daha sert nefes almasını sağladım.

Onu yedim ve parmakladım, ondan o seksi kalça itişlerini kazandım ve sonra küçük vücudunun gerildiğini hissettim. Sin'in bana söylediği gibi karnının alt kısmına bastırdım.

Hiçbir şeyi değiştirmeden kendi hızımda devam ettim.

Ve işte bu kadar.

Birkaç dakika sonra haykırdı, ağzıma boşalırken vücudu titriyordu. Ve ben de yedim.

Kalbim başarımdan dolayı yükseldi. Birkaç dakika içinde onu başka bir orgazma ulaştırmadan önce o n u bir orgazmdan geçirmeye devam ettim.

Başka bir kız olsaydı, bu noktada sikimi içine sokardım, ama bu dalgayı olabildiğince uzun süre sürmek istedim. Ona adımı haykırmak istiyordum. Belki Rahibe Devon'dan aldığım yeni haçı bile onun tatlı amında kullanabilirdim.

Bu düşünce beni tahrik etti ve o titrerken tüm sularını yaladım.

Bir an sonra havalandım ve onu öpmek için vücuduna geri döndüm. Hiç tereddüt etmedi. O da beni öptü, parmakları saçlarımda dolaşıyordu.

"Gölge," diye fısıldadı dudaklarıma. "Tatlı

kek," diye karşılık verdim usulca.

Bana yorgun, şaşkın bir gülümseme verdi, kirpikleri

dalgalanıyordu. "Uyu," diye mırıldandım ona. "Çok

yorgunsun."

Gözleri tamamen kapanmadan önce bana uyuklu bir şekilde başını salladı. Nefes alış verişi derinleşip düzene girene kadar birkaç uzun dakika boyunca onu izledim. Dikkatlice battaniyeyi üzerine çektim ve hala başımızda duran Asylum'a bakmadan önce onu yatırdım.

"Aldın mı?" Ona bakarak sordum.

"Tek yapman gereken gönder tuşuna basmak," diye cevap verdi ve telefonu bana uzattı. Sertçe yutkundum ve görüntülere baktım.

Ona sahip olmadığım günlere geri dönmeme imkân yoktu. Göğsümün içinde karanlık ve sahiplenici bir şey ortaya çıktı. Günahın cezalandırılması gerekiyordu. Bunun işleri kolaylaştıracağını söylemişti.

Ben de onu cezalandırırdım.

Mesajları gönder tuşuna bastım ve tüm resimler de onunla birlikte gitti. Bacaklarını iyice açmıştı. Başım onun sıcaklığına gömülmüş. Ağzım onunkinde. Asylum güzel fotoğraflar çekmiş. Bir mesaj ekledim.

Benim için çok güzel geliyor.

Nefes verdim ve karanlık bir gülümseme takınan Asylum'a baktım.

"Karanlık tarafa hoş geldin," dedi. "Senin lanet tur rehberin olacağım."

Gülümsedim.

Dört gözle bekliyordum.

S benim için çok güzel geliyor.

Telefonumdaki görüntülere baktım. Bacaklarını açmış, Bryce amını yalarken yüzünde saf bir coşku ifadesi vardı. Onu parmaklarken. Onu öperken. Onun için boşalmasını sağladı.

Yumuşak bir çığlık attım ve gözlerimi sildim.

Bunu ben istedim. Canımın yanmasını ve başka bir adamın benim işimi yaptığını bilmenin acısını hissetmek istiyordum. Yatağımdan kalktım, ileri atıldım ve yumruğumu duvarıma geçirip usulca hıçkırdım.

Bu benim hayatımdı.

Sevgilim gitmişti. Bana bir şey söylemeseler de çocuklar üzgündü. Yine de aptal değildim. Tüm bu olanlar için beni suçladıklarını biliyordum. Ne de olsa ona biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyleyen bendim. Ayrılmam gerektiğini söyleyen bendim.

Kahretsin, bunların hiçbirini istememiştim.

Tek istediğim zamanda geriye gitmek ve hayatlarımızı mahvetme şansına sahip olmadan önce Adam'ı yatağında boğmaktı.

Parmak eklemlerim kanadı ama umurumda değildi.

Bunun yerine, Adam çilesinden sonra geri aldığım bıçağı aldım ve onun adını tekrar derime kazıdım. Bu sefer boynuma. Beni öldürmeden mükemmel bir yara izi bırakacak kadar derine. Gerçi şu anda hissettiklerime bakılırsa, ölsem de olurdu.

Zaten onsuz ölmüştüm.

Ayrılmaya kadar bana ne kadar hayat verdiğini fark etmemiştim.

Tökezleyerek banyoya girdim ve tuvalete kustum, kanım her yere damlıyordu.

Duvara yaslanıp başımı ellerimin arasına alırken "Sirena," diye boğuk bir ses çıkardım. "Siren...." Bu gece çok fazla içmiştim. Hâlâ kafam çok iyiydi.

Gözlerimi kapatarak başımın geriye düşmesine izin verdim, gözyaşlarım sessizce akıyordu. Sikerim böyle işi.

Yarın başka bir gündü. İstedığımı elde etmiştim. Bryce'ın taşakları vardı.

Gerçekten de bize gösterdiğinden daha çok benziyordu.

f

Bir iniltiyle uyandım, Church'ün botu beni dürttü. Çakıllı bir sesle, "Kalk," dedi.

"Sorun nedir?" Bir başka inilti arasında mırıldandım. Banyoda yerde uyumak korkunç bir şeydi. fikir.

"Her lanet şey. Cady hamile."

Yerden kalktım, doğruldum ve gözlerimi ovuşturdum. Onu doğru duymuş olamazdım. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Cadence hamile. Bu sabah ona test yaptırdım. Olumlu. Hastaneye gelmen gerekiyor.

Oturma odası. Herkes bekliyor. Bir daha söyletme bana." Gitmek için döndü. "Dante," diye boğuldum.

Durdu ve bana baktı.

"Peki ya Sirena?" Sesim titreyerek fısıldadım. "Ben-ben yapamam-"

"Oturma odasına gel, Sinclair. Konuşuruz." Beni orada bıraktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Sendeleyerek ayağa kalkmadan önce bir süre şaşkın şaşkın oturdum. Çabucak dişlerimi fırçaladım ve yüzümü yıkadıktan sonra yatak odama gidip üzerime koyu renk bir tişört geçirdim. Pantolonumu değiştirdim ve beni bekleyen çocukları bulmak için kalbim boğazımda oturma odasına gittim.

Ve Cady.

Ashes'in yanındaki kanepede iki büküm olmuş, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Bir eliyle onun sırtını ovuyor, diğer eliyle de çakmağını tutuyordu. Çakmağın kapağını art arda beşliklerle hızla çeviriyordu.

Aç. Kapat. Aç. Kapat. Aç. Kapat. Aç. Kapat. Aç. Kapat. Alev. Tekrar.

Olayın olduğu geceden beri Cady ile yüzleşmemiştim. Her şeyde ondan kaçırıyordum. Pencereyi giriş ve kaçış olarak kullanmaya başlamamın nedenlerinden biri de b u y d u . Sadece gecenin bir yarısı yemek yemek için dışarı çıkırıyordum. Çocuklarla takılmadım. Düzenledikleri parti beni dünyaya geri döndürmek için zayıf bir yoldu. Gittim çünkü ilerleme kaydediyor gibi görünmem gerektiğini biliyordum.

Ama ben değildim.

Her şeyden dolayı çok hastaydım.

Stres dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı ve lanet olsun, Siren'imi özlemiştim.

Ama bunu yapmak zorundaydım. Kazanamayacağım bir durumda bir şey yapmıştım ve bu eylemlerin sonuçları vardı.

Doğruca Cady'ye gittim ve onu kollarıma çekmeden önce önünde diz çöktüm. Bıraktı, yüzünü göğsüme gömerken hıçkırıkları daha da yükseldi, parmakları gömleğimin içinde kıvrıldı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ona. "Çok özür dilerim."

Hiçbir şey söylemedi ve ağlamaya devam etti. Ben de ona katıldım çünkü ben de aynı şekilde yıkılmıştım.

Uzun süre kimse bir şey söylemedi. Sonunda ondan ayrıldım ve yüzünü kaldırıp ona baktım.

Ben.

"İyi olacağız," dedim usulca. "İyi olmak zorundayız."

Başını salladı, sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Bebekle ilgili yapacağın her seçimde senin yanında olacağım. TAMAM MI? Eğer doğurmak istiyorsan, Orada olacağım. Gitmezsen de orada olacağım. Gitmeyeceğim. Neye ihtiyacın olursa."

"Sirena?" diye boğuldu. "Rina'ya söylemek zorundayım. Onu incitmek istemiyorum."

"Şşş." Yüzünü kucakladım. "Her şey yolunda. Söz veriyorum." Sesim çatallaştı. Kesinlikle her şey yolunda değildi. Her şey BOK olmuştu.

"Öyle değil. Değil." Tekrar ağlamaya başladı ve ben de onu kendime çektim. Sonunda yüzünde acıma ve korkuya benzer bir ifadeyle bana bakan Ashes'e bir bakış attım. Sonra da Church'ünkine benzer taş gibi bir ifade takınan Stitches'e.

Ön kapı çalındı. Başını bana doğru eğen Church'e baktım. "Bilmeyi hak ediyor."

Siktir. Siktir. Siktir.

Stitches kapıya bakmak için kalktı ve beni ağlayan Cady'yi tutmakla baş başa

bıraktı. "Şimdi mi?" Ona fısıldadım. "I..."

"Şimdi, Sinclair. Ailemizi geri istiyorum ve bu saçmalıklardan bıktım. Oturup beklemekten bıktım. Kendini toparlamalısın. Sirena olmadan hepimiz buradayız çünkü zamana ihtiyacın vardı. Zamanın vardı. İkiniz de, Cady de. Artık gerçek dünyaya katılma vakti geldi. Bu her neyse artık." Cady ve benim aramda eliyle işaret etti. "Bunu halledeceğiz ama sen dizlerinin üzerine çöküp Sirena'ya kıcını geri alması için yalvaracaksın çünkü eğer hepimiz olmazsak geri gelmeyecek ve bu kabul edilebilir bir şey değil."

Kapı açılıp Asylum, Sirena ve Bryce'la birlikte oturma odasına girdiğinde sertçe yutkundum ve nefesimi verdim.

"Merhaba Gözetmenler," diye ciddiyetle selamladı Asylum bizi. Vücudumda onun zaten bildiğini düşünmeyen tek bir kemik bile yoktu.

Sirena'nın gözleri Cady'yi tuttuğumu gördü ve hemen bize doğru koşarak yanımda diz çöktü. Cady'yi bıraktım ve o da Sirena'ya gitti, bana sarıldığı gibi ona sarıldı.

"Rina," diye boğuldu Cady. "R-Rina."

Sirena ağlarken ona sarıldı. Ben k ı m ı l d a m a d ı m . Nereye gideceğimi bile bilmiyordum. Sersemlemiş ve kafam karışmış hissettim. Hastaydım.

Kesinlikle hasta hissettim.

Sirena sonunda ondan ayrıldı ve çılgınca Bryce ve Asylum'a imza attı. Kaşlarımı çattım çünkü imza atma konusunda hiçbir şey bilmiyordum. Ashes'in gelip bana öğrenmem için bir uygulama gösterdiğini hatırlıyordum ama kafam o kadar yerinde değildi ki dikkat etmemiştim.

"Sirena," diye seslendi Church.

Dikkatini ona yöneltti.

Bryce, Asylum'un yanındaki kanepeye otururken, "Neler olduğunu bilmek istiyor," dedi. Kafasını Asylum'un aınının derinliklerine gömmüş olan adamın görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Gözlerimi ovuşturarak görüntünün gitmesini diledim.

Bryce'ı yeterince seviyordum. Sadece kendimi sevmiyordum, bu yüzden berbattı. "Günah. Söyle ona," dedi Church.

Sirena kocaman, renkli gözleriyle bana baktı ve ben yine kırıldım.

"Çok özür dilerim," diyebildim. Cady tekrar kendi içine kıvrılırken Ashes onun sırtını sıvazladı.

"Ben, ben," diye kekeleydim, onun güzel yüzüne bakarak. Yapamadım. Kelimeleri söyleyemiyordum. Beni boğuyorlardı. O benim istediğim kişiydi. Onunla her şeyi istiyordum. Beyaz çitli lanet bir ev ve ön bahçede koşturup mahalleye dehşet saçan küçük oğlumuz bile. Onun olması gerekiyordu. Cady değil. Asla Cady olmamalıydı.

"Hamileyim," diye fısıldadı Cady, sesi titriyordu.

Sirena bir santim bile hareket etmedi. Hiçbir şey yapmadı. Sanki tamamen kontrolden çıkmış gibiydi.

Gözünü bile kırpmadı. "Angel?" Stitches onun tepkisini fark ederek seslendi.

"Siren?" Ona uzanmaya çalıştım ama kendini toparlamış gibiydi. Yavaşça ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü ve gitti.

Hepimiz sersemlemiş bir halde sessizce ona baktık.

Yine de kalbim paramparça oluyordu. Panik içimde yükseldi. Kahretsin, birine ihtiyacı vardı. Ona gitmeliydim. Özür dilemeliydim. Onu istediğimi ve her şeyin daha iyi olacağını söylemek için. Benden ne isterse yapacağımı-"

Asylum ayağa kalkarken yumuşak bir sesle, "Onu ben hallederim, Sinclair," dedi. "Bryce, lütfen tüm silahların kaldırıldığından emin olur musun? Elimizde bir sorun olabilir. Gel."

"Ben sizinle geliyorum. Sizinle kalın," dedi Church ayağa kalkarak.

Nefesimi bıraktım, ciğerlerim ve göğsüm şaşkın bir sessizlik içinde oturmaktan başka bir şey yapmam için haykırıyordu.

"Kilise," diye seslendim.

Church, "Burada kalmalı ve işleri yoluna koymalısın," dedi. "Ciddiyim. Bana onları düzenlettirme." Sertçe yutkundum, bununla ne demek istediğini bile bilmiyordum.

Asylum, Church ve Bryce evden çıkarken Stitches yanıma oturarak, "Hey, her şey yoluna girecek," dedi.

"Nasıl?" Ashes'in Cady'yi teselli edişini izlerken fısıldadım. "Nasıl iyi olacak?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, "ama olmak zorunda, o yüzden olacak."

Umarım haklıydı. Daha azına dayanamazdım.

KİLİSE

Asylum'la birlikte kampüs içinde ve mezarlığa doğru koştum. Hiçbir şey yoktu. Sirena'yı hiçbir yerde bulamadım. Hayal kırıklığım arttı, öfkem tehlikeli bir noktaya ulaştı. Bryce silahları ya da başka bir şeyi güvence altına almak için yatakhanelerine gitmek üzere ayrılmıştı.

Beni ilgilendiren bu
değildi.

Benim hayalim.

"Nerede olduğunu söyleyemiyor musun?" Anıt mezarın yakınında durduğumuzda talep ettim.

"Belki," diye mırıldandı. "Dün gece kafam iyi ve sarhoştum. Beynim tam olarak tüm silindirleriyle çalışmıyor."

Ona kızgınlıkla başımı salladım ve başını sola eğip gözlerini kısarak ormana bakmasını izledim.

Canlı bir heykeli izliyor gibiydi. Hareket etmiyordu. Nefes aldığından bile emin değildim. Sonunda kendine geldi ve gözlerini kırıştırdı.

"Siktir," diye mırıldandı.

"Ne?"

İç çekti. "Bunu sana göstermeye hazır değildim ama bana başka seçenek bırakmadı. Beni takip et." Ormana doğru yöneldi, ben de onu takip ettim.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Nerede o?"

"Seni oraya götürüyorum." Telefonunu çıkardı ve cebine geri koymadan önce bir mesaj gönderdi.

Hayal kırıklığı içinde homurdandım ama zorlamadım. Eğer o beni götürüyorsa, ben de yeterince iyi olurum. Yoğun karda onunla birlikte koştum. Güzel bir koşuydu ama çok geçmeden onun izlerine rastladık.

Ormanda tek başına olmasından hoşlanmıyordum. Pusuda bekleyen kurtlar, ayılar, lanet olası geyikler vardı. Ve bu sadece hayvan nüfusuydu. Chapel Crest canavarlarından hiçbirini içermiyordu.

Birkaç dakika sonra durduk ve bana döndü.

"Dinle, sana göstereceğim şey bizi aşmayacak. Anladın mı?" Gözlerimi ona diktim. "Sen ve ben mi?"

"Sen akıllı birisin," dedi. "Evet, sen ve ben. Şimdilik. Bunu sadece iyi niyetimin bir göstergesi olarak yapıyorum. Eninde sonunda ben de Gölge gibi tartılıp yargılanacağım ve nezaketimi ve güvenimi hatırlamanı istiyorum."

"Peki," diye kabul ettim. Sirena'nın listesinde sıradakinin o olduğunu biliyordum. Onu dışarı attığını görmedim ve onunla başa çıkmak Bryce Andrews'la başa çıkmaktan çok daha kolaydı. Andrews'a hâlâ inanmıyordum ama biliyordum ki...

"Mükemmel. Beni takip edin." Ormanda devasa bir çıkıntıya ulaşana kadar bizi daha fazla kar ve ağaçların arasından geçirdi. Önündeki çalı yığınının arkasına geçerken kaşlarımı çatıtm.

"Haydi," diye seslendi boğuk bir sesle.

Onu yığının arkasından takip ettim ve ahşap bir kapıyı iterek açtığını gördüm. Hiçliğin ortasında kendine ait bir sığınağı olmasına şaşırarak göz kırptım.

Onu makul büyüklükteki bir mağaraya kadar takip ettim ve şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Burası yıkık dökük de olsa bir eve benziyordu. Kanepe. Küçük ısıtıcılar. Havalandırmak için bir delik. Yan tarafta birkaç küçük oda. Fenerler yanıyordu.

Ve onu.

Hayaletim.

Kanepede ısıtıcının yanında oturmuş boşluğa bakarken gidip önünde dizlerimin üzerine çöktüm. "Selam Sirena," diye mırıldandım, yüzünü kucakladım ve bana bakması için onu zorladım. Gözleri benimkilere kaydı

Yüzü, kendini kaybedip kafasının içine çekilmediği için bana rahat bir nefes aldırdı.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Asylum öne çıktı ve kanepenin yanındaki eski kadife sandalyeye oturup onu izledi.

Onu bedenime doğru sürükledim ve boynuma sarılıp ağlarken ona sarıldım.

"Her şey yolunda," diye mırıldandım, parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdirirken. "Her şey yoluna girecek."

Benden uzaklaştı ve beni şaşırtacak şekilde imzaladı. Onun gerçekten iletişim kurmasını beklemiyordum.

Ne dediğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Ben işaret dilini öğrenmek için epey zaman harcamış olsam da, o benden daha iyi kavramış görünüyordu.

Asylum, "Kız kardeşi erkek arkadaşı tarafından hamile bırakıldığında her şeyin nasıl yoluna gireceğini bilmek istiyor," dedi. Dışarı.

Ondan kadına baktım.

"Olacak. Söz veriyorum. Dışarıda seçenekler var. Sin'in onu aldırma istemeyeceğini biliyorum ama o istiyor. bu seçeneğe sahip. Evlat edinme. Onu büyütmek. Yapılabilecek şeyler var," dedim, bu konuda dağılmaması için çaresizce. Eğer yıkılırsa, kurduğumuz küçük krallık kesinlikle yıkılırdı.

"Güçlü olmana ihtiyacım var, hayalet. Şimdi gözyaşı dökme zamanı değil. Burada çok şey oluyor ve ben senin eve dönmeni istiyorum. Hepimiz istiyoruz:

Ben gözyaşlarımı silerken titrek bir nefes verdi.

"Dinle," dedi Asylum öne doğru oturarak. "Sanırım herkes heyecanlandı. Mantiğin sesi olmama izin verin. Cady, Sin'den önce Adam'ı beceriyordu. Onları erkekler tuvaletinde, açık bir bölmede sevişirken gördüm. Onu kontrole götür. Hamileyse, doktorlar doğum tarihini bileceklerdir. Eğer bu tarih Sin'in onu sikmesiyle uyumuyorsa, o zaman tahmin et ne olacak? Zar yok, bebek." Kaşlarını bize doğru kaldırdı.

Kendimi tüm bu saçmalıklara o kadar kaptırmıştım ki mantıklı düşünmek

için durmamıştım. "Haklısın," dedim. "Haklısın amına koyayım."

Koltuğuna geri oturdu. "Elbette öyleyim."

Ona gözlerimi devirdim ve tekrar Sirena'ya odaklandım. "Specter, Asylum haklı. Bebek Adam'dan olabilir. Cady'yi kontrol ettirmeliyiz. Öğrenene kadar hiçbir şey hissedemeyiz ya da yapamayız. Öğrendiğimizde her şeyi halledeceğiz. Eve gelmen gerek dediğimde ciddiydim. Bryce'ı da yanında getir. Şu anda umurumda bile değil. Sensiz cehennem gibi. Ortaya çıkan sorunlar üzerinde çalışmalıyız, onlardan kaçmamalıyız. Onlara alan bırakmamalıyız. *Eve gel amına koyayım.* Güçlü olduğunu biliyorum. İstedikini alabileceğini biliyorum. Eğer Sin'se, eve gel ve anlayana kadar onu becer. Sadece... artık uzak durma. Bunu yapabilir misin?"

Dudakları aralanmadan önce bir süre bana baktı. Söyleyeceklerini bekledim ama hiçbir şey çıkmadı. Ellerinin aramızda hareket ettiğini hissettim ve bana işaret ettiğini görmek için aşağıya baktım.

Kaşlarımı çattım, ne dediğini anlamaya çalışıyordum.

Sakinleşince Sin'le konuşacağım. Belki birkaç gün içinde.

Nefes verdim ve başımı salladım. Bu bir başlangıçtı. Bunu kabul ediyorum.

"Tamam. Bu arada ben de Cady'ye bir doğum tarihi belirleyip onu kontrol ettireceğim. Sin ve o aynı çatı altında yaşamaktan mutsuzlar. Belki bunun üzerinde çalışabiliriz. TAMAM MI?"

Başını salladı ve yere baktı.

"Hayalet," diye mırıldandım, tekrar bana bakması için çenesini yukarı kaldırdım. "Bebeğim. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Hiçbirimiz gitmiyoruz. Hiçbir zaman ve mekânın sana olan duygularımızı değiştirmeyeceğini anlamalısın. Seni çok seviyorum. Ölümüne. Sonsuzluğa kadar. Bizim olman gerekiyordu. Bunu düzelteceğim. Yemin ederim. İnan bana."

Dudakları dudaklarıma indi ve ben öpücüğün içine düştüm, duygularım çalkalanıyordu, ellerim onu kucaklıyordu yüz.

Ben de durmadım. Cetekimi fırlattım ve onu kanepeye geri ittim ve kendimi düzleştirdim onun üzerinde. Asylum'un kalıp izlemek istemesi umurumda bile değildi.

Sert öpücüğümün ortasında tayıtı çekiştirdim ve sikimi çıkardım. Birkaç dakika içinde, onu benim için genişçe açtım ve vücudunun derinliklerine itiyordum. Ben onu becerirken o da bana doğru eğildi. Tırnakları gömleğime rağmen sırtımı kesiyordu.

Kalçalarını ileri doğru savurdum ve amının derinliklerinde, gözlerinin geri dönmesine neden olan o yere vurdum. "Bacaklarını daha geniş aç," diye mırıldandım. "Ruhunu sikkem istiyorum bebeğim."

Emredildiği gibi yaptı, bana tamamen açıldı.

Vücudunu hırpaladım, ağır nefes alış verişlerimizin sesi etrafımızda yankılanıyordu. Boşalırken dudaklarından yumuşak bir inilti döküldü. Amcığı sikimin etrafında kasıldı ve onu boşalmamla doldurmak için beni vahşileştirdi.

Ona üç kez çarpmadan önce kalçalarımı daha fazla döndürdüm. Üçüncü seferde yine benim için boşaldı, vücudu şiddetle titriyor, kirpikleri çırpınıyordu.

Ben de onu takip ettim, sikim onun derinliklerinde titreşiyordu.

Nefes nefese, yavaşladım ve ona baktım, kafamın içinde o kadar berbat hissediyordum ki artık ne yaptığımdan bile emin değildim.

Ama bir şeyi biliyordum.

Boku yemiş olmak beni bir sonraki sefere daha çok itti. Belki de cezalandırılmaya aç bir oburdum. Belki de sadece kendim görmeliyim.

"Tımarhane," diye seslendim bedeninden sıyrılarak. "Kilise,"

diye cevap verdi derin, boğuk bir sesle.

"Benim için onun amını yemeni izlemek istiyorum."

"Gerçekten mi? Onu yememi mi istiyorsun?" Asylum ayağa kalktı ve yanıma geldi. Benimle birlikte ona baktı. Gırtlığı gözle görülür şekilde sallanıyordu, amı hâlâ açıktaydı. Benim için çok sert boşaldığı için rahatlamaya çalışıyordu. Ağır nefes alış verişleriyle göğsü kabarıyordu.

"Emin misiniz? Benim yeme tarzım biraz... tuhaftır," diye mırıldandı.

"Görmek istiyorum," diye fısıldadım, bir adım geri çekilerek.

Oturduğu sandalyeye gelene kadar geri geri gitmeye devam ettim, sonra oturdum ve Asylum'un dizlerinin üzerinde bacaklarının arasına yerleşmeden önce kulağına bir şeyler fısıldamasını izledim.

Cebinden çatalını çıkardı ve öne doğru eğildi.

"Çılgılık atmakta sorun yok, ateşböceği. Aslında, bunu teşvik ediyorum. Bana hâlâ bir tane borçlusun." İşte bu kadar. Çatalı kızın amına soktu ve içine daldı.

Ve gerçekten çok güzel çılgılık attı.

SIRENA

"**T**paslandır beni, ateş böceği." Asylum amıma bir çatal sokmadan önce k u l a ğ ı m a fısıldadığı sözler bunlardı.

Nesnelere gelince, en çılgın hayallerimde bile Asylum'un beni çatalıyla sikeceğini düşünmemiştim, ama işte oradaydım, bacaklarım i k i yana açılmıştı, ben akıl sağlığımı korumak için mücadele ederken onun dört dişini ve dilini alıyordum.

Sadece zevk değildi. Aynı zamanda acı vericiydi.

Çok sert olmasa da canımı yaktı. Tamamen içime sokmadı, bunun için minnettarım, ama bağırsaklarımı mızraklayabileceğini ve isterse onları vücudumdan çıkarabileceğini bilmemi sağlayacak kadar yaptı.

İnememe ve diline karşı koymaya çalışmama neden olan şey ağzının üzerimde olmasıydı.

"Uh, uh, uh," diye mırıldandı. "Kimıldama ateşböceği. Senin işin burada bacaklarını iki yana açarak yatmak, böylece Dante'nin istediği gibi yiyebileceğim." Yavaşça çatalı çıkardı, sonra da yavaşça geri soktu.

Alt dudakımı o kadar sert ısırdım ki kanın tadını alabiliyordum.

Klitorisimin üzerindeki dili vücudumda bir elektrik kasırgası yarattı. Varlığımın her zerresi alev almış gibi hissediyordum.

Yala. Em. Çatal. Yala. Flick. Yala. Em. Çatal.

Sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordum. Ben daha gözümü kırpamadan klitorisimi ağzına aldı ve dilini üzerinde gezdirdi.

Bu kadar. İşim bitmişti.

O kadar sert boşaldım ki yıldızları gördüm.

Kanepede titreyen bir karmaşadan başka bir şey olmayana kadar beni yedi. Sonra tembelce amımı yaladı, Church ve benim daha önce yaptığımız pisliği temizledi, çatalı hala içimdeydi.

Tatmin olmuş görüldüğünde, çatalı nazikçe çıkarmadan önce amıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Çatalı ağzına alıp tamamen temizlerken gözleriyle karşılaştım. Church'e dönmeden önce bana göz kırptı.

"Göstereyi beğendin mi?" diye sordu.

Church'ün bakışları bir anlığına bana kaydı, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama sonra tekrar Asylum'a baktı.

"Evet," diye mırıldandı Church. "Hem de çok. Sanırım bir gün ben de bıçağımla bunu denemek isterim." Ben onun sözleri karşısında gerilirken Asylum kıkırdadı.

"Kulp, değil mi? Onu keskin yemek takımlarıyla doldurmamıza gerek yok." Church buna sırtıttı. "Sadece sapı."

"O zaman davetini kabul ediyorum." Asylum bana döndü ve eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce külotumu ve taytımı tekrar yerine çekti.

"Bundan gerçekten keyif aldım. Şimdiden ikinci bir yardım bekliyorum."

Sözleri yüzümü yaktı, mavi gözlerini parlattı. Oturmama yardım etti. Church'e baktım, kalbim boğazıma düğümlenmişti. Asylum'a bana bunu yapmasını söylemesine şaşırmadım desem yalan olur.

"Gölge," dedi Asylum, Church'e odaklanmaya geri dönerek. "Sirena dönerse Bryce da onunla birlikte mi gidecek?"

Church gözlerini kıstı ve odağını bana çevirdi. Ne söyleyeceğinden emin değildim. Tutkulu, duygu yüklü anlarda pek çok şey söylerdi ama bu ciddi bir soruydu. Bryce'ı istiyordum. Bunu düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım yoktu. Elbette bir yanımda Sin ve Cady mücadele ederken şu anda bir şey hissetmenin bile duyarsızlık olduğunu söylüyordu. Tüm bu olanlarla ilgili ne halt olacağına odaklanmam gerekiyordu.

Bildiğim tek şey bunun doğru olmasını istemediğimdi. Sin'in baba olmasını istemiyordum. Başka biri olmasını istemek benim için hastalıklı ve çarpık bir durumdu. Günahkar'ım dışında herkes. Ondandır harika bir baba olurdu,

Yine de. Hiç şüphesiz yapacağını biliyordum. Ve eğer bebek onun olsaydı, onun ve Cady'nin yanında dururdum. O hâlâ benim olurdu. Sadece sevmek için onun daha küçük bir versiyonu olacaktı.

Church sonunda, "Ona bir deneme süresi vereceğim," dedi. "Eğer hâlâ onun kıcına dayanamıyorsam, gitmesine izin vereceğim. Bu Sirena için. Eğer eve dönmeyi kabul ederse, Bryce da onunla gelebilir."

Kulaklarıma inanamadım. Ayağa kalktım ve yanına gittim. Beni kolayca kucağına aldı ve nazikçe öptü.

"Ben öyle bir canavar değilim," diye mırıldandı sadece benim duymam için. "Beni öyle düşünme. Konu sen olduğunda değil. Sen benim tüm evrenimsin, hayalet. Senin mutlu olabilmen için her şeyi yapmaya hazırım. Benim için en önemli şey bu. Seni seviyorum."

Onu tekrar öptüm, öpücüğün nasıl gitmesini istediğini yönlendirmesine izin verdim. Sonunda beni nefessiz bırakarak öpücüğü bitirdi. Kanepedeki Asylum'a bakmadan önce alt dudakımı okşadı.

"Ona ne öğretiyorsun? Yardım etmek isterim."

Asylum aydınlandı. "Balta. Doğuştan yetenekli. Firefly, Church'e neler yapabildiğini göstermeliyiz. Belki o da sana birkaç şey öğretebilir."

Bunu yapmaya fazlasıyla hevesliydim. Bu sadece kendimi savunmamda ve bu pislikleri a l t etmemde bana yardımcı olmakla kalmayacak, aynı zamanda zihnimde dolaşan boktan şeylerden de uzaklaşacaktım.

"Göster bana," dedi Church.

Hevesle kucağından kalktım ve ceketimi aldım. Asylum kıkırdadı ve odanın iç i n d e dolaşp ısıtıcıyı ve fenerleri söndürdü. Dışarı çıktık ve açıklığa doğru yürüdük. Yol boyunca Church'ün elini tuttum.

Açıklığa vardığımızda Gölge çoktan bizi bekliyordu. Üzerinde durduğu devrilmiş kütükten kalktı, ela gözleri benden Church'e, oradan da birleşmiş ellerimize kaydı. Endişesini ve korkularını neredeyse hissedebiliyordum.

Onları bastırmak için Church'ü bıraktım ve ona doğru gittim. Bana bakmadan önce dikkatini Church'ten çekti.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

Onun için başımı salladım.

Gülümsedi ve baltamı bana vermeden önce alnımdan sertçe öptü. Asylum'un bizimle burada buluşması için ona mesaj attığını düşündüm.

Church geri çekildi, kollarını kavuşturdu.

Sinirlerim beni yiyip bitirdi. Onu etkilemek benim için büyük bir endişeydi.

"Bunu yapabilirsin." Asylum kulağıma cesaret verdi. "O burada değilmiş gibi davran. O ağacın Sully olduğunu ve az önce sana yine dizlerinin üzerine çökmek istediğini söylediğini farz et."

Dişlerimi sıktım, o adama olan nefretim şiddetle kaynıyordu.

"Öldür onu, ateş böceği. O baltayı lanet kafatasına sapla." Asylum benden uzaklaştı.

Nefes verdim ve ağacın Sully olduğunu hayal ederek odaklandım. Son birkaç haftadır içimdeki canavarın sessiz yanımı bozmaya başladığını fark ettim. Kendimi kontrol altında tutmazsam çok kötü şeyler olabileceğini biliyordum.

Ama yine de bu pisliklerin çoğu baltamı hak ediyordu.

Baltanın havada süzülmesine izin verdim. Uçtan uca yuvarlandı ve hedefimi vurdu. Asylum benim için tezahürat yaptı. Church'e bakmadım. Gölge'den baltayı aldım ve tekrar yaptım. Ve tekrar. Ve tekrar. Hiç ıskalamadan. Asla sallanmadı. Asylum ve Shadow çeşitli mesafelerden vurmak için farklı şeyler ayarladığında bile hedefimi vurdu.

Baltayı son kez fırlattıktan sonra ellerim belime indi. "Bana bak," diye homurdandı Church.

Dönüp ona baktım, kalbim boğazıma düğümlenmişti.

"Sen mükemmelsin." Derin, ruhuma işleyen bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Nefesim kesilince öpücüğü kesti ve av bıçağını göğsüme bastırdı. "Göster bana. Fırlat onu."

Benden uzaklaşırken bıçağı aldım.

Yutkunarak, gösterdiği ağaca bakmak için döndüm. Ağırlığını hissetmek için bıçağı bir an elimde salladım. Bıçağı fırlatmadan önce odaklandım ve nefes aldım.

Havada takla attı ve hedefini vurdu.

Bıçağın ağaçta açtığı derin oyukta dalgalanmasını izledim. Church beni kollarının arasına aldı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni tekrar öptü.

"Mükemmellik," dedi. "Mutlak mükemmellik. Al bakalım. Başka bir şey üzerinde çalışalım."

Bana baltamı nasıl çevireceğimi gösterdi. Bıçağını. Asylum ve Shadow da bana katılarak ufak tefek şeyler öğrettiler.

"Beni silahsızlandırın," dedi Church, elindeki sopayla bana doğru gelirken.

Asylum ve Shadow ile dalışlarım üzerinde çalışıyordum, bu yüzden onlardan faydalandım. Onlar düzgün bir şekilde eğitilmişti, bu da benim de öyle olduğum anlamına geliyordu.

Daha yeni olsam bile, hızlı bir öğrenciydim.

Etrafında döndüm ama Church hızlıydı ve vuruşlarını çekmedi. Üzerime gelmeden önce beni dört kez yere serdi ve karnının üzerine kara sapladı.

"O şerefsizlerin seni yere yatırmasına asla izin verme, hayalet. Sana zarar verirler," dedi. "Eğer y e r d e y s e n , tekrar ayağa kalkabilmen gerekir. Bu pozisyondan nasıl kalkacaksın?"

Onunla savaşmaya çalıştım ama çok güçlüydü. Kollarımı ö n ü m e sıkıştırmış, kıcımın üzerine oturuyordu.

Panik göğsümde yükseldi. O haklıydı. Onlar bana ulaşmadan önce onları haklamazsam, yine yerde olacaktım. Başka bir kurban.

Çirkin gerçek ortaya çıkınca gözlerim yaşardı.

"Gözyaşı yok," diye mırıldandı. "Bu sadece onları çılgına çevirir. Sadece seni engeller. Al." Üzerimden kalktı ve karda yüzüstü yuvarlandı. "Üzerime çık ve benim seni tuttuğum gibi beni tut."

Söyleneni yaptım, kıcının üzerine otururken kollarını başının üzerine sıkıştırdım.

"Seni sırt üstü yatırdığımda ellerini kalçalarımın koyup bacağını etrafımda dolaştırmaya çalışarak yaptığın hareketi beğendim. Bu pozisyonda işe yaramaz, özellikle de kolların sıkışmışsa. İşte yapman gereken şey."

Göz kamaştıracak kadar hızlı bir hareketle beni bacaklarıyla çevirdi, sırt üstü yatırdı, bıçağı boğazımdaydı.

"Yakaladım seni." Bana sırtıttı.

Ona göz kırparak gülmesini sağladım. Gülüşünü seviyordum. Bunu yeterince yapmıyordu. Karnının üzerine geri dönerken gözleri parlıyordu. Tekrar üzerine ç ı k t ı m ve bu sefer daha yavaş olan hareketi tam olarak nasıl yaptığını bana gösterdi.

Onunla saatlerce uğraştım, sonunda çözdüm ve onu üzerimden düşürdüm. Church beni öptü ve ayağa kalkmama yardım etti. Asylum ve Shadow bir kütükten beni izliyorlardı.

"Mm, tarzını beğendim," dedi Asylum başını sallayarak. "Ona oldukça kötü şeyler öğretiyorsun. Görünüşe göre Shadow ve benim Yeraltı'nda sahip olduğumuz öğretmenin aynısına sahypsın."

"Ricardo?" Church sordu.

Asylum sırtıttı. "Yaşlı Ricky'nin ta kendisi. Evet. Görünüşe göre senin ihtiyar bizi gerçekten eğitmek istemiş. Sanırım onun bir saksocu olduğuna karar verip ölümünü planlayacağımızı düşünmemişti."

"Narsisizm tam bir kaltak," diye mırıldandı Church, gözleri ellerine bakarak oturan Shadow'daydı. "Bryce."

Shadow ona baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Hadi dövüşelim."

"Ah," dedi Gölge ellerini pantolonuna doğru ovuşturarak. "Bu beni öldürmeye çalışman için kolay bir yol gibi görünüyor. Ben böyle iyiyim. Teşekkürler."

"Hayır, öyle değil," dedi Church. "Sadece gerçekten ne kadar iyi olduğuna görmek istiyorum, böylece Sirena seninleyken geceleri daha rahat uyuyabilirim."

Shadow bana bakmadan önce tereddüt etti. Church samimi görünüyordu ve bu işi yürütmeye çalıştığını biliyordum, bu yüzden Shadow'a cesaret verici bir baş selamı verdim.

Ayağa kalktı ve açıklığın ortasına doğru ilerledi, yol boyunca bana ceketini uzattı.

"Sopanı kap," dedi Church, pratik yapmak için elimizdeki sopa yığınına işaret ederek. Shadow bir sopa aldı ve Church de bir tane aldı.

"Bu eğlenceli olacak," dedi Asylum kütüğün üzerinde yanımdan neşeyle. "Kimin üzerine bahse giriyorsun ateş böceği?"

Başımı salladım, kalbim boğazıma düğümlendi.
Hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, her ihtimale karşı dua edeceğimdi.

GÖLGE

Church'ün saldırılarından **daldım** ve kaçtım. Çok sert saldırıyordu, etkilendim ve biraz da endişelendim ama hayatımı gölgede kalmanın bir yolu olarak insanlardan bir şeyler kopararak geçirmiş olsam da nasıl dövüşüleceğini biliyordum. Artık sır açığa çıktığına göre, ortaya çıkıp işe yarar olduğumu kanıtlamanın zamanı gelmişti.

Yumruğum Church'ün yüzüne çarptı. Şiddet karşısında gözleri parladı.

Harika. Acıdan zevk alıyordu. Düşündüm.

Dudağındaki kanı sildi ve beni ileri çağırdı. Ben de ilerledim.

Birbirimize girdik. Church çok iyiydi ama ben de ona ayak uyduruyordum. İkimiz de vuruşlarımızı çekmiyor, yapabildiğimiz yere indiriyorduk.

Bacağını bacağıma dolamadan ve beni yere düşürmeden önce kulaklarımı çınlatacak kadar sert vurdu.

Sonra onu yuvarlayıp vuruşlarımı yüzüne indirmeden önce bana iki kez daha vurdu.

Ama benim yapamadığım hareketleri vardı. Beni savurdu ve başının üzerinden uçurdu. Bir iniltiyle yere düştüm, nefesim kesilmişti ve hemen üzerine atlayıp bıçağını boğazıma dayadı.

Göğsüm kabarak ona baktım.

Beni pekala öldürebilir. Öldürür mü?

Ağır ağır nefes alarak bana baktı, bıçak boğazımın derinliklerine saplanmıştı. Deri kırılıp kan damlarken irkildim.

"Seni seviyor," diye mırıldandı.

"Ben de onu seviyorum," diye

mırıldandım.

Bıçağını çekip ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına yardım etmesine izin verdim. Elimi bırakacağını sandım ama dudakları kulağıma değecek şekilde beni öne doğru çekti.

"Eğer onu istiyorsan, bu sonsuza kadar sürecek. Gitme şansın yok. O yüzden karar ver. İstedğin hayat bu mu? Sonsuza kadar mı?"

Bunu düşünmeme gerek yoktu.

"İstedğim her şey bu," diye cevap verdim. "Bir Gözetmen ve onun güvenip sevebileceği biri olmak istiyorum."

"O zaman kabul ediyorum. Artık onun ellerinde." Beni serbest bıraktı ve birbirimize baktık.

"Yeterince iyi miyim?" diye sordum.

Asylum'la birlikte kütüğün üzerindeki Sirena'ya baktı. Church ve ben dövüşürken onun Asylum'a sarıldığını görmüştüm.

"Etkilendim," dedi yanımdan geçip ona gitmeden önce. Onu kollarının arasına alıp öpmesini izledim. Asylum yanıma geldi, yanımda beni izliyordu.

"İyi iş çıkardınız. Seninle gurur duyuyorum," dedi ve Church'ün pratikte onun ırzına geçtiği çifte baktı. "Etkilendiğini söyledi," diye mırıldandım.

Asylum omzuma vurdu. "İçeride olduğun kadar iyisin."

CHURCH bütün gün bizimle kaldı. Sonunda hepimiz yatakanemize döndük ve o da bize katıldı.

"Umarım korku filmlerini seviyordunuz," dedi Asylum, elinde bir kase patlamış mısırla yatağa uzanarak.

"Bunu *umarım* boktan *B* filmlerini *seviyordunuz* diye değiştirmeli," dedim patlamış mısır kasesini Onu.

"Oh, nefret mi ettin? Elbette nefret ettin. Yine de tüm o uzaylı mürekkep balığı boyunca oturdum. Konu çöptü. Senaryo daha kötüydü. Ama her dandik dizede gülümsedin. Yalan söyleme kardeşim, gururunu gördüm. Sırf güzel bir ateşböceği yanında olduğu için," diye seslendi Asylum.

Ona gözlerimi devirdim. Church sadece oturdu, eğlenmiş görünüyordu. Ya da adamın gülümsediğini nadiren gördüğüm için eğlendiğini v a r s a y d ı m .

"Biraz ister misin?" Ona biraz patlamış mısır ikram ettim.

Bir avuç aldığı anda ve birlikte ittiğimiz yatağa geri yerleştiğinde şaşırdım. Artık kesinlikle dar geliyordu.

Sirena benimle Church'ün arasına sokuldu. Yanağımı öpüp patlamış mısır kasesine dalınca gerildim. Church öpmek için dikkatini ona çevirmeden önce bana kaşlarını kaldırdı.

Nefes verdim ve Asylum mikrodalgadan bir kase daha patlamış mısır almadan önce bana göz kırptı.

Geri geldi ve televizyonun düğmesine bastı.

"Buna bayılacaksınız. Zefax-176 gezegeninden gelen dev böcek ordusu hakkında. İnsanları sikerek iyileşiyorlar. Harika bir şey."

Tanımlaması karşısında inledim. Church bile ona tuhaf tuhaf baktı. Sirena bakmadı ama. Sarıldı, beni kendine çekti ve dikkatini televizyona verdi. Herkesin hobisine bir şans vermesini seviyordum.

En azından ben öyle olduğunu düşündüm. Keklerimi severdi. Asylum'un boktan filmlerini teşvik etti. Mirage'ın tuhaf orman davranışlarını ve maskesini. Church'ün tahnitçiliğini. Ashes'in pirotekniklerini. Eminim Sin ve Stitches'in de ilgilendiği şeylerden b a h s e t m i ş t i r .

Benim gözümde gerçeğe mükemmeldi.

†

Asylum'un filme bir şans verilmesi yönündeki protestoları ve böceklerin doğru ortam sağlandığında insanları gerçekten b e c e r e b i l e c e ğ i n i savunması arasında neredeyse bir kase patlamış mısırı televizyona fırlattıktan sonra göğsüme yaslandı.

"Kesinlikle olmaz," diye mırıldandı Church. "Beni bir daha asla film gecesine davet etme."

"Peki ya insanları becerebilen uzaylı böceklerle tanışırsam? Buna davetiye ister misin?" Asylum sordu. "Çünkü sana şunu söyleyeyim, Dante, eğer bir böceği becerebilseydim, ona eski kolej çabasını verirdim. Pek çok insan, duyguları olan uzaylı böcekleri becerdiğini söyleyemez."

"Bu nasıl tahrik edici olabilir ki?" Church talep etti. "Ha? Böcekler yüzünden sikini nasıl sertleştirebilirsin ki?"

Asylum kasıklarını kavradı, çok sert, çok büyük aleti elinin altında belirginleşti. "Güven bana. Kanatlarını koparabileceğim hemen her şeyin üzerinde sertleşebilirim."

Church homurdandı. "Sen bir ucubesin. İfadem hala geçerli. Bir sonraki film gecesine için beni davet etme."

"Sen bilirsin. Shadow'un beni belirsiz böcek pornosu için mastürbasyon yaparken izlemesi gerekecek."

Sirena'nın saçlarını yüzünden uzaklaştırarak, "Gölge yapmaz," diye mırıldandım. "Kötü uzaylı böcek pornosu izlemek, senin kıvrımlarına biraz fazla yaklaşıyordu. Ben de bırakıyorum."

"Amatörler," diye mırıldandı Asylum.

Church'ün beni izlediğini görmek için Sirena'dan başımı kaldırdım.

"Uyuduğunda çok huzurlu oluyor," diye mırıldandı Church. "Benim küçük hayaletim." "Bazen kötü rüyalar görüyor," dedim usulca.

"Biliyorum. Onu onlardan korumak için burada olamamak beni öldürüyor. Bazen rüyalarında onu takip eden canavarlardan biri olduğumdan endişeleniyorum." Church iç çekti.

"Sen değilsin." Onu daha yakın tutmak için biraz yer değiştirdim, artık kafamı koparacakmış gibi hissetmiyordum.

Church yan yattı ve göğsümde uyurken kolunu ona doladı. "Kalıyor musun?" diye sordum.

"Evet, kalıyorum," diye cevap verdi gözlerini kapatarak. Bana gülümseyen Asylum'a baktım.

Church telefonuna dokunmamıştı ama bugün bir kez, onun da gözetmenlere bizimle olacağını söylemek için olduğundan emindim.

"Dediğim gibi," diye fısıldadı Asylum, kumandayı kapıp başka bir berbat filme geçerek. "Girdin. Tebrikler." Gülümsedim ve Sirena'nın başının üstünü öptüm. Hayatın düzelmeye başlamasının zamanı gelmişti.

ASİLLUM

"Ben geri dönmek istiyorum. İzin ver," Mirage'ın sesi kafamın içinde çalkalandı.

Uzaylı böcek film maratonunun ertesi sabahı banyoda dururken gözlerimi ovuşturdum. Bütün bir film serisi varken sadece bir film izlenmezdi. Tabii ki şimdi pişmanlık duyuyordum çünkü sikim kalkmıştı ve lanet dişlerimi fırçalarken kendi kendime konuşuyor gibiydim.

"Bir anlaşmamız vardı-" diye başladım.

"Anlaşmayı siktir et. Bırak geri geleyim. Ben de orada olmayı hak ediyorum."

"Şu lanet tavşan maskesini çıkar ve ben ol, o zaman seni geri bırakırım."

Kafamın içinde hırladı. "Sen lanet olası bir pisliksin."

"Seni seviyorum. Sen benim bir parçamsın. Ben sadece-" "Sen sadece benim *ben* olmamı istemiyorsun."

İçimi çektim ve diş fırçamı yerine bıraktım. "Senin mutlu olmanı istiyorum. Öyle görünmüyorsa özür dilerim. Haklısın. Pislik gibi davranıyorum. Çıkmana izin vereceğim ama maske ve havuç konusunu konuşmalıyız-"

"Hayır."

"Lanet ol s u n , sen bir kabussun. Her neyse. Kilise gittikten ve ortalık sakinleştikten sonra seni dışarı çıkaracağım."

"Öyle yapsan iyi edersin, yoksa yemin ederim yine de patlarım ve bu hiç hoşuna gitmez."

"Evet, evet, evet," diye mırıldandım. "Şimdi kim götlük yapıyor?"

"Hâlâ sensin."

Onun yumuşak kahkahası arasında aynada kendimi tersledim. Sırıttım. Birbirimize kızgın kalamazdık. Bu iyi bir şey çünkü bu durum rahatsız edici bir yaşam koşuluna neden olabilirdi.

Banyodan çıkmadan önce parmaklarımı hızlıca saçlarımda gezdirdim ve Church'ü hala Sirena ile yatakta uyurken, Shadow'u da aralarında uyanık buldum.

"Tuhaf, ha?" Nasıl görüldüğüne bakarak düşündüm. "Çok," diye mırıldandı Gölge.

"Mirage bugün geliyor, o yüzden havuçlara hazır olun" dedim.

Dick.

İğne.

Aynı şey.

Bizim gibi.

Sesi kafamdan kovdum. "Oh, harika."

Gölge parladı.

Ona kaşlarını çatarak baktım. "Onu benden daha mı çok seviyorsun?"

Omuz silktili. "Hayır. Sizi eşit derecede seviyorum. Son zamanlarda pek ortalıkta görünmediği için Sirena'n ı n ı onu görmekten mutlu olacağını düşünüyorum."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. Haklıydı. Eğer bu onu mutlu edecekse, tabii ki bunu yapmak istiyordum.

Church'ün telefonu komodinin üzerinde çaldı, ekranda görüntülü arama için Stitches'in adı yazıyordu.

Kendimi biraz küstah hissederek telefonu açtım.

"Dante nerede?" Stitches bana gözlerini devirerek sordu.

"Benim tatlı karanlıklar prensim hâlâ yatağında kıvrılmış yatıyor." Church'ün Sirena'nın yanına kıvrıldığını görebilmesi için telefonu çevirdim. "Bu sabah nasılsın?" Telefonu tekrar yüzüme çevirdim.

"Telefonunu alırsan seni öldürür."

"Meh." Omuz silktilim. "Sanırım beni yanında tutacak kadar seviyor. Cennet nasıl?"

"Sefil. Cady gecenin yarısında ağladı. Sin gitti ve bu sabah yediye kadar geri gelmedi. Tipik huysuz, kendinden nefret eden bir baş belası gibi davranıyor."

"Şey, bu onun kişilik bozukluğu. Bu konuda adamı suçlayamam. Zihinsel sorunlarımıza yardım edilebilseydi, sizce hala Chapel Crest'te uzun yolda olur muyduk?"

"İyi bir noktaya değindin. Church'e söyle uyandığında beni arasın. Ashes ve benim bir molaya ihtiyacımız var. Eğer o alırsa, biz de isteriz."

"Adil oyun. Ona haber veririm." "Tamam. Sonra görüşürüz."

Onu selamladım ve Church'ün yanına geçip yanında poz vermeden önce aramayı sonlandırdım. Selfie'yi çektim ve kilit ekranı olarak ayarladım.

"Seni gerçekten öldürecek," diye düşündü Shadow, benim maskaralıklarımı izlerken.

"Hayır, sadece taşaklarıma gülen surat çizip fotoğrafını çekmediğim için minnettar olacak." Telefonunu küçük masaya geri koydum ve yastıklara yaslanarak rahatladım.

"Her şey yoluna girecek mi?" Gölge'nin sesi kısık çıktı.

"Hayatta her şey olması gerektiği gibi gelişir," diye cevap verdim tavana bakarak.

"Onu kaybetmek istemiyorum," diye devam etti. "Onu seviyorum dostum. Sanırım onu mutlu edebilirim. Herkesi mutlu edebilirim."

"Mutlu olur musun? Çünkü önemli olan bu," dedim. "Eğer mutsuz olursan, hayatın da mutsuz olur. Etrafınızdaki insanların ne kadar mutlu olduğu önemli değil. Mutluluk insanın içinde başlar. Sen bir gözlemci olacaksın. Onların yaptıklarını yaparak yaşayabilir misin?"

"Yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorsun. Ben de bir canavarım."

Sirena'nın saçlarını şefkatle okşadığını görmek için ona baktım, yüzü saf bir hayranlıkla doluydu. "Geçen gece iyi iş çıkardın. *Batırmadın*."

"Adamım." Bana ekşi bir bakış attı.

"Bir noktada onu becermek zorunda kalacaksın. Ben sadece kaçınılmaz olanı söylüyorum."

İç çekti. "Bu konuda biraz gerginim. İlk kez bu kadar uzağa gidiyorum. Daha önce hiç erken patlamamıştım.

Hiç. Onunlayken... Sadece çok heyecanlandım." "İki kez," diye belirttim.

Bana parmak atarak kıs kıs gülmeme neden oldu.

"Sadece bir tolerans oluşturun. Tek yapman gereken bu," diye önerdim. "Zamanla kolaylaşır. Lanet olası kafandan çık."

İç çekti. "Umarım öyledir. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Dirseğimin üzerine çıktım ve ona baktım. "Ne tür bir canavar olduğunu biliyorsun. Belli ki Sirena canavarları seviyor, yoksa şu anda üçümüzün arasında olmazdı. Ayrıca kafanda ne tür boktan şeyler olduğunu da biliyorum. Haç mı? Kesinlikle evet, bu arada. Dün gece onu çatalımla becerdim. Bence senin fikirlerini ve haçını beğenecek."

Bana hızla göz kırptı. "Ne? *Lanet çatalın* mı? Ne zaman? Bunca zamandır buradaydım!"

"Seninle açıklıkta buluşmadan önceydi," dedim. "Church onu sikerken izlememe izin verdi, sonra da bana temizlememi söyledi. Amı geri çevirecek biri değilim, bu yüzden tabii ki daldım. Sadece yemeklerimi çatalla yemeyi seviyorum." Omuz silktim.

"Çatalını onun vücuduna soktun ve onu becerdin mi? Ciddi misin sen?"

"Evet. Tabii ki yaptım. O kadar sert boşaldı ki. Ben de o boku yedim."

"Ve Church sana bunun sorun olmadığını mı söyledi?"

"İzledi. Beni izledi." Gölge usulca küfretti.

"Eminim eninde sonunda sana da yaptıracaktır. O da senin gibi garip şeylerle ilgileniyor. O da izlemekten hoşlanıyor ama bunu itiraf etmekten nefret ediyor. Sanırım o da Sinclair kadar acı çekmekten hoşlanıyor." Omuz silktim. "Dediğim gibi, hepimiz bir çeşit canavarız."

Church sonunda sırt üstü yatıp gözlerini kırıştıran ve tavana odaklanana kadar uzun bir süre sessiz kaldık.

Ona yaklaştım.

"Günaydın güzelim," dedim, onu heyecanlandırmayı umarak.

"Kesinlikle bir daha film gecesine gelmeyeceğim," diye mırıldandı.

Bunun üzerine kıkırdadım. "Stitches aradı. Onu geri aramanı istiyor." Telefonunu aldım ve ona uzattım. Shadow'la göz göze geldik. O da bana sırtıttı.

Church kilit ekranına baktı, uyuyan bedeninin yanında poz verdiğim fotoğraf onu selamlıyordu. Elini yüzüne götürdü ve başını sallamadan önce hafifçe küfretti.

"En azından senin sakin değil," diye mırıldandı.

Shadow'a kaşlarımı kaldırdım. "Gördün mü? Bunu takdir edeceğini biliyordum."

Shadow gözlerini devirdi ve uyuyan bir ateşböceğine bakmaya devam etti. Church'ün Stitches'ı aramasını dinledim, sesi sersem gibiydi.

"Hey," diye gürledi telefonda. Gözlerini ovuşturdu. "Evet. İyiydi. Muhtemelen. Evde ortalık sakinleşince eve gelecek. Evet, evet. Hayır. Siktir, tokatla şu kaltağı. Onunla uğraşmaktan bıktım. Hayır, biliyorum. Evet, bugün halledeceğim."

Church konuşmasına devam ederken Shadow'a tekrar baktım. Sirena'nın saçlarını okşamaya geri dönmüştü, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Durumu kötüydü. Yine de onun adına mutluydum ve keşke ben olsaydım dedim.

Öte yandan, tek bir kıza bağlı kalmanın ne kadar iyi olacağından emin değildim. Daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı. Sayamayacağım kadar çok kadınla yatmıştım ama bir kız arkadaşım? Bu kesinlikle bir deneyim olacaktı. Bu fikirden nefret etmiyordum. Beni korkutuyordu çünkü her şeyi berbat etmek istemiyordum. Onu daha önce öldürmeye çalışmıştım. O bokun geri gelip beni ısırmaması için dua ettim. Benim de ortaya çıkması gereken sırlarım vardı. Er ya da geç.

"Ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi kırıştırdım ve yanımda yatan, konuşmasını bitirmiş ve bana bakan Church'e baktım. "Sen, seksi," diye cevap verdim, yüzüme bir sırıtma yerleştirerek.

Bana bir yastıkla vurmadan önce gözlerini devirdi.

"Ön sevişmeye bayılırım, Dante. Dikkatli ol," dedim gülerek ve yastığımla ona vurdum.

"Garip herif," dedi, kıkırdarken sözlerinde zehir yoktu. Daha önce onun güldüğünü hiç duymamıştım. Biricik katil için hoş bir sestti.

Yuvarlanışını ve Gölge'nin kollarındaki Sirena'ya bakışını izledim. Bu onun için yeniydi ve onun hakkında bildiklerime bakılırsa, paylaşma konusunda pek iyi değildi. Gözcülerle bunu nasıl başardığı beni hâlâ şaşırtıyordu.

Peki ya Gölge'yle? Bu onun için yepyeni bir dünyaydı.

Church sonunda, "Bundan hoşlanmadığımı bilmeni istiyorum," dedi.

"Biliyorum," diye yanıtladı Gölge. "Ve onu bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğimi bilmeni istiyorum ve yemin ederim bunu mahvetmeyeceğim. Ona sahip olmak için öldürmeye hazırım."

"Güzel," diye mırıldandı Church. "Çünkü yapacaksın. Gözetmen olmak böyle bir şey. Biz öldürürüz. Hiçbir boku kabul etmeyiz. Her zaman zirveye çıkarız. Korkuya yer yoktur. Korkuyor musun... *Gölge*?"

"Korktuğum tek şey ona sahip olamamak," diye yanıtladı kararlı bir şekilde. "Bana bir hedef verin ve ben de o her kimse icabına bakılmasını sağlayayım. Bu sana sözüm olsun."

Church konuşmadan önce uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Tamam. Bana Rahibe Devon'dan bahset. Ne yaptığını bilmek istiyorum." Shadow'a baktım ve başımı ona doğru eğdim.

Nefes verdi. "Gece yarısı onu evinden aldık ve mağaraya getirdik. Onu uzun zamandır izliyordum. Sully ile sık sık buluştuğunu biliyorum. Emerson'la birlikte onu ofisinde becerirdi. Everett ile toplantılara katılırdı. Yaptıkları işler için yüceltilmiş kutsal bir sekreter gibiydi. Biz de onu aldık. Asylum mağaradaki hoş geldin halısına takıldı ve onu yere düşürdü. Yanına diz çöktüm ve cübbesinin içinde haçımı buldum. Onu çıkardım ve ölene kadar onunla dövdüm. Asylum çatalını arbedenin bir yerinde gözüne soktu. Cesedini parçalara ayırıp kurtlara yedirerek ortadan kaldırdık."

Kilise yine sessizdi. "Günahı neydi?"

"Liste ondaydı," diye mırıldandı Shadow. Church'e baktı ve gözlerini bana kilitledi. Ayağa kalktım ve şifonyerime gidip sayfaları çıkardım ve Church'e getirdim. Onları aldı ve taradı.

"Burada sipariş edilen tapular bunlar mı?" Bana baktı.

Başımı salladım. "Ve planlanmış olanlar. Yetmiş iki numaraya bakın."

Sayfalara geri döndü. Yazıyı okurken elleri gözle görülür şekilde titriyordu.

"Bir noktada Sirena'yı almayı planladılar. Stitches'i de. Beni bile," dedim kalın bir sesle. "Benimki de Stitches gibi Everett'in bir testiydi, bir b a k ı m a . Gerçi orada yazdıklarına bakılırsa, birkaç kişi onu becermek için iyi para ödemiş."

Church bir hırıltı çıkardı ve üzerime öyle hızlı tırmandı ki neredeyse yataktan düşüyordum. Parmaklarını saçlarına dolamış, sayfaları hâlâ sımsıkı tutarak volta atıyordu.

"Onu hâlâ istiyorlar," dedim usulca. "Son sayfaya bakın."

Church durdu ve son sayfaya gelene kadar kâğıtları gözden geçirdi. Orada ne olduğunu okurken onu izledim. Nefes alış verışı değişti. Düzensiz. Kısa. Göğsü kabardı.

Ve sonra.

Saf şiddet.

Yumruğu duvarıma çarptı ve duvarda bir delik açtı. Tekrar. Tekrar.

Sonunda ayağa kalktım ve onu uzaklaştırdım çünkü tüm duvarı yıkmak üzereydi ve ben başka bir poster asmak istemiyordum.

Sirena kıpırdandı ve doğrulup oturdu, siyah saçları dağınıktı. Church'ü uzaklaştırırken yüzünde bir anlık korku ifadesi yakaladım. Bana doğru sarktı, hâlâ zor nefes alıyordu ve eli kanıyordu.

Gölge'den kaçtı ve tökezleyerek bize doğru geldi. Church hemen yanına gitti ve onu kollarının arasına alarak sıkıca tuttu.

Onlardan uzaklaştım ve yatağın kenarında Gölge'nin yanına oturdum.

Church Sirena'dan uzaklaştı ve bir an için yüzünü kucakladı, yüz hatlarında saf bir intikam ifadesi vardı. Hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, onun yanından geçti ve Gölge'nin önünde diz çöktü.

"Buna layık mıyım?" Gölge usulca sordu.

Church sesi titreyerek, "Sen buna layıksın," diye karşılık verdi. "Sirena eve döndüğünde, senin de onunla gelmeni istiyorum. Bodrum katı tamamlandı. Aşağıda sana ait olabilecek bir oda var. Cady'yi oraya koyacaktık ama istersen senin olabilir. Arzu edersen yatağımı da paylaşabilirsin. Sirena ile."

Church öne uzanıp yüzünü kucaklarken Shadow hızla gözlerini kırptırdı. Church nefes vermeden önce alnını bir anlığına Shadow'unkine dayadı.

"Gözetmenler aynı evde yaşıyor. Eve gel. *Kardeşim.*"

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"TAMAM." Gölge hızla başını salladı. "Eve geleceğim."

Church yutkunduydu ve bana doğru ilerledi. "Bu senin için de geçerli.

Olanlar karşısında afallamış ve kafası karışmış görünen Sirena'ya baktım.

Church'e dönüp baktım. "Teklifin için minnettarım ama yapacak daha çok işim var. Buna layık olduğumu düşünebilirsiniz, ama sizi temin ederim, bende açığa vurduğumdan daha fazlası var. O seviyeye gelmeden önce sırlarımın açığa çıkması gerekiyor. Sırlarım ortaya çıktıktan sonra hâlâ aynı hissediyorsanız, size gözetmen olarak katılacağım."

"Ne sırrı?" Church kaşlarını çatı.

"Hepsi iyi değil. Sanki kendimi biraz daha kanıtlamam gerekiyormuş gibi hissediyorum." "Hâlâ babam için mi çalışıyorsun?"

Başımı salladım. "Evet ama hayır. Oyunu hâlâ Shadow gibi oynuyorum ama onun ölmesini bir sonraki nefesimden d a h a çok istiyorum. Sadece... önce halletmem gereken başka şeyler var."

"Ne gibi şeyler?" diye sordu. "Kız arkadaşımı kendine aşık edip sonra da bana sır sakladığını söyleyemezsin-"

"

"Dante. Henüz benim zamanım değil. Bana ihtiyacım olan zamanı ver, tamam mı? Hiçbir şeyi berbat etmeyeceğim. Ben senin yanındayım.

Sonsuza dek birlikte olacağım kızım. Birlikteyim. Bırak Gölge bu anları yaşasın.

Yakında birlikte olacağız." "Sen ve Mirage?"

Başımı salladım. "Mirage ve ben. Ve sesler. Ve her şey. Sin'le konuşmam gerek. Sirena ve Cady ile her şeyi yoluna koyduktan sonra onunla kalpten bir konuşma yapacağız."

Church şaşkınlıkla kaşlarını çatı ama sözlerimi kabullenmiş görünüyordu çünkü tekrar konuşmadan önce elimi sıktı. "Sana güveniyorum, Seth. Eğer bana ya da herhangi birimize kazık atarsan..."

"Yapmayacağım. Ve lütfen. Bana Sylar de. Ben Seth değilim," diye fısıldadım. "Bugün, ben Sylar'ım. Asylum. Bu gece Mirage'im. Seth."

"Tamam," diye mırıldandı Church. "Hazır olduğunda eve gel. Davamıza sadık kaldığın sürece, gözetmen olarak bir yerin var."

"Ve size teşekkür ediyoruz."

"Peki elinizde isimler var mı? Belgelerde sadece tapular var. Ben isim istiyorum."

Shadow, "Onlar üzerinde çalışıyoruz," dedi. "Bir sistem içinde çalışıyorlar, yani hepsi tek bir yerde değil. Rahibe Devon tapuları takip eden bir sekreterdi. Bir başkası da isimleri tutuyor. Rahiplerden biri olduğuna dair bir ipucumuz var."

"Bana isimler verin," dedi Church şiddetle. "Ve hepsinin işini bitireceğiz."

"Kesinlikle," diye mırıldandım, bunu yapmaya fazlasıyla hazırdım. Sikildiğim bir hayat yaşamıştım. İncitildim. Kullanıldım. İstismar edildim. Hayatımda biraz gücümün olduğu bir noktadaydım ve Dante Church arkamdayken, bu gezegende tatlı intikamı durduracak hiçbir şey yoktu.

Bana başıyla selam verdi ve Sirena'ya dönmeden önce ayağa kalktı.

"Hey," diye mırıldandı, yanağını hafifçe okşayarak. "Ben eve gideceğim ve oradaki işlerle ilgileneceğim. İyi ol, tamam mı? Yakında görüşeceğiz."

Ona hızlıca işaret ederek iyi olduğundan emin olup olmadığını sordu. Dudaklarını onunkilere değdirmeden önce usulca kıkırdadı.

"Hayır, ama olacağım çünkü seni seviyorum, hayalet. Aşkımıza güveniyorum." Geri çekilip kapıya gitmeden önce onu bir kez daha öptü.

"Kızıma iyi bak," diye seslendi.

"Bizim kız," diye cesurca düzeltti Gölge onu.

Onun bu cüretkârlığı karşısında kaşlarımı kaldırdım ve sıırttım. Church başını salladı. "Doğru. Bizim kız."

Gitti ve üçümüzü yalnız bıraktı.

"Ne kadar verimli bir sabah," dedim ve yatağa uzanıp kumandayı kaptım. Yeni bir uzaylı böcek filmine gittim ve Shadow'un iniltisi arasında oynat tuşuna bastım. Sirena yatakta aramıza girmeden önce yumuşak bir kahkaha attı. Çılgınlıklar ekranda çınlarken Shadow onu kollarının arasına alıp kucaklamakta gecikmedi.

Bugün gerçekten mükemmel bir gün olacaktı.

DİKİŞLER

oturma odasında volta **attım**. Cadence nihayet dakikalar önce uykuya dalmıştı. Sin odasının penceresinden eve döndü. İçeri girdiğini duymuştum. Ona gitmek yerine, bunu almasına izin verdim.

"Kilise geliyor," dedi Ashes esneyerek. "Her an burada olabilir."

Başımı sıkıca salladım ve hiçbir şey söylemedim. Church son yirmi dört saat içinde bir kez mesaj atmış, Sirena'nın iyi olduğunu ama onunla kalmak istediğini söylemişti. Ona eve gelmesini söylemek için gerçekten bir nedenimiz yoktu çünkü Sin'e olduğu kadar ona da ihtiyacımız vardı, bu yüzden barışı korumak için geride kaldık.

Ama sonra Cady yanında ağlarken Sin kanepede sessizce oturduktan sonra geceyi geçirdi. İkisi de birbiriyle konuşmuyordu. Gerilim o kadar yoğun ki midem bulanıyordu.

Ön kapı açıldı ve Church koyu renk ceketıyla içeri girdi. Saçları uyku ve rüzgâr yüzünden dağılmıştı.

Volta atmayı bıraktım ve odanın derinliklerine gelip sandalyesine yerleşmeden önce kışlık giysilerini çıkarmasını izledim. Koltuğun L kısmına uzandım ve konuşmasını bekledim.

"Kilise mi?" Ashes belli belirsiz seslendi.

Church gözlerini kırıştırdı ve o ana geri döner gibi oldu. Boynunun arkasını ovuşturmasını izledim. İç çekti.

"Ne?" Ben talep ettim. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Büyük olduğu zaman boynunu ovardı. Kardeşimi tanırdım.

Sonunda boğazını temizleyerek, "Size haberlerim var," dedi. "İkinizin de açık fikirli olmanızı istiyorum." Dişlerimi sıktım, başımıza ne işler açacağını merak ediyordum.

"Bildiğiniz gibi, geceyi Sirena ile geçirdim. Bu da varsayılan olarak Asylum ve Shadow ile geçirdiğim anlamına geliyor." Koltuğunda kıpırdandı.

Sözleri üzerine kaşlarımı kaldırdım ve öne doğru oturmuş, kaşları kırışmış Ashes'e baktım.

"Sirena iyiydi. Üzgündü ama sakinleştiğinde her şey y o l u n d a görünüyordu." Church parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Güzel. Bu iyi," dedim başımı sallayarak.

"Evet, şok edici bir durum ama yine de endişelendim," diye mırıldandı Ashes, çakmağını alev sönmeden önce beş kez açıp kapatarak. Sonra ritüeline yeniden başladı.

"Doğru." Church dudaklarını yaladı. "Dinle, Shadow ve Asylum ile konuşmamız gereken bir anlaşma yaptım."

Bir an için tedirgin görünen Ashes'e baktım. Kilisenin anlaşma yapması beni her zaman ç o k korkutmuştur. Şimdi Bryce'tan Gölge diye bahsetmesi beni diken üstünde oturtmuştu.

Kilise uzun bir süre yine sessiz kaldı. "Sin'i getirin. Bunun için burada olması gerekiyor."

Kalkıp Sin'in odasına gitmeden önce bir an tereddüt ettim. Kapıyı çaldım ve açtığımda onu yatağında uzanmış, tavana bakarken gördüm.

"Kilise seni istiyor. Sirena hakkında."

"O iyi mi?" Hemen ayağa kalktı, sesi titriyordu. "Sadece dışarı çık, tamam mı?"

Ayağa kalktı ve beni oturma odasına kadar takip etti. Kanepede Ashes'in yanına oturdu ve tek kelime etmedi. Church sanki hiç susmamış gibi konuşmaya devam etti.

"Dün gece bazı şeyler öğrendim. Rahibe Devon'ın ortadan kaybolması Asylum ve Shadow'un işiymiş. Onu öldürdüler. Cesedini parçalayıp ormandaki kurtlara yem etmişler," dedi Church.

"Bunu Bryce mı yaptı?" Gözlerimi ovuşturdum. "Emin misin?"

"Evet." Church sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını birleştirdi. "Bu ve Sirena'yla dün ve gece boyunca şahit olduklarımız nedeniyle, onun bize katılmasını kabul ettim."

Sözleri karşısında hızla gözlerimi kırptırdım ve Ashes ile Sin'e baktım. Ashes sözsüzce başını salladı. Sin dirseklerini dizlerine dayadı ve Church'e baktı.

"Sinclair? Sorunlar mı?" Church meydan okudu.

"Hayır," diye mırıldandı Sin. "O mutlu olmayı hak ediyor." "Küller mi? Dikişler mi?" Church bize baktı.

"Eve geliyor mu?" Ashes, Sin'e bakarak cüret etti. "Eve gelirse benim için sorun olmaz." "Gelecek. Eninde sonunda. Malachi?" Church bakışlarını bana dikti.

Bir nefes verdim. "Adamın hayranı değilim ama ona yapabileceğini söyledim, yani olan oldu. Eğer berbat biriyse, dişlerini dökecek kişi ben olmak istiyorum."

Church başını bana doğru eğdi. "İzin verildi."

"Asylum'a da davetimi ilettim," diye devam etti Church. "Reddetti." "Ne?" diye sordum.

Şaşırarak sordum. "Neden?"

"Katılmadan önce yapması gereken daha çok şey olduğunu söylüyor. Birkaçı Sin'le ilgili gibi görünüyor." Church bakışlarını kıpırdanıp yere bakan Sin'e dikti. "Detaylandırmak ister misin?"

"Hayır." Sin başını salladı. "Benim bunlarla ne ilgim olduğunu bilmiyorum. O Sirena'yı seviyor. Onun sırları hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Church cevabı kabullenmiş görünerek başını salladı. "Günah mı?" "Öyle mi?"

"Sirena yakında eve geliyor. Dizlerinin üzerine çöküp seni geri alması için ona yalvarmanı bekliyorum." Sin sonunda başını kaldırdı, gözleri kıpkırmızıydı. "Yapamam, dostum."

Church bıçağını çıkardı ve sandalyesinin yanındaki masaya şiddetle sapladı. "O zaman o lanet olası kıcını kaldır, bu bıçağı al ve kendini öldür. Tek çıkış yolu ölüm. Eğer sevdiğin şey yerine ölümü seçecek kadar aptalsan, o zaman ölmeyi hak ediyorsun."

Sin'in gözleri bıçağı kaydı. "Ben onu hak etmiyorum."

"Hiçbirimiz yapmayız. Öl ya da diz çök. Pazarlık falan yok. Bu saçmalıkla uğraşmayacağım. Cady'nin hamileliğini değerlendirmek için bugün arıyorum. Doğum tarihini öğrendiğimizde, onu kimin hamile bıraktığını öğrenebiliriz. Eğer sensen, onu tekrar sıkırmak dışında ne isterse yapacaksın. Ve anlaşılmayı tatlıya bağlamak için, eğer çocuk sahibi olmayı çok istiyorsan, sana çocuk için Spectre'ye erişim izni veriyorum, tabii onun da rızası olursa."

"Ne?" Sin'in sesi çatallaştı.

"Beni duydun, Sinclair. Eğer bir çocuk istiyorsan, senin için arzularımı bir kenara bırakacağım. Sirena'dan bu hediye istemene izin vereceğim. Eğer kabul ederse, o zaman o çok istediğin biyolojik aile garantisine sahip olabilirsin."

Sin gözle görülür bir şekilde yutkundu. Ashes tek kelime etmeden onun sırtını ovuşturdu. "Dikişler? Bununla iyi misin?" Church bana baktı.

"Bana uyar," dedim başımı sallayarak. "Sadece çocukların yolun aşağısında olmasını istiyorum, dostum. Tüm bunlar için çok genciz ve işleri yoluna koyduktan sonra biraz eğlenmek istiyorum."

"Anlaştık." Church başını bana doğru eğdi. "Günah mı? Dizler mi bıçak mı?"

Sin uzun süre sessiz kaldı, cevap vereceğinden emin değildim. Sonunda dudaklarını ayırdı ve "Dizler" diye fısıldadı.

"Güzel. Sen de ona yalvarsan iyi edersin. Bu bok yüzünden cehennemi yaşadı." Sin sözsüzce başını salladı, yere bakarken bacakları zıplıyordu.

Nefes verdim ve Ashes'le göz göze geldim. Bana küçük bir gülümseme verdi ve en az benim kadar rahatladığını belli etti.

"Dahası," diye devam etti Church. "Dün gece Asylum'un Sirena'yı yemesine izin verdim. Onun için gelmesini izledim."

Bir tepki almak için tekrar Sin ve Ashes'e baktım.

"Bununla ilgili bir sorun var mı?" Church meydan okudu.

"Hayır," dedim hemen. "Tesiste onunla nasıl olduğunu gördüm. Onu seviyor. Zamana ihtiyacı olsa bile onu seviyor, bu yüzden benim için sorun yok."

Ashes çakmağının kapağını çevirmeyi bırakarak, "Ben de... İyiyim sanırım," dedi.

"Onu önemsediyini biliyorum," diye mırıldandı Sin. "Benim için sorun değil. Tuhaf biri ama iyi bir adam." Durakladı ve çenesini ovuşturdu. "Ya Sirena beni geri almazsa?" Sesinde kırılmanlık vardı.

"Yani... boktan bir durum. Cady... bir bebek-"

"Yeter," diye gürledi Church'ün sesi. "Bu *kadar yeter*, Sinclair. Lanet olası keşkeleri bırak. Ya yarın lanet olası gökyüzü bizi boğarsa? Ya yer yarılıp bizi yutarsa? Olan oldu. Bunu değiştiremezsin, o yüzden bununla başa çık. Anladın mı?"

Sin başını salladı, adem elması sallanıyordu.

Sin'e bakarak, "Seni seviyor," diye mırıldandım. "Sirena seni seviyor. Onunla konuş. Seni geri alacaktır. Sana ihtiyacın olan boşluğu vermek için gitti. Geri dönmesi için ona güvendik ve dönecek. Onu istediğini söylersen sana geri döneceğinden eminim. Church haklı. Endişelenmeyi bırakmalısın. Anlıyorum dostum. Ben de anlıyorum. Ben de korktum, ama bu Sirena. *Bizim kızımız*. Bizi asla temelli bırakmayacak. Artık buna güveniyorum. Önceden çok korkuyordum ama şimdi anlıyorum. Sen anladın mı?"

"Anlıyorum," diye fısıldadı gözlerini silerken. "Sadece tüm bu olanlardan sonra ona nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum." "Acele etme," dedi Ashes nazikçe. "Senin hızında gidecektir. Bunu biliyorum."

Sin burnunu çekti ama başını salladı.

"Tamam, şimdi bu boku hallettiğimize göre." Church bir esrar çıkardı. Ashes uzandı ve onun için yaktı. Church bir firt çekti ve dumanı üfledi.

O sırada Cady merdivenlerden indi ve kanepede yanıma oturdu.

"Ne istiyorsun lan sen?" Church sigarasından bir nefes daha çekmeden önce ona homurdandı.

"Sirena'nın iyi olup olmadığını bilmek istiyorum," dedi parmaklarını önünde gergin bir şekilde çevirirken. "O iyi," dedi Church.

"Bu kadar mı? O iyi mi?"

"Başka ne söylememi istiyorsun? Daha ne bilmek istiyorsun?" Church ona ters ters baktı. O da başını salladı.

"Böyle bir pislik olmana gerek yok."

Church neşesiz bir kahkaha attı. "Siktir git Cadence. Benim evimdesin, unuttun mu?" "Ve olmak da istemiyorum!" diye bağırarak ayağa kalktı ve ona ters ters baktı.

"Yeter!" Bağırdım, ayağa kalktım ve onu mindere oturmaya zorladım. "Yeter artık! Buradaki tüm bu gerginlikten ve saçmalıklardan bıktım. Buna dayanamıyorum. Beni deli ediyor." Nefes verdim. "Claws, buradasın çünkü Sirena seni burada istiyor. Nasıl görünürse görünsün biz de seni burada istiyoruz. Herhangi birimizin hoşuna gitse de gitmese de, artık ailedensin, o yüzden buna katlan."

Hiçbir şey söylemedi ve gözlerini yere dikti.

"Şu lanet barışı koruyabilir miyiz?" Fısıldadım. "Sirena eninde sonunda eve dönecek. Bu boktan eve gelmek istemeyecektir. O yüzden lütfen. Herkes iyi geçinsin. TAMAM MI?"

"Tamam," diye fısıldadı Cady.

"Kilise mi?" Ona baktım.

"İyi," dedi. "Şimdilik. Daha fazla böğürmek yok. Senin ekşi suratına bakmaktan bıktım."

"Ben hamileyim, seni pislik! Nasıl görünmemi istiyorsun? Mutlu mu? Aşırı mutlu mu? Kız kardeşimin erkek arkadaşı beni hamile bırakabilir. Yüzümde saf heyecan mı görmek istiyorsun?" Cady bağırdı.

İnledim ve gözlerimi ovuşturdum.

Sin ayağa kalktı ve Cady'nin yanına oturmak için hareket etti. Onun yakınlığı karşısında gerildi.

"Hey, ben de kendimi oldukça boktan hissediyorum," diye mırıldandı Sin. "Bunu yaşayan tek kişi sen değilsin. Hamile kalmak istemediğini biliyorum. Lanet olsun, ben de istemiyorum. Yine de oluyor. Sirena'nın eve, bize gelmesini istiyorum. Lütfen. Sana yalvarıyorum, iyi geçin ve dene."

"Deniyorum. Sadece çok zor," diye boğuk bir sesle konuştu. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"O zaman sadece... ol," dedi Sin nazikçe, ona doğru uzanarak. Onu kollarının arasına alıp sarılışını izledim. Onun göğsüne doğru usulca hıçkırdı.

"Bebekle ne yapmak istediğini bilmiyorum ama eğer benimse yanında olacağım," dedi Sin kalın bir sesle. "Kaçıp seni onunla yalnız bırakmayacağım. Eğer sende kalmasını istiyorsan ona ben bakarım. Yardım edeceğim. Sirena'yı kurtarmak için tekrar ödeyebileceğim bir bedeldi bu. Öderim. Ne olursa olsun, çok üzgünüm."

Cady daha yüksek sesle hıçkırdı ve Sin'e sarıldı.

"Siz ikiniz konuşmalısınız," dedi Ashes yumuşak bir sesle.

"Onu odana götür, Sinclair," dedi Church. "İkinizin biraz hava almaya ihtiyacı var. Bunu yaptığımızda burası daha az gergin olacak."

Sin, Cady'nin ayağa kalkmasına yardım edip onu yatak odasına götürmeden önce bir an tereddüt etti. Kapısının tıkırtısı duyulana kadar hiçbirimiz konuşmadık.
"Ne oluyor lan?" diye inledim, saçlarımı çekiştirerek.
"İnancını koru," diye mırıldandı Ashes. "Bu noktada yapabileceğimiz tek şey bu."
Church telefonunu çıkararak, "Bu ve Sin'in onu hamile bırakmaması için dilekleri yerine getirmeye istekli olan her kimse ona dua et," dedi.

Cıgarasını bitirdi. Telefonu eline almadan önce tuş takımına birkaç kez basmasını izledim.
Kulak.

"Selam. Ben Dante Church. Bir konuda yardımına ihtiyacım var." Bitkin görünen Ashes'e baktım.
"Bu bok bitene kadar bekleyemeyeceğim," diye mırıldandım.
"Aynen," dedi tekrar esneyerek. "Sirena'nın döndüğü ilk gece benim odamda yatması benim hakkım."
"Siktir git. Dibs dedim-"
"Malachi, bunu tüm göğsünle yüksek sesle söylemelisin, kafanın içine fısıldamamalıydın." Ona bir kanepe yastığı fırlatarak gülmesine neden oldum.
Haftalardır ilk kez gerçekten gülümsedim.
Yine de meleşim yanımda olsaydı daha iyi hissederdim. Çok yakında.
Soon beni delirmekten alıkoyan şeydi. Yani, zaten olduğumdan daha fazla delirmemi.

MİRAGE

Karanlık ormanda dururken serin gece havasını içime çektim ve ciğerlerime dolmasına izin verdim. Geri dönmek iyi hissettiriyordu. Çekip gitmek normalde olduğu kadar eğlenceli olmamıştı. Son birkaç haftayı Rinny'ye dönmek için can atarak geçirmiştım.

Ormandan hızla geçtim ve doğruca yatakhane me yöneldim.

Bunu mahvetme.

Siktir git. Ben hallederim.

Umarım öyledir. Eğer bu işi

batırırsan, ben batırmayacağım.

Neyin tehlikede olduğunu

biliyorum.

Asansöre atlayıp doğruca odama gittim ve kapıyı açtım. Gözlerim Rinny'ninkilere kilitlendi.

Birkaç dakika içinde yataktan kalkıp kollarıma geldi. Birbirimize sarılırken parmaklarım saçlarında, o n u n tatlı kokusunu derin derin içime çektim.

"Rinny," diye mırıldandım. "Kahretsin, seni özledim."

Geri çekilerek ve tavşan maskemin üzerinden yüzümü okşayarak karşılık verdi.

"Sana bir şey aldım," dedim ve çantamı sırtımdan ı k a r ı p karıştırmaya başladım. Siyah bir tavşan maskesi çıkardım ve ona uzattım. Gözlerinin ışıldamasını izledim.

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm," dedim ona sırtarak.

Başını salladı ve gözlüğünü yüzüne geçirip içinden bana baktı.

"Mükemmel görünüyorsun, korsan prensesim." Maskeyi biraz düzelttim. Bana gülümsedi, dudakları açıktaydı. Elini tuttum ve onu yatağa götürdüm. Üzerine kaydı ve Gölge daha fazla yer açmak için biraz kayarken yanındaki yeri okşadı.

"Burası tavşan kulübü mü?" diye sordu, ikimizi de maskelerimizle süzerek. "Bir parçası olmadığın için kıskanıyor musun?" Ona gülümsedim.

"Belki biraz," diye cevap verdi ve bana hızlıca sırtıttı. "Döndüğüne sevindim. Seni gerçekten özlemiştim."

"Ah, ben de seni özledim," dedim, aslında bunu kastetmişim. Bu kadar uzun süre kilitli kalmak hayatın değerini daha iyi anlamamı sağladı.

"Bu gece ne yapacağız?" Gölge sordu.

"Sadece takılırız diye düşünüyordum. Belki biraz film izleriz," dedim.

"Umarım daha fazla böcek saçmalığı değildir," diye mırıldandı Shadow.

"Şey," başımı sağa doğru eğdim. "Eğer istersen yapabiliriz. Gerçi ben Rinny'nin seçmesine izin verebiliriz diye düşünüyordum."

"Böcek filmi seçme," diye yalvardı Shadow, elini onun elinin içine alarak. "Sana yalvarıyorum."

Kumandayı ondan alırken güzel pembe dudakları yukarı kıvrıldı. Yüzüklerin Efendisi'ne geçişini izledim. Shadow rahat bir nefes aldı ve battaniyeye daha sıkı sarıldı. Sirena'ya sarılmak i s t e y e r e k onu takip ettim ama Asylum'un bir iki kez şansı yaver gitmiş olsa bile şu an bizim zamanımız olmadığını biliyordum. Mesafeyle başa çıkabilirdim.

Yalancı.

Biliyorum.

En azından inkar etmiyorsun.

Ne diyebilirim ki? Ben devam eden bir çalışmayım.

Sesi uzaklaştırdım ve yastıklara daha da gömüldüm. Rinny'm elfleri, orkları ve cüceleri izlemek istiyorsa, ben kim oluyordum da karşı çıkıyordum?

Chapel Crest'teki derslerin ne kadar berbat olduğunu UNUTMUŞUM. Enerjimin yettiğinden daha fazla dini saçmalıklarla uğraştıktan sonra koridorlarda süründüm, tüm bunlar olurken insanlar benden uzak durdular ve kişiliklerimin nasıl tekrar değiştiğini fısıldadılar.

Ben buna alışmıştım. Birden fazla kişiliğe sahip bir şizofren olarak etrafta dolaşıp, insanların size sanki kafanızdaki seslerin dediklerini yapacaktıysanız gibi yan gözle bakmalarına alışamazdınız.

Bu sabah sana birini ovmanı

söylemiştim. Yemin ederim.

Ne? Gerçekten inecek misin?

Kapa çeneni.

İnmekten bahsetmişken. Shadow'a sorunları konusunda yardım etmelisin. Toleransını arttırmalısın. Bunu nasıl yapacağız?

Bilmiyorum. Sen akıllı bir tavşansın. Bir yolunu bulursun.

Başımı sallayarak sesi susturdum ve Sirena'nın Rahibe May ile birlikte olduğu sınıfın dışında durdum.

Rahibe May...

Havucumu kemirirken başımı sağa doğru eğdim. Buradaki rahibelerin hiçbirini sevmiyordum. Hatta buradaki hiçbir görevliden hoşlanmıyordum. Hepsini birer pislikti. Her biri yakında ölümüyle tanışacaktı.

Dante tavşan nüfusunu azalttığı için kurtlar aç kalmıştı. Bu en azından benim günümü aydınlattı.

"Seth," Sully'nin sesi kulaklarımı doldurdu.

Hemen sinirlendim ve yaklaşırken yavaşça ona baktım. Saçları geriye taranmış, üzerinde pahalı takım elbisesi ve o lanet suratındaki sırtıyla tek düşünebildiğim, kulakları olan bir sik gibi göründüğüydü.

Önümde durdu.

"Bay Cain, neden terapiye gitmiyorsunuz?"

"Öyleyim," dedim donuk bir sesle. "Yalnız kalmak benim terapim. Sen bunu mahvediyorsun." Sully karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Ofisime.

Şimdi."

Dişlerimi sıktım ama ofisine girmem gerekiyordu, belki de bu bir nimetti. Yaslandığım duvarı ittim ve onu ofisine kadar takip ettim. Koridorda süzülürken ısıklık çaldı ve ben de fırsattan istifade Shadow'a bir mesaj göndererek nereye gittiğimi ve Sirena'yı almasını söyledim.

Dakikalar sonra Sully'nin ofisine girdik, kapıyı arkamdan kapattı ve oturmamı işaret etti. Öyle yaptım ve masasının kenarına tüneyip beni aşağıya doğru süzerken ona baktım.

"Terapi işe yaramıyor mu?"

"Sana zaten mahvettiğini söyledim."

Beni incelerken bir an için hiçbir şey söylemedi. "Tavşan maskesini çıkar."

Gözleri için açılan delikten ona dik dik baktım ama maskeyi çıkarmadım.

İçini çekti ve benim için çıkarmak üzere öne uzandı, ama elini tuttum ve ayağa kalktım.

"Etrafta dolaş ve öğren deyimini hiç duydun mu?" Ona hırladım, elim bileğini sıkıca kavradı.

"Yerini unutuyorsun," dedi kolunu tuttuğum yerden çekerek. "Benim için çalışıyorsun."

"Everett Church için çalışıyorum, seninle yatmıyorum," diye tersledim onu, lanet olası dişlerimin arasından yalan söyleyerek. Bana kalırsa özgür bir ajandım, ama çalışmam için birine atanmam gerekiyorsa, bu Rinny olurdu. Yaptığımız her şey onun adınaydı.

"Evet, yeni emirler." Masasını itti ve bir çekmeceyi açıp bir kâğıt almadan önce etrafından dolaştı. Tekrar önümde durmak için hareket ettiğinde kâğıdı yüzüme doğru itti.

Everett'in düzenli karalamasına bakıyorum.

Sylar senin emrinde.

"Harika." Kâğıdı buruşturdu ve ona doğru fırlattı. Göğsünden sekti ve yere düştü. "Ama ben lanet olası Sylar değilim. Ben Seth'im."

"Sen farklı *çekici* kişiliklere sahip bir şizofrensin. Her şeyin özünde, sen Sylar Cain'sin ve artık resmi olarak bana aitsin.

Sözleri karşısında dişlerini sıktım, havucumla onu boğmak için yanıp tutuşuyordum. "O zaman ne yapmamı istersiniz, efendim?" Sıkılmış dişlerimin arasından söyledim.

"Sorduğuna sevindim." Aletini pantolonunun üzerine sürerken dudakları Cheshire Kedisi gibi yukarı kalktı. Bu imalar midemi bulandırdı.

"Senin sikini yalamayacağım," dedim hemen.

Bakışları tembelce üzerinde gezindi. "Ben de seninkini emerim," dedi usulca.

"Sence ben senin saksafonunu sikimde kabul edecek kadar am için sertleştirdim mi?" Ona güldüm ve havucumu ısırđım.

"Tamam. Sirena Lawrence'ı tekrar becerirken seni izlemek istiyorum." Sözleri karşısında irkildim. "Böyle bir şey olmayacak."

"Neden olmasın? Seninle birlikte yurttan kaldığını biliyorum. Sen kural tanımazsın." Parmağını bana doğru salladı. "Bay Andrews'un da odanızda olduğunu biliyorum." Masaya geri yaslandı ve bana baktı. "Sirena ve gazetemenlerin arasının açık olduğunu da biliyorum, yani Sirena senin yatağını sıcak tutuyor. Onu zaten siktin, izlememe izin vermenin nesi yanlış? Seni daha önce yaparken görmemiş değilim."

Ellerim titrerken kendimi ığneyi çıkarmamak için zorladım.

"Hayır," diye fısıldadım.

"Son cevap?"

Ona sözsüzce baktım.

"Tamam. Ama Everett'e küçük fahişeyi nerede tuttuğunu ve onunla ne yaptığını söylediğimde kızma. Onun hareketlerinden ben sorumlu tutulmam. Sonuçta, ikimiz de onu ne kadar çok istediğini biliyoruz. Onu oğlundan alıp sikerek kendine mutlu bir aile kurabileceğini düşünmesi çok komik."

Hiçbir şey söylemedim, sözlerini özümsemedim.

"Everett her zaman istediğini alır. Elbette, izlememe izin verirseniz bunun olmasını engelleyebilirim."

"Seni tatmin etmektense ellerime sıçırp alkışlamayı tercih ederim."

Ayağa kalktı ve burnu neredeyse burnuma değecek şekilde yüzüne baktı. "Uslu bir çocuk ol Sylar, yoksa fahişeni ona teslim ettiğim için ödüllendirildiğimde, o küçük dar kıçını sikerken beni izlemesine izin vereceğimden emin olabilirsiniz. Eminim çok güzel çığlık atıyorsunuzdur."

Nefes alış verişini ağırlaşılarak sikimi pantolonumun üzerine sürerken dişlerimi o kadar sert sıktım ki ağzımda kırılacak sandım.

Üvey babamın anıları aklıma geldi. Onun dokunuşu. Tenimdeki sıcak nefesi. İnleme şekli.

"Onun için sertleşiyor musun, Sylar? Hmm?" Yumuşak bir törpüyle devam etti. "Bu koca aleti sertleştirebilir mi? Belki bana nasıl yaptığını gösterebilir."

Elini o kadar hızlı ittim ki ellerim göğsünün ortasına inmeden önce bir kasırga oldu. Onu o kadar sert geri savurdum ki, ayağı takıldı ve kıç üstü düştü, kafası masasının kenarına çarptı.

Aldığım her nefeste göğsüm kabarıyordu.

Sakin ol. Çok kolay. Onu öldürme. Dayan. Onun için katlanmak zorundayız. Hepsini öldürmek, katlanmak.

Ses kafamın içinde bir telaştı.

Sertçe yutkundum ve yerde yatan adamın dağınıklığından uzaklaştım.

Ben kapıya yaklaşırken, "Everett'in bundan haberi olacak," diye seslendi. "Cezalandırılacaksınız."

Kapıda durdum ve yüzümü ona döndüm.

"Yap ve ne olacağını gör. Rahibe Devon'ın kayboluşunun rastgele olduğunu mu düşünüyorsun? Ona katılacaksınız."

Gözle görülür bir şekilde yutkundu ve başının yan tarafındaki kanı sildi.

"Seni öldürecek kişi ben olacağım. Sakın beni deneme." Ve bu sözlerle kapıyı açıp dışarı çıktım.

Ofisten koşarak çıktım ve erkekler tuvaletine girip tualete kusana kadar durmadım.

Chapel Crest'ten nefret ederdim.

SIRENA

Shadow, derslerden sonra beni kampüsün içinden geçirirken elini elime sıkıştırdı. Mirage'ın benimle buluşması gerekiyordu ama Shadow bir sorun çıktığını ve yer değiştirdiklerini söyledi. Shadow'un yanında yürürken endişe kemiklerimin derinliklerine yerleşti.

"Hey, dostum," dedi Vic, Devon'la birlikte bize katılırken. Onları son zamanlarda pek görmemiştim, bu yüzden bize katıldıklarında şaşırdım.

"Selam," diye cevap verdi Shadow. Bir otomatın önünde durduk, o da makineye para attı ve atıştırmalıklarımızı seçti.

Vic'in bakışları bana kaydı, yanakları kızarmıştı, sonra gözlerini kaçırdı. Devon bizi süzerek, "Demek yeniden bir araya geldiniz," dedi.

Shadow kolunu belime doladı ve atıştırmalıklarımızı aldıktan sonra başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

"Evet. Üzgünüm, son zamanlarda buralarda değildim. Sadece meşguldüm," dedi. "Eğer bu gece takılmak isterseniz, çok iyi olur." Hızlıca bana baktı. Gülümsedim ve sorun olmadığını göstermek için ona sokuldum.

"Bu harika olur. Lucy de geliyor ve bu gece benim evimde oyun oynamak için birkaç kişi daha bulacağız." Devon sırtıttı. "Mortal Kombat turnuvası, dostum. Kaybeden kampüste çıplak koşmak zorunda.

"Lucy'yi hatırlıyor musun?" Vic araya girdi. "Nesiniz siz? Eski sevgili mi oldunuz? Sirena seni Gözcüler için terk ettikten sonra dışarıda yemek yediğin kızdı."

Sözleri karşısında irkildim. Shadow'un onunla böyle bir şey yaptığını bilmiyordum ama bunu beklemeliydim. Ondan çok hoşlanıyor gibiydi.

Gerçeklerden kaçacağımı düşünmüş gibi kolunu belime doladı. Çok fazla içtiğim ve Shadow'un yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğü gece gözümün önünden geçti ve yanaklarım o iffetsiz anıyla ısındı. İnanılmaz biriydi ve bunu onunla yaptığını bilmek beni biraz kışkırtmıştı ama gözetmenler kadınlarla daha da ileri gitmişlerdi ve ben hâlâ onların çılgın kışkırtmalarını seviyordum.

"Evet, Lucy'yi hatırlıyorum," dedi Shadow usulca. "Bu şu anda konuşmamız gereken bir konu değil." "Ne? Sirena onu becerdiğini bilmiyor mu?" Vic bastırdı, gözleri benim üzerimdeydi.

Kaşlarımla çattım. Daha önce hiç kimseyle birlikte olmadığını söylemişti. "Onu becermedim," diye tersledi

Shadow, beni serbest bırakarak.

"Hey, dostum. Ben de öyle duydum." Vic ellerini kaldırdı. Shadow'un nefes alış verişi hızlanmıştı ve üzgün olduğunu biliyordum.

"Bu da başka bir sahte şey mi dostum? Sen ve o?" Vic devam etti. Belli ki şansını zorlamayı seviyordu.

Shadow aniden döndü ve beni kollarının arasına aldı. Dudakları derin ve iddialı bir öpücükle benimkilere çarptı. Kollarımı boynuna doladım ve ben de onu öptüm, kolayca kendimi kaptırdım. Harika öpüşüyordu. İyi bir adam olmak için kendisiyle savaşıırkenki kısıtlamasını hissedebiliyordum.

Öpüşmeyi kesmeden önce alt dudakımı ısırdı. Vic'e dönerek konuştu.

"Bu senin için yeterince iyi miydi yoksa onu becermemi izlemek için de bir davete mi ihtiyacın var?" "Hayır, sorun değil," diye mırıldandı Vic, gözlerini kaçırmadan önce hızlı bana baktı. "Özür dilerim."

"Yani bu gece görüşecek miyiz?" Devon beceriksizce cüret etti. "Sirena, sen de gelebilirsin. Seninle takılmak harika olur."

Yere baktım, cevap vermedim. "Tamam. Peki..."

Devon devam etti.

"Belki," diye mırıldandı Gölge.

"Kulağa hoş geliyor, dostum. Vic, hadi." Devon uzaklaştı, Vic de onu takip etti.

Shadow'un konuşması biraz zaman aldı ama sonunda konuştuğunda, yüzünü bana dönerken sesi titriyordu. Yüzümü ellerinin arasına alarak yumuşak bir sesle konuştu.

"Kaba davrandığı için özür dilerim, tatlım. Kişiliği bazen dalgalanıyor." Onun için hızlıca imzaladım ve sorun olmadığını bildirdim.

İçini çekti ve elimi bir kez daha tutup beni kampüse doğru götürmeden önce dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Bilim koridoruna vardığımızda, Church binaların arasındaki gölgelerden çıktı.

Bu kadar hızlı görüldüğü için nefesim kesildi.

Tek kelime etmeden bana sırtı ve onu takip etmemiz için başıyla işaret etti. Biz de söze gerek duymadan öyle yaptık. Karanlık sokağın derinliklerine girdiğimiz anda Church beni Shadow'dan çekip tuğla duvara doğru itti ve beni öperken dili benimkine dolandı. Elleri belimde sıkılaştı ve ağzının içinde usulca inlememe neden oldu.

"Hayaletim nasıl?" diye mırıldandı, konuşabilecek kadar uzaklaşarak.

Parıldayan yeşil gözlerine baktım ve onun çılgın güzelliğini içime çektim.

Parmak eklemlerini çenemde gezdirmeden önce bana o çok iyi kullandığı karanlık sırtışını yaptı.

"Seni özlüyorum," diye yumuşakça devam etti.

Ben de onu özledim. Tüm gözetmenleri özledim. Yakında eve dönecektim. Döndüğümde her şey daha iyi olacaktı.

"Cady'nin önümüzdeki hafta bir doktora görünmesi için randevu aldım. Bu bebek işinin aslını öğreneceğiz,"
d i y e devam etti. "O zamana kadar, seni bütün olarak yiyeceğim, bebeğim."

Dizlerinin üzerine çöküp eteğimi yukarı kaldırmadan ve külotumu kenara itmeden önce aldığım tek uyarı buydu.

Beni titreten vahşi bir iniltiyle amımı yaladı. Adem elması sallanarak bana bakan Shadow'la gözlerimi kilitledim.

"Orada öylece durup onun amını yememi mi izleyeceksin yoksa bana yardım mı edeceksin?" Church talep etti.

"Um, ben-"

"Gel lan buraya," diye tersledi Church onu. Gölge hızla öne çıktı.

Church huysuzca, "Dizler," dedi.

"Ya biri buraya gelir ve görürse?"

"O zaman lanet olası bir gösteri yaparlar, değil mi?" Church cevap verdi. "İnsanların görmesini istemiyorum," diye mırıldandı Shadow.

Church hırladı ve Shadow'un buklelerini bir avuç yakalayıp başını bacakları arasına itti.

"Ağzını aç. Dilini dışarı çıkar," diye emretti. "Tadına bakmaya değer ilk yemeğinmiş gibi amını ye."

Shadow ona söyleneni yaptı, dili yarığımdan yukarı kayarak bacaklarımı titretti.

"Aferin oğlum," diye mırıldandı Church, Shadow'un beni yemesini izlerken. Church'ün parmakları hâlâ Shadow'un saçlarına dolanmıştı ve yüzünü bana doğru daha sert itti. "Şimdi onu benimle birlikte boşalt." Onunla birlikte dalmadan önce Shadow'un saçlarını serbest bıraktı.

Shadow'un kendine gelmesi bir dakika sürdü ama çok geçmeden kimin dilinin beni tadacağı konusunda Church ile kavga etmeye başladı.

Bu iki vahşi adamın benim için diz çökmüş olmasından güç alarak parmaklarımı saçlarında dolaştırdım ve usulca inledim. Bu sadece onların vahşiliğini cesaretlendirdi.

"Dövüş benimle," diye hırladı Church. "Onun daracık küçük amını benden daha çok istediğini göster bana."

Shadow bir homurtu çıkardı ve onu itip klitorisimi emdi. İnledim, bacaklarım beni zar zor tutuyordu. Church geri sıçradı ve Shadow'u dirsekleyerek uzaklaştırdı, ama o hızla geri sıçradı. İkisinin de dillerinin amım için yarıştığını görmek için aşağıya baktım.

Ağzlarına boşaldığımda içimden yükselen çılgınlığı durduramadım. Ben duvara yaslanmış titrerken işlerini bitirdiler. Church ayağa kalktı ve beni kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım. Bir an sürdü ama aletini çıkardı ve ani sert müdahalesi karşısında acı çılgınlıklarım arasında kabaca içime soktu.

"Kahretsin, hayalet, bu amcık bugün sadece sikime sarılmak istedi, değil mi?" Church içime girerken boğuk bir ses çıkardı.

Ağzımı onunkine sıkıca bastırdım ve ondan sevdiğim o yumuşak hırıltıyı aldım.

Öpüşmeyi kesti ve Gölge'ye seslendi.

"İzlemeyi seviyor musun?" Church sordu. "Yaptığın şey bu, değil mi?" "Evet," diye yanıtladı Gölge, sesi titreyerek.

Church, "Sikini çıkar ve onun için boşal," diye homurdandı.

Church içime girip beni her seferinde yörüngeye sokan o noktaya vurduğunda nefesim kesildi. Shadow'u daha önce hiç böyle görmemiştim. Kırmızı yanaklarından ya gergin ya da utanmış olduğu belliydi. Utanmaması gerektiğini biliyordum. Daha önce pantolonunun içinden sikini hissetmiştim. Küçük bir adam değildi.

Bu açıdan.

"Bunu yapamam," diye yanıtladı Gölge, sesi kalınlaşmıştı. "Biz böyle bir şey yapmadık... beni görmedi..."

Church bir hırıltı çıkardı ve bana daha sert çarptı, dudaklarımı ayırmama ve sessiz bir çığlık atmama neden oldu.

"Grubumuzun bir parçası olmak istiyorsan o zaman sikini pantolonundan çıkarıp onun için gelsen iyi edersin."

Shadow'un yüzündeki çaresizlik ve endişe ifadesini yakaladım. Daha iyi hissetmesine yardımcı olmak için gözlerimi kapattım ve parmaklarımı Church'ün saçlarına doladım.

Church üzerimde çalışmaya devam ederken Shadow'un nefes nefese kalışı etrafımızda yankılanıyordu. Ona yapışarak boşaldım. Aynı anda Shadow yumuşak bir inilti çıkardı. Ona bakmak için göz kapaklarımı araladığımda sırtının bize dönük olduğunu ve eliyle aletini pompalarken sertçe nefes aldığını gördüm. Hiçbir şey göremiyordum ama kolunun hareketinden tam olarak ne yaptığını anlayabiliyordum. Ve eğer herhangi bir şüphe varsa, o yumuşak zevk sesi bunu doğruladı.

Church içimde ürperti yaratan yumuşak bir iniltiyle boşaldı. Sonunda yavaşlayarak durdu ve beni öptü.

"Kahretsin, hayalet, günümün en güzel kısmı bu oldu." Alnını benimkine dayamadan önce beni tekrar öptü, aleti hâlâ içimdeydi.

"Gölge," diye seslendi kalın bir sesle.

"Öyle mi?" Kendini toparlamış ve tamamen saklanmıştı. Church'ün yanında durmak için hareket etti.

"Ortalığı dağıttım. Onları temizlemekte nasılsın?" Church mırıldandı, bana bakmak için uzaklaştı, gözlerinde o tanıdık karanlık delilik parlıyordu.

"Onu temizlememi mi istiyorsun? Hiçbir şeyim yok-"

"Ağzın var."

Gölge gözlerini bana kilitledi. "TAMAM."

Church içimden çıktı ve alnıma şefkatli bir öpücük bırakmadan önce beni ayaklarımın üzerine yatırdı. Geri çekildi ve Shadow dizlerinin üzerine çöküp eteğimi yukarı kaldırdı. Beni daha önce gördüğünü biliyordum ama bu yeni bir ilişkiydi, o yüzden hâlâ biraz gergindim.

Church boğuk bir sesle, "Bana gerçekten ne düşündüğünü söyle,"

dedi. "Bence o şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın."

Kalbim dolu bir şekilde yanağını okşadım.

"O zaman onu temizle ki kendini bu kadar kirli hissetmesin." Church bir adım daha geri çekildi.

Shadow nefes verdi ve dizlerinin üzerinden bana baktı. Tam ona bunu yapmak zorunda olmadığını işaret edecektim ki eğilip amımı yalamaya başladı. Dili dönüp dururken, klitorisimle dalga geçerken ve Church'ün yaptığı pisliği toplarken usulca inledim.

Başının bacaklarımın arasına gömülmesi çok uzun sürmedi ve beni temizlemekten beni tekrar boşaltmaya karar vermişti.

Church boynumu öpmek için hareket etti. Ağzımı. Bana her türlü kirli, kutsal olmayan şeyi fısıldarken dudaklarının kulağıma değmesine izin verdi.

"Bacaklarının arasında, amını yalamasını seviyor musun bebeğim?"

Başımı salladım, Shadow'un inşa ettiği zevk uçurumundan aşağı yuvarlanmanın eşiğindeydim. "Onun için gelecek misin?"

Başımı salladım, zor nefes alıyordum.

Church usulca kıkırdadı. "Ne kadar pis, kötü bir kızsın, değil mi hayalet? Ben izlerken başka bir adamın bacaklarının arasına girip tatlı küçük amcığını yemesine izin veriyorsun." Burnunu çenemden kulağıma doğru gezdirdi. "Onun için gel. Seni iyi hissettirdiğini duymak istiyorum."

Church'ün sözleri Shadow'un üzerime yağdırdığı saf zevkle birleşince patlayacak gibi oldum.

Gölge iyiydi. Gerçekten iyiydi. İki parmağını içimde derinlere kaydırды, mükemmel açıda baskı uygulamak için onları **b a ğ l a d ı** . Kalçalarımı sıkıca kavradı, yüzünü daha derine gömdü. Isı arttıkça inledim, dili doğru ritimde klitorisime çarparak beni yörüngeye fırlattı.

Bir çılgınlıkla boşaldım, salıverilmem nabız gibi atarken tüm vücudum şiddetle titriyordu.

Shadow yavaşça amımı öpmeden önce yavaşça aşağı inmeme izin verdi, nefesi ağırlaşmıştı.

Ona baktım ve yüzünü kucakladım.

"Beğendin mi?" diye sordu usulca.

Başımı kuvvetlice salladım, bu da onu gülümsetti. Tanrım, gülümsemesi bana neler yapabiliyordu...

Külotumu dikkatlice yerine koydu ve ayağa kalkıp beni öpmeden önce eteğimin düşmesine izin verdi, dilinde günahlarımızın tadı vardı.

Geri çekildiğinde, Church'e bakmadan önce alt dudağımla okşadı. "Beğendin mi,

Dante?"

Church başını sallamadan önce bir süre ona baktı. "İyi iş çıkardın. Etkilendim."

Elimi tutup sıkmadan önce Shadow'un yüzündeki gülümseme genişledi.

"Her ne kadar kalıp bunu tekrar yapmak istesem de eve gitmem gerekiyor. Shadow'un odası üzerinde çalışıyoruz ve ekleyeceğimiz bazı son rötuşlar var. Siz bu akşam ne yapıyorsunuz?"

"Devon bizi gelip oyun oynamaya ve takılmaya davet etti. Gelip gelmeyeceğimizi bilmiyorum. Mirage'ın ne yapmak istediğini görmek için bekliyorum," dedi Shadow.

"Asylum artık Mirage mı oldu?" Church kaşlarını kaldırdı. "Aradan bu kadar zaman geçtikten sonra tavşanı kafesinden çıkaracağını düşünmemiştim. Fikrini değiştireceğini düşünmüştüm. Bedenini bu kadar çok... insanla paylaşmak zor bir hayat olmalı."

"Muhtemelen," diye mırıldandı Gölge.

"Tamam. Gitmem gerek. Bebeğim, seni seviyorum." Church beni nazikçe öptü. "Eve dönmen için sabırsızlanıyoruz."

Ona hızlıca işaret ettim ve kız kardeşimle ilgilenmesini istedim. İçini çekti ve gözlerini devirdi ama başıyla onayladı. Bize veda edip ara sokaktan ayrılmadan önce bana bir öpücük daha verdi.

Shadow sonunda, "Çok gergin," dedi.

Ona gülümsedim, o da bana karşılık verdi.

"Hey, çocuklar kadar iyi olamadıysam özür dilerim-"

Onu bir öpücükle susturdum. Kendini tamamen öpücüğe kaptırdı, sözleri uçup gitti.

"Gerçekten çok iyisin," diye fısıldadım.

"Öyle mi?" Gözleri parladı.

Başımı salladım ve onu tekrar öptüm. Onu öpmeyi seviyordum. Çok tatlı ve nazikti. Bu açıdan Ashes'e çok benziyordu. Ama Ashes gibi Shadow'un da kontrol etmek için savaştığı vahşi bir damarı olduğunu biliyordum.

Sakin ve soğukkanlı duvarının ardında gerçekte kim o l d u ğ u n u bana göstereceği günü sabırsızlıkla beklemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

GÖLGE

Mirage aklını kaçırmış gibi görünerek yatakhane odasına girdi. Kapıyı arkasından çarptı ve doğruca yeni bir resim üzerinde çalışan Sirena'ya gitti. Onu kollarının arasına alıp yüzünü okşadığında Sirena'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ona bakarken kaşları çatıldı.

"Ben... Ben iyi değilim," diye fısıldadı Mirage, sesi titriyordu. "Sorun ne?"

Kitap okumakta olduğum yataktan kalktım.

"Lanet olası Sully. Everett ona onun için çalıştığımı söylemiş. Sylar. Ama buraya daha yeni geldim." "Her zaman kilit altındayım. Burada olmak istiyorum. Aklımı kaçıracığım. Yemin ederim bırakacağım ve kendimi kaybedeceğim." Sirena'yı alnından şiddetle öptü ve onu bırakıp tavşan maskesini sıkıca takarak odada çılgınca volta atmaya başladı.

"Tamam. Konuş bizimle. Ne oldu?" Ben talep ettim. Çok güzel bir gün geçirmiştim ve Everett ile o göt yiyen Sully tarafından mahvedilmesini istemiyordum.

Mirage nefes verdi ve volta atmaya bıraktı. Yatağa uzandı ve saçlarını çekiştirdi.

"Beni becermek istiyor," diye mırıldandı sonunda. "Bana üvey babamın dokunduğu gibi dokundu. Neredeyse onu öldürüyordum. Neredeyse her şeyi bırakıp o orospu çocuğunu öldürüyordum."

Sirena hareket etti ve onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini onun dizlerine dayadı, öfke ve endişe güzel yüzünde savaşıyordu.

Hızla ona işaret etmesini izledim.

Yumuşak bir kıkırdama çıkardı ve tekrar yanağını okşadı.

"Rinny, yapacağız. Onu ben de öldürmek istiyorum. Bu uzun bir oyun. Bu beni üzdü. Buraya hiç dönmemeliydim. Kafamı toparlamam lazım. Düşünmem gerek. Bunların hiçbirini mahvetmek istemiyorum ama zihinsel olarak şu anda bunu yapabilecek durumda olduğumu sanmıyorum. Ormana gideceğim. Koşmam lazım. Yardımı olur."

Bunun üzerine kaşlarını çatı.

"Church'e ve çocuklara söylemeliyiz," dedim. "Sana ne yaptığını bilmeliler."

"Bundan daha fazlası var. Bu yüzden onlara söylemeden önce kafamı toparlamam gerekiyor. Bir şeyler ters gidiyor. Şu anda her şey çok bulutlu ve berbat hissediyor. Yarın görüşürüz çocuklar." "Yarın mı?"

Neden?" diye sordum.

"Bu gece mağarada kalacağım. Kendimle yalnız kalmaya ihtiyacım var. Havada saçmalamamı dinlemek zorunda değilsin. Güven bana. Böylesi daha iyi."

Hâlâ endişeli görünen Sirena'ya baktım ama başını salladı ve Mirage'ın onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Yanağına hafifçe bir öpücük kondurdu.

"Uslu dur, tamam mı? Shadow seninle ilgilenecek. Bana ihtiyacın olursa yakınında olacağım." Geri çekildi ve onu takip etmem için başını salladı. Dediğini yaptım ve koridora girerken kapıyı arkamızdan kapattı.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Anlat bana."

"Sirena'yı istiyorlar. Planları bu. Sully, Everett'in Sirena'yı becermek ve onunla bir aile kurmak istediğini söyledi. Dante'yi sıkmek için. Bu çok berbat. Eminim daha fazlası vardır. Sully'nin emirlerini yerine getirmem gerekiyor. Sirena'ya zarar verecek bir şey yapamam. Yapmayacağım."

"Yapmayacağını biliyorum ama gözetmenlerin bilmesi gerekiyor. Bu onlardan saklanamaz."

"O l m a y a c a k . Bazı düzenlemeler yapmam ve biraz stres atmam gerekiyor. Sabah geri döneceğim. Ona iyi bak. Hiçbir sorun yokmuş gibi devam et. Kafam rahatladığında gözetmenlere neler olduğunu anlatabiliriz. Bu arada, onunla ne yapıyorsan yapmaya devam et."

Alay ettim. "Berbatım, dostum. Birlikte yatağa girdiğimiz o lanet anı biliyorum..." İçimi çektim ve başımı salladım.

"Patlatacak mısın?" Mirage sordu.

"Dostum," diye inledim.

Yumuşak bir kıkırdama çıkardı. Şu anda çok gergin olduğunu düşünürsek bunu duymak güzeldi, ama Everett'in çılgınlığının bir yöntemi olduğunu bildiğim için ben de öyleydim. Ya da en azından gerçek bir plan olduğunu.

"Ben, uh, bugün onu Church ile birlikte sokakta yedim," diye mırıldandım. "Biliyorum," dedi Mirage.

İçimi çektim. "Tabii ki yaptın."

"Bil diye söylüyorum, sadece bir anlığına gördüm." Kafasına vurdu.

Bir an sessiz kaldım.

"Onunla daha fazlasını yapmak istiyorum. Kendimi tekrar utandırmaktan çok korkuyorum." İtirafım karşısında sertçe yutkundum.

"Bir fikrim var."

"Senin fikrin ne?" Gözlerimi ona diktim.

"Birlikte otuzbir çekeriz. Eğer benden önce gelersen, havucumu kışına sokarım." "Bu ne lan?" Ondan uzaklaştım ve burnumu kırıştırdım.

"Gördün mü? Bunu istemezsin, bu yüzden işe yarayacağından eminim." Omuz silkti.

"Çözümün bu mu? Birlikte otuz bir çekelim, ben önce gelirim sen de beni lanet olası havucunla götünden mi sikeceksin?" Bektan fikirlerine inanamayarak sordum.

Ellerini havaya kaldırdı. "Whoa, whoa, whoa. Seni havucumla götünden sikeceğimi kim söyledi?"

"Az önce yaptın, seni lanet olası kaçık!"

Başını bana doğru salladı. "Dinle. Havucumu kışına sokacağımı söyledim. Çıkarıp tekrar sokacağımı söylemedim. Sokmak sevişmek değildir. En azından bir çekme ve geri itme olduğunda buna sevişme denir."

"İnanılmazsın. Lanet ormana git."

"TAMAM." Başını sağa doğru eğdi. "Bahse girerim ilk raundu ben kazanırım." Ona parmağını gösterdim ve kaşlarımı çattım.

"Önce ben gelirim, havucu kışına sokabilirsin. Bu yardımcı olur mu?"

"Bunun ne yararı olacak ki? Neden birinin kışına bir şey sokmamız gerekiyor?"

Omuz silkti. "Yardıma olur. Kışında bir havuç istemiyorum. Sen de istemezsin. Bunu engellemek için elinden geleni yapacağını görebiliyorum. O yüzden şöyle düşün. Eğer Rinny'ni becerirsen ve çok erken boşalırsan, kışına bir havuç sokarım. Bence benim mastürbasyon fikrim mükemmel ve iyi bir alıştırma. Bunu bir düşün. Gitmem gerek. Başım iğrenç hissediyor."

"Çünkü beyninde havuç var," diye mırıldandım o geri çekilirken.

"Bunu bir düşünün. Ben ciddiym. Ve Rinny'ne iyi bak. Ona bir şey olursa çok kızarım ve seni havuçla öldüresiye dövmeden önce kışını gerçekten havuçla sikerim."

Güvende olduğuna söz vermeden önce ona ekşi bir bakış attım.

Hızla uzaklaştı ve köşeyi dönüp asansörlere doğru gözden kayboldu. Kafasının içindeki sesler kadar deliydi.

İç geçirdim. Yurt odasına döndüğümde Sirena'yı yatakta otururken buldum. Yanına oturdum ve elini elime aldım.

"İyi olacak," dedim. "Sığınağa gitmeden önce biraz o r m a n d a koşacak. Kafasını boşaltmak istiyor."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi ama başını salladı.

Nefes verdim. "Bu gece Devon ve diğerleriyle takılabiliriz. Kafamızı dağıtırız. Ayrıca, birlikten kuvvet doğar."

Başını sallamadan önce bunu düşünüyor gibiydi. Burnunun ucunu öptüm ve gülümsemesini sağladım.

"Git üstünü değiştir, tatlım. Üniformanın içinde oturup video oyunları oynamak istemezsin. Üzerine rahat bir şeyler giy."

Dolaba gidip etrafı karıştırmadan önce elimi sıktı. İstedikini bulmuş gibi görünüyordu çünkü kapıyı arkasından kapatmadan önce elindeki eşyalarla banyoya girip gözden kayboldu.

Yatağa oturmadan önce hızlıca kot pantolon ve siyah bir gömlek giydim. Belki de Mirage mastürbasyon konusunda haklıydı. Bir tolerans oluşturabilirdi. Belki de. Sadece kıcımda bir havuç istemedim. *Siktiğimin ucubesi*. Ama ben de bir o kadar tuhaftım çünkü burada bunu düşünüyordum. Zamanı geldiğinde onun için en iyisi olmak istiyordum. Gözcülerle rekabet edeceğimi biliyordum. Tecrübeliydiler ve onunla ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. Bugün Church'ün onu sikmesini izlemek, daha sikimi elime almadan neredeyse boşalmama neden olacaktı. İstedğim son şey onların ve onun önünde kendimi aptal durumuna düşürmekti.

Beni içeri aldıkları için bile şanslıydım. Eğer onu yeterince iyi beceremezsem, muhtemelen kıcıma tekme basarlardı. Dışarı.

İçimi çektim ve parmaklarımı buklelerimin arasından geçirdim.

Bu geceyi düşünmek için ayıracaktım. Şimdilik Sirena ile geçirdiğim zamana odaklanmak istiyordum.

f

KAMPÜSTE İÇKİ İÇMEK YASAKTI. Uyuşturucu kullanmak ve sevişmek de öyle ama insanlar bunu her zaman yapıyordu. Bu gece olduğu gibi, Devon'un odasında oyun oynarken dördüncü biramı içiyordum. Arkadaşlarıma hükmediyordum ve durdurulamazdım. Bunun sebebinin Sirena'nın iyi şans tılsımın olması olduğunu biliyordum. Yerdeki yerinden bana parlak, cesaret verici gülümsemeler atıp duruyordu. Aksiyondan uzak duruyordu, ki bu iyiydi. Etrafında çok fazla insan olmasından hoşlanmadığını biliyordum ama Devon'ın yatakhaneğinde tüm arkadaşlarıyla birlikte takılmayı kabul ettiği için minnettardım.

Burada birkaç kız vardı, ki bu yeni bir şey değildi. Devon'a genelde kızlar gelirdi. Lucy bir kenarda oturmuş onlarla sohbet ediyordu.

"Lanet olsun, Bryce!" Jack inledi ve başını geriye attı. "Ne zaman bu kadar iyi oldun?" Ona kıkırdadım ve kumandamı yere bıraktım.

Mola zamanıydı.

Sirena'nın yanına gittim ve boş bir sandalyeye oturmadan önce onu ayağa kaldırdım. Genelde her şeyi fazla düşünürdüm ama bu sefer onu kucağıma çektim. Çok güzel kokuyordu ve daha da güzel görünüyordu. Böylesine güzel bir kadının benimle ilgilenmesi kendimi bir milyon dolar gibi hissettirdi.

Güzel pembe elbisesi her tarafına dokunmak için beni çaresiz bıraktı.

"İyi vakit geçiriyor musun?" Boynuna sokulup onu içime çekerek sordum. Bana karşı rahatladı. Cevap vermedi ama cevap vermesine de gerek yoktu. Kekimi tanıyordum.

Vızıltı beni iyi hissettirdi. O beni daha iyi hissettirdi.

"Hey, dostum." Jack karşımızdaki koltuğa oturdu.

"Mm?" Sirena'dan uzaklaştım ve ona baktım. Devon ve Vic de ona katıldılar ve y e r l e r i n i aldılar. Kızlar kendi gruplarında hâlâ kıkırdıyorlardı ve başka erkekler de onlara katılmıştı.

"Çok uzun zaman oldu," diye devam etti Jack. "Yeniden bir araya gelmenize sevindim."

"Teşekkürler," dedim Sirena'ya gülümseyerek. Başını eğerken yanakları kıpkırmızı kesildi.

"Gözcülerden korkmuyor musun? Dante Church korkunç bir orospu çocuğu. Malachi ve Sinclair'den bahsetmiyorum bile. Asher beni tamamen korkutmayan tek kişi ama onun da en az onlar kadar deli olduğuna eminim," dedi Devon.

"Bryce da lanet Seth Cain ile birlikte. Çok çılgınca." Vic alçak sesle ıslık çaldı. "Seni uykundadeşmesinden korkmuyor musun?"

"Hayır. O iyi bir adam. Çok eğlenceli biri," diye cevap verdim. "Gözcülere gelince, onlar da çok havalı."

Çocuklar bana başka bir kafam çıkmış gibi baktılar. Sirena kucağımda kaydı ve bana hızlıca işaret etti.

Tuvaleti kullanmak istedi.

"Tamam, hemen geliyorum," dedim. Gülümsedi ve kucağımdan indi. Devon'ın banyosunda kayboluşunu izledim, kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

Jack hemen, "Tamam, bana bunu dinlediğini söyle," dedi. "Çünkü lanet olsun, dostum."

Ona kaşlarını çatıttım. "Onun hakkında böyle konuşma. Mesele sevişmek değil."

"Yani onu becermedin mi?" Vic bastırdı.
İçimi çektim. "Bu seni ilgilendirmez."
"Gözcülerle birlikte olduğu ve o herifler muhtemelen canavar gibi seviştikleri için seni utandıracakları için mi?" Devon gözlerini bana dikti.
"Cidden, kapa çeneni," diye mırıldandım, tahminleriyle eve biraz fazla yaklaşımlarından nefret ediyordum.
"O zaman başkasını becer ve pratik yap, dostum." Jack birasından büyük bir yudum aldı. "Lucy! Buraya gel."
"Hayır dostum," diye tersledim onu, Lucy ayağa kalkıp bize doğru yaklaşırken.
Jack oturmasını işaret ederek, "Konuşalım," diye devam etti.
Kafası karışmış görünen kız oturdu.
"Ne?" diye sordu.
"Bryce'la takılıyordunuz, değil mi?" Devon sordu. Bana baktı. "Uh, evet. Birazcık."
"Nasıldı? Berbat mıydı?" Vic talep etti.
"Um, hayır." Tekrar bana baktı. "O gerçekten çok iyi, aslında." "Seni boşalttı mı? Nasıl?" Jack öne doğru oturdu.
"Domuzun tekisin," dedi ona gözlerini devirerek.
"Haydi. Ona yardım et. Aranız iyiydi, değil mi?" Vic sordu.
"Aslında benimle konuşmayı kesti." Burnunu kııştırdı. "Sanırım beni yine Sirena için terk etti."
Gözlerimi ovuşturdum.
"Dostum, cidden Sirena için Lucy'den ayrıldın mı?" Jack bana göz kırptı. "Lucy takılıyor." "Sen bir pisliksin," diye mırıldandı Lucy.
"Lucy'den Sirena için ayrılmadım. Sadece büyük bir ilişki için doğru kafa yapısında değildim," dedim.
"Lucy, ne olursa olsun, özür dilerim."
Omuz silktili ve bana hızlı bir gülümseme sundu. "Sorun değil. Anlıyorum. Yine de seni özledim."
"Ooh, güzel." Devon ellerini birbirine sürttü. "Bryce'ın biraz amcığa ihtiyacı var. Ona yardım edebileceğini düşünüyor musun?"
"Dostum-" Ona ters ters baktım.
"Evet. Yani, eğer istersen." Bana geniş gözlü, masum bir bakış attı. "Eğer gelmek istersen odam bana ait."
"Teşekkürler Lucy, ama böyle iyiyim," dedim beceriksizce. "Sirena yanımda."
"Eğer fikrini değiştirirsen..." dedi kalkmadan önce. Bakışlarını takip ettiğimde Sirena'nın bize doğru geldiğini gördüm. "Beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."
Alay ettim ve başımı salladım. Bakmamın hiçbir yolu yoktu, bundan kesinlikle emindim.
"Dostum, eğer sevişmek istiyorsan Sirena'nın dikkatini dağıtabilirim. Pratik falan yap," diye fısıldadı Jack aceleyle. "Yatakta acemi gibi görünmek istemezsin. Hatunlar bunu hatırlar. Ayrıca, rakiplerin seni boğar. Onlara karşı hiç şansın yok."
"O haklı. Sirena'ya bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğiz. Adamım, git," diye ısrar etti Vic. Sirena tekrar kucağıma kayarken hiçbir şey söylemedim.
Birinin bana onu aldatmamı önermesine çok sinirlenmişim. Tabii ki, ona kız arkadaşım olmasını teklif etmemiştim. Belki de sormalıydım. Olan biten her şey göz önüne alındığında, birlikte olduğumuz varsayılıyordu.
Sirena bana sarıldı ama ona dokunmadım.
Devon bana bilmiş bir bakış attıktan sonra hepsi oyunlarda ve hayatta berbat oldukları konusunda birbirlerine takılmaya başladılar.
Odanın diğer ucundan Lucy ile göz göze geldik ve başını bana doğru eğdi.
Nefes verdim ve gözlerimi kapattım, aldığım alkol yüzünden başım dönüyordu. Oda dönerken Sirena çenemi öptü. Dudaklarımın köşesini. Eli karın kaslarımda gezindi ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.
"Çok fazla içtim," diye mırıldandım.
Eli gömleğimin altında hareket ederken usulca kıkırdadı. Elinin karnımda yarattığı hissi seviyordum.

"Bryce. İçkiler, dostum." Devon elime bir içki daha tutuşturdu.

"Yeterince içtim," dedim gözlerimi açıp ona bakarak. "Hadi ama.

Bir shot."

İçimi çektim ve ben yapana kadar gitmeyeceğini çok iyi bildiğim için geri kapattım. Ben yüzümü buruştururken o kıkırdadı.

Bir saat içinde iki atış daha yaptım, böyle devam edersem çok sarhoş olacağımı biliyordum.

Sirena sandalyede oturup beni izlerken ve galibiyetlerimi sessizce alkışlarken bir tur daha Mortal Kombat oynadım.

Uykuya daldığını görmek için şöyle bir baktım. Kalçama bir el dokundu ve Lucy'nin yanıma geldiğini görmek için ona baktım.

"Selam." Bana belli belirsiz bir gülümseme verdi.

"Uh, hayır." Elini üzerimden çekti. "Artık Sirena'yla birlikteyim."

"Öyle misin?" Burnunu kırıstırdı. "Nasıl? O konuşmuyor bile."

"Öyle," dedim. "Bazen işaret ediyor ve konuşuyor. Ayrıca, onunla birlikte olmaktan hoşlanıyorum. Bunu mahvetmek istemiyorum."

"Bilmek zorunda değil-"

"Ben bilirdim." Ayağa kalktım, kendimi huzursuz hissediyordum. Lucy asla böyle bir kız olmamıştı. Kabul, o da sarhoştı ama ben de öyleydim ve hâlâ doğruyu yanlış ayırt edebiliyordum. Ve bu çok yanlıştı.

Sirena'ya gittim.

"Cupcake," diye mırıldandım, onu hafifçe sallayarak. "Hey. Hadi. Hadi gidelim."

Göz kapaklarını araladı ve elimi tutmadan önce bir süre bana baktı. Kendini bedenime yasladığında nefes aldım.

"Gidiyor musun?" Devon sordu.

Lucy'nin bakışlarından kaçınarak, "Evet, geç oldu," dedim.

"Seninle takılmak harikaydı. Yabancılık çekme," dedi.

"Giymeyeceğim." Sirena'nın paltosunu aldım ve kendi paltomu giymeden önce onun üzerine geçirdim. Herkese el sallayarak veda ettim ve ona koridora kadar eşlik ettim. Devon'ın binasından çıkıp bizimkine dönene kadar ona hiçbir şey söylemedim.

Gergin görünüyordu ve parmaklarını birbirine geçirip duruyordu. Dönüş yolunda ona dokunmamıştım bile.

Kendimi bok gibi hissediyordum. Alkol yüzünden değil, onun için yeterince iyi olmadığımı bildiğim için. Herkes haklıydı. Gözcülerle rekabet edemezdim. Sirena'ya karşı tam bir aptal gibi görünecektim. Zaten iki kez batırmıştım. Lanet olsun.

Odaya girdik ve paltolarımızı çıkardık. Banyoya gitti ve kalçalarına zar zor oturan küçük siyah bir gecelik giydi. Yatağa döndüğünde bir arzu iniltisini geri çekmeye zorladım. Kenara oturdum ve o da önümde durdu.

"Sorun nedir?" Bana işaret etti.

Ellerimi kalçalarına koymadan önce bir süre ona baktım.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" İmzalamaya devam etti. "Bir dahaki sefere evde kalabilirim. Arkadaşlarınla geçirdiğin geceyi mahvetmek istemem-"

Ellerini tuttum ve imza atmasını engelledim.

"Sorun sen değilsin, tatlım," dedim nazikçe. "Sorun bende. Bunu nasıl atlatacağıma dair hiçbir şey bilmediğimi fark ettim."

Kafası karışmış bir şekilde bana göz kırptı.

"Church ve diğer çocuklarla rekabet edemem," diye mırıldandım. "Daha önce hiç seks yapmadım. Nasıl hızlı boşaldığımı gördün. Ve bunu yapmaya devam ediyorum. Seninleyken kendimi iki kez utandırdım ve üçüncüsünde ne kadar berbat ve deneyimsiz olduğumu fark etmeden korkuyorum." Devam etmeden önce parmak eklemlerini öptüm. "Lucy, o... bu gece beni odasına davet etti. Eminim öyledir. Çocuklar bana gidip biraz pratik yapmamı söylediler." Başımı kaldırıp ona baktım. "Bunu sana asla yapmam, Sirena. Sadece... hayal kırıklığı yaratmak istemiyorum."

Ellerini bıraktım ve yere baktım.

Tüm bunlara nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Lucy ile birlikte olmak bu gece için bir seçenek değildi. Sadece Sirena'yı istiyordum, ama kahretsin, sanırım Sin'in kendinden nefret etmesiyle ve tüm bunlarla nasıl hissettiğini biliyordum.

Sirena önümde diz çöktü ve yüzümü yukarı kaldırdı. Eğilip beni nazikçe öpmeden önce bir anlığına onunkilerle göz göze geldim.

Tanrım, bana neler yapabilirdi.

Öpüşmeyi derinleştirdikçe aletim sertleşti. Parmakları gömleğime gitti, düğmelerini açtı ve omuzlarımdan aşağı itti. Öpüşmeyi kesip pantolonumun düğmelerini açtığında sertçe yutkundum.

"Sirena-"

Pantolonumu çıkarmaya geri dönmeden önce beni susturmak için parmağını dudaklarıma bastırdı.

Yakında her y e r i m i göreceği düşüncesiyle vücudum titredi. Parmaklarını boxerıma sokmadan önce pantolonumu çekiştirerek çıkardı.

"Sirena, kekim, bekle," dedim kalın bir sesle, elimi bileğine dolayarak.

Bana baktı, o kadar nefes kesici görünüyordu ki düşüncelerimi toparlamam bir anımı aldı. "Senden kız arkadaşım olmanı hiç istemedim," diye fısıldadım. "Olacak mısın? Benim kız arkadaşım olur musun?"

Öne doğru eğildi ve beni nazikçe öptü. Kalbimi pır pır ettiren sözler söylerken dudakları dudaklarıma değdi.

"Ben her zaman senin kızın oldum, Shadow."

O boksörlerime geri dönerken gözlerimi kapattım. Onları üzerimden çekmesine izin verdim, sikim serbest kaldı.

Nefesimi tuttum, uzun bir süre gözlerimi açmadım ve sonunda sessizliğe dayanamayıp göz kapağımı araladığımda onun ekipmanına baktığını gördüm. Bu konuda gözcülerle rekabet edebilmeyi umuyordum. Piçlerin ne kadar asıldığına dair söylentiler duymuştum. Dante'nin spor yaptığına şahit olmuştum ve işimin çok zor olacağını biliyordum.

Elini uzatıp sikimin etrafına doladığında sertçe yutkundum. Beni yavaşça sarsarken titreyen bir nefes çıkardım.

"Kahretsin," diye homurdandım, aklımı başıma toplamaya çalışıyordum. "S-Sirena... Dayanamayacağım. Lütfen..."

Hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine bana baktı ve öne doğru kaymadan önce bana nazlı bir gülümseme verdi. Dilini şaftımda gezdirirken usulca inledim.

Hayatımda hiç bu kadar erken boşalmakla ilgili bir sorunum olmamıştı, ama onun beni patlatmak gibi bir huyu vardı.

"Beni bu şekilde zorlayan tek kişi sensin," diye boğuk bir sesle tekrarladı.

Yaptığı işe ara verdi ve bana nefes alışıma hızlandıran o tatlı, masum bakışını attı. İşte o an oldu.

İleri doğru hareket etti ve sikimi ağzının derinliklerine kadar emdi.

Çıkardığım inilti muhtemelen kampüsün karşısındaki yurtlardan duyulmuştur.

Kendimi kaybettim. Parmaklarımı onun uzun siyah dalgalarına doladığımda ve onu aletim boyunca istediğim gibi hareket ettirdiğimde akıl sağlığım tamamen aklımdan çıktı.

Ve hepsini aldı, aletim boğazının arkasına çarptı, ondan bir ons bile itiraz gelmedi. Bunu daha önce yaptığım herhangi bir kız öğürür ve şikayet ederdi. Pes eder ve vasat kafasını alırdım çünkü vasat kafa hiç kafası olmamasından daha iyiydi.

Ama benim kekim değil.

Beni mükemmel emdi.

"Kahretsin," diye inledim, kalçalarımı yukarı doğru çıkardım, kısıtlamalarım yıpranıyordu. Ben her zaman bir centilmendim. Her zaman iyi adamdım.

Onunlayken sadece bir canavar olmak

istiyordum. Onun canavarı.

Dayanamayacaktım. Yüzüme yumruk atmak dışında, dayanmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama faydası olmadı.

Düşük bir iniltiyle boşaldım, kesinlikle dalga geçilecek bir zaman dilimi içinde, onu nabız gibi atan horozumun derinliklerine zorladım. Ben boğazının derinliklerine boşalırken tırnakları kalçalarıma batıyordu. Parmaklarımı saçlarına öyle sıkı geçirmiştim ki canını yakıyor olmam gerektiğini biliyordum.

Aşağı inerken tutuşumu gevşettim, vücudum titriyordu ve nefesim düzensizdi.

Tanrım, eğer beni yutarsa işim biter.

Aletimden uzaklaştı ve yuttu.

Kalbim küt küt atarken kalın bir sesle, "Siktir, kek," dedim. "Bebeğim..."

Kocaman, renkli gözleriyle bana baktı. Titrek bir nefes verdim ve yanağını okşadım.

"Seni incittim mi? Özür dilerim. İsteyerek yapmadım." Damarlarıma endişe doldu. *Lanet olası aptal. Çok sert davrandım. Çok hızlıydım. Fazla kendimdim.*

Bana bakışı... O anla ilgili her şeyi ezberledim, zihnimin derinliklerine gömdüm: yumuşak, ayrık dudakları, gözlerinin parıltısı, ellerinin titremesi ve geceliğinin askısının krem rengi omzundan düşmesi.

Benimle yarı yolda buluştu ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Onu kucağıma sürükledim, küçük kıcını kavrarken üzerime çıkmasına izin verdim.

"Seni incitmek istemiyorum," diye mırıldandım ateşli öpücükler arasında, "ama lanet olsun, tatlım, sana boktan şeyler yapmak istiyorum."

Dantelli amını çıplak sikime dayayarak daha sert nefes almamı sağladı.

"Tekrar boşalmak istemiyorum," diye boğulmayı başardım. "Kahretsin, beni delirtiyorsun."

Bana karşı sallanmaya devam etti. Kontrolün bende olması gerekiyordu, yoksa bu iş bana ilk kez yakından dokunduğu andan daha hızlı bitecekti.

Onu yatağa yatırıp bacaklarının arasına yerleştiğimde bir nefes verdi. Durmadım. Tek bildiğim onu bedenimde hissetmeye ihtiyacım olduğuydu. Külotunu kalçalarından aşağıya doğru çektim ve o da külotunu tekmeleyerek çıkardı.

Kendimi onun üzerine hizaladım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Aletimi çıplak amına dayadığımda dili benimkine karıştı.

Nefesini ağzıma verişini seviyordum.

Tırnaklarının sırtıma batışını. Benimle

buluşmak için kalçalarını nasıl yukarı

kaldırdığını.

O beni tekrar boşaltmadan önce ben onu boşaltmalıydım. Başarabileceğimden emin değildim ama bunu yapmaya çok istekliydim.

dene.

Her ne kadar kendimi onun içine gömmek istesem de yapamadım. Sarhoş olmamdan daha iyi olmasını istedim- onu becermek. Ve ilk beş dakikada boşalmak istemediğimden emindim.

Mirage'ın önerisi aklımdan geçti.

Belki de bir şeylerin peşindeydi.

Onu ittim ve altımdaki kıza odaklandım.

Çenesi boyunca öptüm. Boynundan aşağı inerken parmaklarım geceliğinin askısını itti, böylece göğüslerini görebildim.

Büyük, yumuşak tümsekler. Mükemmel, çakıllı

meme uçları. Çok güzeldi.

Yumuşak tümsekleri öptüm, bir tomurcuğu ağzıma almadan önce onları göğüslerin kutsal kasesi gibi kucakladım. Parmakları saçlarımda, bana doğru eğildi.

Tanrım, beni çözecekti. Tekrar.

Odaklan. Ona. Çıkar onu. Sikeyim.

Nefesimi düzene soktum ve yumuşak dudaklarını öpmeye geri döndüm, sikim amını tehdit ediyordu.

Islak kıvrımları boyunca kaydım, sikimin patlamamasını ve onunkini almadan önce her **t a r a f ı n ı** dağıtmamasını diledim. Bu gece onu becermeyecektim ama azgın bir genç gibi kuru kuru becerecektim.

Nefes alış veriş hızlandı, ben de ona karşı daha hızlı sallandım, elimle kalçasını sıkıca kavrayarak onu **t e ş v i k** ettim.

"Benim için gel, kek," diye mırıldandım. "Siktir, bebeğim. Benim için geldiğini duymak istiyorum."

Gözleri büyüdü ve nefes alış veriş hızlandı. Tırnaklarını sırtımın derinliklerine batırdı ve beni hafifçe inletti.

Ve işte oradaydı.

Benim için geldiğinde yumuşak çığlığı.

O bir fişkirtıcıydı. Benim ilkim. Benim tek. Aşık olmuşum.

Altımda kıvrandı, salıverilmesi her şeyi nemlendirdi.

O titrerken daha hızlı hareket ettim, vücudunun böyle tepki vermesini sağladığım için çok mutluydum. İçimi vahşi ve ilkel bir şey ele geçirdi.

Ondan uzaklaştım ve sikimi kavradım ve lanet olası pis bir canavar gibi onu amına soktum.

Boşalmam onun üzerine sıçrarken başımın geriye düşmesine izin verdim, tüm vücudum hayatımda ilk kez yanıyormuş ve canlıymış gibi hissediyordu.

Eğer bu benim dünyamdaki ateşi yaktıysa, onu gerçekten becermenin nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordum. Onu bu şekilde kullandığım için kendimi kötü hissederek yaptığım pisliğe baktım.

"Özür dilerim," dedim nefes nefese. Onu ne kadar kirlettiğimi görünce irkildim. "Seni temizlemek için bir şey getireyim-"

Hareket etmemi engellemek için elimi tuttu ve beni kendine doğru çekmeden önce bir süre bana baktı. Yavaşça beni öptü ve dudaklarıma doğru, tüylerimi diken diken eden ve içimde keleklerin uçuşmasına neden olan bir sesle fısıldadı.

"Etrafı kirletirsen, temizlersin." Beni vücudundan aşağı itmeden önce alt dudağımı ısırıldı. Benden ne yapmamı istediğini bilerek, isteyerek gittim.

Ben de yaptım, yaptığım pisliği yalayıp yuttum ve ağzıma boşalana kadar onu yedim, amını dilime sürerken parmakları saçlarımda acı içinde kıvrıldı.

Çünkü yıkayacak bir şey olmadan yemek yemek neydi ki? Evet, berbat durumdaydım

ama onun hoşuna gitti.

Ve doğruyu söylemek

gerekirse, ben de öyle.

ASHES

"Ciddi değilsin, değil mi?" Gölge'nin yeni odasının duvarlarındaki pembe boyaya baktım.

Stitches kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Son dört saatimi bu duvarları pembe boyamakla geçirmedim ki bana ciddiyetsiz desinler Asher."

"Church evinin içini pembeye boyadığınızı biliyor mu?"

"Öncelikle, burası teknik olarak *bizim* evimiz. İkincisi, sadece bir odayı pembeye boyadım. Ve üçüncüsü, Bryce kek pişirmeyi seviyor. Bu ona pembe bir oda kazandırır. Beğenmezse sikimi yalayabilir."

Bir avuç sim alıp duvara fırlatmasını izledim. Harika. Siktiğimin simleri.

İçimi çektim ve ona başımı salladım. Boyaya Stitches'in karar vermesine izin vermek Church'ün suçuydu. Ona mavi almasını söyledim. Tartıştı ve kendisinin seçmesi gerektiğini söyledi.

Işıltılı pembe duvarlara bakılırsa, daha büyük bir mücadele vermeliydim.

"Nedir bu?" Komodine yaklaştım ve dev bir porselen keke baktım.

"İnternette buldum. Bu bir lamba. Işık üstündeki serpintilerden çıkıyor," diye mırıldandı, duvarlara sim koymaya devam ederken. "Kendini süslü falan hissediyorsan ışığın rengini de değiştirebiliyorsun."

"Bunun için çok düşünmüşsün," dedim etrafa bakarak. Pek çok şey plastikle kaplıydı ama kesinlikle pembeydi. Stitches dekorasyonla ilgilenmesi için ısrar etmişti. Zaten her şey yüzünden stresli olduğumu düşünerek, buna izin verdim.

"Church bunlardan herhangi birini yaptığını biliyor mu?" diye sordum. "Bugün yardım edeceğini söyledi."

"Beyaz aksanlı mobilyalar aldığımızı ve boya aldığımızı biliyor." Stitches elindeki parıltıyı duvara üfledi.

"Şifonyeri bir araya getirmeme ve televizyonu indirmeme yardım etti."

"Yani... hayır mı?"

Stitches bana sırtıttı ve duvarı simlerle kirletmeye devam etti.

"Hey, sipariş ettiğin halı burada-" Sin'in sözleri parlak pembe odaya adım attığında durdu. "Ne oluyor lan? Buraya tek boynuzlu bir at mı sıçtı?"

"Hayır, sadece Stitches." Kıs kıs güldüm.

Stitches bana parmağını gösterdi ve işine devam etti.

Sin halıyı yere bıraktı ve odanın ortasında bir dönüş yaptı. "Kahretsin, çok fazla pembe var."

"Evet, kek çocuğun hoşuna gideceğini düşündüm," dedi Stitches neşeyle. Bryce'tan hoşlanmadığını biliyordum ama kahretsin.

"Hey, Sin. Cady seni arıyor-" Church kapı aralığında durdu, yüzü solmuştu. "Ne oldu lan burada?"

"Resim yaptım." Stitches sırtıttı. "Harika değil mi?"

"Pembe lan bu," dedi Church, dudağını yukarı kaldırarak odaya bakarken. "Neden pembe lan bu?"

"Çünkü Bryce küçük tatlı bir pasta," dedi Stitches, daha fazla sim kaparak. "O

lanet olası sim mi?" Church talep etti.

"Ah, sanat ve zanaat dünyasının uçuğu. Evet. Evet, öyle. Evet, öyle." Stitches duvarlara daha fazla sim fırlattı.

Church gözlerini ovuşturduktan sonra tavana baktı, sanki daha yüce bir güç, şimdi yerde de bulunan görünürdeki sanat ve zanaat uçuklarında ona yardım edecekmiş gibi.

"Günah. Cady. Şimdi. Stitches. Bu tek boynuzlu at pisliğini temizle. Ashes... onu neden

durdurmadın?" "Daha yeni öğrendim," dedim. "Ona mavi almasını söyledim."

Church iç çekti ama odadan çıkarken bir şey söylemedi.

"İyi misin?" Sin etrafımda dolanıp yere odaklanırken ona sordum. "Evet,"

diye mırıldandı. "Sanırım."

Stitches neşeli bir melodiyi ıslıkla çalarken onu durdurmak için kolundan tuttum. "Konuşmak ister misin?"

"Yapamam," diye mırıldandı. "Gidip Cady'nin ne istediğine bakmam gerek."

Bir süre onu inceledim. Çok üzgün görünüyordu. Bundan nefret ediyordum. Dün gece odasında yine ağladığını duymuştum. İçeri girerdim ama yaşadığı duygulardan utanmasını istemedim ve Sin'i tanıdığım kadarıyla utanacaktı. Boşverdim ama gözlerini çevreleyen koyu halkaları görebiliyordum.

Uyumuyordu. Hâlâ geceleri evden çıkıyordu. Birbirleriyle pek konuşmasalar da son birkaç haftadır Cady ile çok zaman geçirmeye çalışıyordu. Akşam yemeğinden sonra onun odasına gitmiş ve birlikte takılmışlardı.

Stitches bana kaşlarını kaldırdı ve ben de ona titrekle bir gülümseme verdim.

Fazla kalmamıştı, bu da içimi rahatlatmıştı. Sin'le aralarında bir şey olduğunu düşündüğümünden değil. Sadece daha fazla drama istemiyordum. Bu saçmalığı aşmıştım.

"Bu gece konuşabiliriz," dedim. "Takılırız. Biraz oyun oynarız. Film izleriz. Sigara içeriz. Konuşuruz. Ne istersen, dostum."

Başını salladı. "TAMAM."

Ayrıntı vermedi, ben de zorlamadım. Gitmesine izin verdim ve başyapıtını bitirmiş olan Stitches'a döndüm.

"Bunun bok gibi görüldüğünün farkındasın, değil mi?"

diye sordum. "Evet." Bana sırtıttı. "O pislik için mükemmel."

Kıkırdadım ve plastik ve bantları sökmeye başladım. Dikişler de bana katılarak işin daha hızlı ilerlemesini sağladı. "Sirena'nın ne zaman döneceğini düşünüyorsun?" Stitches yatağı kabarık beyaz bir örtüyle kaplarken sordu.

penbe battaniyeler ve çarşaf. Stitches hiç istifini bozmamıştı. Yatağın üzerine doldurulmuş bir ayı bile atmıştı.

Yaptığı maskaralıklar karşısında başımı salladım. Burayı sekiz yaşındaki bir kızın yatak odası gibi gösteriyordu.

"Bilmiyorum. Kilise birkaç hafta dedi." Yatağa oturdum ve duvardaki ışıltılara baktım. "Yine de bekleyemem. Onu özlüyorum. Bu beni öldürüyor."

"Biliyorum." Yanıma oturdu. Odaya çok yabancı görünüyordu. Siyah gömlek. Siyah pantolon. Siyah dağınık saçlar. Dövmeli kollar, yüz, boyun, eller. Boynunda kravat gibi taktığı bir ilmik. Etrafı pembeyle çevrili bir korku hikayesine benziyordu.

"Zar zor uyuyorum. Ve geceleri Sin'in ağladığını duyuyorum. Berbat bir şey," diye devam etti.

"Dün gece onu duydum." İçimi çektim. "İçeri girip onunla konuşmak istedim ama vazgeçtim."

"Aynen."

İkimiz de bir an sessiz kaldık.

"Bu çocuk Sin'inse ne yapacağız?" Stitches sordu.

"Gerçekten bilmiyorum. Onun yanında durun. Bize ihtiyacı olacak."

"Sence Sirena o noktada siktir et diyecek mi?" Sesindeki kırılmalı midemi bulandırdı. "Yani, Bryce'ı istediğine karar verdi. Bryce onu alıp götürebilir ve ona normal bir hayat verebilir. O hıyarın yapabileceğini biliyorsun. O çok sağlıklı biri."

"O da bizim gibi bir katil," diye belirttim. "O kadar da saf değil, dostum." "Her neyse. Gördüğüm zaman inanırım."

Hiçbir şey söylemedim. Stitches'in ondan hoşlanmadığını biliyordum ama eninde sonunda onu kabulleneceğini de biliyordum. Bryce'ın kötü biri olduğunu düşünmüyordum ama onu gerçekten tanıımıyordum. Ondan ne kadar nefret etmek istesem de, Sirena'nın yanında yer almak için cehennemden geçtiği için ona saygı duymak zorundaydım. Bu da onun güçlü olduğu ve dayanabileceği anlamına geliyordu.

Bu önemliydi çünkü bu hayat cehennem olabilirdi.

"Onunla buraya geldiğinde sakın ol. Ne zaman olursa olsun."

"Bunu garanti edemem ama deneyeceğim. Melek için."

Ona baktım ve hüzünlü bir gülümseme verdim. "Çok şey değişti, değil mi?"

Başını salladı. "Bazen inanması çok zor oluyor. Bazen Sirena'nın gerçek olduğuna ve hepimizi sevdiğine inanamıyorum."

Bunun üzerine başımı salladım. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

"Sence onu arayabilir miyiz?" diye sordu, sesi yumuşaktı. "Mesafeden nefret ediyorum."

Telefonumu çıkarıp ekrana onun adını yazarak cevap verdim. Telefon uzun süre çaldı ama cevap gelmedi. İçimi çektim ve biraz hayal kırıklığına uğramış hissederek aramayı kapattım.

"Dipshit'in numarasını ara," diye mırıldandı Stitches.

Bryce'tan bahsettiğini biliyordum, ben de onu aradım. Görüntülü aramaya cevap vermeden önce telefonu dört kez çaldı.

"Hey," diye mırıldandı gözlerini ovuşturarak. Hâlâ yatakta olduğu ve tişört giymediği anlaşılıyordu.

Yanımda gerilmiş olan Stitches'a baktım.

"Hey, dostum. Sirena'ya ulaşmaya çalışıyoruz," dedim.

"Uh... bir saniye." Bir dakika boyunca karıştırdı, ekran karardı.

"Hey, Sirena? Sirena mı? Kusura bakma. Ashes telefonda seni arıyor." Yumuşakça güldü. "Uyandığında çok güzel oluyorsun."

Stitches parmağını ağzına sokarak öğürme hareketi yaptı.

"Sabahları güzel olduğunu biliyorsun," diye fısıldadım ona.

"O her zaman çok güzel, ama bunu ondan duymak hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı.

Bryce'ın telefonu kaydı ve Sirena ekrana geldi. Ona bakarken sertçe yutkundum. Sadece güzel değildi. Nefes kesiciydi.

Uzun siyah saçları dağınık bir haldeydi. Renkli gözleri uykuyla doluydu. "Günaydın cennet," dedim telefonda ona gülümseyerek.

Dudakları yukarı kıvrıldı, gözleri parlıyordu. Bana el salladı ve yataktan kalktı. Arka planda, hâlâ yatağın üzerinde duran Bryce'a bir göz attım.

Stitches yanımda homurdandı, onu da görmüştü.

"Ne giyiyorsun bebeğim?" Elinde telefonla yürürken sordum. Arkasından bir kapı kapandı ve içindeki küçük siyah geceliği bize göstermek için telefonu banyo aynasına çevirdi.

"Kahretsin, bu çok ateşli," dedi Stitches.

Kamerayı tekrar yüzüne çevirdi ve bize gülümsedi.

"Bunu Bryce için mi giydin?" Stitches vites değiştirerek sordu.

Bir an için ekrana göz kırptı, dudakları derin bir çatıklığa dönüştü.

"Benim için seksi şeyler giymiyorsun," diye devam etti Stitches, sesi incinmiş gibiydi. Susması için ona dirsek attım.

Sirena'nın videosu, geri çekilip bize tüm vücut çekimini vermeden önce bir an için sallandı. Geceliği kısaydı. Dekolte. Çok seksiydi.

Sonra askıların kollarından aşağı düşmesine izin verdi. Geceliğin vücudundan kaymasına izin verirken gözümü kırpmadan ekrana baktım. Ayaklarının dibinde yerde birikti ve üzerinde siyah dantelli külotundan başka bir şey kalmadı.

"Beni mastürbasyon yaparken izlemek istemiyorsan odadan çıkmalısın," diye homurdandı Stitches, aletini pantolonundan çıkarırken.

Bir an için ona göz kırptım.

"Onunla çok uzun zamandır birlikte olmadım. Bana eşyalarımı kaldırmamı söyleme. Böyle bir şey olmayacak." Aletini kavradı ve okşadı, gözleri elimdeki telefona sabitlenmişti. Ekrandaki Sirena'ya baktım ve çıplak göğüslerine masaj yapmadan önce dudaklarının utangaç bir gülümsemeye dönüşmesini izledim.

Siktir et.

Telefonu masanın üzerine yerleştirdikten sonra ben de aletimi çıkardım, böylece bize doğru açı yapacaktı. Kamerasına yaklaşırken gözleri parladı.

"Angel, o güzel amcığını benim için ovmanı istiyorum bebeğim. Bunu yapmak için orada olamam, bu yüzden iyi bir kız olman ve bunu benim için yapman gerekiyor," dedi Stitches, nefesi hızlıydı.

Beni her zaman çılgına çeviren bir hareketle alt dudağını ısırды.

"Kapı kilitli mi?" Kalın bir sesle sordum.

Başını sallamadan önce bakışları kapıya kaydı.

"Güzel," diye mırıldandım. "Yere uzan ve telefonu yakınına koy ki kendine dokunmanı izleyebilelim."

İstedigimi yapmadan önce bir an tereddüt etti. Bir an sonra, sırtı duvara dönük, beyaz fayans zeminde kıcının üzerine oturmuş, külotu yokken tam bir fotoğrafını çektik.

"Aç şu bacaklarını cennet," diye emrettim hoyratça. "Bizim için ne kadar ıslak olduğunu görmek istiyorum."

Söyleneni yaptı ve sikimi içine gömmek için yanıp tutuştuğum o erimiş sıcak merkezi ortaya çıkardı.
"Kahretsin, hatırladığım kadar mükemmel," dedi Stitches, elini sikinin üzerinde daha hızlı hareket ettirerek.
"Dokun

kendin, meleğim. Boşalmanı izlemek istiyorum."

Mükemmeldi çünkü parmaklarını hemen amına daldırdı ve onları içeri ve dışarı itti.

Dudakları aralandı ve gözlerini kapattı.

"Gözlerini aç," diye seslendim. "Bize ne yaptığını görmeni istiyorum." Göz kapakları açıldı ve güzel gözleri ortaya çıktı.

"Siktir, bebeğim. Klitorisini ovala." Stitches inledi.

Onun isteğini yerine getirirken izledim, parmakları klitorisinin üzerinde hızla hareket ediyordu. "Acele et bebeğim," dedim. "Bizimle gel. Siktir. Bizim için geldiğini görmek istiyorum."

Parmaklarını daha hızlı hareket ettirdi, serbest kalmaya yaklaştıkça göğsü kabarıyordu. Daha fazla dayanamadım.

Derin bir inilti çıkardım, boşalmam içimden bir gayzer gibi fışkırdı ve elime geldi. Sessiz bir çığlıkla boşaldı, başını geriye attı ve vücudu titriyordu. Boşalması ondan aktı, yeri ve kalçalarını ıslattı.

"Siktir, siktir, siktir," diye bağırdı Stitches, kendi üzerine boşalırken.

Herkes sessizliğe gömüldü. Koridorun karşısındaki banyoya gidip temizlenme fırsatını değerlendirdim ve odaya döndüğümde Stitches'ı gömleğini çıkarırken buldum.

"En sevdiğim gömleğimin her yerine boşaldı," diye mırıldandı başını sallayarak. "Lanet olsun."

Kalkıp banyoya giderken ona kıkırdadım. Telefonu aldım ve kız arkadaşına gülümsedim. Tekrar giyinmişti.

Bana baktı, yanakları kızarmıştı. Onun utangaç bakışını seviyordum,

Özellikle de bizim için o kadar pis davrandıktan sonra.

"Seni özledim," dedim ona gülümseyerek. "Bize ne zaman döneceksin?"

Gülümsemesi yüzünden kayıp gitti ve ben de bu tepki karşısında öfkelen dim.

"Hâlâ geliyorsun, değil mi?"

Gözleri benden başka her yere bakıyordu.

"Sirena," dedim. "Geri geliyorsun, değil mi?"

Sonunda kameraya baktı ve kucığına bakıp bir parça tüyle oynamadan önce başını salladı.

"Bebeğim, hey," diye mırıldandım. "Sin... daha iyi. Cady de öyle. Kilise onun için her şeyi ayarladı. Gelecek hafta, tamam mı? Bu akşam yemeğe gelmeye ne dersin? İstedğin her şeyi yaparım. Bir aile gibi hep birlikte yeriz. Kulağa hoş gelmiyor mu?"

Bu kez tereddüt etmeden başını salladı.

Rahat bir nefes aldım. "Tamam. Saat altıya ne dersin?"

Stitches odaya dönerken tekrar başını salladı.

Bize imza atarken ellerinin hareketini izledim. Şifreyi çözmeye çalışırken kaşlarını çatmışım. Son zamanlarda işaret dilini öğrenmek için kıcımı yırıyordum.

Biraz zaman aldı ama sonunda ne dediğini anladım. İçimden kahkahalar yükseldi.

"Ne dedi? Ne dedi o?" Stitches talep etti. "Bunu öğrenmekte zorlandığımı biliyorsun..."

"Bryce ile odanızı değiştirip değiştirmeyeceğinizi öğrenmek istedi çünkü odayı en sevdiğiniz renge boyadığını görmüş. Yeni şifonyerin için sana bir My Little Pony getirip getiremeyeceğini sordu."

Stitches ona sırtıttı. "Bugün çok küstahsın, ha meleğim? O seksi kıcını buraya getir de seni onun yatağında sikeyim."

Başını ona doğru sallayarak usulca kıkırdadı. İkisinin de gülümsediğini görmek hoşuma gidiyordu. Bu bana hayatımızdaki şeylerin o kadar da kötü olmadığını hissettiriyordu.

"Bryce ve Asylum'u getir," dedim. "Hepimiz için yemek yapacağım." Bana tekrar işaret etti.

"Tamam. Mirage. Bu iyi. Her iki kişiliği de seviyorum."

Tekrar imzaladı.

"Mirage balık sevmez... Anladım. Balık yok. Ben de balık sevmem," dedim.

"Ben de," dedi Stitches. "Tadı bir oltanın kış ucu gibi. Hayır, teşekkürler."

"Aslında hiçbirimizin balık yediğini sanmıyorum," dedim düşünerek. "Hayır. Asla balık yok."

Sırıttı ve ayağa kalktı. Banyo kapısı çalındı ve Mirage'ın sesi duyuldu. Boğuktu, bu yüzden ne dediğini anlayamadım ama önemli değildi. Bu gece için bir şeyler hazırlamamız ve herkese haber vermemiz gerekiyordu.

"Gitmene izin vereceğiz," dedim. "Akşam görüşür müyüz?" Bize gülümseyerek başını salladı.

"Sabırsızlanıyorum," dedi Stitches. "Ciddiyim. Seni özlüyoruz." "Biz de seni seviyoruz," diye ekledim.

Lensin üzerine bastırmadan önce parmaklarının ucunu öptü. Ardından telefon kesildi ve ona sarılmak için içim sızladı.

"Neredeyse geldik," diye mırıldandım Stitches'a.

"Lanet olası kabus yolculuğu." İçini çekti ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Başımı salladım. Haksız değildi.

"Gidip herkese söyleyelim." Kapıya doğru yürüdü. Bir dakika sürdü ama kalktım ve onu takip ettim. Bu gece buraya yeterince hızlı gelemezdi.

Belki de Bryce'ın yatağında onu beceren ben olurdum.

KİLİSE

Ashes'in mutfakta koşuşturmasını izledim, üzerinde papatyalar olan sarı önlüğü yerindeydi, elinde bıçak vardı. Bu beni gülümsetti. Sirena gittiğinden beri bu ev haftalardır ölü gibiydi.

Bu gece burada olacağı ve ilk kez bir aile birimi olarak oturacağımız gerçeği bile beni heyecanlandırdı ve ben hiçbir şey için heyecanlanmadım.

"Burada olacağını mı söyledi?" Cady içeri girip kanepeye otururken sordu. Dikkatimi mutfakta Stitches'la birlikte olan Ashes'ten Cady'ye çektim.

"Evet."

Cady'nin bacağı zıpladı. "Üzgün falan görünüyor muydu?"

"Neden üzülün ki?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Onu kızdıracak bir şey mi yaptın?"

Mavi gözlerini kocaman açarak başını salladı.

"Emin misin? Son birkaç haftadır kayıp bir köpek yavrusu gibi Sin'in peşinden gidiyorsun."

Başını salladı ve ellerine baktı. "Düşündüğün gibi değil; eğer benim düşündüğümü düşünüyorsan, sen bir aptalsın."

Sözleri karşısında gerildim. "Ne düşünüyor olabilirim ki?"

"Hamile olduğum için birlikte takıldığımızı ve bebeğin ondan olabileceğini."

Sonunda konuşmadan önce uzun süre ona baktım, kızgınlığım artıyordu. Ne zaman etrafımda olsa böyle oluyordu.

"Sin'i bundan daha iyi tanırım. O asla kız arkadaşına kazık atmaz. Her ne kadar ayrılmış olsa da Sirena'yı seviyor. Yani Sin'in seninle romantik bir faktörle boktan bir ilişki kuracağını düşündüğümü sanıyorsan, aptal olan sensin." Bir an durakladım. "Ancak senin hakkında bildiklerime dayanarak, kız kardeşini sevmesine rağmen bunu denersen şaşırmam."

Odak noktasını bana çevirdi, narin çenesinde bir kas titriyordu. "Siktir git

Dante," diye hırladı, ayağa kalkarken mavi gözleri parlıyordu.

Onun enerjisiyle eşleştim ve kendime geldim. Hızla yaklaştı, gözlerinde ateş vardı.

"Yumruğunla ne yapmak üzere olduğunu bir daha düşün," dedim alçak ve tehlikeli bir sesle. "Eğer bana vurmaya kalkarsan, hamile ol ya da olma, kıcını gelecek haftaya kadar sallarım."

Bana ters ters baktı. "Ben kız kardeşimi seviyorum. Onun sevdiği birini kendim için asla elimden almam. Sin ve ben... ikimiz de mücadele ediyoruz. Birlikte mücadele etmek güzel."

"O zaman durun, çünkü Sin tam bir karmaşa. Onunla ne kadar mücadele ederseniz, kendinizi o kadar derine gömersiniz. O iyi bir adam. Biri için her şeyi yapar, özellikle de onun çocuğuna hamile olduğunu düşünse. Bunu bilmiyorsun ama eski sevgilisi onu mahvetti. Sorunları var. Yalnız olmanın ne anlama geldiğinden korktuğun için onun olası mutluluğunu mahvetme."

"Ondan başka kimsem yok-"

Elimi uzatıp yüzünü kavradım ve salladım. "O cümleyi

bitirme. Bu çok uzak, Claws."

Bana ters ters baktı.

"Tekrar ifade et. *Benden başka* kimsen yok. Şu andan itibaren, ağlamak için bir omuza ihtiyacın olursa beni görmeye gel, Sinclair'i değil. Ailemi mahvedecek bir şeye ihtiyacım yok, anladın mı?"

"Ama ya onun bebeğiye-"

"*Ben*. Sadece ben. Eğer seni becerirken yakalarsam, seni tuvaletimde boğarım. Anladın mı?" Yüzünü bir kez daha salladım.

Başını salladı ve ben de onu serbest bıraktım.

"Rina'ya karşı da böyle misin?" diye sordu usulca. "Ona da kötü davranıyor musun?" Gözlerimi ona diktim.

"Ona ihtiyacı olanı veriyorum. Eğer bu sert sözler, emirler ve boğazına sarılan elimse, aldığı şey budur. Ve buna katlanıyor çünkü bu dünyada onu benden daha çok sevecek lanet olası bir insan yok. Bunu biliyor. Bunu kabul ediyor. Bu lanet gerçeğin içinde yüzüyor. Onunla ne yaptığımı bir daha *asla* sorgulama. Sirena güçlüdür. Senin asla yüzleşmek zorunda kalmayacağın kabuslara nasıl dayanacağını biliyor. O yüzden kapa çeneni ve sana söyleneni yap."

O sırada Sin odaya girdi. Bana ve Cady'ye odaklandı ve belli belirsiz ondan bana doğru baktı. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Şimdi olmaz, değil mi Claws?" Ona kaşlarını kaldırdım.

Nefes verdi ve yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Hayır. Her şey yolunda." Başka bir şey söylemedi. Ashes ve Stitches'e yardım etmek için mutfağa gitti.

Sin'e sert bir bakış attım. "Benimle gel."

Beni üst kattaki yatak odama kadar takip etti. Yatağımın kenarına otururken kapıyı arkamızdan kapattım. Ben de bilgisayarımın sandalyesini kaptım ve oturdum.

"Sirena birkaç saat içinde Mirage ve Shadow ile birlikte burada olacak,"

dedim. "Biliyorum." Kucağındaki ellerine baktı.

"Onunla konuşmanı istiyorum. Ona üzgün olduğunu söyle. Bu eve geri döndüğünde, her şeyin her zaman olduğu gibi olmasını istiyorum."

"Ben hazır değilim, dostum." Bana baktı, gri gözleri dalgalanıyordu. "Olmamı istediğini biliyorum ama değilim. Kafamda bir sürü şeyle ve suçluluk duygusuyla uğraşıyorum. Onu da buna sürüklemek istemiyorum."

Konuşmadan önce bir süre sessiz kaldım.

"Cady mi? Orada bir şeyler mi oluyor?" Eğer v a r s a ikisini de öldürürdüm. Hiç şüphesiz, adamın boğazını keser ve kadının da bağırsaklarını deşmeden önce onu adamın kanyıyla sikerdim.

"Hayır," dedi sertçe, dikkatini bana çevirerek. "Kesinlikle olmaz. Asla... lanet olsun, Dante, beni hiç mi tanıyorsun?"

İçimi çektim. "Seninle takılıyordun. Yatak odana giriyor-"

"Oraya ağlamak için gidiyor," diye tersledi. "Sirena'yı güvende tutmam için bana yalvarmaya. Onu sevmeye devam etmem için. İşlerin yürümesi için. Orada uçucu bir şey yapmıyor. Benimle kendi bokum hakkında konuşmaya çalışıyor. Baktan bir ortak travmamız var. Stitches, Sirena ve Asylum gibi. Sanırım onlarda böyle bir şey var. Ama farklı. Onu bu şekilde önemsemiyorum. Yani, bebek benden olursa, onun ve çocuğun yanında olurum ama onu tekrar becermekle ilgilenmiyorum. Arkadaşıktan öte bir ilişkiyle ilgilenmiyorum. Ve bu bile riskli çünkü bazen beni çok sinirlendiriyor."

Cevabımı kabul ederek başımı salladım.

"Sirena'yı asla böyle incitmezdim," diye fısıldadı. "Asla."

"Ondan ayrılarak zaten onu incittin," dedim.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Benim de canımı yaktı. Sadece henüz o kafa yapısında değilim."

"Ya hiç olmazsan? O zaman ne olacak? Gidip Shadow'la mı yaşayacak ve biz onu lanet olası hafta sonlarında mı göreceğiz?"

"Hayır." Gözlerini ovuşturdu ve içini çekti. "Hayır. Oraya gideceğim. Sadece zamana ihtiyacım var."

"Zamanın vardı. Kendini topla, Sinclair." Ona ters ters baktım. "O l a c a k olan bu. Sirena bu gece burada olacak. Eğer isterse seni becermesine izin vereceksin-"

"Church, dostum-"

"Kapa çeneni ve beni dinle. Onu becereceksin ya da öyle çılgınca bir şey yapacaksın ki seni geri alacak. Onu gülümseteceksin. Gel. Ve o zamana kadar almazsa, seni geri alması için ona yalvaracaksın. Eğer bunları yapmazsan, kıcımlı Mirage'ın kurtlarına götürür ve seni onlara kendim yediririm. Oyun oynamıyorum. Ailemizi geri istiyorum. Bunun için seni öldürmem gerekirse, öldürürüm. A n l a d ı n m ı?"

Ayağa kalkıp kapıya gitmeden önce bir süre bana baktı. "Sinclair."

Kapıda durdu ve başını eğdi, sırtı bana dönüktü. "Ben yaparım." "Güzel."

"Ama bana hayır derse, onu zorlamayacağım." Cevabımı beklemedi. Kapıyı çekip açtı ve gitti.

İçimi çektim ve gözlerimi ovuşturdum.

Bu bokun bitmesini bekleyemezdim. Hayaletimi tanıyordum. Onun için bacaklarını açacaktı. Eğer o yapmazsa, ben onun için açardım.

Ölüm dans etmeye karar vermedikçe bizimle dışarı çıkmak yoktu. Kurallar böyleydi.

Ve gerçekten kimseyi öldürmek zorunda kalmak istemedim.

masanın karşısından Sirena'ya baktım. Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel görünüyordu. Uzun siyah dalgaları fırtına gibi etrafına yayılıyordu. Sütyeni görünen file bir bluz ve parmaklarımı ısırarak istememe neden olan düşük askılı deri bir pantolon giymişti. Mirage ve Shadow onun iki yanında oturuyordu. Onların arasında küçücük görünüyordu ama tabağına yemek koyduklarını ve onunla konuşmaya çalıştıklarını görünce zaten ne kadar büyük bir aile olduğumuzu fark ettim.

Ve ne kadar çok şey kaçırdığımı.

"Maskeni çıkar," dedi Stitches, patates püresini ağzına tıktırırken. "Üzerini kirleteceksin."

Mirage, "Aksine," dedi.

Stitches gözlerini devirdi. "Seth, dostum, hadi ama. Sen olduğunu biliyoruz."

"Ben sadece maskemi seviyorum," dedi. "Bu benim kim olduğum. Tıpkı ilmiğinin seni sen yaptığı gibi.

Sana masada çıkar demiyorum, değil mi?"

Stitches gözlerini devirdi. "Touchè, dick,"

Mirage kıkırdadı ve buharda pişmiş sebzelerden aldı, her şeyden çok havuç aldığından emin oldu.

"Rinny, biraz patates ister misin?" diye sordu.

Bir an için ona baktı ve onu hafifçe güldürdü.

"Hatırlıyorum," diye mırıldandı gülümseyerek. "Patates püresi burunlar ve aptal şarkılar. Ve yaban mersinleri."

Gözleri parladı. Church'e baktığımda kaşlarını çatıldığını gördüm. Asylum/Mirage'ı artık salon numaralarını bilecek kadar iyi tanıyordum. Zihin okuyucu olmadığını söylemişti ama lanet olsun, öyle görünüyordu.

"Yaban mersini de neyin nesi?" Ashes yanımdan sordu.

"Oh, bu şey. Biz çocukken, Rinny yoğurduna ve dondurmasına yaban mersini katarak yemeyi severdi. Bir gün annesine patates püresine yaban mersini koymasına için yalvardı. İşte o zaman onun da benim gibi deli olduğunu anladım." Onunla omuz omuza çarpışınca gülümsemesi daha da genişledi.

"Nasıldı?" Gölge sordu.

"Korkunçtu." Mirage güldü.

"Kustu," dedi Cady yüzünü buruşturarak. "O gecenin ilerleyen saatlerinde. Kendini iyi hissetmediğini söylemek için odama geldi. Ve üzerime kustu."

Sirena kaşlarını çatan Cady'ye hızlıca işaret etti.

"Özür dilerim. Öğrenmeye çalışıyorum..." Cady söyledi.

"Bunu yaptığı için üzgün olduğunu söyledi," diye ekledi Shadow. "Kelimelerin yaban mersini kadar hızlı olmadığını söyledi."

Cady gülümsedi ve başını salladı. "Sorun değil. Uzun zaman önceydi. Seni affediyorum."

Sirena rahatladı ve Mirage uzanıp onun elini sıktı. Elini bırakmadı. Gözleri benimkilere takıldı.

Son zamanlarda ne gördüğünü merak ederek ona baktım. Bir şeyler bilmemesine imkân yoktu.

Başını sağa doğru eğdi. Nefesimi tutarak sözlerini bekledim.

"Acımız derin savaşta kanadık. Ama bazı gerçekleri canavarlar güvenle saklar. Bu yüzden el ele bir anlaşma yaptık. Onların derisini giymek ve hissetmeyi öğrenmek için."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Stitches Mirage'a kaşlarını çatı.

"Bunun anlamı, Malachi, bazen üstesinden gelmek için değişmemiz gerektiğidir. Uğruna savaştığımız şeyi korumak için, sonunda kazanabileceğimiz bir yere gelene kadar dayanmalıyız. Bazen tıpkı savaştığımız canavarlar gibi olmamız gerekir." Mirage yemeğini yemeye devam etti.

Sirena'nın tabağına baktığını görmek için ona doğru baktım. Gölge uzandı ve onun elini tuttu. Mirage hâlâ onun diğer elini tutuyordu.

O haklıydı.

Bu noktaya gelmek için hepimiz değiştik. Hepimiz diğer canavarlarla savaşmak zorunda kalan canavarlardık. Sadece aylar önce, tüm bu sahne yaşanmazdı ama yine de hepimiz buradaydık.

Church, Sirena'ya yumuşak bir sesle, "Ye," diye emretti.

Sirena kendisine söyleneni yaptı. Çatalını eline aldı ve imzalamadan önce yavaşça birkaç lokma yedi.

Kelimelere gülümsedim. Ben de işaret dilini öğrenmeye çalışıyordum. Son zamanlarda bunu yapmak için çok zaman harcadım. Onun ve Gölge'nin görüldüğü kadar ileri seviyede değildim ama en azından diğerlerinden daha iyi bir şeyler seçebiliyordum, Church hızlı öğreniyor gibi görünse de öyle görünüyordu.

"Ne?" Ashes sordu. "Tekrar yapabilir misin?"

Ona tekrar işaret etti.

"Kahretsin, cennet, deniyorum...."

"Yaptığın şeyi sevdiğini söyledi. Çok güzelmiş," dedim usulca. "Ve ona patates yapmayı öğretmeni istiyor çünkü patatesleri çok seviyor."

Renkli gözlerini bana dikti. Bana bakarken yüzünde hiçbir duygu yoktu. Sertçe yutkundum ve yemeğe geri döndüm.

"Oh. Evet, bebeğim. Bunu yapabilirim. Bunu yapmayı çok isterim," dedi Ashes parlak bir sesle.

Tepkisini görmedim ama iyi bir tepki olmalı çünkü Ashes yemeğe geri dönmeden önce güldü.

Yemeğin geri kalanı ben, Sirena ve Gölge hariç herkes arasında küçük sohbetlerle geçti. Sessizdi. Onu tanıdığımdan beri hep böyleydi, ama sanırım onun yaptığı işi yapıyorsanız ve onun sahip olduğu isme sahipseniz, etrafta koşuşturup sürekli konuşmazsınız.

Sirena ayağa kalktı ve Ashes'in masayı toplamasına yardım etti. Fırsat buldukça ona küçük bakışlar atıyordum. Kanepeye oturduğumuzda Shadow bana usulca, "Onunla konuşmalısın," dedi.

Hiçbir şey söylemedim, yere bakmayı tercih ettim.

"Günah," diye seslendi Church. "Beş dakika. Benim

odamda." Beni buna zorlayacağını bildiğim için iç

çektim.

Sirena Ashes'le birlikte oturma odasına geldi ve Cady'nin yanına oturmak istedi ama Church ayağa kalkıp onun elini tuttu.

Onu odadan çıkarırken tek söylediği "Gel," oldu. "Tam bir

pislik," diye mırıldandı Cady.

"Öyle ama istediğini bu şekilde elde ediyor," dedi Stitches. Gölge'ye doğru baktı. "Yani Bryce Andrews."

"Malachi Wolfe," diye yanıtladı Gölge, ona yorgun gözlerle bakarak. "Bugün dövmüşmek

istemiyorum." "Öyle olduğumuzu söylemedim," diye cevap verdi Stitches. "Bana

kendinden bahset."

Gölge iç çekti. "Dostum, hadi ama. Beni biliyorsun..."

Onları duymazdan geldim ve merdivenlere baktım. Eğer yukarı çıkmazsam, Church muhtemelen Cady'yi odasına gönderecek ve sonra da Sirena'yı herkesin önünde becermemi isteyecekti. Bunu istemezdim.

Odadan sessizce çıktım ve yol boyunca Mirage'la göz göze geldim. Lanet tavşan maskesi yüzünden yüz ifadesini anlayamıyordum ama tahmin etmem gerekirse, bu cesaret verici olurdu.

Üst kata, Church'ün odasına çıktım ve kapıyı usulca çaldım.

"İçeri gel," diye seslendi Church.

Odaya girdiğimde Sirena'nın Church'le birlikte pencerenin önünde durduğunu, Church'ün kollarını Sirena'ya doladığını ve Sirena'nın sırtını Church'ün göğsüne yaslayarak ormana baktığını gördüm.

Onu bıraktı ve bana döndü. Onun yerine geçmem için başını salladı.

Hay sikeyim. Ona tekrar dokunduğumda içim burkuldu. Kötü anlamda değil. Çaresiz bir şekilde. Onu bu dünyadaki her şeyden daha çok istiyordum.

Yine de reddedilmekten korkuyordum. Yemek boyunca bana iki kez bile bakmamıştı.

Church'ün gözleri parladı, öfkesi su yüzüne çıktı.

Bir sahne istemedim. Sadece bunu yapmak için kafamda doğru yerde olmak istiyordum. Kilise bana daha fazla zaman tanımadı, ben de arkasından yaklaştım. Ben içeri girdiğimde arkasını bile dönmemişti.

Odaya.

Sahip olduğum her şeyi ilerlemeye zorlayarak arkasına geçtim ve onu dikkatlice kollarıma aldım.

Bana karşı hemen gevşedi. Yine Kilise olduğumu düşündüğünü sanmışım ama o kadar alçak sesle konuşuyordu ki, sadece benim kulaklarım içindi.

"Günahkâr," diye fısıldadı.

"Siren," diye cevap verdim, sesim titriyordu.

Ben onu arkadan tutarken ellerini benimkilerin üzerine koydu. Başını göğsüme yasladı.

Onunla birlikte sessizce pencereden dışarı baktım. Döşeme tahtaları gıcırdadı ve kapı usulca kapanmadan önce açıldı.

Gözlerimi kapattım ve sirenimin kokusunu içime çektim. Bugün, elma ve lavanta karışımı bir kokuydu.

"Her şeyi berbat ettim," diye fısıldadım ona, boğazım düğümlenmişti. Bunu yapmak zorundaydım. Kafamın içini sikeyim. Ona sahip olmamak beni yavaş yavaş öldürüyordu ve bu en kötü ölüm türüydü.

Kollarımda döndü ve bana baktı. O uzanıp gözyaşlarımı silene kadar ağladığımı fark etmemiştim bile.

"Bana geri dön," dedim boğuk bir sesle. "Gitmeni istemiyorum. Ayrılmak istemedim. Kafam... çok karışık, siren. Öyle olmasını istemiyorum ama öyle. Tüm bu karmaşa içinde bildiğim tek şey, seni bu dünyadaki her şeyden çok sevdiğim. Bütün bu saçmalıklarda berbatım. Buradaki kardeşlerim dışında sahip olduğum tek gerçek şey sensin. Her şeyi berbat etmiş olabileceğimi ve Cady'nin hamile olduğunu bilmek beni korkutuyor..." Kelimeleri çıkaramadım.

Bu iyiydi çünkü artık onlara ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. Parmaklarını dudaklarıma değdirdi ve gözlerini kırıştırarak bana baktı.

Beni geri alması konusunda bana cevap vermemiştir.

"Siren?" Yavaşça cüret ettim. "Bana geri dönecek misin?"

Tek kelime etmedi. O sadece beni incelerken kalbim göğsümde rahatsız edici bir şekilde atıyordu. Sonunda elini uzattı ve vücudum ona görünene kadar yavaşça gömleğimin düğmelerini açmaya başladı.

Tüm yaralarımı bakarken nefesimi tuttum. İsmi vücuduma defalarca kazınmıştı. Çürükler. Çirkin yırtıklar.

"Senin için," diye fısıldadım. "Dünya senin olduğumu bilsin diye."

Dudaklarını ayırdı, parmakları her kelimenin üzerinde hafifçe gezindi. Her harf etimin derinliklerine işledi. Bana dokunduğunda nefesim titredi. Çok uzun zaman olmuştu.

Geri çekildi. Ona doğru uzandım ama etrafımdan dolaştı. Cevabımı **a l a m a d ı ğ ı m** için yıkılmış bir halde dönüp Church'ün yatağının başucundaki masaya gidişini izledim. Odayı terk etmişti. Çıkacağını düşünmemiştim. O izlerken beni onu becermeye zorlayacağını ve böylece işlerin istediği gibi gitmesini sağlayacağını düşündüm.

Çekmecesinden bir bıçak aldı ve yatağın üzerine koydu. Çırılçıplak soyunmadan önce file üstünü çıkarmasını şaşkınlıkla izledim.

"Ne yapıyorsun?" Sertçe yutkunarak bir adım öne çıktım. Muhteşemdi. Ona bakarken bile sikim kalkmıştı.

Cevap gelmeyince ona doğru yürüdüm ve diz çöktüm.

"Sirena?"

Elini uzattı ve bıçağı bana vermeden önce göğsümdeki yara izinden ismini çıkardı. Yatağa geri döndü ve düz bir şekilde uzandı.

Kendimi kestiğim gibi onu da kesmemi istedi.

Kusacakmışım gibi hissettim. Yapmak istediğim son şey onu daha fazla incitmekti ve kesinlikle onun mükemmel, kremi tenini bozmak değildi.

"Sirena... hayır," dedim, sesim titriyordu.

Bana doğru uzandı ve ben de onun yanındaki yatağa süründüm. Bıçağı tutan elimi dikkatlice tuttu ve bıçağın düz tarafını derisine bastırdı.

"Adımı. Onu istiyorum," dedi gırtlaktan gelen bir fısıltıyla. "Sana ait olmak istiyorum. Beni işaretle ki dünya bilsin."

"Kahretsin, bebeğim," diye mırıldandım. "Bunu sana yapamam."

Hiç tereddüt etmedi. Elimi yönlendirdi ve sivri ucu tenine bastırmama yardım etti. "Lütfen," diye devam etti. "Beni kendinin yap."

Ona baktım, duygularımı kontrol etmeye çalışırken alt dudağım titriyordu. Tüm bu olanlarla ilgili hastalıklı, berbat şey, dünyanın onun benim olduğunu bilmesini istememdi. Adımı etinin derinliklerine kazımak istiyordum, böylece ona bakacak kadar cesur olan herkes beni onun ruhuna kazınmış olarak görecekti.

Hastaydım.

Hasta.

Hasta.

Siktiğimin hastası.

Bryce'ın bana gönderdiği görüntüler aklımdan geçti. Baş bacaklarının arasında. Elleri onun vücudundaydı. Kendisi için boşalmasını sağlarken yüzünün coşkuyula nasıl kıvrıldığı. Onun benim olduğunu görmesini istiyordum. Neden bilmiyorum ama kendimi önemli hissediyordum. Ve sadece onun için değil. Çocukların da bunu bilmesini istedim, bu sondu. Hiçbir yere gitmeyeceğimi. Onun da gitmeyeceğini.

Ama elini bıraktığında, bıçağı derisine sapladım. Kanı damlarken bir çığlık attı.

Dışarı.

İçimin derinliklerinde bir şey ortaya

çıktı. İstesem de duramazdım.

Parmakları battaniyenin içinde kıvrıldı. Göğsü kabardı. Nefes alış veriş hızlıydı ve vücudu titriyordu. derisini daha derinden keserek kalça kemiğinin hemen üzerindeki mükemmel S harfini oydu.

O usulca hıçkırığında bile durmadım.

I, N, F, U ve L'ye geçtim.

Her harf karmaşık ve mükemmeldi. Biri bakmaya cesaret ederse kime ait olduğu açıkça anlaşılabilirdi.

Teni solgundu ve acıdan terlediği için nemliydi, ama bana bakarken onu daha önce hiç bu kadar güzel görmemiştım, güzel gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu ve vücudundaki yaradan ona verdiğim kan damlıyordu.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Church odaya girdi.

Yatağın ucunda durduğunda gerildim, gözleri kızımıza ne yaptığımı bakmadan önce elimdeki bıçağı odaklanmıştı.

Beni öldüreceğini sandım. Onu işaretlediğim için beni bıçakla doğrayacağını.

Sözünü sakınmadan yatağı süründü ve hâlâ serbestçe kanayan yarayı inceledi.

"Bu dünyada her şeyden çok neyi seviyorum biliyor musun?" Sonunda alçak ve tehlikeli bir sesle sordu.

"Ne?" Gözlerinin karardığını ve yarasına doğru eğildiğini izleyerek cevap verdim.

"Bağlılık."

Ve sonra ağzını kanlı pislige bastırdı ve emdi. Kadın haykırdı, vücudu acıdan kasıldı ama adam parmaklarını bacaklarının arasına soktu ve ondan beslenirken parmaklarıyla onu becerdi.

Church'ün kanın ya da insanların tadına bakma konusunda acemi olmadığını biliyordum ama onu tamamen delirmiş ve ağzının suyunu akıtırken görmek içimdeki duyguları daha da yoğunlaştırdı.

Ne hissettiğimi anlamam biraz zaman aldı. Ama

anladığımda, keskin bir nefes aldım.

Tatmin. Yanan, sızlayan arzu. Aşk.

O kadar çok sevgi ve bağlılık var ki, eğer bir çizgi film karakteri olsaydım, kafamın tepesinde küçük kalpler u ç u ş u r d u .

Church onu yemeye devam ederken bıçağı komodinin üzerine koydum, parmakları sırsıklam amının derinliklerine gömülmüştü ve kollarını aşağıda tutuyordu.

Çırpınıyor, ağlıyordu ama buna ihtiyacım vardı. Bunu onunla birlikte

hissetmeye ihtiyacım vardı. Tamamen ve tamamen becerdin. İşte bu buydu.

Onu ömür boyu iz bırakacak şekilde

işaretlemiştim. Bu sadece sikimi daha

da sertleştirdi.

Dudaklarımı onunkilere bastırdım. Kavga hemen onu terk etti ve beni geri öptü, göğsü hala içinde bulunduğu acıdan dolayı kabarıyordu.

Başka bir dünyada, bu lanet cehenneme paralel bir dünyada, yaraları için dikiş atılıyor olurdu ve ben de Church ile birlikte götürülürdüm.

Ama burası o dünya değildi.

Bu bizim dünyamızdı.

Boşaldı, vücudu benim öpücüğümün ve Church'ün saldırısının altında titriyordu. İnemelerini yuttum, onları kendimin bir parçası haline getirdim.

Church sonunda g e r i çekildi. Onu öpmeyi bıraktım ve bir süre gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne baktıktan sonra vücudunda aşağı doğru ilerledim ve yarasına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Benim," diye fısıldadım, kanı dudaklarımdaydı.

"Senin," diye cevap verdi, sesi hâlâ titriyordu.

Yumuşak bir şekilde inlemeden önce kanının dilimi kaplamasına izin vererek pisliği yaladım. "Tadı mükemmel bir cehennem gibi," diye mırıldandı Church.

O haklıydı. Gerçekten haklıydı.

Ama ikimiz de onun bizi şeytanlarla beslemek için gönderilmiş küçük bir cennet parçası olduğunu biliyorduk.

Church yataktan kalktı ve banyoya gitti. Kanını nazikçe yalamaya devam ettim, yumuşak zevk iniltileriyle yuttum.

Parmaklarını saçlarıma doladı ve bana izin verdi, vücudu hala acıdan titriyordu.

Church yarasını temizlemek için bir şeylerle döndü ve ben de sonunda uzaklaşıp ağzımı sildim.

Onun güzel etini parçaladığım vahşeti temizlemek ve giydirmek için işe koyuldu.

Elini tuttum ve o çalışırken parmak eklemlerini öptüm.

Church yaraya pansuman yapmayı bitirirken, "Seni seviyorum, siren," diye fısıldadı. Göz kapakları dalgalandı, yüzünde memnun bir ifade vardı.

"Gerçekten benim misin?" diye sordum.

"Her zaman," diye cevap verdi bana tatlı, yorgun bir gülümsemeyle. Eğildim ve onu tekrar öptüm.

Tüm şüphelerim ya da endişelerim silinmişti.

Beni böyle mükemmel bir melek kutsadığı için Tanrı'ya şükrederek sessiz bir dua gönderdim ve şeytana beni daha güçlü kılmasını fısıldadım çünkü artık kanla mühürlediğimize göre, ona bakan her orospu çocuğunu gerçekten öldürebilirdim.

Bir şey bana ait olduğunda, onunla ilgilenirdim. Ve

Sirena Lawrence benimdi.

SIRENA

Ben çok acı çekiyordum. Church bir cigara çıkardı ve bana vermeden önce yaktı. Derin derin içime çektim, kafanın ruhuma işlemesine izin verdim. Kafayı bulan biri değildim ama bir şeye ihtiyacım vardı çünkü kalça kemiğimin üzerindeki yakıcı ağrı midemi bulandırıyor.

Ama Günahkâr'ımın yüzündeki ifade, çektiğim acının her zerresine değdiğini anlamamı sağladı. Bana dünyadaki en inanılmaz ve değerli şeymişim gibi baktı. Adam'dan ve anıt mezardaki kâbustan öncekinden bile daha değerliydim.

"Biraz daha," diye ısrar etti Church dumanı
üflerken. Bir nefes daha çektim, bulanıklık beni
sardı.

Sin giyinmeme yardım etti. Orada giydiklerimin yerine Church'ün eşofman altını bacaklarıma geçirdi ve ardından Church'ün kapüşonlu tişörtünü üzerime geçirdi.

"Mükemmel," diye mırıldandı Sin, beni içine çekerek.

Church ona vermeden önce esrardan bir nefes çekti. Sin kendi payına düşeni içti ve önümde diz çökerken bir duman bulutu üfledi.

Kapüşonumu düzeltilti ve saçımı kabarttı. "İşte oldu.

Daha da mükemmel oldu."

"Her ne kadar onu becermeni izlemek istesem de, aşağı inmemiz gerekiyor. Stitches ve Shadow daha önce birbirlerine biraz fazla sesleniyorlardı ve başka bir kırık lambaya ihtiyacım yok." Church onu takip etmemiz için başıyla işaret etti.

Sin kalkmama yardım etti ve elimi tuttu. Kapıya varmadan önce beni durdurdu.

"Her şey için özür dilerim. Zavallı kıcımlı geri aldığın için teşekkür ederim. Hayatımın geri kalanını sana taparak geçireceğim. Yemin ederim yapacağım. Ben sadece... Bu zor bir yol olacak. Cady ve bebekle birlikte." Sesi titredi. "Eğer bununla uğraşmak istemiyorsan, anlarım-"

"Şşş." Parmağımı dudaklarına bastırdım. "Seni
seviyorum." "Ben de seni seviyorum," diye
mırıldandı.

"Ve seni her zaman seveceğim. Sonsuza kadar,

Günahkar." "Söz mü?" Yüzünü endişe kapladı.

Onu nazıkçe öptüm ve geri çekilirken yüzünü okşadım. "Söz
veriyorum."

"Lanet olsun, nasıl bu kadar şanslı olabildim?" Sarılmak için beni kendine çekti. Ona karşı inledim, keşiğim ağrıyordu. "Kahretsin, bebeğim. Özür dilerim," dedi ve beni bıraktı. "Kahretsin. Unutmuşum. Kafam bok gibi."

Ben de öyleydim. Biraz kestirebilirim. Başımı sallayarak iyi olduğumu belli ettim. "Gel

hadi." Elimi tuttu. "Aşağıda kimsenin kavga etmesini istemeyiz."

Elim onun elinde, koridorda yürüdük. "Sen ve

Bryce nasılsınız?"

Ona gülümsedim ve iyi olduğumuzu gösterdim.

"Onu seçtiğin için üzgün değilim. Bence o iyi bir adam ve kalbi doğru yerde. Sadece zamanınızı bölmek zorunda kalacağınız için sizi eskisi kadar göremeyeceğimden endişeleniyorum."

Elini sıktım ve onu dururdum. Başka bir şey söylemesini beklemedim. Parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm. O da beni öptü, dudaklarıma karşı hafifçe inledi.

"Sana inanıyorum," diye fısıldadı dudaklarıma.

Ona sersemlemiş bir gülümseme verdim, vücudum havada süzülüyormuş gibi hissediyordum. Cady bize yaklaştı. Merdivenlerden çıktığını bile duymamıştım.

"Hey," dedi boğazını temizleyerek.

"Sorum nedir?" Sin dikkatini ona yönelterek sordu. Ona baktım,
içimi bir endişe kaplamıştı.

Yine de bize gülümsedi, bu da beni rahatlatı.

"Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler dilemek istedim." Doğruca yanıma geldi ve bana sarıldı. "Seni seviyorum, Rina."

O uzaklaşırken hemen imzaladım ve ona iyi olup olmadığını sordum. Kaşlarını çattı ve Sin'e baktı.

Sin usulca, "İyi olup olmadığını bilmek istiyor," dedi.

"Oh. Öyleyim. Sadece yorgunum. Ayrıca, tüm adamların burada. Tuhaf bir yedinci tekerlek olmak istemiyorum. Bence birlikte takılmak hepiniz için iyi olur."

Ona tekrar sarıldım, bu sefer beni çok sıkı sıkıyken inledim.

"Onun nesi var?" Cady beni serbest bırakarak sordu. "Ve neden kıyafetleri değişmiş? Church ona ne yaptı?"

Hemen koruyucu moda geçti.

"Hiçbir şey yapmadım. Ben yaptım. Daha rahat kıyafetlere ihtiyacı vardı," diye yanıtladı Sin.

"Sen mi?" Cady bana bakmadan önce ona kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten iyi misin?"

E n d i ş e l e n i y o r u m - "Ellerini ellerimin arasına aldım ve sıkıttım. "Ben iyiyim."

Nefes verdi ve başını salladı. "Tamam, ama eğer değilsen..."

"Öyle," dedi Sin. "Söz veriyorum öyle."

Bu Cady için yeterince iyi görünüyordu, bize iyi geceler diledi ve odama gitti, kapı arkasından kapandı.

"Seni çok seviyor," dedi Sin merdivenlere doğru giderken. Sanki düşeceğimi düşünmüş gibi yol boyunca elini üzerimden çekmedi. Ve belki de düşebilirdim. İçtiğim uyuşturucunun etkisiyle başım kesinlikle dönüyordu.

Ben de kız kardeşimi seviyordum ve onun için sadece en iyisini istiyordum. Bunu sağlamak için ne gerekiyorsa yapardım.

Oturma odasına girdik ve tüm konuşmalar sona erdi. Herkes bakakaldı.

"Hey," diye seslendi Ashes sonunda, sessizliği bozarak. Gözleri Sin'in belime doladığı koluna kaydı ve yakışıklı yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Hey," diye cevap verdi Sin, beni odanın derinliklerine doğru götürürken.

"Kıyafetleri nerede?" Kanepenin L'sinde Sin'in yanına otururken Shadow kaşlarını çatarak sordu.

"Seni ilgilendirmez," diye tersledi Stitches onu.

"Bu beni ilgilendirir," diye karşılık verdi Gölge. "O artık benim de kızım. Acı çekiyormuş gibi yürüyor. Neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Church'un aleti. Sert sikiyor." Stitches, Shadow'la alay etti.

"Onun nasıl sikiştiğini çok iyi biliyorum." Gölge öne doğru oturdu. "Onu becerirken ben de yanımdaydım."

Stitches ayağa kalktı. Hızla Shadow'un yanına gittim ve kucağına oturarak dikkatini Stitches'tan uzaklaştırdım.

Hemen bana odaklandı.

"Hey, cupcake. Neyin var? Endişeliyim. Yaralı görünüyorsun. Kıyafetlerin nerede?"

Ona hemen iyi olduğumu söyledim. Sin'le konuştuğumu ve artık her şeyin yolunda olduğunu söyledim.

Giysilerin rahatlık için olduğunu.

Başını salladı. "Tamam. Endişeleniyorum."

Eğildim ve onu nazikçe öptüm. Herkes buna ilk kez tanık olacaktı.

Tereddütlüydü ama onu suçlamadım. Ben de suçluyordum. Stitches'in onun etrafındaki tavrına bakılırsa, hiçbir şeyi kıskırtmak istemiyordum.

Yine de öpücüğü derinleştirmeye çalıştığımda altımda sertleştiğini hissettim.

"Yapamam," diye fısıldadı dudaklarıma, öpüşmeyi keserek. "İzin almam gerekiyor."

Özür dilerim." Yanakları kıpkırmızı oldu.

Ona kaşlarımı çattım.

"Yapmadım," dedi yüzünü buruşturmadan önce. "Ama böyle devam edersek, yapacağım. Özür dilerim."

Üzerinden çekildim, o da başka bir şey söylemeden hızla ayağa kalktı ve verandaya doğru yürüdü. "Bu da neyin nesi?" Ashes verandaya doğru bakarken kaşlarını çatarak sordu.

"Garip bir herif," diye mırıldandı Stitches, ayağa kalkıp Shadow'un yerini aldı. Beni kucağına çekti ve öptü, eli ensemdeydi.

Ben de onu öptüm, Stitches gibi olmasından zevk alıyordum. Ama artık onlardan biri olduğu için Shadow ile iyi geçinmesine de ihtiyacım vardı.

"Kibar ol," diye mırıldandım.

"Benim için sikime boşalırken iyi olacağım meleğim," diye karşılık verdi, kalçalarını kabaca kavradı ve beni sert sikine doğru çekti.

Kalçamın üstündeki kesiklere bastırduğu için bağırdım. Çılgılığım keskin ve acıyla doluydu. Hemen durdu ve bana baktı.

"Sorun nedir?" Hırladı, tüm ruh hali değişmişti. "Neden yaralandın?" Sin boğazını temizleyerek, "Benim hatam," dedi.

"Ne yaptın lan sen ona?" Stitches onu tersledi.

"Onun tenini keskin bir zarafetle çizdi. Her kesik, zamanın silemeyeceği bir yemin. Sözleri oyulmuş, yumuşakça söylenmemiş. Kırılmayan kanlı bir aşk." Mirage başını sağa doğru eğdi ve maskesinin altından beni inceledi. "Bunu sevdim."

"Günah onu kesti mi?" Ashes sordu. "Neden?"

"Bu onun yeminiydi," dedi Church. "Bunu o istedi, değil mi Sinclair?"

Sin bana baktı, yüzü hayranlık ve bağlılıkla doluydu. "Evet."

Stitches hızla yerimi değiştirip beni kanepenin minderlerine sırt üstü yatırdığında ve hasarı görmek için pantolonumu indirdiğinde haykırdım. Church yaranın üzerine bir bandaj koymuştu ama kan sızmaya başlamıştı.

"Ne oluyor lan?" Stitches hırladı. Ashes dağınıklığa bakmak için ileri atıldı.

Stitches uzanıp sargıyı çıkardı ve Ashes ile aynı anda keskin bir nefes çekti

Yaptım.

"Sakin ol," diye seslendi Church. "Bir şeyi yok. Yarayı sardım. Tabii şimdi yeniden yapmam gerekecek."

"Ne'ler oluyor?" Gölge geri geldi ve Ashes'in yanına diz çöktü. Keskin bir nefes çekti cildimdeki hasara bakarak nefes alıyorum. "Bu da ne böyle?"

İşlerin kontrolden çıkmasını istemediğim için hızlıca imzaladım.

"Ondan bunu yapmasını sen mi istedin?" Shadow kaşlarını çatı. "Neden?"

Kelimeleri ellerimle çözmem biraz zaman aldı ama çözdüğümde Shadow iç çekti ve Ashes homurdandı.

"Ne dedi? Ne dedi o?" Stitches talep etti.

"Bunu onu sevdiği ve sevgisinin ne kadar kalıcı olduğunu bilmesini istediği için yaptığını söyledi." Shadow başını salladı ve Sin'e baktı. "Yara izi kalacak."

"Biliyorum," diye mırıldandı Sin. "Benimle eşleşecek." "Ne yaptın sen?" Stitches bitkin bir halde sordu.

Sin ayağa kalktı ve vücudundaki tüm yaraları herkese göstermek için gömleğinin düğmelerini açtı, ismim tenine dağılmıştı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Shadow. Çocuklara tekrar hızlıca işaret verdim. "Ne? Hayır!" Gölge tersledi.

Ashes başını salladı ama bir şey söylemedi.

Ve Stitches, bu sefer ne dediğini anlamış gibiydi. "Hepimizin yapmasını mı istiyorsun? Bebeğim..."

"İyileş, hayalet. Hâlâ istediğine karar verirken istediğini yaparız," diye seslendi Dante usulca. "Bunu bir düşün."

Bu cevabı kabul ederek başımı salladım. Zaten bu gece daha fazla can yakmak istemiyordum ama içlerinden biri istediğini söylerse yapardım.

Stitches pantolonumu yerine koydu ve beni kucağına aldı.

Shadow yanıma oturdu, Stitches'ın gözlerini devirmesine neden oldu ama Stitches iğneleyici bir şey söylemedi. Ashes koltuğuna geri döndü ve üzerimize sessizlik çöktü.

"Bu çok rahatsız edici," dedi Mirage sonunda, sesi duygudan yoksundu.

Church beni yanına çağırmadan önce hafifçe güldü. Stitches homurdandı ama beni serbest bıraktı ve ben de Church'ün yanına gidip kucağına kaydım.

"Shadow'un bizim için bir gösteri yapabileceğini düşünüyordum," dedi Church. "Ne?" Gölge kaşlarını çatı ve Church'e baktı.

"Artık grubumuzun bir parçasısın. Mirage da yakında olacak. Burada hepimiz bir aileyiz. Birbirimizi gerçekten tanımaya başlayabiliriz. Eğlendir bizi."

"Bir skeç hazırlamadım," diye homurdandı Gölge. "Sizi eğlendirecek hiçbir şeyim yok."

"Elbette var. Bize neden Chapel Crest'te olduğunu söyleyerek başlayabiliriz. Babanızın boş zamanlarınızda sakso çektığınızı düşünmesi dışında, gerçek sebep nedir? Sakso çekmek deli sayılmak için yeterli bir sebep değil." Church kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Church'e baktım. Sanki tahtta oturan bir masumiyet gibi sakın sakın bana bakıyordu. "Her şey bir sınavdır," diye mırıldandı bana. "Testleri geçmek zorunda. Bu kolay olanı." Sertçe yutkundum ve Gölge'ye döndüm.

Church acımasızdı ama Gölge sırlarını açıklayana kadar durmayacağını biliyordum.

Belki bu onun gözetmenliğe geçişini kolaylaştırırdı. Yine de her ihtimale karşı sessiz bir dua gönderdim.

GÖLGE

"Ben bu konuda konuşmayı sevmiyorum," dedim, sesim yumuşaktı.

"Neden olmasın?" Ashes sordu. "Burada hepimiz berbat durumdayız. Sen benden daha berbat durumda değilsin. İkizimi öldürdüm çünkü kendimi kontrol edemiyordum." Ashes çakmağını beş kez açıp kapatırken ellerine baktı.

Ashes ve ikiz kardeşi hakkında her şeyi biliyordum. Kontrolünü kaybettiğini, yangın çıkardığını ve kız kardeşinin bu yüzden öldüğünü. Bu onu mahvetti.

Herkes Church'ün sorunlarını biliyordu. O bir katildi. Tam ve gerçek bir psikopattı. Mirage kağıt üzerinde çoklu kişilikleri olan bir şizofrendi. Stitches bipolardı ve DEHB ve öfke sorunlarından muzdaripti. Sin'in kişilik bozukluğu vardı. Bağlanma sorunları. Kendisinden insanlardan nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyordu ki bu çok şey anlatıyordu. Sirena travma yüzünden dilsizdi.

Ve ben.

Lanet olası bir hilkat garibesi.

"Kimse seninle dalga geçmeyecek," diye nazıkçe devam etti Ashes. "Ama eğer bize katılacaksan seni tanımayı hak ediyoruz."

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum.

"Farklı olmakta utanılacak bir şey yok," diye mırıldandı Mirage. "Hepimiz biraz tuhafız."

İçimi çektim ve Church'ün kucağındaki Sirena'ya baktım. Büyük, güzel gözleri bana bakıyordu. Rahatlatıcı. Güven verici.

Eğer o uygun görürse, yapardım. Onun için her şeyi yaparım.

Sakinleştirici bir nefes aldım ve kendimi topraklamak için ellerimi uyluklarıma sürttüm. Onlar için her şeyi ortaya dökecektim.

"Bende hipertirmi denen bir şey var," dedim.

"Bu da ne böyle?" Stitches talep etti. "Sikin hastalıklı falan mı? Eğer durum buysa, sen bittin dostum."

"Hayır," dedim suratımı ekşiterek ve ona ters ters baktım. "Benim aletim hastalıklı değil. Hiperthymesia nadir görülen bir hastalıktır. Yani her şeyi olağanüstü ayrıntılarıyla hatırlayabiliyorum." Durakladım ve dudaklarımı yaladım. "Doğumumu bile hatırlıyorum."

"Oh, ne oluyor lan?" Sin mırıldandı. "Annenden tam olarak çıkmak gibi mi?"

Başımı salladım ve ellerime baktım. "Her şeyi hatırlıyorum. Babam bundan nefret ederdi. Ona göre ben baktan bir ucubeydim. Bu yüzden beni taciz etti. Beni dövdü. Sözlü olarak beni mahvetti. Arkadaşım Kevin beni öptüğünde, içeri girdi ve hepsi bu kadar. Beni evinden atmak için bardağı taşıran son damlaydı. Everett ile arkadaştı. Beni ona gönderdi. Ve o zamandan beri yaptığım şey bu. Burada Everett için bir şeyler ezberledim. O ve onun lanet olası dostları tarafından kullanıldım. Bir casus. Bir gölge." Yutkundum ve başımı kaldırmadım.

"Beni de kullandı," dedi Stitches sonunda yumuşak bir sesle, sesi çatlayarak. "Beni becermelerine izin verdi. Muhtemelen kendisi de beni sikti ama içime pompaladıkları uyuşturucunun etkisiyle kafam o kadar iyiydi ki yüzle siki ayırt edemiyordum."

"Özür dilerim," dedim kalın bir sesle. "Üzgünüm. Ben de okşandım ve becerildim. Ama senin yaşadıklarının yanına bile yaklaşamadım. Hâlâ bakire sayılırım. Ama onların ölmesini istiyorum. Görünüşe göre pek çok benzerliğimiz var."

"Ve şimdi bir kızı paylaşıyoruz." Stitches içini çekti ve koltuğuna geri oturdu. "Tamamen berbat. Birbirimize bu kadar benzediğimizi kim düşünebilirdi ki?"

"Kimin aklına gelirdi ki?" diye mırıldandım.

"Bekle. Anne karnında olduğunu hatırlıyor musun?" Ashes sordu. "Çünkü eğer dışarı çıktığını hatırlıyorsan... Üzgünüm. Kafam allak bullak oldu."

Herkes bana baktı.

"Bazı şeyleri hatırlıyorum. Bulanık ama hatırlıyorum."

"Bu çok boktan," diye mırıldandı Ashes. "Lanet olsun. Bir şeyleri unutuyor musun?"

"Asla," diye cevap verdim. "Her şey mükemmel bir ayrıntı. Ben son derece nadir biriyim. Muhtemelen türümün benim kalibremde o l a n tek örneğiyim."

"Bu çok vahşi," dedi Church. "Babamın seni toplamasına şaşmamalı. Bunu Seth'e de yapmıştı. Sesler. İmgelemler. Bukebileceği, sömürebileceği ve kullanabileceği araçları seviyor."

"Bu seni hiç deli hissettiriyor mu?" Sin sordu.

"Evet." Başımı salladım. "Her şeyi hatırlayabiliyor olmam bazı şeylerin canımı daha çok yakmasına neden oluyor. Keşke bazı şeyleri unutabilseydim." Bacaklarımı zıplattım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Kafamda o kadar çok berbat anı vardı ki. Her gece Tanrı'ya benden uzaklaştırması için yalvardığım o kadar çok şey v a r d ı ki.

"Her şey daha iyi olacak," dedi Mirage. "Bir gün. Tüm çirkin şeyler güzel olanlarla yer değiştirecek.

Siz bu yolculuğa çoktan başladınız."

Büyük, parlak gözleriyle bana bakan Sirena'ya baktım. "Evet," diye

fısıldadım. "Ve onun için her şeyi yaparım."

Church ona duymadığım bir şeyler söyledi ve bir an sonra kucağıma kaydı. Onu kendime çektim ve şakağına sert, sahiplenici bir öpücük kondurdum.

"Benim," diye fısıldadım ona.

Bana sarıldı ve sinirlerimi yatıştırdı. Bir noktada gözetmenlere kendimden bahsetmek zorunda kalacağımı biliyordum. Hayatım hep böyle geçtiği için benimle dalga geçeceklerini düşünmüştüm ama kabul edilmem beni şaşırtmıştı.

"Bu şekilde dövüşmeyi nereden öğrendin?" Stitches sordu.

"Yeraltı. Orada bir adam bana öğretti. Church ve Asylum'u öğretenle aynı kişi.

Mirage. Ve hatta sen."

"Ricardo." Stitches başını salladı. "Etrafta dolanıp sana dokunmadı, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Asla. Benimle geçirdiği zaman için para ödedi ve beni eğitti. Bence muhtemelen sadece kendimi savunabilmemi istiyordu. Başlangıçta iyi bir insan gibi görüldüğü için Yeraltı'nda olması bile garip."

"Hepimizin sırları var. Sebeplerimiz," diye mırıldandı Mirage.

Ona baktım ve başımı salladım. Öyle yaptık.

Church konuşmadan önce herkes uzun bir süre sessiz kaldı.

"Bence seni ve Sirena'yı izlemeliyiz."

"Ne?" Ona sertçe baktım.

"Seni onunla bu şekilde görmek bizim için garip. O bizimdi ve şimdi paylaşıyoruz. Sanırım hepimiz için izlemek iyi olacak."

"Seks için hazır değilim," diye mırıldandım. "Yapamam-"

"O zaman gelmesini sağla." Church sandalyesine geri oturdu ve parmaklarını dikleştirdi. "Bunu izlemek bizim için de sorun değil."

Sertçe yutkundum ve odaya göz gezdirdim. Kimse itiraz etmiyordu. Lanet

olsun. Sonunda kendimi utandıracaktım.

Tekrar.

Ashes, "Tek yapman gereken arkana yaslanmak ve onun liderlik etmesine izin vermek," dedi. "Tabii senin başka fikirlerin yoksa."

"Ne istiyorsun?" Sirena'ya fısıldadım, bunun onun seçimi olması gerektiğine karar verdim. "Seni boşaltmamı mı istiyorsun?"

Kulağıma hafifçe mırıldanmadan önce dudaklarını çenemde gezdirdi.

Kahretsin, istedim ama kendimi tanıyordum.

Eğer tuvalete gitmek için izin isteseydim, lanet bir ahmak olduğumu anlayacaklardı. Bunu atlatmak zorundaydım. Ne lanet bir sorun.

Kucağımdan kaydı, dizlerinin üzerine çöktü ve pantolonumun düğmesine uzandı.

Derin bir nefes aldım, karşımızdaki seyirciye değil sadece ona odaklanmaya çalıştım. Kot pantolonumun düğmelerini açtı ve ben de pantolonumu çıkarabilmesi için yer değiştirdim.

Dikkatlice beni boxerimden kurtardı ve okşadı.

Vücudum gergindi ama o bana dokunduğu anda sikim canlandı. Bunun onunla ilgili olması gerekiyordu, ama o önderliği aldı ve şaftımı yaladı.

"Kahretsin," diye inledim, parmaklarımı titreyen bir dokunuşla saçlarına doladım. Bunu başarmamın imkanı yoktu. Özellikle de beni emerse-

"Aman Tanrım." Ağzıyla sikimi içine alırken kelimeler ağzımdan yuvarlandı.

"S-Sirena," diye boğuldum o beni çalıştırırken. Bana verdiği yoğun zevk karşısında gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

Bu işe yaramayacaktı. Hem de hiç. Şimdiden patlamaya hazır olduğumu hissedebiliyordum.

Onu üzerimden çekmeye çalıştım ama artık çok geçti. Daha sert emdi ve ben boşaldım, ağzına boşalırken vücudum neredeyse sarsılıyordu.

Beş dakika bile dayanamadım.

Stitches ve Church kıkırdadı ve aşağılanmışlığım yeni seviyelere yükseldi. Beni yuttu ve dudaklarını sildi.

"Bu... hızlıydı," dedi Ashes, yüzünü buruşturarak.

Pantolonumu yukarı kaldırdım ve Sirena'nın yanından tökezleyerek geçtim. Banyoya girene kadar durmadım. Hafifçe küfrettim ve aynada kendime baktım, gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu.

"Siktir," diye hırladım. "SİKTİR!"

Gözetmenlerin bunu beni küçük düşürmek için yaptığını düşünmek istemiyordum ama ne fark ederdi ki? Yine de onları suçlayamazdım. Bu benim sorunumdu. Hayatım boyunca hiç yaşamadığım bir sorundu, ama onunla...

TANRIM.

Kapı hafifçe vuruldu ve hızla gözlerimi sildim. "Evet?" Seslendim.

"İyi misin?" Mirage kapının ardından sordu.

"Evet," diye mırıldandım.

Kapıyı açtı, içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Ellerimi yıkarken "İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim," dedim suyu kapatarak. "Bana yalan söyleme."

İçimi çektim ve ona baktım. "Aptal gibi görünüyorsun. Beş dakikadan kısa bir sürede ağzına boşaldım. Bu bir tür rekor olmalı."

Mirage bir an için hiçbir şey söylemedi.

"Bunun üzerinde çalışacağız."

"Nasıl?" Ben talep ettim. "Bunun üzerinde nasıl çalışabilirim ki? Belki de onunla birlikte olmamalıyım. Bir boku doğru yapamıyorum."

Mirage uzandı ve beni omuzlarımdan tutup sarstı.

"Dur," dedi. "Bunu göremeyecek kadar aptal olabilirsin, ama az önce senin zevkini çok önemseyen bir kızın seni yuttuğunu ve kendi arzularından vazgeçtiğini gördüm. Kucağına çıkıp seni kuru kuru becerebileceğini biliyordu ama önce sana bir şey vermeyi seçti. Buna odaklan."

Başımı salladım ve onun yanından geçtim.

"Sadece biriyle yatman gerekiyor," dedi Mirage.

Homurdandım. "Nasıl? Ben iki dakika bile dayanamam." "Tolerans. Havuç fikrim hâlâ bir seçenek."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, teşekkürler."

"Başka biriyle yatabilirsin," dedi yumuşak bir ses tonuyla, ellerini omuzlarımdan indirirken ses tonu ciddiye. "Lucy, belki."

Dikkatimi ona yönelttim. "Başka biriyle yatmıyorum. Ben sevgilimi aldatmam."

"Onu terk etmeyi düşünüyorsun." Başını sağa doğru eğdi ve başını salladı. "Daha iyi olacağını düşünüyorsun."

Ayaklarıma baktım. "Utaniyorum dostum. Bu adamlarla rekabet edemem. İmkânı yok." Nefes verdim. "Başka kızlarla yatıyor musun? Mesela son zamanlarda."

"Mm, son zamanlarda değil," dedi. "Birkaç hafta oldu ama evet."

"Onu sevdiğin halde mi?"

Başını salladı. "Benim için bir anlam ifade etmiyorlar. Everett için çalışmak daha çok bir görev gibiydi. Bazen bunu yapıyorum ve onlar oymuş gibi davranıyorum. Yardımcı oluyor."

"Bunu yapamam. Onu seviyorum. Onun benim ilkim olmasını istiyorum. Sonuncum. Tekim."

"O zaman yap. Beklemeyi bırak. Korkuyorsun. Utaniyorsun. Bunu anlıyorum. Ama bunları geride bırakmalısın. İstiyorsan onu al. Bir fikrim var. Pratik yapabiliriz."

"O havucu kıçıma sokmana izin vermeyeceğim," dedim bıkkınlıkla.

Kıkırdadı. "Havucumu kıçına sokmayacağım. Başka bir fikrim var. Gel hadi. Dışarı çıkalım. Bütün gece burada kalamazsın."

"Bu saçmalıktan sonra oraya çıkıp onlarla, onunla nasıl yüzleşebilirim?" "Başını dik tut ve

yap şunu." Kapıyı açtı. "Gel hadi."

Her ne kadar lanet olası banyo penceresinden tırmanıp gecenin içinde kaybolmak istesem de, onu oturma odasına kadar takip ettim.

Odaya girdiğimizde Sirena Sin'in kucığına sarılmıştı. Ondan ayrılıp yanıma gelmeden önce bana tatlı tatlı gülümsedi.

"Hey, çöregim," diye mırıldandım. "Bunun için özür dilerim. Ben..." Beni izleyen çocukları görmek için odaya baktım.

Tanrım, ne kadar utanç verici. Ne düşünüyor olmalılar. Muhtemelen daha yeni katıldığım için kıçıma tekme yedi basmaya hazırdılar.

Bitirmeme izin vermedi. Beni kanepeye itti, kapüşonunu ve eşofmanını çıkardı ve kucığıma oturdu. Ona baktım, kalbim küt küt atıyordu.

Dudakları yumuşak bir öpücükle benimkilerle buluştu. Üzerlerinde alkol tadı alabiliyordum. Bir şeyler içmişti. Kafasının iyi olduğunu biliyordum çünkü gözleri cam gibiydi.

Pantolonumun düğmelerini tekrar açtı. Onları çıkarmaya çalışmadı bile. Ashes öne doğru ilerledi, benim için pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekti ve bana göz kırptı.

Church ve Sin'in onu daha önce incitmesinden hoşlanmadım. Bandajın üzerindeki kan hâlâ görünüyordu. Sıcak amını çıplak sikime dayarken onu kalçasından çok fazla sıkmamaya dikkat ediyordum.

Nefes al. Yavaş. Odaklan. Bunu ona ver. O bunu istiyor. Bunu yapabilirsin. Yapmak zorundasın. Kendini bir daha utandırma.

İtiraf etmiydim ki, onun bu şekilde üzerimde olması iyi hissettirdi.

Seyirci olmasını pek önemsemedim ama bunun nedeni muhtemelen onların önünde ikinci kez çuvallamak ve bunu asla unutmamak istememdi.

Bana sürtünmeye devam etti. Dudakları tekrar benimkilerle buluştu ve öpücüğü derinleştirdim. Daha hızlı hareket ederken yumuşak bir şekilde inledi.

Bu sefer hiç boşalmayacağıma yemin ettim. Bu tamamen onunla ilgiliydi.

Kalçalarını yukarı doğru kaldırarak onun hamlesini karşıladım. Birkaç dakika içinde benim için çözülüyordu, vücudu titriyordu ve amı orgazmından kasıklarımı ıslatıyordu.

Onu yavaşlatarak durdurdum ve kaşları çatılmış bir halde gözlerimin içine baktı. "Sadece sen," diye mırıldandım ona.

Anladı ve beni tekrar öptü.

Ayrıldığında, bunun nedeni Church'ün onu alıp kucığına getirmesiydi.

İyi bir iş çıkardığımı hissederek nefes verdim. Ashes bana hızlıca başıyla onay verdi ve Mirage da başıyla onayladı. Sin ve Stitches ayağa kalkmış, Church ve ona katılmaya çalışıyorlardı.

Mirage başını avluya doğru sallayarak, "Hadi," dedi. "Hadi konuşalım."

Sirena'nın becerildiğini görmek istemediğini biliyordum, bu yüzden ceketimi aldıktan sonra onu avluya kadar takip ettim.

"İyi iş çıkardın dostum. Seninle gurur duyuyorum," dedi korkuluklara yaslanırken.

"Teşekkürler. Acemi gibi mi görünüyordum?"

"Hayır. Bir kadını seven ve onu mutlu etmek isteyen bir adam gibi görünüyordun. Çok ateşliydi, gerçekten. Sikim kalktı."

Ona homurdandım.

"İyi olacaksın. Bence kafanın içinde çok fazla şey var. Hep düşünüyorsun. Düşünmeyi bırak. Sadece yap ve tadını çıkar."

"Bana yardım etmek senin fikrin mi?"

"Çoğunlukla. Ya o ya da benim havucum."

Gözlerimi devirdim. "Sence faydası olur mu?"

"Havuç mu? Zararı olmaz."

"Hayır, dostum. Kafamdan çıkarsam ve sadece yaparsam."

"Evet. Öyle. Bence fazla düşünüyorsun. Bir kızla o anı yaşadığında durum değişiyor. Evet, iyi hissettiriyor ama bence bir kez yaptığında kendini o kadar baskı altında hissetmeyeceksin. İlk sefer berbat geçerse, telafi etmek için tonlarca zamanın var. Sadece yap."

Ben onun sözlerini düşünürken bir an sessiz kaldık.

"Neden buraya gelmek istedin?" Konuyu değiştirmeye karar vererek sordum.

Yıldızlara bakarak, "Onun içine girdiklerini görmeye hazır değilim," dedi. "Sanırım bu konuda ben de senin gibiyim. Onunla benim zamanım geldiğinde yalnız kalmamızı istiyorum. En azından ilk başta."

"Hiç gerçekten yalnız kaldın mı?"

Bana sırtıttı ve başını salladı. "Hayır." İkimiz de donmuş göle baktık.

"Ne gördün Mirage?"

"Bu iş zorlaşacak. Her şeyi bilmiyorum. Sadece kötü şeylerin kapıda olduğunu biliyorum." "Peki ya Sully?"

Bu konuda ne yapacaksın?"

"Oyunu oyna," diye mırıldandı. "Kazanmak için oyna."

Ona baktım. "Emin misin? Bu seni mahvedecek."

"Beni mahvetmesini ona tercih ederim," dedi bana bakarak. "Ona yaşattıklarımızdan sonra ona borçluyum."

"Kefaretini ödüyorsun," dedim usulca.

Sessizliğine geri döndü ve ben de pencereden geriye baktığımda Church'ün Sirena'yı kanepeye taşıdığını ve bacaklarının arasına geçtiğini, Sin ve Ashes izlerken Stitches'in aletini boğazına gömdüğünü gördüm.

Bir gün ben de onlarla birlikte orada olacağım.

Nefes aldım, er ya da geç olacağına yemin ettim. Onu sahiplenmemin zamanı gelmişti.

Belki de Mirage haklıydı.

Sadece yapmam gerekiyordu.

DİKİŞLER

uzun bir iki hafta oldu.

Çoğunlukla doktor Cady'yi kontrol etmeye gelmediği için Church etrafta fırtınalar estirirken onu dinlemek zorunda kaldık.

Sirena hâlâ evde bizimle yaşamıyordu ama bunun daha çok Bryce'la mümkün olduğunca çok zaman geçirmeye çalışmasıyla ilgili olduğunu düşündüm.

Ya da Gölge.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de adam bana karşı büyüyordu.

Haftada birkaç kez yemeğe gelirlerdi. Bazen Sirena'yı odama götürüp sikerdim.

Bazen Ashes ya da Church bana katılırdı.

Sin'le birlikte olmadıkları hiçbirimizin gözünden kaçmamıştı. Yakındılar ve konuşuyorlardı. Öpüştüler. Ama onu becermedi.

Endişe vericiydi.

Ama eğer bu onu rahatsız ettiyse, bu konuda konuşmak istemiyor gibi görünüyordu.

Biliyordum çünkü işaret dilim gerçekten iyiye gidiyordu ama bunun nedeni çoğunlukla Kilise'nin işaret dili olmadığı sürece evde konuşmayı yasaklamasıydı. Öğrenmek için kafamı toparlamaktan başka çarem yoktu.

Church geçen hafta bana koca bir patates fırlatmış ve Ashes'le mutfakta patates soyarken tereyağının nerede olduğunu sorduğumda onunla hayalarımı vurmıştu.

"Church nerede?" Oturma odasına girdiğimde Ashes ve Sin'in video oyunları oynadığını gördüm. "Üst katta," dedi Ashes, kendi karakteri Sin'in karakterini vururken odağı hiç bozulmuyordu.

Dönüp yukarı çıktım ve sesler duyduğumda Church'ün kapısının önünde durdum. Kulağımı tahtaya dayadım ve Cady'nin yumuşak sesini dinledim.

Kaşlarımı çattım. Church Cady'den nefret ederdi. Onu odasında kapısı kapalı bir şekilde tutması beni tedirgin etti.

"Bu elbiseyi sevmedim," dedi Church.

"Neden?"

"Çünkü çok çirkin. Sen hamilesin. Biraz klas ol." "Bunun nesi klas değil?"

"Göğüslerinin yarı yarıya dışarıda olması mı? Ya da çok fazla eğilersen kıcını göreceğim." İç çekti. "Sadece iğrenç hissediyorum. Bu elbise beni... güzel hissettiriyor."

Kilise bir an sessiz kaldı.

"O zaman seni ne mutlu edecekse onu yap."

"Deniyorum. Sadece her şey çok zor."

"Biliyorum," diye mırıldandı Church. "Bu hepimiz için çok zor." "Bunun olmasını ben de istemedim."

"Yok artık."

"Doktor ne zaman geliyor? Bunu bir an önce atlatmam lazım."

"Kürtaj yaptırıp bu işi tamamen bitirebilirsin."

"Bunu yapmak istemiyorum," diye tersledi. "Sin bana Bells'ten bahsetti. Ben o kaltak değilim."

"Peki ya Adam'ınsa? O zaman ne olacak?"

Sessizdi ve ben daha yakına kaydım.

"O zaman... Bilmiyorum. Sanırım amca olacaksın."

"Neden o pisliğin çocuğunu yanında tutmak istiyorsun, Cady?"

"Bilmiyorum. Belki de ona iyi bir hayat verebileceğimi bildiğim içindir."

"Nasıl? On yedi yaşındasın. Doğru dürüst bir elbiseye bile paran yetmiyor." Sesinden küçümseme damlıyordu.

"Rina'nın seni sevdiğine inanamıyorum. Tam bir sık kafalısın. Ona kıyafetleri hakkında da böyle mi söylüyorsun? Çünkü tahmin et ne oldu? Giydiği o elbiseleri ona ben aldım."

Church usulca kıkırdadı. "İyi görünüyorlar çünkü onun üzerindeler. Haber verdiğin için teşekkürler. Ona yeni bir şeyler alacağımdan emin olabilirsiniz."

Sessizlik çöktü ve tartışmaları yanlış bir yöne sapıp kanla sonuçlanmadan önce kapıyı çalmayı düşündüm.

"Dante, ben sadece... Konuşmak için sana gelebileceğimi söylemiştin. Bunu bana sen söyledin. Buraya konuşacak birini aramaya geldim. O yüzden lütfen iki saniyeliğine pislik gibi davranmaz mısın?" Cady'nin sesi yumuşaktı.

"Tamam. Konuşalım. Ne istiyorsun?"

"Korkuyorum."

"Neyin?"

"Bu bebek için endişeleniyorum. Kafamda karmaşık düşünceler var. Sin'in olmasını istemiyorum ama aynı zamanda Adam'ın da olmasını istemiyorum."

"Başka kimin olmasını istiyorsun? Kaç erkekle yattın?" İç çekti.

"Sadece Adam ve Sin."

"Senin çılgın trenini takip etmiyorum, Cadence. Tertemiz bir gebelik falan mı istiyorsun?"

"Sin'in olmasını istiyorum," diye boğuk bir ses çıkardı.

"Ne? Bunun Sirena ve Sin'e ne yapacağı hakkında en ufak bir fikrin var mı? Sirena bunu kabul eder ama Sinclair aklını kaçırrır. Bu lanet şeyi gösterme."

"Sadece onun olmasını istiyorum çünkü bebeğin Adam gibi berbat **o l m a s ı n d a n** korkuyorum," dedi sesi çatlayarak. "Ve eğer Sin'in olursa bunu tek başıma yapmak zorunda kalmayacağım. O da yanımda olur."

Dişlerimi sıktım. Beni **k ı z d ı r ı y o r d u**. Sin'i umursamadığını biliyordum ama onun nasıl sinirlenebileceğini bile bile bu sefaleti onun için istemesi beni deli ediyordu.

Church bir anlık sessizliğin ardından yumuşak bir sesle, "Eğer o bebek Adam'ınsa, senin yanında olacağım," dedi. "O benim kardeşimdi. Bu çocuk benim kanımdan olacak ve sen de benim hayalimin kanısın. Hiçbir şey istemeyecek. Söz veriyorum."

Biraz hava almaya ihtiyacım olduğuna karar vererek kapıdan uzaklaştım. Aşağıya inip ceketimi aldım ve botlarımı giydim.

Ashes ve Sin oyun oynamakla o kadar meşguldüler ki beni fark etmediler bile, ben de dışarı çıkıp kampüse doğru yöneldim. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama kendimi Asylum'un yurt odasının dışında buldum.

Ben daha kapıyı çalamadan kapı açıldı ve Asylum beni karşıladı. "Uh... tavşan çocuk nerede?" diye sordum.

"Yuvasında," diye yanıtladı Asylum.

"Bu şekilde kişilik değiştirmen normal mi?..."

"Evet." Asylum kenara çekildi. "Yirmi bir yaşında, koca memeli, seksi, sarışın, götten almayı seven bir üniversite öğrencisi olmadığım için minnettar ol."

Onun alanına girerken burnumu kırıştırdım. "Tamam... Neden?"

"Çünkü sana baba diyeceğim."

"Çok tuhafsin. Gerçekten bir kadın kişiliğin var mı?" "Hayır." Homurdandı.

"Yani, sana hiç baba demedim, değil mi?"

Ona başımı salladım. Çok vahşiydi.

"Ben kapıyı çalmadan önce kapıyı açmayı nasıl bildin?"

"Geldiğinizi gördüm. Bir sonraki soruna cevap vermek gerekirse, duşunu bitirmek üzere ve Shadow sipariş ettiğimiz pizzayı almak için koştu."

Başımı salladım ve etrafıma bakındım.

"İçeri gel. Eşyalarını çıkar ve rahatla." Asylum, Shadow'un yatağının yanına çektiği yatağa uzandı.

Evdeki o geceden beri Shadow'un yanında fazla vakit geçirmemiştım ama ona iyi davranmaya çalışıyordum. Belli ki o da benim gibi cehennemi yaşamıştı, bu yüzden artık ondan o kadar nefret edemezdım. Ayrıca, nefret etse bile havalı bir süper gücü vardı. Muhtemelen ben de nefret ederdim ve benim sorunum olmadığı için memnundum ama y i n e de havalıydı.

Ceketimi ve botlarımı çıkardım ve pencerenin önündeki sandalyeye oturup Asylum'a baktım.

"Nasıl gidiyor?" Cesaret ettim.

"Güzel." Bir paket Cheetos çıkardı ve çatalıyla bir tanesini mızraklayarak yemeye başladı.

"Cheetos'u çatala mı yiyorsun?"

"Parmaklarıma peynir tozu bulaşmasından hoşlanmıyorum," diye cevap verdi ve bir Cheeto daha aldı. Yaptığı maskaralıklar karşısında başımı salladım.

"Sirena ve Gölge nasıllar?" Ben sordum.

"Eğer sevişip sevişmediklerini soruyorsan, cevabım hayır."

"Sorduğum şey bu değildi," diye mırıldandım.

Kıkırdadı. "Yalancı. Eğer merak ediyorsan ben de onu sikmedim. Tüm temellere dokunacağımızı düşündüm."

İçimi çektim ve bir şey söylemedim.

Sirena o sırada banyodan çıktı. Gözlerini bana dikti ve ben de doğruldum. Bana doğru koştu ve kendini kucağıma attı.

"Selam meleğim," diyerek usulca güldüm ve onu öpmeden önce yüzünü okşadım. "Nasılmış benim kızım?" Çabucak imzaladı, gözleri parlıyordu.

"Öyle mi? Ben de seni özledim bebeğim." Tekrar imzaladı.

"Evden çıktım ve kendimi burada buldum. Şimdi neden bunca z a m a n d ı r seni ziyaret etmediğimi merak ediyorum." Onu tekrar öptüm. Dudaklarıma karşı yumuşak bir şekilde inledi ve kapı açıldığında onu iyice açıp daracak amına girmeme yarım saniye kalmıştı.

"Hey, dostum. Bütün bu ekmekleri sen mi sipariş ettin? Elli tane falan var." Shadow dedi ki. "Ve bu lanet olası dev çikolatalı kurabiye?"

"Evet." Asylum doğrulup Cheetos'unu kaldırdı. "Suçlu."

Shadow pizzayı ve eşyaları masaya koydu.

"Stitches. Nasıl gidiyor?" diye sordu Sirena'ya bakarak.

"Gidiyor. Bir uğrayayım dedim. Sirena'yla ne zaman eve döneceğinizi öğreneyim." "Bu ona bağlı."

Bana imza attı. İçimi çekmeden önce anlamını çözmem bir anımı aldı.

"Hadi ama. Sin iyi. Sana pek iyi davranmadığını biliyorum ama bunun üstesinden gelmeye çalışıyor." Bir kez daha imzaladı ve ben Asylum'a baktım.

"Oh, ateş böceği." Ona gülümsedi. "Tek başıma iyi olacağım. Yine de beni görmeye gelebilirsin. Seni görmeye geleceğim. Hiçbir şey değişmeyecek."

Alt dudağını dışarı çıkararak onu hafifçe güldürdü. Önümüzde durup kızın alt dudağını okşamadan önce yırtıcı bir hayvan gibi yaklaşmasını izledim.

"Yakında, benim ebedi kızım. Eve gelmeden önce yapmam gereken işler var. Nerede kalacağız ki? Sanırım gözetmenlerin evinde yatak odası sayısı azalıyor."

"Bodrumda boş bir odamız daha var," dedim. "Onu çoktan boyadık. Sarıya."

"Sarı benim favorim." Asylum gülümsedi ve masaya gitti. Bir dilim pizza aldı ve yedim.

"Her şey nasıl? Konuşmamızın üzerinden birkaç gün geçti," dedi Shadow bana bakarak. "Her şey yolunda."

"Değil, ama yardımı olacaksa yalan söyleyebilirsin," dedi Asylum bir ekmek çubuğunun etrafında. "Biraz yiyecek al. Ben sipariş ettim

ekstra."

Sirena ayağa kalktı ve ikimiz için biraz pizza aldı ve Shadow dilimini alırken bana döndü.

"Haklısın. Evde işler garip. Cady ve Church'ün konuşmalarına kulak misafiri oldum. Sanırım beni üzdü, o yüzden buradayım." Pizzamı yedim.

"Bizim baş belası şimdi ne yaptı?" Asylum sordu. Beni inceleyen Sirena'ya baktım, kaşları çatılmıştı. Siktir et.

Ondan sır saklamak istemiyordum.

"Church'ün yatak odasında konuşurlarken duydum. Claws bebeğin Sin'den olmasını istiyor. Adam gibi berbat olmasını istemiyor."

Sirena pizza dilimini bitirdi ve arkasına bakmadan banyoya girdi. Asylum bana göz kırpmadan önce bir an lavabodaki suyun aktığını duydum.

"Dişlerini fırçalıyor. O iyi."

Kaşlarımı çattım. "Umarım öyledir. Onun için endişeleniyorum. Bütün bu durum berbat."

Asylum bana el salladı. "Sorun yok, Malachi. Gececek. O korkuyor. Bu anlaşılabilir bir şey."

Sirena geri döndü. Shadow'un kucağına kaymadan önce alnımdan öptü. Gölge ona gülümsedi ve dudaklarını gagaladı.

"Angel, iyi misin?" diye sordum.

Bana o tatlı gülümsemesini verdi ve hızlıca imzaladı. İmza atmakta iyiydim ama o çok daha iyi ve hızlıydı.

"İyi olduğunu ve Cady'nin korkularını anladığını söyledi. Üzgün değil," dedi Shadow.

Rahatlamış hissederek başımı salladım. "Sadece Sin'in, eğer bu onunsa nasıl tepki vereceği konusunda endişeleniyorum. Bence bu onu mahveder. Ondan bir çocuk istemiyor."

Sirena tekrar imzaladı.

"Haklısın," diye mırıldandım. "Bebeği yine de seveceğiz ve Sin'i hizada tutacağız. Sırtını dayayacağı bir biz varız."

Onun sözleri beni daha iyi hissettirdi. Siktir et deme ihtimali beni çıldırtıyordu ama eğer o bu konuda hâlâ iyi bir noktadaysa ben de iyi olurum.

"Birbirinize gerçekten çok yakışıyorsunuz," diye itiraf ettim Shadow ve kız arkadaşına bakarak. O da gülümsedi. "Ben de öyle düşünüyorum. Asıl güzel görünen o."

"Bunu inkar etmeyeceğim," dedim.

"Saate bakar mısın?" Asylum ayağa kalktı ve ceketini kapı. "Nereye gidiyorsun?"

Gölge sordu.

"Dışarı. Ormanda kendimle buluşmam gerekiyor. Siz üçünüze iyi eğlenceler. Shadow, yastık kılıfıma sümükürme. Çok kızarım."

"Dostum, kapa çeneni," diye mırıldandı Shadow, yanakları kızarmıştı.

Kıkırdadım ve Asylum'a el salladım. Kapı arkasından tıklayarak kapandı ve beni Sirena ve Gölge ile başa bıraktı.

"Peki siz ne yapıyorsunuz? Sınıfta olmadığınız zamanlarda burada mı oturuyorsunuz?" Ben sordum.

"Hemen hemen," dedi Gölge. "Akşamları açıklığa gidiyoruz ve Sirena baltasıyla alıştırma yapıyor."

Bu konuda oldukça iyi, değil mi tatlım?" Başını

salladı, gözleri parlıyordu.

Merakla öne doğru oturdum. "Bir ara seni iş başında görmeyi çok isterim." Bana sırtarak bu konuda hiçbir endişesi olmadığını belli etti.

"Bazen onu öpüyorum," diye devam etti Shadow usulca. "Ona dokunuyorum."

Elini kalçasında gezdirirken kaşlarımı kaldırdım. Bana baktı ve sırtı, kaşlarımı çatmama neden oldu. Beni test ediyordu. Tabii ki, küçük hıyar test ediyordu.

Onu öptü ve ayağa kalktı. Tekrar banyoya girmesini izledim, kapı arkasından usulca kapanıyordu. "Onu nasıl becereceğini biliyor musun?" O gittikten sonra meydan okuyarak sordum.

Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Daha önce hiç kimseyle... Bilmiyorum. Mirage bana biraz alıştırma yaptırdı. Ne zaman çok hızlı boşalsam taşaklarıma tekme atardı." Yüzünü buruşturdu ve kucağındaki ellerine baktı.

"Bakire." Başımı salladım. "Kız seksi. Anlıyorum."

"İstiyorum." Bana baktı. "Sadece kendimi utandırmak istemiyorum. Tekrar. Tanrı biliyor ya, bunu yeterince yaptım," diye mırıldandı.

"Bir fikrim var."

"Neymiş o?"

"Onu becerirken beni izle. Sana talimatlar vereceğim. Onları takip et."

"Ne?" Başını iki yana salladı. "Bunu Church ile yaptım. Bana m a s t ü r b a s y o n yaptırdı. Otuz saniye içinde boşaldım." Yanakları tekrar kızardı.

"Dinle. Hızlı gelersen ne olur? Eğer devam edebilirsen, bu seni kurtarır" dedim. "Yapabilir misin?"

"Bilmiyorum. Genelde denemeyecek kadar utanırım."

"Pekala, öğrenelim. Senden memnun olmasını istiyorum ve ister inan ister inanma, ikinci el utançtan hoşlanmıyorum. Beni havamdan çıkarıyor. O yüzden bunu bizimle yapmanı istiyorum."

"Birlikte mi?" Kaşlarını çattı. "Ben-ben hazır değilim..."

"Sadece ne kadar uzağa gidebileceğini gör. Gerekirse geri çekil. Benim bir pislik olduğumu düşündüğünü biliyorum, öyleyim de, ama dürüst olmak gerekirse, eğer Church işin içine girerse, gerçekten utanacaksın."

"Biliyorum," diye mırıldandı.

Sirena saçları taranmış ve üzerinde pembe bir gecelikte tekrar dışarı çıktı.

"Mükemmel." Ayağa kalktım, elini tuttum ve onu kucağıma çekmeden önce yatağa götürdüm. "Angel, seni becereceğim ve Shadow da izleyecek. Eğer kendini cesur hissederse, o da bize katılacak. Tamam mı?"

Shadow'a baktı, o da başını sallamadan önce ona gergin ve kararsız bir gülümseme verdi.

"Bizim için soyunur musun?" Yumuşakça sordum.

Ayağa kalktı ve önümüze geçti.

"Aletini çıkar ve kıyafetlerini çıkar," diye talimat verdim, üzerimdekileri çıkarıp yere attım ve çıplak kaldım.

Bana katılmadan önce bir an tereddüt etti.

Sirena geceliğini bizim için yavaşça çıkardı ve yere düşmesine izin verdi. Lavanta rengi külot takımının içinde tüm seksi ihtişamıyla dururken, arzuyla kendimden geçmişim.

Gölge'nin önünde diz çökmesini izlerken aletimi tembelce okşadım.

Kadın sikini eline alıp okşarken başının geriye düşmesine izin verdi. "Em onu meleğim. Ona biraz pratik yaptıralım, bebeğim."

Ona söylediğim gibi yaptı ve onu boğazının derinliklerine kadar emdi. Göğsü kabarak derin bir inilti çıkardı. O anı ona gerçekten bakmak için değerlendirdim. Adam saf kaslıydı. Genel olarak yakışıklı bir adamdı. Neden daha fazla hatun tavlamadığını anlamıyordum ama sanırım bakirelik durumu onu korkutuyordu.

Kulağına fısıldayabilmek için ona yaklaştım. "Sınırlarını bil. Çok iyi hissettirmeye başladığında, farklı bir taktik dene."

Titrek bir nefes verdi ve onu sikinden çekmeden önce parmaklarını saçlarına doladı.

"Sen kötü bir kızsın, şekerim," dedi boğuk bir sesle. "Senin için bu kadar hızlı boşalmamı sağlamaya çalışıyorsun." Kız ona sırttı ve dudaklarını yaladı.

"Lanet olası baş belası," diye homurdandı, içeri girip dudaklarına yapıştı.

Gözlerimi kırpıttım, nasıl bu kadar çabuk değiştiğine şaşırdım. Eğer bir piliç olsaydım, bayılırdım.

Ellerinin vücudunda dolaşmasını ve amını bulup nazikçe ovmadan önce külotunu çıkarmasını izledim.

Bir parmağını kızın içine soktu ve kızın dudaklarına karşı nefesini tutmasını sağladı.

"Onunla açık saçık konuş," dedim, ne kadar ileri gidebileceğini merak ederek. İş öğrendikten sonra bize meydan okuyabileceğinden oldukça emindim. Normalde bundan nefret ederdim ama her zaman bir meydan okumaya hazırdım ve onun da bana bir tane vereceğini düşündüm.

"Parmaklarımı sikimi siker gibi sik," diye homurdandı, onu kucağına oturması için öne doğru çekti, eli kucağın üzerinde, onu bekliyordu.

Vay be. Adamda oyun vardı.

"O amcığı öğüt, bebeğim. Benim için geldiğini hissetmek istiyorum."

Talimat verdiği gibi hareket etti, ondan daha fazlasını almaya çalışmak için kalçalarını kaydırdı. Adam vites değiştirmiş ve gerginliğini unutmuş gibiydi çünkü ona daha fazla talimat verdi.

"Daha hızlı, bebeğim, yoksa hepsini alırım."

Daha hızlı hareket ederek amını adamın eline sürttü. Dudakları adamın kilerle buluştu ve derin derin öpüştiler, kadın hâlâ adamın parmaklarını beceriyordu.

Yumuşak bir iniltiyle boşaldı, salıverilmesi onu dışarı fırlattı ve bacağına kirletti. "Aferin kızıma, küçük kek," diye mırıldandı. "Çok iyi kız."

Ona doğru sarkarken vücudu titriyordu.

"Benim sıram," dedim, onu bacağından kaldırarak. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama onları izlemek beni tahrik etmişti.

Onu kucağıma çektim ve sikimle mızrakladım. Yumuşak bir şekilde inledi, ben onun sıcak, dar sınırlarına doğru iterken göğüsleri titriyordu.

"Oh, meleğim. Amını benim için o kadar ıslattı ki," dedim dudaklarımı çenesinde gezdirerek. "Sen de beni sevdiğini göster bana."

Bana karşı sallandı, amcığı o kadar güzeldi ki gözlerim geri yuvarlandı. Shadow arkasına geçti ve onu öpebilmek için başını arkaya yatırdı. O sırada sutyenini çıkarıp yere bıraktı.

Kalçalarını sıkıca kavradım ve Shadow ağzını yutarken vücudunu becerdim. Bir an sonra boşaldı, dudaklarına karşı haykırdı, küçük vücudu zevkten titriyordu.

"İşte bu!" Onu Shadow'dan uzaklaştırıp sırt üstü yatırmadan ve yatağı sallayacak kadar sert bir şekilde içine girmeden önce bir süre daha sert bir şekilde içine girdim.

"Çok fazla olduğunda yavaşla," dedim nefes nefese Shadow'a, onun yanında diz çökmek için hareket ederken. Aletiyle dudaklarına dokundu ve kadın ona doğru açıldı. Ağzının derinliklerine kaydı ve nefesini verdi.

"Ağzını yavaşça sik. Amına gömüldüğünde, boşalacakmış gibi hissedene kadar devam et, sonra biraz ara ver. Yavaşla. Sakın enayi gibi davranıp işi batırma."

"Tamam," dedi kalın bir sesle.

"Onun ağzı senin aletinde iyi hissettiriyor mu?"

"Çok iyi."

"Amını sikmek istediğin gibi ağzını da sik."

Kızın boğazına yumulmadan önce bir an tereddüt etti. Sirena hâlâ öğreniyordu ama en ufak bir itirazda bulunmadan bunu kabul ettiği için onunla gurur duyuyordum.

"Siktir," diye inledi.

"Yavaşla," diye emrettim, yavaşça içine ve dışına pompalıyordum.

Söylendiği gibi yaptı, bir an durakladı ve derin nefes aldı.

"İşte böyle. Aferin oğlum," diye onu övdüm. "Şimdi onun için bir şey yap. Göğüsleriyle oyna. Öp onu. Amına dokun."

Onu öpmek için eğilmeden önce, eli göğsündeyken, sözsüz bir şekilde sikini ağzından çekti.

Ben yavaşça içine girmeye devam ederken elinin göğüslerinin yanından geçip amına gitmesine izin verdi ve klitorisini hafifçe daire içine aldı. Ayağa kalkıp benimle göz göze geldiğinde inledi.

"Ağzını tekrar sik," diye mırıldandım.

Elini çekip sikini tekrar kızın ağzına sokmadan önce gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Siktir, çok iyi sakso çekiyorsun bebeğim. Bu en iyisi."

Tekrar üflemeye hazır olduğunu anlamadan önce bir süre daha işimize devam ettik.

"Yavaşla," diye talimat verdim. "İhtiyacın olduğunda geri çekilmende sorun yok."

Yavaşladı ve onu öpmeden önce tekrar ağzından çekti, eli tekrar göğsünü yoğurmaya başladı.

Her ne kadar boşalmak istesem de, onu nereye götürebileceğimi görmeye karar verdim. "Biraz amcık ister misin?" Yumuşakça sordum.

Gözlerini bana kilitledi, gözle görülür bir şekilde gerildi. "Güzel, sıcak ve sıkı. Buna bayılacaksın." "Yapamam..."

"Yapabilirsin. Onu tıpkı benim gibi becerebilirsin. Haydi, Shadow. Aletini ıslat."

Bunu yapacağını düşünmemiştim ama yanıma geldiğinde çok şaşırdım. Ondan ayrıldım ve onun için kenara çekildim.

Benim yerime geçti, elleri gözle görülür şekilde titriyordu.

"Sikini tut. Amına sok," diye talimat verdim. "Onu biraz kızdır."

Bir santim bile hareket etmedi. Nefes alış verişi hızlanmıştı ve onu bu şekilde istediğini biliyordum ama o bu konuda küçük bir sürtük gibi davranıyordu.

Umarım ben bu gece ayrıldığımda o da kendine çeki düzen vermiş olur ve bu sefil yavaş yanma sürecini uzatmayı bırakır.

Aleti yavaşça ve kasıtlı olarak kadının amcığı boyunca kaydı. Bir iniltiyi ısırdı, çenesi gerildi, kalan tüm iradesiyle kendini geri tuttu.

Bu duyguyu biliyordum. Onunla ilk seferimizde de böyle hissetmiştim.

"Kahretsin, sen-" Sözlerinin geri kalanında boğuldu, gözleri sikinin o n u n amına dokunduğu yere kilitlendi. "Çok ıslaksın, bebeğim. Beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum. Sırılsıklam olmuşsun. Beni çok derine alacaksın, değil mi?"

Sikinin başını kadının girişine doğru bastırdı ve titreyerek dondu kaldı.

"Bunu daha önce hiç yapmadım ama yemin ederim seni hayatım boyunca sıkışım gibi hissettireceğim, tatlım."

Tanrım, adamım, geri kalanımız için biraz amcık bırak.

Önümde gelişen sahneyi izlerken sikimi okşadım. İyi bir penis oyunu olmasa bile, edepsiz konuşmalarda çok başarılıydı.

Parmakları kadının kalçalarını kavradı, başparmakları sanki bırakırsa kadının yok olacağından korkuyormuş gibi içeri girdi.

"Her gece bu anı düşündüm. Elim sikimin e t r a f ı n d a y d ı , dua eder gibi adını fısıldıyordum. Altımda sen varmışsın gibi. Seni benim için inledebileceğimi düşündüm."

İleriye doğru sallandı, sadece onun kalınlığını hissetmesi için yeterince bastırdı ve kızdırdı. Kadın kıpırdandı, göğsü ağır nefes alış verişiyle kabardı.

"Ne hayal ettiğimi bilmek ister misin, t a t l ı m ? Sen, alay etmeyi bırakmam için bana yalvarıyorsun. Sen, böyle kıvranıyorsun, kalçalarını kaldırıyorsun, ben kendimi tutarken bile beni içine almak için çaresizce çırpınıyorsun."

Bir eli karnından yukarı, göğsüne doğru kaydı, parmakları narın boğazının etrafında kıvrıldı.

"Benim için kendine dokun. Hemen şimdi. Benim için boşalırken ne kadar güzel göründüğünü görmeme izin ver. İlk seferimde sıırılsıklam olmanı ve sikimin etrafında titremeni istiyorum." Sesi alçak bir hırıltıya dönüştü.

Parmakları klitorisini ovuşturduğu amına doğru hareket etti, yumuşak iniltileri etrafımızda yankılanıyordu.

"Bana yalvarmanı istiyorum, küçük kek. Lütfen de. O mükemmel küçük amcığı mahvetmemi istediğini söyle. Söyle bana

Bana ihtiyacın var."

Parmakları daha hızlı çalışıyordu.

Onun hızına uymak için sikimi okşadım. Orospu

çocuğunun oyunu vardı. Tanrım. Lanet olsun.

Aniden geri çekildi ve ayağa kalkarken onu kendisine doğru uzanırken bıraktı. "Hayır," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Henüz değil."

Kaşları çatıldı, dudakları aralandı.

"Önce bunun için dua ettiğini görmek istiyorum."

Komodine doğru uzandı ve elinde cilalı bir haçla geri döndü. Bu lanet şeyi kampüste yanında taşıdığını görmüştüm. Alçak ışıktaki parlıyordu, tüm masumiyeti ve saflığıyla.

Sesi alçak çıktı. Sakin. Tehlikeliydi. Ben bile ona iki kez baktım.

"Bana her şeyi vereceğini söylemiştin." Haçı göğsünden aşağıya ve göğüslerinin kabarıklığına doğru sürükledi.

Haçın kenarı yarığının hemen üzerine bastırdı. Kadın titredi.

"Hayatım boyunca Tanrı'ya taptım. Her zaman yanımda bir haç taşırdım. Özellikle bu benim için çok özel. O benimdi ve o benden aldı. Ben de geri aldım. Sonra da onunla onu öldürdüm."

Onu izlerken artık sikimi okşama zahmetine girmeden baktım. Burada büyük bir şey o l m a k üzereydi ve hepimizin cehenneme gideceğinden oldukça emindim.

GÖLGE

S Stitches'la soyunduğumuz andan şu anda içinde bulunduğum ana kadar aklımı kaçırmıştım. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde vahşi ve serbest hissediyordum. Belki de Stitches bana yardım ettiği içindi. Beni cesaretlendirdi. Bunu gerçekten yapabileceğimi hissettirdi.

Şimdiye kadar işe yarıyordu.

Ve artık geri dönebileceğimi sanmıyordum.

"Her zaman beni unutmuş gibi görünen bir tanrıya taptım," diye mırıldandım, haçı yavaşça yarığı boyunca kaydırarak. "Bu gece sana tapıyorum."

Haçı tekrar amina soktum ve serin kumaşın altında titreyişini izledim.

"Titriyorsun," dedim usulca. "Soğuktan mı? Yoksa bu kadar kutsal bir şeyle amını sikeceğim düşüncesi mi?"

Öne doğru eğildim, böylece dudaklarım kulağına değdi.

"Seni kirletmeme izin vereceksin, değil mi? Bu haçı içine sokmama ve sanki kurtuluşunmuş gibi etrafında kenetlenmeni izlememe izin vereceksin, değil mi bebeğim?"

Haçı çektim ve ondan çok sevdiğim o yumuşak iniltiyi kazandım.

"İniltilerinin cennette yankılanmasını istiyorum. Benim için geldiğinde, seni saf tutması gereken şeyi kırdığında nasıl ses çıkardığını meleklerin duymasını istiyorum."

Klitorisine bastırdım ve ondan yumuşak bir çığlık kopardım. Kalçaları yuvarlandı, dudakları bir inilti ve dua arasında bir şeyle ayrıldı.

"İşte böyle, bebeğim. Al onu. Benim günahım ol. Cehennemde yanmamın sebebi ol." Zar zor vücuduna soktum.

Boşaldı, hem beni hem de Stitches'ı ıslattı, vücudu zevkin altında şiddetle titriyordu. "Siktir," diye inledi Stitches, onunla birlikte boşalırken salıverilmesi onun amina yağıyordu.

Hayatımda hiç hissetmediğim kadar tatmin olmuş hissederek gülümsedim.

Haçı bıraktım ve onun titreyen vücuduna otuz bir çektim, boşalmam Stitches'ın amcığına karıştı.

Zor nefes alarak elimi yavaşlattım ve yaptığımız dağınıklığa baktım.

Stitches omzuma vurarak, "Sanırım aşık oldum," diye mırıldandı. "Geçtin dostum. Sen tam bir erkeksin.

Lanet olsun."

Daha geniş gülümsedim ve kızımı öpmek için eğildim. Bizim kızımızı.

Eğer kendimi her seferinde bu şekilde idare edebilirsem, Sirena'nın başı büyük belaya girecekti. Bunu yapmaya hazırdım ama sadece ben ve o olalım istiyordum.

Çok yakında. Çok yakında.

Stitches ve Sirena ile yurt odasından üç gün sonra, odada mumları yaktım ve Asylum gece dışarıdaydı çünkü ona sonunda onunla yapacağımı söyledim. O bilmiyordu ama Stitches oradayken beni onunla oynamaya ikna ettiğinden beri bunu planlıyordum.

Stitches ve Ashes, kız onlarla birlikte eve yürürken onu becermemeyi kabul etmişlerdi. Onlara bunu yapmaya hazır olduğumu söyledim ve hatta beni öldürecekmiş gibi bakan Church'e de söyledim, o da sadece başını sallayıp uzaklaştı.

Bana kalırsa bu bir izindi.

Etrafa bakındım. Gül yaprakları yere ve yatağa serpilmişti. Mumlar. Yaptığım kekler. Klişe ve bayattı ama romantizm konusunda acemiydim. Sirena yaptığım her şeyi severdi, o yüzden bunu da seveceğinden emindim.

Kapının dışında seslerini duydum ve kendimi sakinleştirmek için nefes aldım. Bu geceyi sonlandırmak ve onun dünyasını sarmak için aklıma gelen her şeyi yapmışım. Bir kitap okudum, bazı videolar izledim, Asylum ve Stitches bana daha fazla ipucu verdi ve kısa bir süre önce mastürbasyon yaptım. Eğer şimdi hazır değilsem, asla olamayacaktım.

Kapı açıldı ve odaya adım attı. Kapı arkasından kapandığında gözleri parladı ve ne yaptığımı anladı.

"Beğendin mi?" Yanına gidip onu nazikçe öperek sordum. Her

şeyi içine çekerek başını salladı.

"Düşündüm ki belki bu gece biz... ben... ben, uh-"

Parmağını dudaklarıma bastırdı ve ceketini yere bıraktı. "Sana bir dakika izin vereceğim," dedim ve ondan uzaklaştım.

Banyoya girip kapıyı arkasından kapatmadan önce bir süre beni izledi.

Kendimi toparlamaya çalışarak nefes v e r d i m . Sikim pantolonumun içinde bir kızılçam ağacından daha sertti.

Kıyafetlerimi çıkardım ve yatağın kenarına oturdum. Bornozuyla dışarı çıktı ve önümde durdu.

Uzandım, ellerimi kalçalarına koydum ve ona baktım.

Parmaklarını saçlarımin arasından geçirirken "Çok güzelsin," diye mırıldandım. Dokunuşunun tadını çıkararak gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtığımda nefes verdim ve bornozunun kemerini çözdüm, Tanrı'nın bir hediyesiymiş gibi açtım.

Çıplak.

Benim için tamamen çıplak.

Sertçe yutkundum ve ayağa kalktım, giderken bornozunu ittim.

Çıplak vücudu benimkine bastırdı. Onu öptüm, alabildiğim her parçasının tadına baktım. Onu dikkatlice yatağa yatırdım ve sırt üstü yatırarak güzelliğini ve sessizliğini içime çektim.

Kendimi onun küçük bedeninin üzerinde dengeledim, vücudumdaki her sinir bir yay kirişi gibi gerildi. Sikim zonkluyordu, ağır ve sıcaktı, karnına yaslanmıştı ama yine de hareket etmedim. Sadece ona baktım.

Renkli gözleriyle bana baktı. Tamamen muhteşemdi ama sessizdi, göğsü inip kalkıyor, dudakları ayrılıyor, yanakları kızarıyordu. Konuşmadı ama sessiz soruma bacaklarını benim için daha geniş açarak cevap verdi. Eli bileğimin etrafında kıvrıldı. Bana tek kelime etmesine gerek yoktu. Biliyordum. Benim onu istediğim gibi onun da beni istediğini biliyordum.

Ölümüne korkuyordum... ama onu bu andan geri adım atmak istediğimden daha çok istiyordum.

Parmak uçlarımin çenesini okşadı. "Çok güzelsin," diye fısıldadım. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yavaşça göz kırptı. Bana attığı o bakış, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Sanki değerli bir şeymişim gibi. El üstünde tutulan. Sevilen.

Sanki ona aitmişim gibi.

Eğildim ve onu öptüm. Önce yumuşak. Dikkatlice. Parmakları saçlarıma dolandı ve kendimi biraz kaybettim, öpücüğü derinleştirdim, vücudum onunkiyle aynı hizaya geldi. Uylukları kalçalarımin etrafında sıkılaştı ve bacaklarımin arasındaki kaygan sıcaklığı hissedebiliyordum, beni tehlikeli bölgeye davet ediyordu.

Geri çekildim ve ona baktım. Teni kızarmıştı. Yumuşak tümsekleri pembeye boyanmıştı. Her santimini ezberlemiştim. Boynunun kıvrımlarını. Göğüslerinin dolgunluğunu. Kalçalarımin yumuşak eğimi. Meme uçlarımin ateşli bakışlarımin altında zirve yapması.

"Seninle tanıştığım günden beri bu anı hayal ediyordum," diye itiraf ettim. "Nasıl hissedeceğini hayal ettim. Tadının nasıl olacağını. Kendimi içine gömdüğümde nasıl sesler çıkaracağını." Yavaş ve saygılı bir şekilde vücudunu öptüm. Boğazını. Göğsünü. Göğüslerini. Karnını. Dudaklarımin altında titriyor, parmaklarıyla çarşafı kavriyordu.

Aminı yalamadan önce kalçasının iç kısmını öptüm. Geri çekildim ve nefes nefese ona baktım.

"Tadın cennet gibi. Dizlerimin üstüne çöküp tapınacağım bir şey gibi."

Dilimi amının içinde gezdirirken kamburlaştı ve lanet olsun, onun tadı beni neredeyse çözüyordu. Onu yavaşça, sabit bir şekilde, aşırıya kaçmamaya dikkat ederek yaladım. Titremesini istiyordum. Ağız yapamasa bile vücudunun yalvarmasını istiyordum.

Dilimi klitorisinin etrafında gezdirirken elleri çarşafı sıkı. Hızımı artırdığımda kalçaları titredi. Dilimle buluşmak için kalçalarını yukarı kaldırırken, ayırık dudaklarından sessiz nefesler kaçtı.

Sadece boşalmasına izin verdiğimde, sıkı, ıslak ve o kadar mükemmeldi ki, hava almak için kalktım ve yumuşak dudaklarına doğru öpücüklerimi yolladım.

Gözbebekleri büyümüştü. Yanakları kızarmıştı. Nefes nefese kalmıştı ama sessizdi.

Kendimi onun amına doğru hizaladım, sikim kendimi tutmanın verdiği acıyla ağırlaşmış ve kayganlaşmıştı. "Seni incitmek istemiyorum," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Ama sana ihtiyacım var."

Uzandı, yüzümü okşadı ve başıyla onayladı. Bu küçük hareket beni mahvetti. İleri doğru ittim ve ona yaklaştım.

Sıkı. Ateşli. Amcığı beni santim santim kapladı. Nefesim kesildi. Görüşüm bulanıklaştı.

Çok hızlı hareket edip her şeyi mahvetmemek için vücudumdaki her kas gerildi.

Sonunda tamamen içine oturduğumda, hareketsiz kaldım. Yavaş, tıpkı Stitches'in dediği gibi. Nefes verdim, ikimizin de titrediğini fark ettim.

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Seni seviyorum Sirena," dedim usulca.

"Seni seviyorum," diye cevap verdi tatlı sesiyle. İşte bu kadar.

Bıraktım ve tekrar içine itmeden önce dışarı çektim.

Etrafımda çok sıkı ve ateşliydi. Çok ıslaktı. Mükemmeldi. Neredeyse beni kırıyordu. Bir an hareketsiz kaldım, yavaşlamaya çalıştım, göğsümde kopan fırtınaya rağmen nefes almaya çalıştım.

Gözlerimin içine baktı. Tek kelime etmedi. Ses yoktu. Sadece gözleri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Bu hoşuna gitmişti. Bana güveniyordu. Bunu istiyordu.

Onu öptüm, dağınık, ağzım açık, bana verebileceği her şey için çaresizce. Tekrar ileri doğru bastırmadan önce kalçalarımı birkaç santim geri çektim. Bu his onun ağzında nefes nefese kalmama neden oldu.

"Siktir," diye nefes aldım, alnımı onunkine dayadım. "Sanki benim için yaratılmış gibisin." Doğrulup sessizce beni daha derine itti.

Sessiz emirlerine itaat etmekten başka çarem yoktu.

Tekrar. Ve tekrar. Defalarca içine girip çıktım.

İtişlerini yavaş ve ölçülü tuttum. Yüz ifadesindeki her değişikliği izledim, her şeyi ezberledim. Dudaklarının ayrılışını, kaşlarının çatılışını, içindeki o mükemmel noktaya vurduğumda amının sikimi sıkma şeklini. Hepsini ezberledim. Kutsal kitap gibi aklıma kazıdım.

Şakağını öptüm. Alnından. Dudaklarını. Kesik nefesler arasında adını fısıldadım. Her geri kayışımda, biraz daha sert, biraz daha derin, içimde vahşi ve sahiplenici bir şeyin kilidinin açıldığını hissettim.

O benimdi. Benim. BENİM.

Ve ben de onunkiydim.

Kanımda bir ateş gibi yükseldi.

Hızımı artırarak vücudunu daha derinden becerdim, sikimi çözmesi için sabırsızlanıyordum.

Yumuşak ve sessizdi ama bedeni sanki onun dünyasının kralıymışım gibi bana cevap veriyordu. Bana sarıldı. Kalçaları belimi sıkıyordu. Kalçaları her vuruşta benimkilere çarpmak için yukarı kalktı.

İyi gidiyordum. Ona ve nasıl hissettirdiğine o kadar odaklanmışım ki her şeyi mahvetme korkumu tamamen unuttuğum.

Boğazımdan kısık bir sesle hırladım, kalçalarım daha sert bir şekilde öne doğru çarptı, tenimin buluşma seslerinde kayboldum. Cilt.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" Sesim sert ve kalındı. "Seni daha derinden becermemi mi istiyorsun?"

Daha sert mi?"

İnledi, sadece nefes nefese küçük bir ses. Bu beni deli ediyordu.

Bunu benim için yapıyordu. Her zaman kaybeden adam için. Kimsenin umursamadığı adam için.

Ben.

Bacaklarını daha geniş açtı, böylece onu daha derinden becerebilmem için bana tam erişim sağladı. "İşte bu, kek. Sadece benim için bebeğim."

Bileklerini başının üzerinde sabitledim ve acımasız ama asla umursamaz olmayan bir ritimle içine girerken ona doğru eğildim. Bu anda her şey önemliydi. Onu her saniye izledim. Her nefesini. Kirpiklerinin her çırpınısını. Hepsini ezberledim.

Nefes nefese kaldı, gözleri şaşkın ve parlıyordu, ağzı çığlık atmak istiyormuş ama atamıyormuş gibi açıktı. Bu bakış kontrolümü kaybetmeme neden oldu.

"Sen benimsin," diye homurdandım boynuna karşı, içine girerken sesim kısıtlamayla titriyordu. "Her şeyinle. Her santimini. Çıkarmadığın her ses. Seninle ilgileneceğim. Her zaman."

Bileklerini serbest bıraktım, yüzünü tekrar kucakladım ve nefes almasına ihtiyacım varmış gibi onu öptüm. Yaşamak için. İtişlerimi tekrar yavaşlattım, çünkü bunun sürmesine ihtiyacım vardı.

"Çok iyi hissediyorsun bebeğim," diye fısıldadım dudaklarına. "Çok iyi. Sonsuza kadar içinde kalmak istiyorum."

Ben ileri doğru iterken sırtı kamburlaştı. Titriyordu.

"İşte bu," dedim, sesim yumuşaktı ve amcığına doğru adım atmaya devam ettim. "Benim için gel. Bunu hissetmek istiyorum. Seni benim için parçalara ayırdığımı bilmek istiyorum." O da tam olarak bunu yaptı.

Amcığı sikimin etrafında kenetlendi, kalp atışlarımız birdi, serbest bırakılması onun içinden geçerken.

Bu beni sınırın ötesine itti ve onunla birlikte boşaldım, ağzına karşı yüksek sesle inledim. O kadar sert boşaldım ki kendi adımları bile unuttum.

"Siktir, siktir," diye bağırdım. "S-Sirena, bebeğim."

Amcığı beni sağarken tırnaklarını sırtıma geçirdi ve her damlasını içime akıttı.

O na sarıldım. Yavaşça amina pompalayarak onunla birlikte dans ettim. Ona daha sıkı sarıldım, alnım alnına değiyordu, nefesimiz kesiliyordu ve kalplerimiz birlikte çarpıyordu.

Onu öptüm. Yavaşça. Tatlı tatlı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sesim çiğ ve duygu doluydu. "Bana güvendiğin için. Beni sevdiğin için. Kendini bana verdiğin için."

Beni öptü, parmakları saçlarıma dolanmıştı. Bir orgazmdan diğerine geçerken usulca inledim. Bu hayatımın en güzel gecesiydi.

SIRENA

Shadow inanılmazdı.

Geçmişte birlikte yaşadıklarımızdan dolayı utandığını biliyordum ama şu anda kesinlikle utanacak bir şeyi yoktu.

Çuvalın içinde bir canavardı ve hayal kırıklığına uğramadım.

Ertesi sabah göğsüne sarıldım. Gece boyunca beni üç kez daha aldı, her seferinde bir öncekinden daha iyiydi.

Asylum geri gelmemiştii ama bunun bir tasarım olduğunu biliyordum. Onun için endişeleniyordum. Sığınakta uyumasını istemiyordum. Hava soğuktu. Isıtıcılara ve baharın sonlarına rağmen endişeliydim.

"Günaydın güzelim," diye mırıldandı Shadow başımın üstünü öpmeden önce omzuma doğru.

Gülümsedim ve tırnaklarımı sert karın kasları boyunca hafifçe gezdirdim. "Mm, tırnaklarının verdiği hissi seviyorum," dedi.

Parmaklarımı tekrar teninde gezdirdim ve neredeyse mırıldanmasını sağladım. Kendimi cesur hissederek kucağına oturdum ve aletini elime aldım. Bana bakarken nefesi kesildi.

"Yine mi?" Gülümsedi.

Hevesle başımı salladım. Dün gece her seferinde kontrol ondaydı. Bu sefer ben üstte olmak istiyordum. Başını salladı, gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Onun sert uzunluğunun üzerine kaydım ve yumuşak bir şekilde inlemesini sağladım.

Elleri kalçalarımı sıkıca kavrarken, "Kahretsin, bütün gece amını öyle bir dağıttım ki," diye mırıldandı.

"Bayıldım buna."

Ben de öyle.

Sürüşüme yavaş başladım, ama birkaç dakika içinde beni horozu boyunca çok daha hızlı bir şekilde sallıyordu. "Daha fazla, bebeğim. Siktir. Daha fazlasına ihtiyacım var," diye haykırdı ben kendimi onun aletine bırakırken.

Daha hızlı hareket ettim, ona istediğini verdim.

Onun üzerinde çözülmem hiç de uzun sürmedi. Salgım kasıklarını ıslattı. "Kahretsin," diye homurdandı.

Beni o kadar hızlı sırtüstü yatırdı ki nefesim kesildi, bileklerim başımın üzerindeydi ve elleri onları sabitliyordu.

Vücudumun derinliklerine doğru ilerledi, dudakları benimkilerin üzerindeydi. Kalçalarının her sert vuruşunda kendimi biraz daha kaybediyordum.

"Şu haline bak, benim tatlı kekim," diye mırıldandı. "Sırılsıklam olmuşsun ve ben daha yeni başladım."

Nefesim sığlaşarak onun altına girdim. İçimde öyle bir yere vuruyordu ki gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden oluyordu.

"Bana durmamı söyleyememeni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarına. "Kelimeleri söylesen bile, kalçaların ve bu amcığın seni daha sert sikmem için bana yalvarmaya devam ediyor. Daha derinden. Daha uzun."

Hareketlerini yavaşlattı, protesto için inlememe neden oldu.

Daha fazlasını arzulayan bedenim eğildi ve onu hissetmek için kalçalarımı yukarı doğru kaydırđım.

İçime zar zor gömülmüş halde çekilmeye devam ettiğinde sızlanan bir protestoya izin verdim.

"Şşş, bebeğim," diye usulca takıldı. "Tek kelime etmeden çok gürültü yapıyorsun. Karnındaki o küçük çarpıntı? Kalçandaki o bükülme? Bu senin güzel amcığının beni daha derine çekmeye çalışması."

Bileklerimi, kalçalarımı kavrayacak ve beni yukarı doğru katlayıp içime doğru sürmeden önce onları daha geniş açacak kadar uzun süre serbest bıraktı.

Bunu bana daha önce erkekler bile yapmamıştı. Çarşafı yumrukladım, bir çığlık ciğerlerime doğru ilerliyordu.

"İşte. Tam orası." Sikini daha derine soktu ve vücudum kasıldı. "Seni boşaltan nokta orası, ha? Benim için eridiğin yer orası."

Titredim, orgazmım benden hızla uzaklaştı, vücudumun d e r i n l i k l e r i n e vurmaya devam ederken vücudum şiddetle sarsıldı.

Ağzımı açtım ve sessiz bir çığlık attım.

Sırıttı ve eğildi, alnını alnıma bastırdı ve vücudumun altında gevşemesine izin verdi.

Onu.

"Kaybettiğini görmek istiyorum," diye hırladı. "Bunun için yaşıyorum. Tek bir şey bile yapmadan dağılmanı izlemek istiyorum.

Ses. Tek bir kelime bile etmeden benim için tekrar boşalacaksın ve ben bunun her lanet olası, acı dolu saniyesini hissedeceğim."

Daha sert itti. Daha derine. Tırnaklarımı sırtına geçirdim. Beni öptü, tüm nefeslerimi yuttu, siki mükemmel, acımasız bir ritimle içime girdi.

"Al onu," diye fısıldadı. "Her santimimi al. Seni mahvetmek istiyorum, cupcake. Beni arzulamanı istiyorum. Benim için acı çekmeni. *Bana yalvarmanı istiyorum.*"

Vücudum kilitlenirken, bacaklarım titrerken ve amım kadife bir mengene gibi onu sıkarken "Gölge," diye mırıldandım.

"Siktir... siktir, işte bu..." diye inledi.

Yavaşlayacağını düşünmüştüm ama y a v a ş l a m a d ı . Ben kemiksiz ve nefessiz kalana kadar her titrememi, her seğirmemi çekerek beni becerdi.

Açıyı ayarladı, bir eliyle sırtımın altından kalçalarımı kaldırdı. Daha önce hiç dokunmadığım bir noktaya gelene kadar içimde daha derine inmeyi başardı.

"Tam şurada," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Dudaklarımı araladım, gözlerim kocaman açılmıştı.

Bu yeni bir bölgeydi. Ne olduğu ya da hangi parçama baskı yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bunu hissediyor musun bebeğim?" diye fısıldadı, sesi nazikti. "Tam orada... o derin sızı? O benim.

"Seni kimsenin beceremediği yerde becermek."

Hızını artırmadı. Yavaş ve metodikti, her hareketimi algılıyordu. Her şeyi ezberlediğini, zihninde sıraladığını ve özel bir yerde sakladığını biliyordum.

Bana bir gülümseme verdi, kötülük köşelerde kıvrılıyordu. Tekrar bastırdı. Yavaşça. Acımasızca. Tanrım, çok kasıtlı. Aleti içimdeki o yeri okşadı. Sanki bende olduğunu bilmediğim bir kaşıntıyı kaşıyor gibiydi.

"Benim için boşalacaksın," diye yumuşakça devam etti, dudakları dudaklarıma değiyordu. "Klitorisinden değil. Daha önceki gibi yumuşak bir şeyden değil. Bu seferki derinlerde başlayacak, nasıl nefes alacağını bile bilemeyeceksin."

Titriyordum, beklenti beni uçurumun kenarına götürüyordu. Hızını yavaşlatmadı.

Kalçalarımı kavradı, içimde daha derine demir attı ve o noktaya doğru itmeye devam etti. Bitti. Ve tekrar tekrar.

Ve bitti.

Gözlerim geri yuvarlandı.

"Bırak beni," diye mırıldandı.

Bacaklarım titredi. Ve işte bu kadar. Kırıldım.

Tüm vücudum yataktan kalktı, sırtım eğildi ve ağzım açıldı.

"Aman Tanrım," diye boğuldum, ruhum titreyecek kadar sert boşalırken kelimeler birbirinden ayrıldı.

Amım ona o kadar sert yapıştı ki, nabız o kadar yoğundu ki, aldığım saf zevkten usulca ağladım.

O.

"İşte bu," diye homurdandı, ben boşalırken bana sarıldı. "İşte bu, bebeğim. Al onu. Bırak seni parçalasın. İzin ver sana sahip olmak."

Boşalmayı durduramadım. Onun etrafında sarsıldım. Orgazm daha önce yaşadığım her şeyden daha uzundu. Bedenim cennetle cehennem arasında bir yerde sıkışıp kalmıştı. Ben gitmiştim. Aklımı kaçırmıştım. Her dalga tekrar tekrar içimde yuvarlanıyordu.

Her nabız dalgasında beni tutmaya devam etti, siki hala aynı düzgün, derin hızda hareket ediyordu.

Sonunda bitti ve yatağa yığıldım, ruhumun kalıp kalmadığından bile emin değildim çünkü kendimi ölmüş ve cennete gitmiş gibi hissediyordum.

Kendini daha derine gömerken kalçalarındaki tutuşu sıkılaştı. Dudaklarına karşı inledi, siki içimde derinlerde seğiriyordu.

Hareketsiz kalmadan önce içimde derinlere doğru titreşirken vahşi hırıltısı dudaklarımda titreşti. Tekrar hareket etmeden önce ikimiz de uzun bir süre orada yattık, alnı benimkine bastırdı.

"Hayatım boyunca bundan daha güzel bir şey görmedim Sirena," diye fısıldadı dudaklarıma, nefesi kesilmiş bir halde. "Bana istediğim her şeyi verdin. Beni mahvettin bebeğim ve buna bayıldım. Seni seviyorum."

Onu öptüm, onu bu şekilde deneyimlemiş olmayı seviyordum. Sonunda öpüşmemiz yavaşladı ve bedenimden kurtulup beni kendine doğru çekti.

Bana ne yaptığını sormak için ona imza attım.

"Servikal orgazm," diye mırıldandı. "Seni doğru şekilde memnun ettiğimden emin olmak istedim. Bunu defalarca araştırdım, konuyla ilgili ezberleyebildiğim her şeyi ezberledim. Bunu yapabileceğimden bile emin değildim ve kafamın içine biraz fazla girme eğiliminde olduğum için ilk seferimde denemek istemedim. Bu sabah kendime biraz daha güveniyordum. Burada gözetmenlerle rekabet ettiğimi ve tecrübesiz olduğumu biliyorum ama arka planda oturup dilek dileyen ve bu dileklere cevap alamayan biri olmak istemedim." Durakladı. "Dün gece seni ezberledim ve yaptığımız her şeyi aklımda tuttum. Sanırım yeteneğimin olması benim lehime işliyor."

Başımı kuvvetlice salladım, bu da onun

kıkırdamasına neden oldu. "Güzel. Artık kendimi

o kadar da kötü hissetmiyorum."

Kendini kötü hissetmesi için hiçbir neden yoktu. Bunu ona ben imzaladım.

"Ah, çöreğim." İçini çekti ve bana daha sıkı sarıldı. "Sen benim tüm dünyamsın. Senin bir parçan olduğum için minnettarım."

Onu öptüm ve yumuşak bir inilti duydum.

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı dudaklarıma. "Bunu yapabilir miyiz?" Başımı salladım, artık zamanın geldiğini biliyordum.

Aramayı ben yapardım.

ASHES

Aleve bakmadan önce çakmağımı beş kez açıp kapattım. Sirena'yı özlemiştim. Onu hâlâ görüyor olsak da, aynı şey değildi.

Yatak odamda tavana baktım, yorgunluktan kığım tutulmuştu. Dün gece dışarı çıkmış ve yanmıştık. Cady sürekli k u s u y o r d u . Ayakkabılarımı mahvetmişti. Geceyi erken bitirmiştik ve Church kusmuk gibi koktuğum için eve dönerken yol boyunca söylenmişti.

Zar zor uyuyabildim. Dün gece neredeyse Sirena'ya gidip eve gelmesi için yalvaracaktım ama kendimi yatakta kalmaya zorladım. Stitches bana Shadow'la ona bulaştığını söyledi. Tüm bu durumdan etkilenmiş görünüyordu ve hepimizin penis oyunumuz üzerinde çalışmamız gerektiğini çünkü buna ihtiyacımız olabileceğini söyledi.

Church ona gözlerini devirdi. Sin hiçbir şey söylemedi. Peki ya ben? Sözlerini düşündüm çünkü mantıklı geliyorlardı. Shadow'un her şeyi ezberlemek için asırları vardı ve bunu kendi avantajına kullandığından emindim.

Komodinın üzerindeki telefonum çaldı ve ondan gelen görüntülü aramayı görünce şaşırarak ve sevinerek telefonuma uzandım.

Hemen cevap verdim.

"Selam cennet," diye selamladım onu, yumuşak pembe elbisesinin içinde ne kadar güzel görüldüğüne bakarak, askıları omuzlarında zarif fiyonklarla bağlanmıştı. "Nasılmış benim kızım?"

Bana imza attı, gözleri parlıyordu. Neredeyse telefonu düşürüyordum.

"Eve mi geliyorsun? Bugün mü?" Ayağa kalktım, kalbim küt küt atıyordu. "Evet, bebeğim. Ne zaman burada olacaksın?"

Alt dudakımı ısırıldı ve tekrar imzaladı.

"Uh, evet. Evet, böyle iyi. Bu akşam mükemmel. Herkese söyleyeceğim." Ekranın arkasından ona baktım. "Çok heyecanlıyım. Seni deli gibi özledim."

Gülümsedi ve o da beni özlediğini belirten bir işaret yaptı.

Bir süre birbirimize baktıktan sonra aklıma takılan soruyu sordum.

"Sen ve Shadow seks yaptınız mı?" Stitches onu eve gelmekten alıkoyan şeyin bu olabileceğinden bahsetmişti. Bu ve hâlâ Sin'le ilgili endişeleri.

Yanakları pembeleşti ve alt dudaklarını dişlerinin arasına alarak başını salladı. "Oh. Vay canına. Uh, nasıldı?"

Sırtışı genişledi ve şaşırtıcı bir imza atmadan önce koltuğunda

kıpırdandı. "O kadar iyi mi?" Ben de ona gülümsedim. "Sanırım oyunumu

geliştirmem gerekecek, ha?" Bana imza atarken gözleri parlıyordu.

Beni becerme şeklini seviyorum.

"Eve bana gel ve yapacağım ilk şey bu olsun," dedim boğuk bir sesle. "Amını alacağım ve Stitches'in kığını sıkmesine izin vereceğim. İpini senin üzerinde kullanmak istediğini söyledi. Bunun seni yatağına bağlayacağı ve hepimizin sırayla seni sikeceği anlamına geldiğinden eminim."

Bu hoşuma giderdi.

Cevabına sırttım.

"Ben de, cennet." Durakladım. "Asylum ve Shadow nerede?"

Banyo. Terapi.

Cevabına başımı salladım. Shadow'un terapide olduğunu varsaymışım. Eğer doğru hatırlıyorsam, Cumartesi sabahları anksiyete grubuyla birlikte çalışıyordu, ancak hiçbir şey onun anksiyetesi olduğunu göstermiyordu. Yine de doktor değildim. Ayrıca, Asylum dün gece bizim kanepede uyumuş ve sadece birkaç saat önce ayrılmıştı. Shadow'un sonunda onu becereceğini ve onları yalnız bırakmak istediğini söyledi.

Kanepemizde çatalla Cheetos yiyen ve bizimle video oyunları oynayan tuhaf biriydi.

Tuhaflığına rağmen hepimizin gözünde büyüyordu. Ona ve Sirena'ya olan bağlılığına derin bir saygı duyuyordum.

Zamanın bu kadar hızlı değişmesi çok garip.

"Hey, meşale," diye selamladı Asylum beni Sirena'nın yanındaki yatağa uzanırken. "Bil bakalım bu sabah eve neyle geldim?"

"Hiçbir fikrim yok. Ne?"

"Firefly bana gideceğini ve Shadow'u da yanında götüreceğini söyledi. Yeni bir oda arkadaşına ihtiyacım var. Var mısın?" "Ben iyiyim dostum." Ona gülümsedim. "Belki Cady'yi de yanına alabilirsin."

Bunun üzerine burnunu kırıştırdı. "Bu... kulağa berbat bir fikir gibi geliyor."

Sirena ona tokat atarak gülmesine neden oldu. Ellerini tutup onu kendine çekmesini izledim. Neredeyse onu öpeceğini sanıyordum, ama aniden burnunu çimdikledi ve gözlerini devirirken ayağa kalktı.

Onunla farklıydı. Sanırım hepimize karşı farklıydı. Her birimiz ona ihtiyacı olan küçük bir şey verdik.

Asylum ekrandan kayboldu ve beni küçük cennet dilimimle baş başa bıraktı.

"Seni seviyorum bebeğim," dedim ona gülümseyerek. "Gidip çocuklara söyleyeceğim. Tekrar burada bizimle olman için sabırsızlanıyorum."

Alt dudağını ısırdı ve aramayı sonlandırmadan önce parmaklarını kalp gibi birbirine kenetledi.

Ayağa kalkmadan önce birkaç dakika kendi kendime oturdum, ailemiz eve döndüğü için her şeyden çok heyecanlıydım.

†

"NEREDE O?" Church oturma odasında volta atıyordu. "Geç kaldı."

"Geç kalmadı. Bu akşam dedi." Stitches kanepeye uzandı ve c i g a r a s ı n d a n bir nefes çekip dumanını üfledi.

"Ve bu akşam," diye karşılık verdi Church, yanına gidip esrarı alarak. Fazlasını üflemeden önce derin bir nefes çekti.

"O iyi," dedi Cady, elma dilimlerini atıştırırken. "Muhtemelen otomatlarda falan durmuşlardır."

Sin hiçbir şey söylemedi, kanepenin ucunda sessizce oturmayı tercih etti.

Ön avludaki ayak sesleri duyuldu. Sin ayağa fırladı ve kanepenin kenarında durdu, çenesi yüksek sesle söyleyeceğine güvenmediği kelimeleri çiğniyormuş gibi gergindi. Elleri kanepenin arkasında yumruk şeklinde k ı v r ı l m ı ş t ı . Gözlerini kırpmadı.

Ayağa kalkmış olan Stitches'e ve kapıya gidip açmadan önce bir an için volta atmaya ara vermiş olan Church'e baktım.

Sirena'yı evin içine sürükledi ve onu sıcaklığın içine sokarken öptü.

Sin onu kenara itip kızı elinden almadan önce bir an bile ona sahip olamadı. Onu vücuduna çekti ve sıkıca tuttu, ona hiçbirimizin duyamayacağı şeyler fısıldadı.

Ve işte bu kadar. Onu kaldırdı ve başka bir şey söylemeden doğruca yatak odasına götürdü, geri kalanımızı şaşkın bir sessizlik içinde bıraktı.

"Eve hoş geldin," dedi Asylum parlak bir sesle. "Beni yatak odasına kim götürüyor? Stitches mı?" Stitches güldü. "Hiç şansın yok dostum."

"Çok kötü. Eminim yatakta çok eğlencelisindir." Asylum ısıklık çaldı, odanın derinliklerine doğru adım attı, Sirena'nın çantalarını yere bıraktı ve botlarını çıkardı.

Başını sallayan Stitches'e sırttım. Elinde çantasıyla kapıda beceriksizce duran Shadow'a döndüm.

"Hoş geldin dostum," dedim elimi uzatarak.

Elimi tuttu ve ben de onu kucaklamak için kendime çektim.

"Teşekkürler," dedi ve bana gergin bir gülümseme sundu.

"Çantayı şuraya bırak. Gel ve otur." Ona kanepeye oturmasını işaret ettim. Mutfığa gidip herkes için içecek aldım ve geri dönüp dağıttım.

"Dün gece nasıldı?" Shadow suyundan bir yudum alırken Stitches sordu.

"Oh, uh, gerçekten iyiydi."
Etrafımdaki herkese baktım.
"Sadece gerçekten iyi mi?" Bu doğru görünmüyordu. Sirena yatakta tam bir bombaydı.
Shadow'un yanakları kızardı ve bacağı zıpladı.
"Kendinizi tutmayın," dedi Church. "Bilmek istiyoruz. Sonunda onu becerdiğini biliyoruz. Anlat bize."
"Tamam, ben yukarı çıkıyorum." Cady elma dilimlerini de yanına alarak ayağa kalktı. "Rina'ya söyle, siz bu yeni ucubeyi eleştirdikten sonra onunla konuşacağım."
Cady odadan çıktı, sadece biz kaldık.
"Devam edin." Church sandalyesinde arkasına yaslandı ve Gölge'ye baktı.
"Her şeyi berbat etmeden atatabildin mi?" Stitches sordu.
"Ben yaptım. Yavaş ilerledim. Sanırım kafamdan çıktığımda ve fazla düşünmeyi bıraktığımda bunun faydası oldu." "Onu beş kez sikti," dedi Asylum. "Bir acemiye göre oldukça iyi."
"Bunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.
Asylum başını salladı ama detay vermedi. Shadow inkar etmediği için bilginin doğru olduğunu varsaydım.
"Ona ne yaptığını anlat onlara," diye devam etti Asylum. "Senin büyük başarın."
Gölge'nin yanakları daha da karardı.
"Ne yaptın lan sen?" diye sordum. "Yaralanmadı, değil mi?"
"Hayır." Gölge başını salladı, bukleleri dalgalanıyordu. "Ona asla zarar vermedim. Ben sadece... Onu inceledim. Onu inceliyordum. Nelerden hoşlandığını öğreniyordum. Church ve Stitches'ı onunla birlikte izledim. Vücudunun nasıl tepki verdiğini. Okudum. Videolar izledim. Bir şeyler öğrendim."
"Ve?" Stitches sordu.
"Rahim ağzı orgazmı," diye mırıldandı Shadow. "Ona bir tane verdim." Gözlerimi kırptırdım ve öne doğru oturan Church'e baktım.
"Emin misin?" diye sordu.
Gölge başını salladı. "Benim için gelmeye devam etti. Lanet çarşafı sular altında bıraktı. Beni. Her şeyi."
"Ben de senin aletin yeterince büyük olmadığını düşünmüştüm," diye dalga geçerek omzuna vurdum.
"Güzel. Buna sevindim."
"Bekle, yani yanlış mı yapıyordum?" Stitches kaşlarını çattı ve Sin'in Sirena'yı götürdüğü salona açılan kapıya baktı.
"Yanlış demezdim. Sadece farklı. Yine de onu boşaltıyorsun ve o da buna bayılıyor." Gölge omuz silkti.
"Bunu görmem gerek," dedi Church. "Bu gece hepimize gösterebilirsin. Eve hoş geldin partisi olacak. Sığınma evi, bunun için mi kalıyorsun?"
Asylum öne doğru oturdu ve iç çekti. "Aletimi onun vücudunun derinliklerine sokmaktan başka bir şey istemiyorum, ama ne yazık ki, ilgilenmem gereken başka hain işlerim var."
Church başını ona doğru eğdi. "Öyle olsun. Bize ne zaman katılmanı bekleyebiliriz?"
"Yakında size katılacağız. Suçluların bir listesini çıkarmaya çalışıyorum. Mirage Sully'ye biraz kızdı ve başa çıkamadı, bu yüzden ben devreye girmek zorunda kaldım. Aklını kaçırmamasına gerek yok."
"Yani aklını mı kaçıırıyorsun?" dedim. Asylum bana el salladı. "Patates, po-tah-toe."
Ona başımı salladım. Her ne kadar burada takılıp herkesle konuşmak istesem de, Sirena'yı görmeyi gerçekten çok istiyordum.
Sin'in onunla bu zamana ihtiyacı olduğunu da biliyordum. Şimdilik bekleyecektim ama daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.
İş o raddeye gelirse, Sirena'nın bedenine her ne yapıyorsa içeri dalar ve Sin'e katılırdım çünkü onu tanıyordum. Eve döndüğünde ona geri dönmenin bir yolunu bulacağımı biliyordum.
Şimdilik, ona bu zamanı veriyorum.
Church'e baktım, o da bilerek başını salladı. Belli ki sorun yaşayan tek kişi ben değildim.

Sirena'nın kalçasının hemen üzerinde oluşmaya başlayan taze yara izine baktım. Parmaklarımı yavaşça yaraya dokundurdum.

Benim adım, sonsuza dek onun etinin derinliklerine kazındı.

Çünkü beni seviyordu. Çünkü hâlâ beni istiyordu.

"Acıyor mu, siren?" Mırıldandım.

Bana başını salladı.

"Güzel." Acı çekmediğine sevinerek o noktayı nazikçe öptüm. O gece gittikten sonra bunun için kendimi hırpalamıştım. Adını tekrar eklemiştim, bu sefer kasıklarımın hemen üstüne.

Saçımdaki bandı çekip çıkardı ve parmaklarını saçıma dolamadan önce saçımın etrafımda dalgalanmasına izin verdi. Dokunuşundan zevk alarak usulca inledim.

Eteğini yukarı kaldırdığım için külotunu kalçalarından aşağı indirdim ve güzel pembe amına baktım.

"Bunu özlemişim," dedim kalın bir sesle, sikim pantolonumun içinde kaya gibi sertleşmişti.

Ne yapacağımdan emin değildim. Onu haftalardır sikmemiştim. O

zamandan beri... Siktir.

Midem bulanarak geri çekildim, ama elimi tuttu ve onu öpmem için beni öne doğru getirdi. "Özür dilerim. Seni çok istiyorum bebeğim," diye fısıldadı dudaklarına. "Sadece kendimi hasta ediyorum."

"Lütfen, Günahkâr," diye fısıldadı, eli yüzümü okşuyordu. "Sana ihtiyacım var."

"Oh, bebeğim. Benim de sana ihtiyacım var," diye cevap verdim ve onu tekrar öptüm.

Gömleğimi çekip çıkarmasına izin verdim. Pantolonumun düğmelerini açmasına. Kalçalarımın altına itti. Onları ve boxerımı tekmeleyerek çıkardım.

O geceden beri serbest bırakılmamıştım.

Kendimi cezalandırdım.

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi, büyük, renkli gözleri benimkilere kilitlendi.

"Lütfen," diye tekrar fısıldadı, bacaklarını altımda açarak.

Bir an için gözlerimi kapattım, ileri atılmadan önce her çirkin anıyı kafamdan uzaklaştırdım, sert bir hamleyle amını sikimle doldurdum.

Ani müdahalem karşısında haykırdı, tırnakları sırtıma batıyordu.

Kendimi onun içine o kadar derin gömdüm ki inledi ve irkildi.

"Acıyor mu?" Kalın bir sesle sordum.

Hafifçe başını salladı ama kalçalarını yukarı kaldırdı. İçinin derinliklerinde bir şeye vurduğum ve usulca inlemesine neden oldum. Kaşlarımı kırıştırdım ve delinmiş sikime doğru bastırırken onu izledim.

Kendime hakim olamıyordum. Ona sikimden başlayarak tüm dünyayı vermek istiyordum. "Çok ileri gidersem durmamı söyle," diye mırıldandım. "Söz mü?"

Gözlerini bana dikti. Bu evet demekti.

Onu tekrar öptüm, bu sefer daha derin, daha aç ve ona olan mutlak aşkımla ve bağlılığımınla bağlanmıştım. Elbisesinin askılarını çözüp çıplak göğsüne masaj yaparken ellerim titriyordu. Sanki vücudu tam olarak benimkine nasıl şekil vereceğini hatırlamış gibi bana doğru eğildi.

Onun her bir parçasına tapınmak için zaman ayırdım. Elbisesini vücudundan çıkarırken ortaya çıkardığım teninin her yeni santimini öptüm, sikim sırlıslam amının içine gömülmek için can atıyordu.

Bacaklarının arasına diz çöktüm ve acımın sorduğu her sorunun c e v a b ı y ı ş gibi ona baktım.

"Çok korkuyorum," diye fısıldadı ona. "Tüm bu saçmalıklar doğruysa seni kaybetmekten korkuyorum. Bebek..." Beni kendine doğru çekti ve parmakları saçlarımda, beni derinden öptü.

"Asla," diye cevap verdi dudaklarına karşı usulca.

Bu sefer yavaşça amına geri ittim, ona boyutumaya alışması için zaman verdim. İçindeki o noktaya tekrar vurmak istedim, bu yüzden her zaman yaptığımdan biraz daha ileri gittim ve sonunda ona karşı vurdum.

İnledi, parmakları saçlarımı sıkıca kavradı.

O kadar sıcak ve kaygandı ki. Vücudu beni öyle çaresiz bir aşinalıkla içine çekti ki neredeyse kendimi kaybediyordum.

"İyi misin?" Dudaklarına doğru fısıldadım.

Başını salladı, bana daha sıkı sarıldı.

Yavaşça hareket ettim, her darbenin bizi daha da yakınlaştırmasına izin verdim. Nefesi kesildi, her nefesi kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Bacaklarını etrafıma doladı, kalçaları yukarı kalktı ve beni daha da içime çekti. Çenesini, köprücük kemiğini, omzunun yumuşak kıvrımını öptüm. Vücudunun derinliklerine gömüldüğümde kendini güvende hissetmesini istedim.

Açımı değiştirdim, kalçalarını hafifçe kaldırdım ve kendimi şaşırttığım kontrollü bir hassasiyetle içeri girdim. Haykırdı. Elleri sırtıma doğru uçtu, tırnakları batıyordu.

"Sikimin bu noktaya vurması hoşuna gidiyor mu, siren?"

diye sordum. Başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı.

Bu açığı korudum ve tekrar tekrar, yavaş ve ritmik bir şekilde, onu titreten bir basınçla içine girdim. Duvarları etrafımda çırpınıyor ve nefesi kırık çığlıklar halinde geliyordu.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim," diye fısıldadım. "Seni yakaladım. Benim için bırak."

Vücudu keskin bir şekilde kamburlaştı, gözleri geri döndü ve serbest kaldığını hissettim. Önceki gibi değildi. Bu seferki sikimi sertçe kavradı ve beni daha derine çekti.

"S-Sin. Günahkâr." Adımı boğuk bir şekilde söyledi, tüm vücudu sanki benimle tamamen birleşmeye çalışıyormuş gibi etrafımda kilitlendi.

Hareket etmeyi bırakmadım. Yüzünü öperek ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak ona doğru sürdüm.

İçinin derinliklerine boşaldım, zevk dalgaları halinde fişkıran spermelerim içini beyaza boyadı.

Sonunda onun üzerinde durdum, güzelliğini içime çektim.

Onu o kadar çok seviyordum ki. Kendimden nefret ettiğim zamanlarda bile onu sevdim. Şeytanlarım karanlıkta bana bağırdığında bile. Ulaşmaktan asla vazgeçmediğim tek şey oydu. İstemekten asla vazgeçmediğim tek şey. O benim son dileğim olacaktı. Dudaklarımdaki son nefes.

Onunla. Sirena. Benim sirenim.

Onu tekrar öptüm, daha sert, daha çaresiz. Kalçalarını yukarı kaldırdı, daha fazlasını istiyordu. Daha hızlı hareket ettim, ona bir tur daha attırmaya hevesliydim.

Amcığı ikinci kez sikimin etrafında kenetlendi, inlemeleri yüksekti. Adamların onları duymamış olmasına imkân yoktu.

"Siktir, geliyorum bebeğim. Siktir, siktir..."

Kendimi kaybettim. Derinlere gömüldüm, gırtlaktan gelen bir çığlıkla boşaldım, ona o kadar sıkı sarıldım ki ikimizi de kırabileceğimi düşündüm.

Ben onu tekrar doldururken o bana sarıldı, dudakları kulağıma değdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Günahkâr."

Onu arkamdan tuttum, yüksekliğimden aşağı indim ve boynuna hıçkırarak ağladım. "Seni hak etmiyorum," diye boğuldum. "Seni asla hak etmedim."

Yüzümü yukarı çekti ve bana baktı.

"Sevilmeyi hak ediyorsun," diye mırıldandı. "Ve ben de sevilmeyi hak ediyorum. O yüzden izin ver, Sinclair. Seni sevmeme izin ver. Sevdigimi ve her zaman seveceğimi kabul et. Biz birbirimiz için yaratılmışız."

Başımı salladım, boğazım düğümlendi ve onu tekrar öptüm.

Ve hayatımda ilk kez, sonunda seçilmeye değer biri olduğuma inandım. Sonunda önemli biri olduğuma.

Diğer her şeyin canı

cehenneme.

Evindeydi.

KİLİSE

A Sin'in Sirena'yı becerdiğini duyduktan sonra Asylum kıkırdarak çatalıyla birlikte evden dışarı fırladı. Karşılama paspasına takılıp neredeyse kıcının üstüne düşmesini izledim, ama inişi başardı ve ormana dalmadan önce beşlik çaktı.

Çok garip biriydi.

Ama işe yarıyordu ve Sirena onu seviyordu, bu yüzden kabul ederdim.

Sirena iki saat sonra Sin'in yatak odasından çıktığında Stitches parlak bir sesle, "Hey, i ş t e orada," dedi, Sin'in eli kendi elinin içindeydi.

Yanakları karardı ve yüzünde küçük bir gülümsemeyle başını eğdi. "Güzel, dostum," diye devam etti Stitches, Sin'e sırtarak.

Sin gülümseyerek karşılık verdi, haftalardır onu gördüğünden daha az stresli görünüyordu. Sonunda h e r şeyin yoluna girdiğini hissederek rahatladım.

"Buraya gel," diye seslendim Sirena'ya.

Sin, Gölge'nin yanına otururken o da bana geldi ve kucağıma yerleşti.

"Sen ve Sin sonunda her şeyi çözdünüz mü?" Çenesini öperek mırıldandım. Başını salladı.

"Seni becerdi mi

bebeğim?" Tekrar başını

salladı.

"Söylesene, sana yaptığı şey hoşuna gitti mi?"

Alt dudakımı ısırды ve uzun kirpiklerinin altından bana baktı.

Gülümsedim, onun nazının tadını çıkarıyordum.

"Bu gece daha fazla horoz alabileceğini düşünüyor musun? Hepimiz seni istiyoruz."

Bana dönüp tekrar başını sallamadan önce bakışlarını etrafta gezdirdi.

"Oh, seni pis, seksi küçük canavar. Sahip olduğun her deliği sikeceğiz. Eve hoş geldin hediyesine hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Beni öpmeden önce dudaklarını yaladı.

Tek ihtiyacım olan buydu. Birkaç dakika içinde onu çıtırçıtlak soydum ve dizlerimi kilitleyerek bacaklarını erkeklerin görebileceği şekilde açtım.

"İstiyor," diye seslendim boğuk bir sesle. "Shadow, neden gelip bize onu nasıl boşaltabileceğini göstermiyorsun?"

Kıyafetlerini çıkarmadan ve bacaklarının arasına diz çökmeden önce bir an tereddüt etti. "Ona tapın," dedim.

"Onun burada bizim tanrımız olduğunu bilmesini sağla."

Açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi kızın amını yalamaya başlamadan önce gözleri karardı. Zıpladı ve kucağımda sarsıldı, ama adam ziyafet çekerken onu tuttum.

Boşaldığında, göğsünün kabarması ve salgısının Shadow'un göğsüne fışkırması bir titreme dalgasıydı.

Geri çekildi ve ayağa kalkıp sikini okşamadan önce ağzını sildi. Ayağa kalktım, Sirena'yı kanepeye getirdim ve üzerine uzandım, sırtı göğsüme dönüktü, bacaklarını iki yana açmıştı.

"Becer onu," diye emrettim. "Ona çığlık attırmanı izlemek istiyoruz."

Bacaklarının arasına girdi ve öne doğru kayarak yavaşça amına girdi. Kadın

gerildi ve adamın koca aletinin tamamını vücudunun derinliklerine aldı.

Yavaş ve ölçülü hareketlerle kızın içine girmesini izlerken büyülenmişim. Eve doğru delmeden önce ihtiyacı olan acıyı elde etti, hızı hızlı bir tempoya ulaştı.

Vücudu

kamburlaştı.

Ve o geldi.

O kadar zordu ki, onu yerinde tutmak zorunda kaldım çünkü kasıldı ve haykırdı, ona uzandı. Ona istediğini verdi, amcığı üzerinde çalışmaya devam ederken dudakları onunkilerle buluştu.

Parmaklarımı saçlarında gezdirerek bir iç çekmesine neden oldum. Bir an sonra kısık bir iniltiyle boşaldı.

Yavaşlayarak durdu, her ikisi de zor nefes alıyordu, onu tekrar öpmeden önce, dudakları ona bakmadan önce her birine dikkatle dikkat ettiği göğüslerine doğru ilerledi.

"İyi misin, cupcake?"

Başını salladı, hâlâ zor nefes alıyordu.

Gülümsedi ve bana baktı. "Sana onu nasıl becereceğini öğretebilirim."

Ona sırtıttım. "Onun amını idare edebilirim. Dikkat edersen sana bir iki şey öğreteceğimden eminim."

Sırtışı genişledi. Kadının bedeninden kurtuldu ve geri çekildi. Sin onun omzuna vurarak Gölge'nin gülümsemesini sağladı.

Çok iyi uyum sağlayacaktı.

Ashes daha sonra ilerledi, siki zaten elindeydi ve vücudunun derinliklerine doğru itti. Stitches ayağa kalktı ve ona ağzını açmasını söyledi. Ben onu tutmaya devam ederken dudaklarını onun sikinin etrafına sardı, Ashes onun vücuduna girip çıkıyordu, tokatlayan tenlerinin sesi etrafımızda yankılanıyordu.

Ashes onun vücudunu kendisinden daha iyi tanıyordu ve onu birkaç dakika içinde boşalttıktan sonra hızla başka bir taneye dönüştürdü. Yoğun hücumdan kaçmaya çalışarak kucağımdan kalktı, ancak kalçalarını kavradı ve onu aletin derinliklerine çekti, neredeyse kucağımda sarsılmasını sağladı.

"İşte böyle, cennet," diye mırıldandı ona. "Benim özel kızım. Benim için çok iyi geliyorsun, değil mi bebeğim?"

Sızlandı ve Stitches ağzından çıkıp yükünü göğüslerine boşaltırken ellerini tutmak zorunda kaldım.

"İşte bu!" Ashes onun bedeninden kurtulurken o da Ashes'e beşlik çaktı, ikisi de sırtıyordu.

Titreyen bedenini kendime doğru çektim ve kulağına fısıldadım.

"Sen şanslı bir kızsın, hayalet. Bütün o siki alıyorsun. Hepsiyle boşalıyorsun. Böyle özel, mükemmel bir kız. Çok pis. Çok sapkın. Sıkı, ateşli bir amcığı olan, daha fazla yarak isteyen kötü bir kız. Hmm? Öyle değil mi, bebeğim? Sik seviyorsun, değil mi?"

Daha sert nefes aldı ve ben de göğüslerine uzanıp Stitches'ın spermelerini tenine sürdüm.

"Damlatıyorsun," diye mırıldandım, elimi yavaşça vücudundan aşağı kaydırarak. Bana gülümseyen Sin'e baktım. Şimdilik doyduğunu düşündüm. Bana hafifçe başını sallayarak eğlenmem için yeşil ışık yaktı.

İçinden sızan tüm spermleri amına doğru taradım ve tekrar içine ittim.

"Burada daha fazla yük için yer kalmadı," dedim kulağına usulca. "Sanırım bu kıcını sikmek zorunda kalacağım anlamına geliyor."

Parmağımı dudaklarına götürüp dudaklarını silmeden önce bir süre yavaşça amını parmaklarken bana karşı titredi.

"Yala," diye emrettim.

Öyle yaptı, dili dışarı fırladı ve pisliğin tadına baktı.

"Aferin kızıma. Sana söyleneni yapman hoşuma gidiyor." Parmağımı çekip ağzıma götürdüm ve kardeşlerimin bıraktıklarının tadına baktım. Shadow'la göz göze geldik. Bana baktı, siki hâlâ sertti ve ben de sırtıttım.

"Kıcını siktin mi?" Ben sordum.

Başını salladı, adem elması sallanıyordu.

"Sana nasıl yapıldığını göstereceğim. Sert seviyor. Sadece amcıkların önce gerilmesi ve onunla oynaması gerekir. İzleyici olduğun zaman, eğer onun kıcını istiyorsan, oraya koyacaksın çünkü çılgınlıklarından zevk alacaksın. Anladın mı?"

Gözle görülür bir şekilde yutkundü ama başını salladı.

Onu kucağıma aldım ve pantolonumu indirdim, sonra da sikimi bacaklarının arasında gezdirerek kıcında kullanacağım kayganlaştırıcı için topladım. Onu kuru doldurmaya tercih ederdim ve benim için kanarsa daha da iyi olurdu, ama önceden yağlanmış olarak geldiğine göre, bunu kabul ederdim.

Ayrıca, sikime boşalmalarıyla ilgili beni etkileyen bir şey vardı.

Kıçını sikimin üzerine gelecek şekilde ayarladım. Başımı onun büzülmüş deliğine bastırdım ve onu yavaşça üzerime çektim.

Haykırdı, ben kıçının derinliklerine doğru ilerlerken vücudu titriyordu.

"Shadow, buraya gel," dedim, tamamen içine oturmuştum.

Öne çıktı ve bacaklarımın arasına diz çöktü. "Onun amını ye," diye sertçe emrettim.

Ona bakmadan önce bir an bana baktı. Zor nefes alıyordu, kıçısı tamamen sikimle doluydu.

Öne doğru eğildi ve ben onu yukarı doğru iterken dilini amina soktu. Bu onun için pek de şık bir durum değildi. Onu yemek zordu, ama bir süre sonra uyum sağlaması ve iki parmağını amının derinliklerine sokarak ondan yumuşak bir inilti kazanması hoşuma gitti.

"İşte böyle, hayalet. İyi gidiyorsun, bebeğim. Mükemmel."

Shadow parmaklarını geri çekti ve öne doğru kaydı, siki kadının amına baskı yapıyordu.

"Sence yetişebilir misin?" Onun için yavaşlayarak sordum.

"Meydan okumaya hazırım," diye cevap verdi, ileri doğru itti ve ona yaklaştı.

Aramızda çırpındı ama adam ona baskı yaparak onu bana doğru sıkıştırdı.

Pozisyon zordu ama ben gelmek istiyordum, bu yüzden bunu başaracaktık. Ve başardık da. Birlikte onun vücudunu siktik ve çığlıklarını kazandık.

Shadow'un sırtını tırmaladı. Kalçalarına. Ve bizden kaçmaya çalışmasına rağmen onun üzerinde çalışmaya devam ettik.

"Bundan kaçış yok. Sana ne verirsek onu alacaksın," diye kulağına hırladım, tekrar kaçmaya çalıştığı anda. Kıçına daha sert ve daha hızlı ittim, Shadow hızıma uyuyordu.

Ve sonra o geldi.

O kadar yüksek sesle bağırdı ki, lanet olası şeytanın cehennemde bile duyduğundan emindim.

Vücudu titredi, sarsıldı, teni terden kayganlaştı, akıl sağlığını korumak için mücadele ederken göğsü kabardı.

Ve onu becermeye devam ettik, Shadow bir inilti çıkarıp içine boşalmadan önce bir orgazmı ikiye dönüştürdük, ben de onu takip ettim çünkü daha fazlasını kaldıramayacağını biliyordum.

Yavaşladık ve onu nazikçe öptü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim. İyi misin bebeğim?"

Başını salladı, göz kapakları ağırlaşmıştı.

Rahatlamış gibiydi çünkü nefes verdi ve benimle göz göze geldi, ikimiz de henüz onun içine gömülmüştük.

"Sen bir canavarısın," diye mırıldandı bana.

Yüzünü kucakladım, kirpikleri dalgalanıyordu.

"Sen de öyle, Shadow. Evine hoş geldin."

Gülümsedi ve alnını benimkine yasladı. "Evde olmak güzel, Church."

†

Shadow'u pembe odasını görmeye götürdükten sonra, ki o sadece ortasında durup baktı, yüzünde saf bir şok ifadesi vardı, Sirena'yı benim odamda yatırdık. Her ne kadar ona sarılmak istesem de telefonum çaldı.

Kaşlarımı çatarak yatağın kenarına oturdum ve isme baktım.

Fuck Face.

Yutkundum ve dördüncü zil sesinde cevap verdim.

"Baba," dedim telefona usulca. "Bu hoşnutsuzluğa neye borçluyum?"

"Dante, ruhsuz cesedine hayat üfleyen adamı böyle karşılayamazsın, değil mi?"

"Bu bir görüş meselesi, sanırım."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Kötü, aşağılık çocuk. Kardeşini öldürdükten sonra fahişen hâlâ yatağını sıcak tutuyor mu?"

"Sakin ona öyle deme," diye hırladım ve ayağa kalkıp yatak odasından çıktım. Çocuklar kanepede uzanırken ve Shadow Stitches'e yatak odası için orospu çocuğu derken ben de aşağıya, verandaya indim ve yol boyunca montumu giydim.

Sin bana endişeli bir bakış attı ve ben de başımı sallayarak arkamdan veranda kapısını kapattım.

"Oğlumu bu dünyadan alıp götürən kişi olduğu için o kaltağa ne istersem onu derim."

"Oğlun tam bir pislikti. Eğer o yapmasaydı, ben yapardım."

Telefonun diğer ucunda hafifçe güldü. "Her şeyi b e r b a t edeceğini b i l i y o r d u m . Her zaman yapıyorsun, *Dante Avgustovich Reznikov*."

"Bana öyle deme," diye hırladım telefonda. "Tabii amcamın tarafını tutmamı istemiyorsan. Senin gidişini ve mahvoluşunu göz önünde bulundurursak, ailemizin yeniden bir araya gelmesine bayılacağına eminim."

"Neyi mahvettim? Hm? Bir imparatorluk kurdum, benim tatlı prensim. Ve kralınız bir kan borcu için sizi çağdırmaya geliyor."

Dişlerimi sıktım. "Hayır."

"Kanla imzaladın. Performansını sergileyeceksin, yoksa sevdiğin her şeyi elinden alırım. Anneni aldım. Kardeşlerini de alacağım. Kadını. Çocuklarını. Yavaşça, hepsini elinden alacağım, oğlum."

"Onun güvende olduğunu da kabul etmişsiniz. Anlaşmadan geri mi dönüyorsun?" Ben talep ettim.

Hınzırca bir kahkaha attı. "Şimdiye kadar fiziksel olarak dokunmadan dokunmanın birçok yolu olduğunu bilmen gerekirdi. Eğer onunla üremeni beklersem, çocuğunu alabilirim. Ben tatlı yerken ona izletirim. Bu bir anneyi çıldırtır, değil mi? Ben parmağımı bile kıpırdatmadan kendini öldürür."

Onun sözleriyle kanım kaynadı. Bu onu

öldürebilirdi. "Ne istiyorsun?"

"Güzel. Aynı fikirdeyiz. Bana bir şeker baba bulmanı istiyorum. Özellikle, Ethan Masters.

Onu hatırlıyor musun?"

"Evet," diye homurdandım. "Atlılardan biri. Ondan ne istiyorsun?"

"Onu becermek için." Tüylerimi diken diken eden bir kahkaha attı. Hem erkekleri hem de kadınları becerdiğini biliyordum. Beni de onun için domaltmaya çalışmıştı ama o gece bıçağımı boğazına dayamıştım ve o da geri çekilmişti.

"Sen kafayı yemişsin," dedim. "Sırf sen oyuncakla sikişebileceğin diye birini kaçırmayacağım."

"Bundan daha fazlası var. Çocukla bir geçmişimiz var. O bizim dünyamızda bir yol gösterici oldu. Yeniden bir araya gelmek istiyorum. Biriyle bir anlaşma yaptım ve teminat olarak ona ihtiyacım var. Ayrıca onun şeker tarifine de ihtiyacım var."

"Elinde lanet bir tarif var. Stitches'ı bununla uyuşturdun ve onu becerdin," dedim, sesim yükseliyordu.

"Evet, ama onu sen sikmiyordun. Birinin yapması gerekiyordu." Güldü.

Ona karşı aklımı kaybetmemek için her şeyimi verdim.

"Her neyse, benimki çok uğraştırıyor ve tam olarak istediğim şeyi yapmıyor. Sanırım şeker bir babayla onu gerçekten mükemmelleştirebilirim. İşte burada sen devreye giriyorsun."

"Bunu yapmayacağım," dedim. "Ben barış istiyorum."

"Barış yok. Sadece savaş vardır. Savaş bize para kazandırır. Biz parayı severiz, evlat. Atlılardan korkma.

Onları paramparça edeceğiz."

Gözlerimi kapattım ve iç çektim.

"Yemininizi yerine getirecek misiniz, yoksa ceza ayarlamam mı gerekecek?"

Sirena'nın kaçırıldığını ya da yaralandığını düşündüm. Bekleyip çocuğumuz varsa onu çalacak kadar hastaydı. Bu onu mahvederdi. Onu ve çocuğumu kaybederdim. Başka yolu yoktu. Bunu yapmak zorundaydım.

"Evet. Yeminimi yerine getireceğim," diye fısıldadım. "Ama o zaman özgürüm."

"Göreceğiz." Tekrar güldü. "Detaylar için sizinle temasa geçeceğim."

Telefonu kapattım ve gece gökyüzünü süsleyen yıldızlara baktım. Son birkaç haftadır hava daha da ısınmıştı. Yaz gelmişti.

Adam'ın y a p t ı ğ ı saçmalıklar yüzünden hayaletle tüm baharı kaçırmıştım. Çünkü Sin kırılmıştı ve zamana ihtiyacı vardı. Çünkü Cady mahvolmuştu.

Bu kâbustan kurtulmak istiyordum, böylece daha büyük canavarlar tarafından sürekli kovalanmayacaktık. Ama bunu yapmanın tek yolu onları öldürmekti.
Yani onları yenmek için onlara katılmamız gerekiyorsa, öyle olsun.
Tanrı Ethan Masters'ın ruhuna merhamet etsin çünkü Everett Church-Avgust Reznikov- bunu yapmazdı.
Ve ailem tehlikede olduğu için ben de yapmazdım.

SIRENA

C kilisesi bütün hafta sessizdi. Pazar sabahı, geçen hafta katılmadığımız için zorunlu olan ayine gittik ve hep birlikte oturduk. Bu, altımızla birlikte halkın karşısına ilk çıkışımızdı. Arka sıralarda otururken öğrenciler bize bakıyor ve fısıldaşıyorlardı.

Shadow, Church'ün yanına kaymama yardım ederken Devon, "Hey, Bryce," dedi. "Hey-"

"Bryce öldü. Bu da Shadow," dedi Stitches Shadow'un arkasından. "Ve yoluma çıkıyorsun, o yüzden ne söylemen gerekiyorsa söyle ki oturabileyim."

"Bu gece takılmak ister misin diye merak ediyordum. Biraz oyun oynayacağız. Rövanş istiyorum."

"Hey, Bryce." Lucy, Devon'ın yanında durmak için hareket etti. "Seni özlüyordum. Tekrar birlikte takılmamız konusunda bana hiç cevap vermedin. Geçen sefer kaldığımız yerden devam edebiliriz."

İçeri giren öğrenciler nedeniyle kilisede gürültü olduğu için onu duyamayacağımızı düşünmüş olmalı, ancak gürültüde bir durgunluk oldu ve sesi taşındı.

Church'le aynı anda ayağa kalktım. Sanki aklımı okuyor gibiydi.

Cesareti karşısında kanım kaynayarak ileri atıldım. Shadow'un artık benimle olduğunu biliyordu. Bunu aklımdan bile geçiremezdi.

Onu sertçe ittim ve geriye doğru savrulmasına neden oldum. Asylum geldi ve onu yakaladı, yüzünde hınzır bir gülümsemeyle onu bana doğru itti.

"Bir şey düşürdün ateşböceği," dedi parlak bir sesle.

Lucy'nin gözleri büyüdü.

"Bebeğim, sorun yok," diye başladı Shadow, ama ben kabul etmedim. Tamam değildi.

Suratına öyle sert bir tokat attım ki kafası yana kaydı. Etrafımızdaki herkes nefes nefese kaldı.

Kendimi tutmaya çalışırken ellerim titredi.

"Sakin ol," diye mırıldandı Church kulağıma. "Ben hallederim."

Onun başının belaya girme olasılığının benden çok daha az olduğunu bildiğim için geri çekildim. Church Lucy'ye bakarak, "Cesur kız," diye mırıldandı.

"Ben-ben demek istemedim..."

"Hayır mı?" Church başını ona doğru eğdi. "Ne demek istemedin? Shadow'u seni becermesi için davet ettiğini mi? Bunu mu demek istiyorsun?"

Gözlerini kırıştırdı, nefes alış verişini ağırlaştırmıştı. Devon huzursuzca kıpırdandı.

"Bana yalan söyleme. Yalancılardan hoşlanmam," diye devam etti

Church tehlikeli bir şekilde. "Öyle bir şey demek istemedim," dedi

Lucy. "Yemin ederim."

"Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor. Lucy kiralık sık bulmaya çalıştığı için sallanacak," dedi Asylum, elleri onun pazularını sıkıca kavrarken.

Church öne uzandı ve onun yüzünü sıkıca kavradı.

"Sen bizden biri değilsin. Bir daha asla bizden birine yaklaşmayacaksın. Anladın mı?"

Şiddetle başını salladı.

"Yalan söylüyor," diye tısladı Asylum. "Shadow'un koca sikini istiyor. Tekrar denemeye istekli çünkü dersleri zor öğreniyor, değil mi Lucy goosey?"

"Kilise, dostum, gerçekten. Asla gitmezdim-" Gölge dedi ki.

"Tabii ki yapmazsın ama kural kuraldır. Onu cezalandırın." Church kaşlarını Gölge'ye doğru kaldırdı. "Sen de bizden birisin ve biz gücendirenleri cezalandırırız ve o hepimizi gücendirdi, özellikle de Sirena'yı. Kimse kızımızı incitemez, duygularını bile. O yüzden... cezalandırın onu."

Shadow sertçe başını salladı ve Lucy'ye döndü. Yumuşak ve tehlikeli bir sesle, "Dizler," dedi.

"Ne?"

"Dizlerinin üzerine çök." Gölge ona ters ters baktı.

"Dur, yardım edeyim." Stitches elini cebine attı ve bir paket Skittles çıkarıp yere döktü. "Şimdi dizlerinin üzerine çök."

Lucy dizlerinin üzerine çöktü.

"Başını eğ. Yukarı bakma," dedi Gölge usulca. "Eğer burada olan herhangi bir şeye bakarsan, geceyi anıt mezarda geçirirsin."

"Bryce, dostum, hey, sakın ol," dedi

Devon. "Benim adım Shadow," dedi

kararlı bir şekilde.

"TAMAM." Devon ellerini havaya kaldırdı. "Gölge. Adamım. O sadece bir aptal. Sakın ol. Senin kız arkadaşına kazık atmayacağını biliyor."

"Senden hoşlanıyorum, Devon. Bundan sonra seni cezalandırmak istemiyorum."

Devon geri çekilmeden önce dizlerinin üzerinde sessizce ağlayan Lucy'ye baktı. O gitti ve Church oturmam için bana rehberlik etti. Ashes tüm bu süre boyunca hiç kıpırdamamıştı. Sadece sıraya oturmuş, ilahi kitabını okuyordu.

"Neden yardım etmedin?" Church ona mırıldandı.

"Acınacak halde. Gölge halletti," dedi Ashes, ilahi kitabından bir sayfa çıkarıp ateşe vermeden önce çakmağını tembelce açıp kapatarak. Rahibelerden biri onu durdurmaya çalıştı ama o sayfayı sardı ve rahibenin üzerine fırlattı. Rahibe haykırdı ve cübbesinin eteğindeki ateşi söndürmeye çalışarak Ashes'in kıs kıs gülmesine neden oldu.

"Geri çekil, seni yaşlı kaltak," dedi Ashes. "Yoksa seni gerçekten ateşe veririm."

Rahibe geri çekildi, cübbesinin dumanı hâlâ tütüyordu.

"Güzel," diye güldü Stitches ve Ashes'le yumruklaşmak için üzerime eğildi. "O yaşlı ekşi amcık torbasından nefret ediyorum." Shadow yanıma, Sin diğer yanıma ve Ashes de onun yanına yerleşti. Church, Shadow'un yanına oturmak için etrafından dolanırken Stitches ucundan tuttu. Asylum aşağı doğru bir kayma hareketi yaptı ve Stitches

inledi ve onun için aşağı indi.

Cady bugün gelmiyordu. Kusmaya devam etti ve kendini berbat hissettiğini ve biraz uyuması gerektiğini söyledi, bu yüzden onu geride bıraktık. Evde yalnız olmasından hoşlanmıyordum, bu yüzden ne kadar erken dönersek o kadar iyiydi. Church, tüm kameralar nedeniyle kimsenin eve elli adım yaklaşamayacağına dair bana güvence verdi, ama yine de endişelendim.

Peder Emerson ayını başlattı ve Shadow uzanıp elini kalçamın üzerine koydu. Herkes şarkı söylemek için ayağa kalkarken ona baktım.

Bana masum bir bakış attı ve yanımda durmadan önce göz kırptı. Küller başka bir sayfayı yırttı ve ateşe verdi. Church sayfayı onun elinden kaptı ve alevlerin üzerinde tepindi. Ashes gözlerini devirdi ve Stitches'in kıs kıs gülmesine neden oldu.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Sin. "Bu gece yanması gerekiyor. Bir haftayı kaçırırsak ikimizden birinin kızı yanecek."

Asylum şarkının sözlerini yüksek sesle ve yanlış söyleyerek Grace yerine Amazing Rabbits yaptı. Ele avuca sığmazlardı.

Herkes tekrar oturdu ve Shadow'un eli tekrar uyluğuma gitti.

Lucy hâlâ sıranın ucundaki Skittles'ın üzerine diz çökmüş, hafifçe burnunu çekiyordu.

Sin, Gölge'nin ne yaptığını fark etti ve elini diğer uyluğuma koyup bana göz kırptı. Peder Emerson Matthew'dan bir şeyler okudu ve ben titrek bir nefes verdim.

Shadow altıma doğru ilerledi ve amıma sürtündü, Sin de onu takip etti.

Bunu gerçekten burada yapacaklardı.

Herkes tekrar ayağa kalktı ve işte o zaman Shadow bir parmağını içime soktu. Nefesim kesildi ve Shadow şehre giderken Sin dikkatimi dağıtmak için elini kalçama bastırdı. Beni orgazma yaklaştırmak titriyordum, herkes etrafımızda övgü şarkıları söylüyordu.

Çocuklar bize bakmaya devam etti ve Lucy gözlerini kocaman açarak bize baktı.

Asylum parmağıyla kızın burnuna vurup dudak büktü ve kızın tekrar gözlerini indirmesine neden oldu. "Benim için mi geleceksin, şekerim? Tam burada, benim için Tanrı'ya şükrederek mi?"

Ben sert bir şekilde boşalırken Sin'in dudakları derin bir öpücükle benimkilerle buluştu, Shadow beni kolaylıkla geçirdi.

Sonunda parmağını çekip ağzına götürdü ve bana göz kırptı. Lucy tekrar baktı ve Church'e hafifçe başını salladı.

Töreni tamamlamayı başardık ve sonunda ayağa kalktık.

"Gel," dedi Shadow, Lucy'ye elini uzatarak. Lucy elini tutmadan önce bir an tereddüt etti. Gölge onun ayağa kalkmasına yardım etti.

"Dinlemedin. Ne yazık ki bedelini ödemek zorundasın," dedi yumuşak bir sesle.

"Ne? Ben diz çöktüm-"

"İzledin," diye araya girdi Sin. "Seni gördüm."

"Geceyi anıt mezarda geçirmek zorundasın," diye bitirdi Gölge. Kadın ağladı ve ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Gölge onun kolunu sıkıca tuttu.

"Ah, çok kötü, çok üzücü." Asylum sırtı ve onun etrafında dans etti. "Şimdi büyük L çok kızacak. Merak etme. Geceyi orada geçirdim. O kadar da kötü değil.... Tabii kapıyı tırmalayan iblislerin sesine aldırılmazsan."

Gölge onu kiliseden dışarı sürüklerken Lucy feryat etti, çocuklar da onu takip ediyordu, Sin'in eli belimdeydi.

"Bu senin için sorun olur mu?" Sin sordu.

Durdum ve ona döndüm. "Benim olanı istiyor."

"Senin olana asla sahip olamayacak, siren." Sin dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Shadow asla sahip olamaz. Adam sıırsıklam aşık. Tıpkı geri kalanımız gibi."

Bunun üzerine gülümsedim ve adamların onu mezarlığa götürmelerini izlemek için döndüm.

"Haydi," dedi Sin. "Bırak o pıslığı onlar halletsin. Şu anda, seni kurtarması için Tanrı'ya yalvarana kadar seni becermek istiyorum."

Beni eve geri götürmesine izin verdim çünkü bunu ben de çok istiyordum.

PAZARTESİ günü, Church'ün yatağında, o ve Stitches bana sarılmış halde uyandım. O gün için gergindim. Bugün Cady'nin tıp merkezindeki doktor randevusu vardı.

Church beni usulca, "Günaydın, hayalet," diye selamladı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Hemen hazırlanmam gerektiğini imzaladım çünkü Cady'nin onunla olan randevusunu kaçırmak istemiyordum. Ayağa kalkmaya gittiğimde Church beni kendisine doğru çekti ve bu sırada Stitches'ı uyandırdı.

Church saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak, "Onunla randevuya gitmiyorsun," dedi. Ona gözlerimi kısarak kızgınlığımı belli ettim ve gerçekten de gideceğimi onayladım.

Church, "Kesin olarak söyleyebilirim ki öyle değilsiniz," dedi. "Kuralları biliyorsunuz. O yere adınızı atmayacaksınız. Bugün onunla birlikte olacağım. Ona göz kulak olacağıma söz veriyorum. İşimiz biter bitmez sana geleceğim."

Ofladım, bu da onu hafifçe güldürdü.

"Kızgın olmana bayılıyorum bebeğim. Sikimi sertleştiriyor."

Stitches beni Church'ün yanından uzaklaştırırken, "Onu senden alıp becermek hoşuma gidiyor," dedi.

Church, omzumu öperken Stitches'a sırtarak, "Pislik," dedi. "Dün gece doymadın mı? Tüm zaman boyunca ona sahip oldun."

"Ne diyebilirim ki? Ben açgözlü bir pıslığım."

Yuvarlandım ve Stitches'la yüzleştim, imzamı atmadan önce onu hafifçe öptüm. Yumuşak bir şekilde güldü ve omzumun üzerinden Church'e baktı.

"Dur tahmin edeyim. Gitmesine izin vermeniz için sizi ikna etmeye çalışıyor," dedi Church.

"İkna edici bir davası var. Bana bütün bir hafta boyunca yatağымda onunla baş başa kalma sözü verdi." "Çok hoş. Olmayacak." Church ayağa kalktı ve beni inleyen Stitches'tan uzaklaştırdı. "Giyin bebeğim. Shadow, Sin ve Ashes seni derslere götürecektir. Stitches benimle gelebilir. Tabii sen istemezsen. Ashes ile takas mı?" Church, Stitches'e baktı.

"Bunu tercih ederdim. Oradan nefret ediyorum," dedi Stitches usulca.

"Eğer sorun değilse." "Sorun değil. Sen ne istersen ben de onu istiyorum."

Dikişler gevşedi. Church kıcıma bir tokat attı. "Giyin. Geç kalacaksınız. Homurdanarak banyoya girdim ve giyinmeden önce duş aldım. Saçlarımı uzun bir at kuyruğu yaptım. Saçlarımı hiç toplamadığım için aşağıya indiğimde herkes durup bana baktı.

"Nedir bu?" Sin kalın midilliye uzanıp onu elinin etrafına sararak sordu. "Bunu sevdim. Seni istediğim yere yönlendirebilirim. Ben. İstiyorum." Boynuma doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Seni bu şekilde becereceğim."

Alt dudağını ısırıldı ve beni daha sert öpmesini sağladım.

"Hey, biraz da bize ayır," dedi Ashes, beni kollarının arasına alıp sürükleyerek. Ashes beni öperken Sin homurdanarak bir dilim kızarmış ekmek kaptı.

"Bunu sevdim," diye mırıldandı Ashes. "Sen her zaman çok güzelsin, cennet." Sırıttım ve Shadow'u öpmek için ayrılmadan önce onu öptüm.

"Günaydın," dedi. "At kuyruğunu ben de sevdim, ama söz konusu sen olunca her şeyi seviyorum." "Yalakalık yap," diye alay etti Stitches.

Gölge onu tersledi.

"Tamam. Onu sınıflara götürün. Ashes ve ben Cady'yi hallederiz. İrtibatta olacağım. Görüşürüz çocuklar. Specter, uslu dur. Uslu olmazsan bilirim ve ona göre cezalandırırım. Stitches, Shadow, o kaltağı bu sabah mozoleden çıkardığınızdan emin olun.

Stitches homurdandı ve Shadow beni kapıya götürdü, Sin de onu takip etti. Kapıyı açtığımızda Asylum'un beklediğini gördük.

"Günaydın güzelim," diye selamladı beni, kolunu uzatarak. "Derslere giderken sana katılabileceğimi düşündüm."

Stitches ve Shadow Lucy'yi serbest bırakmak için mezarlığa gitmek üzere bize veda ederken kolumu onunla birleştirdim.

Kampüse doğru yürürken Sin elini belime koydu. "Eski günlerdeki gibi, değil mi Sin?" Asylum sordu.

Sin usulca güldü. "Biraz. Artık her şey daha iyi." "Güzel."

İkili hava durumu, dersler ve kız kardeşlerden biri hakkında konuşurken onları dinledim, çünkü boş zamanlarında başka bir kız kardeşle buluştuğuna dair bir söylenti dolaşıyordu.

Beni sınıfıma bıraktıklarında, konsantre olamadan içeri girdim. Sabahın üçüncü dersine kadar kimseden haber alamamıştım ve endişelenmeye başlamıştım.

Öğle yemeği yaklaştığında sınıftan fırladım ve Ashes'e çarptım. "Selam cennet," diye selamladı beni. "Acelen mi var?"

Başımı salladım ve gülümsemesini sağladım.

"Hadi ama. Bugün erken kalkıyoruz."

Elini tuttum ve beni kampüsten geçirip evimize götürmesine izin verdim. Church ve Cady çoktan kanepeye oturmuş konuşuyorlardı. Cady ağlıyordu. Hemen Ashes'in elini bıraktım ve ona doğru koştum.

"Sorun yok, hayalet. O iyi," dedi Church.

Ön kapı açıldı ve Stitches, Sin ve Shadow içeri girdi. Sin hızla hareket etti ve kanepenin L tarafına oturdu, odağı Cady ve benim üzerimdeydi.

"Karar nedir?" Stitches talep etti. "Bana iyi bir şey söyle, dostum." Shadow kanepede Cady'nin yanına oturdu ve sırtını ovdu.

"Cadence. Söyle onlara. Sin'e söyle," diye usulca talimat verdi

Church. Cady gözlerini sildi ve titreyen dudaklarını yaladı.

"S-Sin?"

"Öyle mi?" Sin öne doğru oturdu, midesi bulanmıştı.

Nefesimi tuttum. Ne istediğimi bilmiyordum. Her iki durumda da kötü olacaktı gibi hissediyordum. Sin kendini kaybedecekti. Kendini toparlamaya çalışacağını biliyordum ama onu daha yeni korkusundan kurtarmıştık. Bu onu geri götürür. Ve eğer Adam'ın olsaydı.

Ellerini sıkıca tuttum.

"Günah," diye tekrarladı.

Ayağa kalktı ve yanımda diz çöktü. Uzandı ve yüzünü kucakladı. "Söyle bana. Ben halledebilirim," dedi sesi titreyerek.

"Bu... bebek senin değil. Neredeyse bir aylık hamileyim. Bu Adam'ın." Sin'in elleri bir an için titredi, sonra hıçkırıklara boğuldu ve ona sarıldı.

"Özür dilerim, Cady. Gerçekten üzgünüm. Üzgünüm" dedi, ağlarken ona sarıldı. Kollarımı onlara doladım ve sıkıca sarıldım.

İçimi bir rahatlama kapladı.

Öyle olmasından nefret ediyordum ama oradaydı.

Sin, Cady'yi serbest bıraktı ve beni kendine doğru çekerek alnımdan şiddetle öptü.

"Seni seviyorum, Sirena. Seni seviyorum," diye fısıldadı. Tutuşu uzun sürmedi. Onun yerine beni bıraktı, ayağa kalktı ve kapıdan çıkıp gitti.

"Nereye gidiyor?" Gölge sordu.

"Biraz zamana ihtiyacı var," diye mırıldandı Ashes. "Çok stresli. Geri dönecektir."

"Gidip onu kontrol edeceğim." Stitches kalktı ve bizi bırakıp gitti.

Church şaşırtıcı bir hareketle sandalyesinden kalktı ve Cady'nin yanına oturdu. Onu kucaklamak için kendine **ç e k m e s i n i** ve başının üstünü öpmesini izledim.

"Bana sahipsin," dedi usulca. "Sen ailedensin. O bebek benim ailem. Size göz kulak olacağım. Yalnız olmayacaksınız. Bize sahip olacaksınız."

Gülümsedim, kalbim onun sözleriyle doldu. Bu onun karakterine tamamen aykırıydı ama büyümesine bayılıyordum. Ona sarılmış, usulca ağlıyordu.

Kollarımı onlara doladım ve hep birlikte o bebeğin iyi bir hayatı ve isteyebileceği her şeyi olmasını sağlayacağımıza yemin ettim.

Bu canavarları öldürmek ve hepimizi özgür bırakmak için daha fazla sebepti.

SİN

Gölün kenarında dizlerimin üzerine çöktüm, elimde tespihim ağlıyordum. Dualarım kabul olmuştu. O bebeğin Adam'ın olmasını istemesem de, benim olmasını da kesinlikle istemiyordum. Onun hayatında kalabilirdim ama şimdi haftalardır hissetmediğim bir özgürlük duygusuna sahiptim. Ya da belki de hiç.

Sonunda her şey sıraya girmişti.

Beni sürükleyen ipler olmadan sirenimle birlikte olabiliyordum.

Uzun bir süre dalgalara bakarak ağladım, tespihim avucumu kesecek kadar sıkıydı.

"İyi misin?" Stitches arkamda dururken usulca seslendi.

"Özgürüm," diye fısıldadım.

Elini omzuma koydu. "Öylesin."

O kumda yanıma oturup suya bakarken ben gözlerimi sildim. "Rahatladığım için kendimi çok kötü hissediyorum," diye itiraf ettim.

"Yapma. Ben de rahatlamış hissedirdim. Açıkçası ben bile senin durumunda değildim ama senin adına rahatladım. Bu saçmalığa ihtiyacın yoktu. Sirena'yla olan ilişkimize büyük bir darbe vurabilirdi."

Doğru olduğunu bilerek başımı salladım.

"Peki, şimdi ne olacak?" Ona doğru baktım.

Stitches sırtıttı. "Git Sirena'yı hamile bırak."

Alay ettim ama yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım.

"Yapacağım. Bir gün," diye mırıldandım.

Stitches beni sırtımdan alkışladı. "Aferin oğlum."

"Sence her şey yoluna girecek mi?" diye sordum.

Stitches bir süre konuşmadı. "Evet. Ama sana bir şey söylemem gerek." "Ne?" Gerildim.

"Church'ün son zamanlarda garip davrandığını fark ettin mi?"

"Evet." Tekrar göle baktım. "Nedenini biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi iç çekerek. "Bizim ihtiyar bir hafta önce onu aradı. Church'ün imzaladığı kan sözleşmesini tahsil etmek istiyor."

"Siktir." Kıçımın üzerine oturdum, göğsüm gergindi. "Ondan ne yapmasını istiyor?" "Para babası bir adamı kaçırmasını istiyor."

"Atlılardan biri mi? Lanet bir gangster mi?"

"Evet." Stitches başını salladı ve bir esrar çıkardı. Yaktı ve bana uzatmadan önce derin bir nefes aldı.

Güçlendirici bir yudum aldım ve geri verdim. "Peki neden geri kalanımıza bir şey söylemedi?"

"Bence sadece bir şeylerin olmasını umuyor. Bebek meselesiyle yeterince uğraşıyoruz zaten. Eminim şimdi bundan bahsedecektir."

"Ya da belki biri Everett'i kafasından vurur ve sorun çözülür."

"Umarım benimdir," diye mırıldandı Stitches. "O pisliğe birkaç kurşun borçluyum."

"Dürüst olmak gerekirse, bir kurşun çok nazık olurdu."

"Gerçek." Bir fırt daha çekti ve arkasına yaslandı. Ben de bulutlara bakarak onu takip ettim.

"Atlılar meselesine t a k ı l ı p kalmamızı istemiyorum. İlgilenmediğim bir ton şey var. Bu başımıza bir hedef koyar, bu da Sirena'nın tehlikede olacağı anlamına gelir."

"Biliyorum." Stitches iç çekti.

Asylum yanıma yerleşirken soluma baktım. "Hey," dedim.

"Hey," diye cevap verdi. "Haberleri duydum. Baba olmadığın için tebrikler... yine mi?"

"Adamım." Tekrar sigara içtim ve ona uzattım.

Bir fırt çekti ve dumanı üfleyerek geri uzattı. "Çok mu erken, Sinclair?" "Evet, sıkık."

Kıkırdadı, getirdiği çantaya uzandı ve bana düz beyaz bir maske uzattı. "Nedir bu?"

Elimde evirdim çevirdim.

"Denemeye değer diye düşündüm. Eğer bir ata bineceksek, muhtemelen maske takmalıyız. Orada kimsenin güzel yüzümü görmesini istemiyorum."

Stitches'e başka bir düz beyaz plastik maske uzattı. "Ne

gördün?" diye sordum.

"Chicago'ya gidiyoruz. Şeker babayı alacağız. Tüm gördüğüm bu. Yine de yeterli."

"Yok artık," diye mırıldandı Stitches.

"Onların kızını tanıyorum. Rosalie," diye mırıldandı Asylum. "Muhteşem bir kız. Güzel göğüslü. Mükemmel vücut. Bir meleğin sesi. Daha birkaç hafta önce onu altıma almıştım."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. "Uh, ne?"

Başını salladı ve bana gülümsedi. "Ben Başmelek'in arkadaşıyım. Onu duymuşsundur, değil mi?" "Onu herkes duymuştur," dedim. "Adam tam bir canavar ve Everett'in uşaklarından biriydi."

"Şey, onu şahsen tanıyorum. Birlikte birkaç kişiyi öldürdük. Rosalie'ye aşık ve Matteo De Santis'in evinde onu eğitmesine yardım ettim."

Onunla alay ettim. "Harika. Ellerin bir sürü çömleğin içinde."

"Biliyorum." Başını salladı. "Bu berbat bir şey çünkü Anson'ın gerçekten iyi bir adam olduğunu düşünüyorum. Daha doğrusu Alessandro De Santis."

"Mükemmel," diye mırıldandı Stitches. "O da bir De

Santis mi?" "Öyle. Matteo'nun varisi."

"Dominic'in onda olduğunu sanıyordum." Kaşlarımı çattım. "Tanrım, Malachi, Dominic'i

hatırlıyor musun?" "Nasıl unutabilirim ki? Çocukken bile hıyarın tekiydi."

"Onu tanıyor muydun?" Asylum sordu.

"Evet, o, Vincent ve Levin. Onları tanıdığımızı söyleyemem. Ashes biz on beş yaşındayken bir kızdan hoşlanıyordu. *Stella*. Bir yandan da Dominic'le takılıyordu. Tam bir çileydi. Ashes'in evini yakmasını engellemek zorundaydık."

Asylum güldü ve başını salladı.

"Karmakarışık bir karmaşa var şimdi. Taht kavgası. Ortalık karışacak." Asylum ayakkabılarını çıkardı ve ayak parmaklarını oynattı. "Bunun ötesini göremiyorum. Sadece sonunun iyi olmayacağını biliyorum."

"Church'ün başka seçeneği olmayacak," dedim. "Everett sözleşmeyi uygulayacak ya da Sirena..." Sözlerim kesildi. O lanet olası pisliğin onu yakalayacağı düşüncesi beni kıpkırmızı yaptı.

"Rosalie'ye ne kadar değer versem de Sirena için herkesi öldürürüm," dedi Asylum usulca. "Ve bunun için, ben kötü bir canavarım."

Sessizliğe gömüldük, hiçbirimizin söyleyecek bir şeyi yoktu çünkü gerçekten de doğruydum. İş o noktaya geldiğinde, onu güvende tutmak için adam öldürebilirdik.

Bunu hak etmeyen insanlar anlamına gelse bile.

†

O gece yatağımda uzanmış, tavana bakıyordum. Sirena yukarı çıkıp geceyi Cady ile geçirmişti, bu yüzden nihayet gölden döndüğümüzde onu görmedim. Zaten zil zurna sarhoştum, o yüzden fark etmedi. İyi bir arkadaş olamazdım.

Church'ten bize Everett'ten neden bahsetmediğine dair cevaplar istedim.

Gerçekten pişman görünüyordu ama bize, evet, Everett'in onu çağırdığını söyledi. Hepimiz onun anlattıklarını dinledik, Asylum sorunun ortadan kalkmayacağını ve harekete geçmemiz gerektiğini söyledi.

Adamlara birer beyaz maske verdi ve bizi onlarla gördüğünü söyledi. Ve hepsi bu kadar. Church bizi her şeyden haberdar edeceğine yemin etti. Sonra içki ve sigara içtik, hepimiz sarhoş olduk, Shadow bile.

Ondan gerçekten hoşlanmaya başlamıştım. Başlangıçta düşündüğüm den daha iyi uyum sağlamıştı ve o çarpık tarafını iyi saklamıştı. Sirena iyi bir seçim yapmıştı.

Ama şimdi orada tek başıma yatarken tek istediğim sirenimi alıp ona sarılmaktı. Etrafımızda olup biten onca şey yüzünden haftalar kaybetmiştik.

Sanki dualarımı duymuş gibi kapım gıcırdayarak açıldı ve Church'ün ona giydirdiği o uzun beyaz gecelikle odaya girdi.

Dirseklerimin üzerinde yükseldim ve ay ışığı güzel kızın üzerinden geçerek bana doğru yürümesini izledim. yüz.

"Selam," diye usulca selamladım onu, yatağın üzerine sürünüp bana sarıldığında. "Benimki nasıl kız?"

Hiçbir şey söylemedi, eli çıplak karnımda geziniyordu. Yer değiştirip vücudumu öpmeden önce tenime kazınmış ismini hafifçe izledi.

Bacaklarımın arasına yerleşip geceliğini çıkarırken gözlerimi kapattım ve nefes aldım. Pijama altımı çıkarmaya çalıştığında kalçalarımı kaldırdım.

Sertleşen shaftımı yalayarak keskin bir nefes almamı sağladı.

Saçları hâlâ at kuyruğundaydı ve ben de bundan yararlanarak uzun saç tellerini elime doladım ve onu sikime doğru yönlendirdim.

Beni emdi ve usulca inlememi sağladı.

Kalçalarımı onun emişini karşılamak için yukarı doğru kaydardım.

"Kahretsin bebeğim, bunu yapmaya devam edersen beni boşaltacaksın," diye homurdandım. "Bu gece ağzına boşalmak istemiyorum. Amına boşalmak istiyorum."

Onu horozumdan sürükledim ve horozumla onu mızraklayana kadar vücudumdan yukarı çektim. Yumuşak bir iniltiyle yarağımın üzerine oturdu. Kalçalarını tuttum, başparmağım ismime doğru bastırıyordu, o beni sürerken.

Gelmesi uzun sürmedi. Geldiğinde, bıraktım ve onunla birlikte geldim, yarattığı fırtınayı atlattım.

Nefes nefese, öne doğru düştü ve çıplak göğsüme uzandı. Tırnaklarımı hafifçe sırtında gezdirdim ve başının üst kısmını öptüm.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım.

Harflerin izini tenime sürerek beni gülümsetti.

"İşaret dilini öğrenmene bayılıyorum," diye devam ettim. "Ama notlarımızı özlüyorum. Sen yokken onları tekrar t e k r a r okudum. Aklımı başımda tutuyordu."

Bana baktı ve eğilip beni nazikçe öptü. Yüzünü kucakladım, kalbim doluydu.

"Sirena? Sana bir şey sorabilir miyim?"

Başını salladı, renkli gözleri ayın loş ışığında parlıyordu. Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve nefes verdim.

"Bir gün bir bebeğimiz olabileceğini düşünüyor musun?" Kelimelerim yumuşak bir telaşla döküldü.

Beni nazikçe öpmeden önce bir süre bana baktı.

"Evet," diye cevap verdi, dudakları dudaklarıma değiyordu.

Verdiği cevap kalbimi yerinden oynattı ve onu yuvarlayıp tekrar içine dalmam için gereken tek şey buydu, gerçekten de bir günün yarın olmasını umuyordum.

KİLİSE

Tiki hafta geçmesine rağmen babamdan hâlâ haber alamamıştım. İyi şeyler ummaktan daha iyisini biliyordum çünkü adam sürekli geri gelen bir hastalık gibiydi. Kötü bir uçuk vakası gibi.

"Nereye gidiyorsun?" Cady merdivenlerden inerken ben de "Nereye gidiyorsun?" diye sordum. Bebeğinin yumruları görünmeye başlamıştı. "Terapim var," diye mırıldandı.

"Seninle geleyim," dedim ve onu kapıya kadar takip ettim. Sirena, Shadow'un yatak odasında Shadow ve Stitches ile meşguldü ve Ashes ile Sin çoktan terapiye gitmişlerdi. Ayakkabılarımı giydim ve onunla birlikte kapıya yöneldim.

"Nasıl hissediyorsun?" Yolda yürürken sordum.

"Bok gibi. Sabah bulantıları artık o kadar kötü değil. Hâlâ anneme söylemedim. Bu arada teşekkür ederim." "Ne için?"

"Geri dönüp anneme ve Jerry'ye söylemesin diye doktoru öldürmekle tehdit ederek kayıtlarımı mühürlemek." Hiçbir şey söylemedim. Beni ilgilendirdiği kadarıyla bu onları ilgilendirmiyordu.

"Daha iyi hissetmene sevindim," dedim. "İyi olmadığında tam bir baş belası oluyorsun."

Bana gözlerini devirdi ama gülümsedi.

Son zamanlarda biraz daha iyi geçiniyorduk. O çok fazla karşı koymuyordu ve ben de Sirena'yı üzdüğü için bu kadar zorlamayı bırakmaya çalışıyordum.

Terapi binasına ulaştık.

"Git," dedim. "Senin için geri geleceğim. İşin bittiğinde bana mesaj at. Ashes ve Sin de bir şeye ihtiyacın olursa muhtemelen buralarda olacaklardır."

Gülümsedi ve bana doğru bir adım attı. Bana sarıldığında donakaldım.

"Teşekkür ederim, Dante. Bana ve Rina'ya karşı çok iyidindin. Bunun sana yeterince söylendiğini sanmıyorum." Uzaklaştı.

Gidişini izlerken hiçbir şey söylemedim.

Bana söylenmesine gerek yoktu. Sirena'yı her şeyimle seviyordum. Onun için yaptığım şey bana doğru geliyordu.

f

İKİ SAAT SONRA, Cady'ye nerede olduğunu sormak için gönderdiğim cevapsız mesaja baktım. Ashes'ten terapisinin uzadığını çünkü camdaki adamlardan birinin pencereden atlamaya çalıştığını ve onu ikna etmeye çalışırken sorunun yarattığını duymuştum.

"Gidip onu arayacağım," dedim yemek masasından uzaklaşarak. Sirena bana işaret etti ama ona başımı salladım. "Sen burada kal. Hemen döneceğim." Dudaklarına bir öpücük kondurdum ve hızla oradan ayrıldım.

Terapi binasına koşmam uzun sürmedi ama oraya vardığımda insanlar dışarı çıkıyordu. Cady yok ama.

"Hey." Kevin adında bir adamı yakaladım ve onu durdurdum. Farlara tutulmuş korkmuş bir geyik gibi bana bakıyordu.

"Cadence Lawrence'ı gördün mü? Bugün grup terapisinde."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bir saat önce çıktı. Dışarı çağrıldı ve biriyle buluşması gerektiği söylendi. Bundan daha fazlasını bilmiyorum. Lütfen beni öldürme."

Alay ettim ve onu ittim.

Sanki vaktimi onun gibi küçük bir sidikli karınca için harcayacakmışım gibi.

Kampüste üç tur attım ama onu bulamadım. Kalbim küt küt atıyor, nerede olduğunu merak ediyordum. Tam Sully'nin ofisini basmak üzereydim ki telefonum çaldı.

"Baba," diye cevap verdim, adrenalinim yeni zirvelere yükseliyordu.

"Sana ait bir şey buldum," dedi hınzır bir ses tonuyla. "Küçük bir kediciği mi özlüyorsun oğlum?"

Elimi yumruk yaptım. "Ne yaptın sen? Nerede o?"

"Torunumu taşıdığını öğrenince çok şaşırdım. Gerçekten Dante, neden bana söylemedin?" "Bu seni hiç ilgilendirmez," diye tersledim.

"Oh, ama öyle. Sana Adam'a dokunmaman söylenmişti ama o akıllı bir çocuktu ve bana bir hediye bıraktı. Bu harika değil mi? Ve artık o gittiği için, bana bırakılan şeyi açmaya niyetliyim."

"Sakın ona dokunma," diye bağırardım telefona.

"Yapmayacağım," diyerek sözümü kesti. "Eğer sana söyleneni yaparsan. Bana katılmak için uçağa bindi bile. Onu babasının yanına koyacağım. Güvende olacak. Eğer istediğimi yapmazsan, onu kesip açacağım ve yetiştirdiği küçük lezzetle besleneceğim. Bu yüzden cevabınızı dikkatlice düşünün."

Nefesimi düzene soktum. Asylum Chicago'ya gideceğimizi söylemişti. Sikik herif haklıydı. Yine haklı çıktı.

"Şeker babayı istiyorum. Lorenzo De Luca'nın nişan partisi yaklaşıyor. Partiyi basmanı, kimi öldürmen gerekiyorsa öldürmeni ve bana Ethan Masters'ı getirmeni istiyorum."

"Ne zaman?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

"İki hafta. Parti öne alındı. Ne şans, değil mi? Neredeyse yaz sonuna kadar beklemek zorunda kalacağımı düşünüyordum ama şansına Lorenzo güzelliğiyle konuşup tarihi öne çekti. Sanki kader yüzümüze gülüyor."

"Seren-siktiğimin-dipity'si," diye mırıldandım.

"Bilgileri kısa süre içinde alacaksınız. Bu konuda tedbirli olun."

"İşi halletmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Cady'ye ya da bebeğe zarar vermeyeceğine yemin eder misin? Kimseden ona zarar gelmeyeceğini mi?"

"Yemin ederim. İki haftan var, sonra benim olanı istiyorum. Bana Ethan Masters'ı getir. Canlı olarak. Şeker tarifini aldıktan sonra, hükmetme zamanın gelene kadar gitmekte özgürsün. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Evet," diye cevap verdim, çenem sıkılmaktan ağrıyordu.

"Mükemmel. Seni göreceğim. Sahip olduğun küçük hayalete göz kulak ol. O gerçekten çok güzel. İyi bir anne olurdu, sence de öyle değil mi?"

"Sakın aklından bile geçirme," diye hırladım. Bir

kahkaha attı. "Güle güle, oğlum."

Telefon görüşmesi sona erdi ve beni kampüsün kenarında, içim burkularak beklemek

zorunda bıraktı. Sirena'ya Cady'nin öldüğünü söylemek canımı yakacaktı.

Tahmin etmem gerekirse, bu onun nefretini daha da körükleyecek ve bu pisliklerin çoğunun ölümüyle sonuçlanacaktı. Eğer öyleyse ben de varım.

GÖLGE

T Son iki hafta tam bir cehennem gibiydi. Sirena zar zor yemek yedi. Uyuyana kadar ağladı. Yaptığımız hiçbir şey ona yardımcı olmadı.

Mirage bile onunla oturmaya geldi, gece boyunca onu tuttu. Hiçbir şey.

Sonunda yemek masasında Church'ün telefonu çaldı.

Hepimiz ona baktık. Karartmadan önce bir süre ekrana baktı. "Vakit geldi," dedi. "Ayrıntıları öğrendik. Gitmemiz gerekiyor. Bu gece."

Sertçe yutkundum ve gözleri kocaman açılmış olan Sirena'ya baktım.

"Onu geri alacağız," dedi Church şiddetle. "Ve bebeği de. Git çantanı hazırla. Bizimle geliyorsun."

Sirena oturduğu yerden fırladı ve üst kata koştu.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Sin talep etti.

"Onu burada bırakmayacağımız kesin. Özel jet bizi havaalanında bekliyor. Size maskelerinizi, silahlarınızı ve birkaç parça kıyafetinizi almanızı öneririm." Church masadan uzaklaştı. "Gölge. Var mısın?"

Başımı salladım. "Evet."

Bu cevaptan memnun görünüyordu çünkü yukarı çıkmak için odadan çıktı. Son iki haftayı bunu planlayarak geçirmiştik. Bir yerimiz yoktu ama artık bildiğimize göre, planları sağlamlaştırmak için daha iyi bir yolumuz olacaktı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Stitches. "Bu boku yapmak istemiyorum." "Cady için," dedi Ashes usulca.

Stitches içini çekti ve başını salladı. "Cady için. Sirena için."

"Gel hadi." Sin ayağa kalktı. Biz de onu takip ederek odalarımıza dağıldık. Çabucak çantanı hazırladım, haçımı aldım ve yukarı çıktığımda Asylum'u kanepede, çantası kapının yanında beklerken buldum.

"Çok hızlıydı," dedim.

"Sonunda gerçekleştiğini bilmeme yardımcı oluyor." Kafasına vurdu ve iç çekti. "Bunun için hazır mısın?" Başımı salladım. "Sirena için her şeyi yaparım."

"Güzel."

Çocuklar ellerinde çantalarla odaya geri döndüler. Sirena peşlerinden geldi, siyahlar i ç i n d e sert görünüyordu, elinde çantası vardı.

"Herkes hazır mı?" Church sordu.

Kapıya y ö n e l m e d e n önce bir evet turu yapıldı, Ashes yol boyunca Sirena'nın çantasını ondan aldı.

Kilise kapandı ve garaja gittik. Henüz oraya girmemiştik ama adamların hepsinin arabası olduğunu biliyordum. Ashes'in motosikleti bile vardı.

Church garaj kapısını açtı, biz de içeri girdik. Kendi Bronco'su olmayan daha büyük bir cipin kapısını açtı.

"Atlayın," dedi, karartılmış SUV'un direksiyonuna tırmanarak. Hepimiz bindik ve ben Sirena ile arkada, Asylum da yanımızda yerimizi aldık.

Sin ve Ashes orta kaptan koltuğuna, Stitches ise yolcu koltuğuna oturdu. Church hiç oyalanmadı. Kısa sürede otoyolda hızlanmaya başladık.

"İyi misin?" Sirena'yı kendime doğru çekerek sordum.

Başını sıkıca salladı, çenesinde bir kas titriyordu. Şakağını öptüm ve araba sürerken başka bir şey söylemedim. Aslında SUV havaalanına giderken yol boyunca sessizdi. Oraya vardığımızda Church arabayı park etti ve hepimiz arabadan indik.

Everett'in özel jeti bizi bekliyordu ve her birimiz bir koltuk kaparak hızla uçağa bindik. Church, Sirena'nın yanına oturmam için beni kenara itti ama nedenini anlamıştım. Onunla her şey hakkında konuşmak istiyordu. Ashes'in yanına oturdum ve pencereden dışarı baktım. Bu lanet hafta sonu yeterince hızlı bitemezdi.

†

"BU SAHA ÇOK KOLAY," dedi Ashes. "Burada, burada ve burada yangın çıkarabilirim. Havalandırma sistemlerini hızla tıkar ve herkesi paniğe sürüklerim." Çantasından bir şey çıkardı ve masanın üzerine koydu.

"O da ne?" El bombasına benzeyen bir şeye bakarak sordum.

"Ben yaptım. Temel olarak, pimi çekildiğinde patlayıp herkesi sersemleten bir gaz. Kafalarını karıştırıyor. Kendilerini biraz dışarıda hissetmelerini sağlayacak. Kafaları falan karışacak."

"Kafaları karışıp mekânı terk edemezlerse insanlar ölmeyecek mi? Bir sürü masum insanı öldürmek istemiyorum," dedim kaşlarımı çatarak.

"Yangın ilk başta çoğunlukla duman olacak. Gerçekten yükselmesi uzun zaman alacak. Bunu bilerek böyle planladım. Bu bize toparlanıp gitmemiz için gereken zamanı kazandıracak. Etrafta kalacak kadar aptal olan varsa, yanmayı hak ediyor demektir." Ashes içinde bulunduğumuz yüksek apartmandaki koltuğuna geri oturdu. Görünüşe göre buranın sahibi Church'tu. Ev çok büyük ve tertemizdi.

"Neyden yapılmış? Gazdan mı?" Asylum el bombasına benzeyen cihazı başıyla işaret ederek sordu. "Bilim, bebeğim. Mükemmel olduğum tek şey." Ashes sırrını ele vermemek için sırttı.

"Güzel. Shadow, sen Sirena'yla geride kalacaksın-" diye söze başladı Church ama Sirena ayağa fırlayıp ona ters ters baktı.

"Senin bu işe karışmanı istemiyorum. Burada Gölge'yle kalacaksın. Burası güvenli. Nasıl bir belaya bulaşacağımızı bilmiyorum. Lorenzo De Luca acemi değil. Silahlı adamlar olacaktır. Babası dünyanın en büyük baronlarından biri. Seni riske atmayacağım. Kalacaksın. Anladın mı?"

Ofladı, bakışları hâlâ sertti.

Church'un yanına gitti ve onu nazikçe öptü. "Seni kontrol etmeye çalışmıyorum. Hepimizi korumaya çalışıyorum. Lütfen. Güven bana. Onu eve getireceğim, tamam mı?"

Yumuşadı ve ona sıkıca sarıldı. Söylemedi ama onunla savaşmaya devam etmediğini söyleyebilirim.

O.

"Shadow, bununla aran iyi mi?" "Evet," dedim hemen.

"Mükemmel. Hadi biraz uyuyalım. Yarın büyük bir gün."

Herkes Church'un odasına dağıldı. Orada kocaman bir yatağı olduğunu görmüştüm. Hepimiz sığardık daha fazlası için yer var.

Yatağa girmeden önce sırayla banyoya girdik. Şanslıydım ki Sirena'nın yanına kayabildim, Church de onun diğer tarafındaydı. Stitches onun yanında, Ashes, Asylum ve Sin de benim yanımda yatıyordu.

Sirena Church'e sarıldı.

"Bu çok tuhaf," dedi Asylum. "Daha önce hiç bu kadar çok erkekle aynı yatağı paylaşmamıştım." "Alışsan iyi olur," diye cevap verdi Church.

"Muhtemelen yapabilirdim... eğer Asher lanet olası bir battaniye domuzu olmasaydı." "Hiçbir şeyi yanlış yapmıyorum," dedi Ashes iç çekerek.

"Kıçımı örtmek için bu küçük köşeye sahibim. Biri battaniden vazgeçse iyi olur," dedi Asylum.

"Ayaklarımın açıkta kalmasından hoşlanmıyorum. Geceleri iblisler seni böyle yakalıyor."

"Tanrı aşkına," diye inledi Stitches. "İblis falan yok." "Var. Biziz," diye kıkırdadı Sin.

"Harika. Sinclair geceleri ayak parmaklarını emecek," diye mırıldandı Asylum, battanileri tekrar çeğiştirerek.

"Ayak parmaklarını emeyeğim son orospu çocuğu sensin," dedi Sin.

"Sanırım bu gece öğreneceğiz, değil mi?" Asylum homurdanarak battaniyeleri tuttu ve tekrar çekti. Yer değiştirdiler ve Asylum mutlu bir iç çekti.
Bu uzun bir hafta sonu olacaktı.

ASHES

T boku yemişti.

Masum insanlara zarar vermekten hoşlanmıyordum. Bu, bir insan olarak sahip olduğum her şeye aykırıydı. Sevdğin birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum çünkü o kişi beceriksiz ya da sadece kötüydü. Bunu kanıtlamak için bileklerimde yara izleri vardı.

Elimde çakmağım, beyaz maskem yerinde, simsiyah giyinmiş bir halde dururken nefesimi verdim ve masumların zarar görmemesi için yumuşak bir dua ettim. Kilise atlılar hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu. Kralların da katılabileceğini biliyorduk, bu da Dominic hayranı olmadığım için ateşi yakma konusunda kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Çocukluk saçmalıklarıydı ama kin tutmaya meyilliydim. Tabii ki artık bunun bir önemi yoktu çünkü Sirena yanımdaydı.

"İyi misin?" Sin yanımdan mırıldandı, maskesi yerindeydi. Ona bir göz attım. Tamamen siyahlar içindeydi. Tıpkı geri kalanımız gibi kapüşon takmıştı.

"Sirena'ya dönebilmek için bu işin bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum," diye itiraf ettim. "Yalnız değilsin," diye mırıldandı. "Lanet Everett. Boktan insan." Başımı salladım. Haksız değildi.

"Hazır mısın?" Church öne çıktı, ben de başımı salladım. Stitches ve Asylum yaklaştı. İkisinin de maskelerinin altında gaddar göründüklerini bilmeme gerek yoktu. Saatlerdir misafirlerin gelişini izliyorduk. Lorenzo De Luca tepeden tırnağa silahlıydı. Sahip olduğu silahlı adamlarla her yer dev bir cephanelik gibiydi.

Lorenzo De Luca'nın şehri bizim gibi b i l m e m e s i çok kötü. Yeraltında büyümüşük ve bu ismi boşuna almamıştık. Şehrin altında tüneller vardı.

çeşitli yerlerde.

Ve ne yazık ki Lorenzo için, nişan partisi için rezervasyon yaptırdığı mekanın bodrum katında bir tane ortaya çıktı.

Church, sahibi olduğu boş binadan tünele açılan kapıyı açtı. Doğrudan yeraltından da girebilirdik ama Church babasıyla ne kadar az zaman geçirirse o kadar iyi olacağını söyledi.

Everett'in ve bir gün Church'ün gizli ağı s a y e s i n d e sayısız insanın son yürüyüşlerini yaptığı loş koridora adım attık.

Kapı arkamızdan kapandı.

"Ürkütücü," diye mırıldandı Sin, tepedeki ışıklar vızıldayıp titrerken.

"D i k k a t l e dinlersen bazen çılgınlıkları duyabilirsin," diye mırıldandı Asylum, tamamen ciddiye. "Genelde onlara çılgılık attıran ben oluyorum, o yüzden bize bir şey olmaz."

"Lanet olası hastalıklı adamım," dedi Stitches.

"Odaklan," diye tersledi Church. "Hedefi biliyorsun. Onu çatışmanın ortasında yakalayacağız. Eve döneceğiz. Anladın mı?" Anlaştığımızı mırıldandık ve mekâna doğru kısa yürüyüşümüze devam ettik.

"Ashes, git," diye mırıldandı Church.

Hiçbir şey söylemedim ve onun yanından geçip tünellerin derinliklerine doğru yürüdüm. Havalandırma sisteminin nerede olduğunu biliyordum. Tünelin derinliklerindeki ızgaralardan birini açtım ve örümcek olmamasını umarak sürünerek içeri girdim. Örümceklerden nefret ederdim.

Olmam gereken yere varana kadar tünellerden geçtim, el bombamın pimini çektim ve yangını başlatmak için ilerlemeden önce şaftlardan birine attım. El bombasının içindeki kimyasalların izi sürülemezdi ve biz girişimizi yapmadan önce hızlıca çalışıp dağılacaktı. Ama her ihtimale karşı Asylum maskelerimizin kafamızı karıştırabilecek her şeyi filtreleyebileceğinden emin olmuştum.

Çantamdan daha fazla malzeme çıkarıp duman ve alevle çalışmaya başlarken nefes aldım. Bunu doğru yapmalıydım yoksa çocuklara geri dönmeye çalışırken mahvolacaktım.

Birkaç dakika içinde yangınım başlamıştı. İtfaiye yeterince hızlı gelmezse mekânı yerle bir etme ihtimalim oldukça yüksekti. Yavaş bir yangındı, ama bir kez başladı mı, eskisi gibi devam ederdi.

Kağıt.

Benim için sorun değildi.

Her şeyin kül ve is haline gelmesini severdim.

Sadece masum insanların ölmesini istemiyordum. Bu sürekli savaştığım ahlaki bir ikilemdi. Dumanı çektikten sonra hızla girişe doğru süründüm ve dışarı atladım. Stitches beni bekliyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu sıkıca.

"Evet." Saati baktım. "Gitmeliyiz. Çabucak dumanla dolacak. Üçüncü ateşi bıraktığımda hava açılmaya başlamıştı."

"Koyduğunuz gaz geçmemize yetecek kadar iyi mi?"

"Olmalı."

"Öyle olmalı," diye mırıldandı Stitches. "Harika."

Onu omzundan alkışladım ve arkadaşlara tekrar katıldık. Church'e başımla selam verdim ve o da mekanın küçük girişine açılan kapıyı iterek açtı. Arkasından merdiveni tırmandık ve bir depo odasına çıktık.

"Hazır mısın?" Church maskesinin arkasından

sordu. "Evet," diye cevap verdim çocuklarla

birlikte.

"Biz ölmeyiz. Anladın mı?" Church devam etti. "İçeri ve dışarı. Bu adamın neye benzediğini biliyorsun. İlacını aldın mı?"

Siyah deri eldivenli elimle şırınganın bulunduğu cebime dokundum. "Hadi gidelim,"

dedi Church.

Depodan çıktık ve mekanın çılgınlığına karıştık. Etrafımızdan silah sesleri geliyordu. "Ne oluyor lan?"

Church siyah ceketinden bir silah çıkararak hırladı.

"Görünüşe göre partiyi basan sadece biz değiliz," dedi Sin silahını çekerek. "Lanet olsun," diye

mırıldandı Stitches.

"Git," diye bağırdı Church. "Planı biliyorsun."

Ve bu sözlerle birlikte duman bulutunun içine daldı.

Çılgılık atarak bana doğru koşan bir adamı vurdum. Biri bana ateş etti, ben de karşılık verdim ve aptal göğsünden vurarak öldürdüm. Ayrılmıştık, bu yüzden adamların nereye gittiğini göremedim. Hedefimi görmeden önce silahlı üç adam daha öldürdüm.

Ethan Masters.

Ölmüş bir kadının yanında diz çökmüştü, Lorenzo De Luca da onun yanındaydı.

Ethan'ın aklı başında değildi. Gözleri çılgına dönmüştü ve titriyordu. Lorenzo onu şiddetle sarstı. Zavallı herif.

Silahımı kaldırdım, Lorenzo'yu öldürmeyi gerçekten istemiyordum ama Ethan'ı yakalamam gerekiyordu. Sirena bu noktada endişeden neredeyse delirmişti. Cennetimin acı çekmesine izin veremezdim. Bizim dünyamızda çirkin şeylerin olması ve insanların ölmesi gerekiyordu.

Nişan aldım ve tetiği çektim ama çılgılık atan bir misafir binadan çıkmaya çalışırken bana çarptı ve beni yana savurdu. Enzo vuruldu ve geriye düştü, ama hedeflediğim kafa vuruşu değildi. Tahmin etmem gerekirse, omzunu ya da kolunu vurmuştum.

Ethan vahşiydi. Lorenzo'yu silah seslerinden uzaklaştırmaya çalışırken adam teselli bulamıyordu.

Lorenzo'nun Ethan'ın yüzünü okşamasını ve ona bir şeyler söylemesini izledim. Lorenzo elinde silahla doğrulurken Ethan başıyla onayladı.

Lorenzo beni görmeden ayağa kalktı ve Ethan'ı geride bırakarak mücadeleye daldı. "Git,"

dedi Asylum.

Başımı salladım ve onunla birlikte ileri atıldım.

Ethan'ın yüzü mahvolmuştu. Belli ki kendini kaybetmeden önce kavga etmişti. Dudağı yarılmıştı ve kontrolden çıkmış gibi görünüyordu.

Asylum içeri girip iğneyi boynuna sapladığında elindeki silahı bile kaldırmadı.

"Sakin ol. Sakin ol," diye mırıldandı Asylum ona. "Karşı koyma. Karşı koyma. İşte böyle." Ethan bir an için sarsıldı ve seğirdi, gözünden bir damla yaş süzüldü.

Sessizliğe gömülmeden önce, "Rosalie," diye boğuk bir ses çıkardı.

Kalbim o adam için acıyordu. Rosalie için, tanımadığım bir kadın için, çünkü onun acısını çekeceğini biliyordum. kayıp.

"Hadi," dedi Asylum acımasızca.

Stitches bize katıldı ve Ethan'ı gürültüden ve silah seslerinden kurtararak depoya götürmemize yardım etti. Bir el ateş ettim. Yol boyunca birkaç kişi daha vardı ama Ethan'ı tünele soktuk ve bir süre sonra Church ve Sin bizi darmadağınk bir halde karşıladı.

"Güzel. Gidelim," dedi Church, kendinden geçmiş Ethan'a bakarak.

Onu Church'ün aldığı arabaya bindirdik. Yeraltında bunun gibi amaçlarla kullanılmak üzere çeşitli arabalar vardı.

Hedefimize ulaşmadan önce onu birkaç şehir bloğu boyunca sözsüz bir şekilde taşıdık.

"Lorenzo'yu ben vurdum," dedim sonunda. "Ethan'a ulaşmaya çalışıyordum."

"Onu öldürmek mi?" Church sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Sanmıyorum. Ama şimdi ölmüş olabilir."

Rampadan girişe doğru yürürken Church başını sıkıca salladı.

"Siz Sirena ve Gölge'ye dönebilirsiniz. Bundan sonrasını ben hallederim," dedi Church acımasızca.

"Asylum, Shadow ve Sirena'ya git. İyi olduklarından emin ol. Bizimle çalışırken görülemezsiniz."

Asylum tek kelime etmeden başını salladı

ve gitti. "Ben kalacağım. Biz bir takımız," dedim.

"Yeraltının Hayaletleri," diye ekledi Stitches. "Ya da canavarlar, nasıl yorumlamak istediğinize bağlı.

Acı sona kadar sizinle dostum."

Church başıyla onayladı ve babasının yarattığı şehrin kapısını iterek açtı.

Ethan'ı içeri taşıdık ve Everett'le karşılaşana kadar koridorlarda ilerledik.

"Güzel. Onu aldınız. Onu üç on numaralı odaya getirin." Everett telaşlı ama heyecanlı görünüyordu.

Neredeyse manik. Onu takip ederken Everett'in arkasından ters ters bakan Stitches'a tedirginlikle baktım.

Üç on numaralı odaya vardığımızda, uzaktan gelen çığlıklar tüylerimi diken diken etti, pis odaya girdiğimizde omzundan silahla yaralanmış, yere bağlanmış bir adam daha bulduk.

Kaşlarımı çattım.

Onu daha önce görmüştüm.

"Onu ne halt etmeye aldın?" Church babasına dönerek sordu. "Bu Fox Evans. Ethan Masters'ı istiyordun.

Onu buraya nasıl getirdin?"

"Bu ilginç bir soru. Birazdan konuşacağız. Ethan'ı burada onunla bırak. Ofisime gidebiliriz," dedi Everett.

Church kaşlarını çattı ama Ethan'ı bırakmamız için başıyla işaret etti. Onu arabadan indirdik ve Church ile Everett'i zemin kattaki ofisine kadar takip ettik.

"Fox Evans neden sende?" Church içeri girdiğimizde tekrar sordu. "Maskeyi çıkar,"

dedi Everett, barına giderken.

Church maskesini geriye itti ve babasına ters ters baktı. "Cevap ver bana. Onu nasıl yakaladınız?"

"Elimde küçük bir koz olsun istedim. Kimse yalnızlıktan hoşlanmaz ve Ethan Masters'ın bir arkadaşına ihtiyacı olduğundan oldukça eminim."

"Ethan'ı alman yeterince kötüydü, şimdi de Fox'u aldın. Ne olacağı hakkında bir fikrin var mı? Fox sıradan bir adam değil. Popüler biri. Futbol. Başka bir atlı. Kayıp olduğunu anlayacaklar ve dikkatler üzerimize çekilecek. Lanet olası bir Heisman ödülü sahibi öylece ortadan kaybolamaz. Övündüğün tüm imparatorluk ateş altında kalacak."

"Olmayacak. Bu yüzden Rusları yardım etmeleri için

getirdim." Kıpırdanan Stitches'a baktım.

Everett onu fark etti. "Malachi, oğlum. Nasılsın bakalım? Mükemmel görünüyorsun."

Stitches kımıldadı ve başını eğdi. Sin ve ben Stitches'ın etrafını sararak onu önümüzdeki canavardan saklamaya çalıştık.

Everett kıkırdadı ve Church'le konuşmaya geri döndü.

Everett'in devasa masasının arkasına yerleşmesini izledim.

"Hangi Ruslar? Aile bağlarımızı kopardığımızı sanıyordum-"

"Yeni aile." Everett masasındaki bir düğmeye bastı ve bir kapı açıldı. Kısa kırmızı bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, kumral saçları sırtından aşağı dökülen güzel bir kız içeri girdi. Doğruca Everett'in yanına gitti, kucağına kaydı ve çenesini öptü.

"Bu da kim lan?" Church gördüğü manzara karşısında alaycı bir tavırla sordu.

"Bu." Everett Church'e bakmadan önce onu derinden öptü. "Bu senin yeni kız kardeşin. Ya da karın, ne istediğine bağlı. Celeste."

"Onun ölmesini istiyorum. O benim cesedim olabilir mi?"

"Neden? Onu becermek mi istiyorsun?" Everett ona sırtıttı. "Oldukça güzel itaat ediyor. Yeni kardeşini selamla." Kızı kucağından itti.

Church'e doğru yaklaştı ve manikürlü parmaklarını Church'ün göğsünde gezdirdi.

Göz açıp kapayıncaya kadar Church ona sırtını dönmüş ve bıçağını boğazına dayamıştı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve nefesi kesildi.

"Daha azı için orospuları öldürdüm," diye hırladı kulağına. "Bana asla dokunma."

Everett kıkırdadı.

"Onu öldürmeyin. O benim için Tanrı'nın işini yapıyor," dedi Everett.

"Seni yakaladık Ethan. Cady'yi istiyoruz. Saçmalamayı kes ve bana takası ver."

"Sakin ol," dedi Everett, hiç de sinirlenmiş görünmüyordu. "Celeste'i bırak ve konuşalım. TAMAM MI?"

Bunun iyi bir yere gitmeyeceğini biliyordum. Everett'in gözlerindeki bakış beni ikna etti ama onu da tanıyordum. Bir bit yeniği vardı. Her zaman bir bit yeniği.

Ve sert oynamak üzereydik.

KİLİSE

"Anlaştığımız şeyi bana ver," dedim babama ters ters bakarak. "Lanet olası bir anlaşmamız vardı. Bir kan sözleşmesi. Ben kendi payıma düşeni yerine getirdim, şimdi sen de kendi payına düşeni yerine getir."

Kaltağın boğazındaki bıçağı bana doğru ayarladım, onun zavallı, entrikacı haline son vermeye çok istekliydim. Hayat.

"Bana tarifi getirmeni istiyorum. Anlaşma buydu. Tarif bende yok, değil mi?" Babam bakakaldı. bana geri döndü.

"Ethan Masters'ı istiyordun. Onu aldınız. Bana Cady'yi ver."

"Lanet olası tarifi istiyorum," diye hırladı bana. "Bana tarifi ver, sen de değerli yavru kedini al. O zamana kadar onu güvende tutmaya devam edeceğim."

"Onu görmek istiyorum," dedim usulca, bu boktan kurtulmanın hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Her ne kadar babamı öldürmek istesem de, buradan çıkmamızın hiçbir yolu yoktu. Dışarıda, eğer denersem beni öldürmek için bekleyen tüfekli en az on adam vardı. Bunlar Everett'in emirleri ve onun adamlarıydı, bu yüzden onun kötü kışını dünyadan kaldıracığım güne kadar, arkamda sadece benim adamlarım ve Yeraltı'ndan bulduğum Shadow ve Asylum gibi çok az sadık adamım olacaktı.

"Tamam. Devam etmeyi kabul ederseniz bunu ayarlayabilirim."

Elimdeki kaltağı bıraktım ve bıçağımı kaldırdım. Tökezleyerek uzaklaştı ve yanaklarında gözyaşlarıyla babamın yanına döndü.

Sahte kaltak.

Babam yaklaştı ve bana rahat edemeyeceğim kadar yakından bakınca kaskatı kesildim.

"Bana tarifi getirmeyi kabul ediyor musun?" diye sordu, uzanıp pantolonumun üzerinden sikimi okşayarak. "Yoksa babanın uslu çocuğu olabilmen için seni burada tutmam mı gerekiyor? İtaat etmeni sağlayabilirim, Dante. Yapabileceğimi biliyorsun."

O beni ovarken mide bulantısı içime doldu.

Onu oracıkta deşmemek için tüm irademi kullandım. Adamların babamın bana dokunuşunu izlediklerini bilmek beni aşılamıştı.

"Bana Cady'yi göster, ben de tarifi alayım," dedim, kelimelerim şiddetle doluydu. Bunu yapabildiğim an, bu orospu çocuğunu cezalandıracaktım. Yıllardır bastırılmış öfkem dışarı çıkmak için can atıyordu.

"Tamamdır." Uzandı ve yüzümü okşadı. "Her zaman çok iyi bir çocuğsın. Benim gurur ve neşe kaynağım." Benden uzaklaştı ve masasındaki başka bir düğmeye bastı. Kapı açıldı ve onunla birlikte dışarı çıkmamızı işaret etti.

Ben onun yanında, o yeni sürtüğüne veda ederken, adamlarım arkamızda, babamın adamları da ellerinde silahlarla bizi takip ediyorlardı.

Sirena ve Cady'nin babasının tutulduğu kata ulaştık. Everett başıyla onayladı ve muhafızlar kapıyı açtı. Cady dışarı çekilmeden önce bir süre bekledim. Beni görür görmez öne doğru koştu ve kollarıma atıldı.

"İyi misin?" Ona sarılarak sordum.

Burnunu çekerek başını salladı. "Eve gitmek istiyorum."

"Yapacaksın. Üzerinde çalışıyoruz. Cesur ol, tamam mı? Sirena ve yeğenim buna güveniyor. Bana söz ver, Pençe. Sen güçlüsün. İyi olacaksın." Çenesini yukarı kaldırdım ve onu inceledim. Ağlaması dışında iyi görünüyordu. Şimdiye kadar babam sözünü tutmuştu.

"Sen ve baban için geri geleceğim, tamam mı?" Kulağına fısıldadım. "Sadece bizim için dayan."

Başını salladı ve muhafızlar onu babasıyla birlikte tekrar odaya kilitlemeden önce çekip götürdüler. "Gördün mü? O güzel küçük kafasındaki tek bir saç teline bile dokunmadım ve sen itaat ettiğin sürece de dokunmayacağım," dedi babası.

dedi, sanki onun sikik kışıyla gurur duymalıymışım gibi bana gülümseyerek.

Başımı salladım. "Tarifi alacağım. Elime geçer geçmez onu geri istiyorum. Zarar görmeden."

"Anlaştık. Ancak, sana burada ihtiyacım olması yaklaşık bir hafta sürecek. Hazır olduğumda seni ararım."
"Neden?" Talep ettim. "Hemen gidip getireceğim-"
"Oynamak için biraz zaman istiyorum," dedi bana hınzırca gülümseyerek.
Zavallı Ethan Masters'a tam olarak ne yapacağını bildiğim için sertçe yutkundum. Ama bu benim sorunum değildi. Gerçekten değildi.
"İyi. Bir hafta."
Başını bana doğru eğdi. "Güzel. Git o güzel kıızına iyi bak. Onu dikkatle izle.
Dışarıda bir sürü canavar var."
Islık çalarak yanımdan geçti, korumaları arkasındaydı.
"Orospu çocuğu," diye hırladım.
"Church, gidelim," dedi Sin. "Başka bir gün savaşıabiliriz. Şu anda eve gidip Sirena'ya sarılmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok."
Başımı salladım. O haklıydı.
Bu iş bittiğinde, baba dediğim o pisliği yakalayacağıma ve ona kapana kısılmış ve savunmasız olmanın nasıl bir his olduğunu göstereceğime yemin ettim.
Günleri sayılıydı.

†

Eve döndüğümüzde Sirena teselli edilemez haldeydi. Hemen uçağa bindik ve doğruca Chapel Crest'e geri döndük. Yemek yemiyor ve neredeyse hiç uyumuyordu. Sürekli yatak odasının penceresinden dışarı bakıyordu.
İkinci gün onu sandalyesinden kaldırıp yatağa yatırdım ve vücuduna girdim. Ben onu sikerken beni sıkıca kavradı ve sırt üstü yatırıp üzerime çıktı.
Bir kez olsun işe yaradı.
Ya da kısa bir süre için öyle görünüyordu. Benimle geldikten sonra geri çekildi ve pencereye geri döndü.
İkinci gün çocuklara "Bir şeyler yapmalıyız," dedim. Shadow,
"Onunla oturabilirim," dedi.
Kanepede oturan ve Bill'i omuzlarına atmış olan Sin'e baktım. Bill'i üzerine koymak bile onu titretiyordu. Kendini kaptırmış, küçük güzel kafasında çok kötü şeyler planlıyordu.
Ama bu sorun değildi çünkü onunla komplo kurmakla ilgili bir sorunum yoktu. O hazır olduğunda, onun yanında olacak ve bize karşı gelen herkesi doğrayacaktım.

DİKİŞLER

bodrumdaki kum torbasına sertçe vurarak kafamı dağıtmaya çalıştım. Ethan'ı nişan partisinden almamızın üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Uyku benden kaçıyordu. Adamı tanıımıyordum ama onun i ç i n endişeleniyordum çünkü Everett'in pençesinde sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Ayrıca onu kaçıranın biz olduğumuzu öğrenen biri olursa, o lanet olası şeker baba gibi yüksek profilli biri, başımızın belaya gireceğini de biliyordum. Ailemizi güvende tutmak için kaçmaya çalıştığımız aynı dünya.

Çantayı tekrar tekrar yumrukladım, vücudum terden sıırıslıklam olmuştu. Gölge içeri girdi ve eklemlerini sardı. Durdum ve onun diğer kum torbasıyla çalışmasını izledim.

Hareketleri vardı. Milyon yıl geçse aklıma gelmezdi ama işte oradaydı, çantanın ağzını burnunu kırıyordu, yüzü taştan bir maskeyle kaplıydı.

"Sen de mi kızdın?" Bir şişe su kaparak homurdandım.

"Son zamanlarda hepimiz için trend bu gibi görünüyor," dedi vuruşlar arasında. Başımı salladım. Bu konuda haksız sayılmazdı.

"Sirena bu sabah nasıldı?" Ben sordum.

"Şu anda duşta Sin ve Ashes'i beceriyor." "Sen katılmadın mı?"

"Onu önce ben becerdim, bu yüzden duşa ihtiyacı vardı." Çantaya vurmaya bıraktı ve sırtarak Ben.

Kıkırdadım ve ona başımı salladım. "Beni davet etmediğine inanamıyorum."

"Dün gece Church ile birlikteydin."

Omuz silktim. "Sikim her zaman sikişmeye hazırdır." "Buna inanıyorum." Çantaya vurmaya devam etti.

Bir sandalyeye çökmeden önce uzun süre onu izledim. Sonunda yumruk atmaya bıraktı ve yanımdaki sandalyeye.

"Ne düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Bence tüm bu olanlar tamamen berbat, ama öyle olmasaydı bu bizim hayatımız olmazdı."

Başımı salladım. "Doğru. Bitmesi için sabırsızlanıyorum."

"Birkaç ay içinde burada işin bitecek. Çocuklar da öyle. Ne yapmayı planlıyorsun?"

Öne doğru oturdum ve dirseklerimi dizlerime dayadım. "Bilmiyorum. Chapel Crest'ten sonraki hayatı hiç düşünmedik. Sanırım Church'le birlikte Yeraltı'nda çalışacağımı sanıyordum. Hepimiz öyle olacaktık. Ya şimdi? Bilmiyorum. Olmak istediğim son yer orası. Başından beri orada olmak istediğimden değil, ama şimdi gerçekten bir seçenek değil."

"Bu yerlerden birinde sonsuza kadar sıkışıp kalmaktan hiç endişe ettiniz mi?" Etrafımızı işaret etti.

"Pek sayılmaz, sanırım. Church'ün kıcıımı kurtaracağını düşünmüştüm. Öfkem ve Everett'in buranın sahibi olduğu gerçeği yüzünden buraya gönderildim. Sin ve Ashes'in hikayelerini de biliyorsun."

Başını salladı. "Hayat çok hızlı geliyor Malachi. Ben de birkaç ay içinde burada özgür olacağım. Ben de Yeraltı'na gidecektim. Buradaki çoğumuzun sonu öyle ya da böyle oraya çıkıyor. Hayat böyle. Burada kurtarılmadık. Zehirle beslendik ve daha büyük canavarlara yem olmamız için beynimiz yıkandı. Hatta ikincil hasar."

Yere baktım. Yanılmıyordu. Hayatımız bundan ibaretti. Artık hiçbirimizin ailesi yoktu. Church bana sahipti, ben de ona ve hepimiz birbirimize sahiptik, ama aileler? Birbirimizin dışında aile? Konuşmaya değer bir şey yoktu.

"Bence Everett öldükten sonra Yeraltı'nı Church devralacak," dedim. "Aklının olduğu yer orası gibi görünüyor."

"Takip edecek misin?" Gölge sordu.

Başımı sallamadan önce bir süre sessiz kaldım. "Evet. O nereye giderse ben de oraya giderim. O benim kardeşim. En iyi arkadaşlarımdan biri. Sirena'mız var. Asla ayrılmayacağım. Ya sen?"

"Ölene kadar." Gölge bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Buradaki mantra bu değil mi? Ölene kadar varız?"

"Bu ve nefes almaya devam etmek ve akıl sağlığımızı korumak için birbirimize güvenmek," diye mırıldandım.

"İyi gittiğimizi söyleyebilirim." Ayağa kalktı ve omuzlarını gerdi. "Birbirinizi yumruklamak ister misiniz? biraz?"

Sırıttım ve ayağa kalktım. "İstedığimi biliyorsun."

†

Gecenin ilerleyen saatlerinde ön kapımızın çalınması üzerine kapıyı açtığımda Mirage'ı basamakta tavşan maskesini takmış ve elinde havucuyla buldum.

"Hey, seni bir dakikadır görmüyorum," dedim, onun için kenara çekilerek.

"Çalışıyordum," dedi odaya girerken. "Konuşmamız gereken bir şey var." "Kilise!" Bağırđım.

"Church! Mirage burada!"

Sirena koridordan hızla çıktı ve kendini Mirage'ın üzerine attı. Mirage o n u kollarının arasına aldı ve sıkıca kendine doğru çekti.

"Hey, Rinny. Seni özledim."

Church, Ashes'i de yanına alarak merdivenlerden inerken ona daha sıkı sarıldı. Sin yatak odasından fırladı ve Shadow uzandığı kanepeye oturdu, fizikle ilgili bir kitap f a l a n okuyordu. Adam zekiymiş, ama bunun her şeyden çok çılgın hafızasıyla ilgili olduğunu düşündüm.

Bunu ona söylediğimde beni terslemişti. "Neler oluyor?" Church talep etti.

Mirage Sirena'yı serbest bıraktı ve elini tutarak oturması için ona yol gösterdi. Sirena da onun yanına oturdu ve hepimiz oturma odasının çeşitli yerlerine oturduk.

"Elimde bir isim var. Cady'nin kaybolmasını kimin ayarladığını buldum," dedi

Mirage. Sirena'nın gözleri büyüdü.

"Kim?" Church hırladı. Son zamanlarda çok çabuk sinirleniyordu. Bebek kıyafetleri satın aldığını bile görmüştüm. Sanırım amca olacağını bilmek kışının altında bir ateş yakmıştı. Sirena belli ki bunun hoş bir şey olduğunu düşünmüştü çünkü Cady ve bebek için her şeyi gördüğünde onun ağzına sıçmıştı.

Mirage nefes verdi ve Sirena'nın elini kendi elinin içine alıp tuttu.

"Rahibe Esther ayarladı. Terapiden Cady'yi onunla buluşması için çağırdı. Cady oraya gidince Emerson onu aldırdı."

"Nereden biliyorsun?" Church sordu, sesi alçak ve tehlikeli bir hırıltıya dönüşmüştü.

Mirage başını sallayarak, "Bilgi almak için buradaki alt düzey rahiplerden birini öldürmek zorunda kaldık," dedi. "Peder Stanley artık Pazar ve Çarşamba günleri bize katılmayacak."

Church'e dönüp baktım. Mirage'ın söyledikleri üzerinde çalışıyordu. "Hadi onu öldürelim," dedi Sirena, sesi sessizliği dolduruyordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve ona baktım.

"Angel, bebeğim, biz hallederiz-"

"Ben halletmek istiyorum. Bana bırak." Bana geniş gözlü, masum bir bakış attı.

"Öyle olsun," dedi Church. "Bırak Sirena bunu alsın. Cady'yi almanın cezası bu."

"Bunu yapmasını istemiyorum," dedi Ashes hemen. "Onun incinmesini istemiyorum."

"Ona zarar gelmeyecek. Onunla birlikte olacağız," dedi Mirage, başını tekrar yere vurarak ve eli hâlâ onun elinin etrafındayken ona gülümseyerek.

"Ben de orada olacağım. Siz bekleyip izleyeceksiniz. Rahatsız edilmediğimizden emin olun." "Yani bu kadar mı? Öylece içeri girip yaşlı kaltağı öldürecek misin?" Sin sordu.

Church başını sallamadan önce onun sorusunu düşündü. "Evet. Sanırım yapacağımız şey tam olarak bu. Burayı pisliklerden temizlemeye başlamalıyız. Hepsinin ölmesi gerek. Onları yavaş yavaş öldürürsek, güçlü bir mesaj vermiş oluruz."

"Peki mesaj nedir? Bunu yaparak kendimizi ve Sirena'yı tehlikeye atıyoruz. Onlar babanın koruması altında," diye karşı çıktı Ashes. "Ben de bedelini ödemelerini istiyorum ama Cady onun elinde. Ya öfkelenip sözünden dönerse ve ona zarar verirse?"

O haklıydı. Everett lanet bir yıldı.

"Çok cesurlar. Çok ego odaklılar. Çok narsistler," dedi Mirage yumuşak bir sesle. "Oyundan zevk alıyorlar. Everett buna bayılacak. Gerçekten stratejik olarak parçaları ortadan kaldırırken kaybettiğimizi düşünecek."

"Bunun işe yaradığını biliyor musun?" Gözlerimi ona dikerek sordum. "Bunu garanti edebilir misin, Seth? Çünkü bir garantiye ihtiyacım var."

"Hayatta ölüm dışında hiçbir şeyin garantisi yoktur ve ben buna evet diyorum. Bunu garanti edebilirim." "Evet, ama kimin ölümü?" Mırıldandım.

"İnanç, Malachi. Söz veriyorum her şey yoluna girecek. Yolda birçok tümsek olacak ama yolculuk buna değecek. Sana yemin ederim." Mirage doğrudan bana baktı. "Düşüşe güven. Ateş arındırır. Gerçek, karmakarışık yalanları yontacaktır. Acı çekmesi gerekenler kılık değiştirecek."

Başımı salladım. Bizi daha önce hiç yanlış yönlendirmemişti, bu yüzden süreç kafamın içine sığsa bile lanet olası sürece güvenecektim.

"Tamam. Varım," dedim. "Körü körüne güven." "Bunu takdir ediyorum." Mirage bana gülümsedi.

"Ben de varım. Ben sadece... siktir, adamım. Yine de korkuyorum." Ashes iç çekti.

"Gerçek olduğunu böyle anlarsın. Korku," dedi Mirage. "Şimdi bunu kendi avantajımıza kullanıyoruz. Sinclair? Var mısın?"

"Ölene kadar," dedi Sin başını

sallayarak. Hepimiz Church'e baktık.

"Specter, baltanı al. Yapacak işlerimiz var." Church'ün dudakları sinsî bir gülümsemeye dönüştü.

Daha önce cehenneme inanmıyorsam bile şimdi inanıyordum çünkü karşımda lanet olası şeytanın ta kendisi vardı. Ve iş konusunda ciddiydi.

SIRENA

Bütün gece baltamla pratik yaptım. Church bodrumda bir yer ayarladı ve ben onu defalarca fırlattım, o da Gölge ile bana rehberlik etti. Mirage gitmişti. Keşif yaptığını, daha fazla bilgi üzerinde çalıştığını ve kurtlarla konuşması gerektiğini söyledi.

Onlarla gerçekten konuştuğunu düşünmüyordum; ancak sürprizlerle doluydu.

"İyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum," dedi Church, baltayı son kez fırlatırken boynumu öperek, iliklerime kadar tükenmiştim.

Gözlerimi kapattım, dudaklarının tenimdeki hissinin tadını çıkarıyordum.

"Shadow'u sıkmeni izlemek istiyorum," diye mırıldandı kulağıma. "Onun kanıyla. Seni benim için boşaltırken izlemek istiyorum. Bunu yapabilir misin, hayalet? Benim için onun ızdırabında yıkanabilir misin? Bundan zevk al."

Cevap olarak onu öptüm ve hafifçe inlemesine neden oldum.

"Hadi yatağa gidelim. Yarın benim küçük katilim için büyük bir gün." Beni kollarının arasına aldı. Yatak odasına gideceğimizi sanıyordum ama beni doğruca Gölge'ye götürdü ve kıyafetlerini çıkarıp yanıma sürünmeden önce beni çırılçıplak soydu. Gölge de bize katıldı, kıyafetleri Church'ünkilerin yanında yere yığılmıştı.

Seks yapmadık, sadece birlikte uzandık, yakında unutamayacağımız bir gecenin tadını çıkardık.

Ama bu iblisler benim baltamdan daha azını hak etmiyorlardı. Onlardan kurtularak dünyaya bir iyilik yapıyordum.

†

Aynı kıyafetleri giyen adamlarımın yanında beyaz maskemi takmış, siyahlar içinde duruyordum. Gölgelelerin arasında gizlenirken baltam elimde sıkıca kavranmıştı.

"Nöbet tutun. Hiçbir şeyin girmesine izin verme. Hiçbir şeyin çıkmasına izin vermeyin. Yaklaşan her şeyi öldürün," dedi Church Ashes, Stitches ve Sin'e. "Yerlerinize geçin. Sizinle açıklıkta buluşacağız."

Adamlar beni Church, Shadow ve Asylum'la bırakarak ayrıldılar, Asylum çılgına döndü ve bunun bir parçası olması gerektiğini söyledi.

Baltamı daha sıkı tuttum.

"Burada öldürmeyiz, hayalet," dedi Church yumuşak bir sesle. "Açıklıkta, tamam mı?" Başımı salladım.

"Onu aşağı indirelim, sonra istediğin kadar eğlenebilirsin." Church yanımdan geçmeden önce dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Gölge elimi tuttu ve karanlıktan geçip Rahibe Esther'in gece dualarını yapacağını bildiğimiz kiliseye girmeden önce sıktı.

Hangi noktada kaydım ve bu kişi haline geldim emin değildim, ama eğer bir parmak basmam gerekirse, Jerry'nin beni deri kemeriyle dövmeden önce yatağımda tutmaya karar verdiği andı. Sanırım sonunda olacağım kişi o acı dolu anlarda doğdu.

Bir gün onu ziyaret edecek ve kemerle dövülmenin nasıl bir his olduğunu öğretecektim.

Şu anda sıra Rahibe Esther'deydi.

Adamları katedralin içine kadar takip ettim ve Church'ün stupta durup parmaklarını kutsal suya daldırmasını izleyerek durakladım. İleriye doğru adım atmadan önce alnına ve vücuduna haç işareti yaptı. Asylum ve Shadow da aynı şeyi yaptı.

Ben yapmadım.

Bugün Tanrı bendim ve dua edecek kimsem kalmamıştı.

"Sokağa çıkma yasağı geçti," dedi Rahibe Esther, mumlarını yakmaktan dönerken, yaşlı ve buruşuk yüzünde çatık bir ifade vardı. "Çıkarın şu maskeleri. Sizinle ilgilenmesi için müdürü çağırmadan önce yatakhanelerinize geri dönün."

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Church usulca söyledi. "Yaptığın şey bu, değil mi? Sully'yi ara ve biz asi kaçıklarla ilgilenmesini sağla."

"Bay Church? Babanız personele nasıl davrandığınızı bilse hayal kırıklığına uğrardı-"

"Babam," diye bağırdı Church, "kendini becerebilir. Tıpkı senin yapabildiğin gibi."

Öne atıldı ve kadının başına siyah bir torba geçirdi. Kadın çığlık atıp kıvranarak onunla savaşılmaya çalıştı ama Church çok güçlüydü. Church'ün Asylum'un yardımıyla torbayı kafasına geçirdikten sonra boynuna bir şırınga saplamasını hayranlıkla izledim. Kadın ona karşı gevşedi.

"Yaşlı kaltak," diye mırıldandı Church, dağınık sarı saçlarını siyah deri eldiveniyle yüzünden uzaklaştırırken.

"Önce onu uyuşturmalıydık," diye kıkırdadı Asylum, onu omzunun üzerinden

kaldırırken. "Mücadele etmelerini seviyorum," diye cevap verdi Church.

"Ben de." Asylum ısıklık çaldı ve Rahibe Esther'i kilisenin arka kapısından çıkarıp ormana götürdü, biz de peşinden gittik.

Yürüyüş boyunca hiç konuşmadık.

Açıklığa ulaştığımızda Asylum onu ortasına bıraktı ve geri çekildi. Church yumuşak bir sesle, "Her an uyanabilir," dedi.

O haklıydı. Birkaç dakika sonra kıpırdandı ve başındaki çantayı tırmaladı. Church onu kaptı ve gözlerini ona dikti.

"Bu da ne? Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Kız kardeşimi sen mi kaçırdın?" Dizlerinin üzerinde sallanırken, ağarmış saçları dağılmış ve alışkanlığı kaybolmuşken önünde durmak için hareket ederek sordum.

Adamlarım siyah kıyafetleri ve beyaz maskeleriyle etrafımızda sözsüz bir çember oluşturdular.

"Kimsiniz siz?" Rahibe Esther sesi titreyerek bağırdı.

Maskemi çıkardım ve ona baktım.

"Bayan Lawrence." Çatlamış dudaklarını yaladı. "Konuşuyorsunuz."

"Cezalandırıyorum," diye fısıldadım. "Soruma cevap verin."

Karanlık açıklığım etrafına çılınca baktı, adamlarımın tehditkâr hallerini görüyordu. Ben onları kolayca seçebiliyordum ama o seçemiyordu. Ancak, yeterince zeki olsaydı, benimle birlikte olanların gözetmenler olduğunu bildirirdi. Church'ün adını çoktan doğru söylemişti.

"Kötüleri cezalandırmak bizim işimiz," dedi. "Kız kardeşiniz bir fahişe, Bayan Lawrence. Bir günahkar. Bizim işimiz burada-"

Cümlesini bitiremedi. Yüzüne o kadar sert vurdum ki yana doğru düştü. Vurduğum yerde yüzünü tutarken bir çığlık attı.

"Kız kardeşimi sen mi kaçırdın?" Tekrarladım.

"Ben-ben emirleri uyguluyordum. Kötüleri cezalandırmak bizim ilahi hakkımızdır. Dünyaya daha iyi uyum sağlamaları için onları tedavi etmek-"

Kaburgalarına sert bir tekme attım ve onu yere yığılıp nefes nefese bıraktım. "Sana başka kim yardım etti?" Ona tekrar tekme attım. "Kim?" Bir tekme daha.

Elinde tespihiyle kendini tutarak ağladı. Dua etmeye başladı. Tespihi koparıp boynuna doladım, öyle sıkı sardım ki gözleri şişti ve ellerime sarıldı.

"Sana kim yardım etti lan?" Karanlık, alçak bir sesle söyledim. "Seni lanet olası şeytanla tanışmaya göndermeden önce bana bir isim ver."

"Baba V-Vance. Bana her zaman yardım eder."

Tespihi bıraktım ve dört ayak üzerine düştü, nefes nefese kaldı.

Benim için tutan Sin'den baltamı aldım ve onun üzerinde durdum.

"Sana kurbanlarına verilenden daha fazlasını vereceğim," dedim usulca. Gözlerini ay ışığında parıldaayan baltadan yüzüme dikti ve ne demek istediğimi anladı.

"Son hakların," diye fısıldadım.

"Sen bir canavarsın," diye haykırdı. "Pislik! Kız kardeşin gibi bir orospu! Sen de onun gibi ölmeyi hak ediyorsun!"

"Şeytanı gördüğünde ona kenara çekilmesini söyle," diye fısıldadım, eğilip kulağına konuşmak için. "Çünkü şehirde yeni bir canavar var." Doğruldu ve Mezmur 23'ü okumaya başladım. "Rab benim çobanımdır; hiçbir şey istemem. Beni yeşil çayırlarda yatırır: Beni durgun suların yanına götürür. Ruhumu onarır, Kendi adı uğruna doğruluk yollarında yürütür beni..."

Rahibe Esther ayağa kalkıp kaçmaya çalıştı ama çemberi her kırmaya çalıştığında adamlarım onu tekrar merkeze itti.

"Evet, ölüm gölgesi vadisinden geçsem de kötülükten korkmam; çünkü sen benimlesin; değneğin ve asan beni teselli eder. Düşmanlarımla önünde bana sofrayı hazırlarsın, Başımı yağla meshedersin, Kâsem dolup taşar. İyilik ve merhamet yaşamım boyunca beni izleyecek, Sonsuza dek Rab'bin evinde yaşayacağım." Onun önünde durdum ve baltamı savurdum. Boynuna sağlam bir darbe indirdi. Kan yüzüme ve vücuduma fışkırırken, çığlıkları gecenin karanlığında kaybolana kadar onu parçalara ayırdım, hafif bir esinti açıklığa yerleşti, adamlarım hiçbir şekilde bir santim bile hareket etmedi.

Gözcülerim.

"Amin," diye fısıldadım.

GÖLGE

Magnificent. Muhteşem. Mükemmellik.

O Sirena'ydı.

Öylece durduk ve Rahibe Esther'i parçalamasını izledik. Tepeden tırnağa kan içindeydi.

Church de bir ara ona katıldı ve yardım etti, ikisi de canavar gibi görünüyordu. "Bunu istediğini biliyorsun," diye mırıldandı Asylum yanımdan.

Ben ettim. Ben de mücadeleye girdim ve yardım ettim. Sonra çocuklar da katıldı.

"Kılıç dövüşü mü?" Asylum, Rahibe Esther'in kollarından birini tutarken sordu. Homurdandım ve diğer koluna bir tokat attım.

Stitches maskesindeki kanı silerken "Garip herifler," diye mırıldandı.

"Bu biraz komik." Ashes kıkırdadı ve Sin'e bir parmak fırlattı, Sin parmağını savuşturarak ona küfretti.

Church Sirena'yı yere yatırıp vücuduna girdiğinde ve oluşan karmaşada onu becerdiğinde yaptığımız işe ara verdik.

Kanlı parmaklarını adamın ağzına soktu ve adam parmaklarını emerek temizledi.

Onu.

İzlerken sikim sertleşti. Sirena'nın başının yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve dudaklarına sikimi. Önümü açtı ve yumuşak bir iniltiyle sıcak ağzının derinliklerine kaydım.

Ve hepsi bu kadardı. Church'ün amını boşalmasıyla doldurmadan önce Church'e iki kez boşaldı. Ben de onu takip ettim ve yükümü ağzına boşalttım. Beni itiraz etmeden yuttu ve işi bittiğinde dudaklarını yaladı.

Kahretsin, sıcaktan kan içindeydi.

"Benim küçük canavarım," diye mırıldandım ona bakarak.

Bana gülümsedi, o anki haliyle tam bir tezat oluşturunuyordu ama çok derindeydim. Onu hayatım boyunca hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok sevmiştim.

Church ayağa kalkmasına yardım etti, ben de onu takip ettim.

Ashes onu aldı ve öptü, sonra da onu açıklığın kenarındaki bir ağaca yasladı, biz Rahibe Esther'in gerçek parçalarını toplarken vücuduna pompaladı.

"Hey, bakın. Bir göz!" Asylum orman zemininden bir göz küresi alarak seslendi. "Bunu saklayacağım." Onu cebine soktu ve merhum Rahibe Esther'den daha fazla parça toplarken ılık çalmaya devam etti.

"Şu kaltağı torbaya koy gitsin. Sirena'yı becermek istiyorum, bütün gece bu kocakarının parçalarını toplamak değil," diye homurdandı Stitches, yarım bacağına siyah ceset torbasına sokarken.

"Onun mücevherleriyle ne yapmak istiyorsun?" Sin sordu.

"Sizde kalsın. Kiliseye bağışlayacağız," dedi Church. "Toplama tabağına koyun. Sully buna bayılacak."

Buna bayıldım.

Sapık herif.

Temizliği bitirdik ve Ashes ile Sirena tekrar bize katıldı. Saçları o kadar kanla kaplıydı ki birbirine karışmıştı. Kanla yıkanmış gibi görünüyordu.

"Hiç bu kadar güzel görünmemiştin," diye mırıldandım, dudaklarını nazikçe öperek. Alt dudağımı ısırды, hafifçe emmeden önce kan çekti.

"Dikkatli ol, kek. Sikimi yeniden sertleştiriyorsun," diye usulca uyardım.

Sin'in sırtına atlamadan önce soluk soluğa bir kahkaha attı. Sin güldü, onu kaldırdı ve hepimiz Rahibe Esther'in kalıntılarını Mirage'ın kurtları beslediği yere doğru yürürken onu sırtında taşıdı.

Şeytandan bahsetmişken.

"Asylum nerede?" Etrafıma baktığımda gitmiş olduğunu gördüm.

Stitches ceset torbasının ucunu besleme alanına bırakırken, "Muhtemelen o lanet olası göz küresiyle sanki onun kıymetlisiymiş gibi konuşuyordur," dedi.

Sin çantanın fermuarını açtı ve her şeyi bir yığının içine atıp geri çekildik. Kurtlar uzaktan uluyorlardı, havada yiyeceklerinin kokusu vardı.

Church huysuzca, "Gel," dedi ve geri çekildi.

Onu kalın Michigan ağaçlarının derinliklerine kadar takip ettik ve bekledik. Otuz dakika içinde kurtlar geldi ve beslenmeye başladı.

"Gerçekten de kurtları besliyor. Bizimle dalga geçiyor olabileceğini düşünmüştüm," diye mırıldandı Ashes. "Haydi. Mezarlığa gitmemiz gerek," dedi Church geri çekilerek.

Biz de peşlerinden gittik ve sonunda maskelerimizi çıkardık. "Neden?" Stitches sordu.

"Yeni gelenekler," diye mırıldandı Church, ben diğer elini tutarken Sirena'nın elini kendi eline aldı.

Mezarlığa vardık ve Church Sirena'yı Sin'e doğru itti.

"Onunla dans et, kardeşim. Geçen sefer seni özlediğini söyledi."

Sin gülümsedi ve Sirena'yı kendine doğru çekerek onunla birlikte mezar taşlarının arasında dans etti, kahkahaları gece havasına karıştı.

Stitches bir esrar çıkardı ve hepimiz izlerken içtik. Church kısa süre sonra Stitches ve Ashes'ten önce Sirena ve Sin'e katıldı.

Her zaman yaptığım gibi yüzümde bir gülümsemeyle izliyordum.

Sirena yanıma gelip elimi tuttuğunda kıpırdandım.

"Sen bizden birisin... Gölge," dedi usulca, kanlı kollarını boynuma dolayarak.

"Öyleyim," diye cevap verdim, onu mezar taşlarının arasından geçirmeden önce ona sııttım, kahkahası sadece benim içindi.

Hayatımın çoğunu gölgelerde geçirmiştım, sonunda görölmek iyi hissettirdi. Beni anlayan insanları bulmam ve bir evi ev yapan şeyin sadece başınızı sokacak bir çatı olmadığını anlamam yıllarımı aldı. Mobilya ya da yatak değildi. Giysi ve yiyecek de değildi.

Sevdiğin ve seni seven insanlardı. Sizi kabul edenler.

Senin için öldürüp kanını akıtacak olanlar.

Watchers ve kekim... Onlar benim evimdi. Ve ev gibi bir yer yoktu.

ASİLLUM

W e mezarlığın kenarında durmuş, ağaçların arasına gizlenmiş, Sirena'nın gözcülerle dansını izliyordu.

Orada olduğumuzu bilmiyorlardı. Her zaman orada olduğumuzu.

Dans ettikleri ve öpüştükleri sahneyi izlerken gülümsedim. Daha iyi bilmesem, bunun bir grup katil değil de akli başında bir grup insan olduğunu düşünürdüm.

"Mutlu görünüyor." Mirage'ın sesi sessizliği bozdu.

"Mm, öyle," diye mırıldandım. "Buna sevindim. Yaptığımız onca şeyden sonra bunu hak ediyor." "Yaptınız."

"Yardım ettin."

"Öyle mi yaptım? Küreği olanın sen olduğuna eminim," dedi Mirage yumuşak bir sesle. "Onu kutuya koymamı söyleyen sendin," diye cevap verdim.

Gölge'nin Sirena'yı kaldırışını izledim. Bacaklarını adamın beline doladı ve adam o n u döndürdü, kahkahaları havayı dolduruyordu.

"Onun kahkahalarını özlüyorum,"

dedi Mirage. "Yakında tekrar duyacağız."

"Umarım öyledir. Bunu nasıl yapacağız?"

Başımı sola doğru eğdim ve kafamın içinden süzülen yumuşak sesleri dinledim.

"Azim. Bizi buraya kadar getiren şey bu. Şimdi sıra bizde. Tüm kirli iş l e r i m i z i itiraf etmeliyiz. *Kefaret, gerçeğin ekildiği yerde çiçek açar. Yalnız kalplerde sessiz bir tohum. Karanlığı itiraf et, yalanı bırak. Ve sırların öldüğü yerde barış yükselecektir.*"

"Korkuyor musun?" Mirage yumuşak bir sesle sordu. "Korkuyor musun?"

"Evet."

"O zaman bırak ben halledeyim. Bizi eve götüreceğim."

Tavşan maskesini yüzüme çektim, mezarlığın kenarından uzaklaştım ve ormanın derinliklerine doğru ilerledim.

Birçok sırrımız vardı.

Ne de olsa ben oyum, o benim ve biz de biziz.

Ve *biz* bu lanet dünyayı parçalamaya hazırдық.

Gölge: Chapel Crest**Timarhane: Chapel Crest'in Çocukları için Ön Sipariş Verin'in Çocukları'nı** **okuduğunuz için teşekkür ederiz.**

Lütfen yorumunuzu bırakmayı düşünün!

*The Boys of Chapel Crest'in karanlık bir ters harem crossover dünyasının parçası olduğunu biliyor muydunuz?
Okuma sırası için ileriye doğru çevirin!*

KAOS EVRENI

YAZAR HAKKINDA

Okurları tarafından Uçurumlar, Gerilim, Kalp kırıklığı ve İşkence Kraliçesi olarak adlandırılan USA Today ve Uluslararası Çok Satanlar yazarı Af K.G. Reuss daha çok yazdıklarıyla okuyucuları çirkin bir şekilde ağlatmasıyla tanınıyor. Bir mezarlık sürtingeni ve hayalet meraklısı olan K.G., zamanının çoğunu hayal gücü ile zoraki yetişkinlik arasındaki çizgide gezinerek geçiriyor.

Iowa'da bir süre üniversite okuduktan sonra K.G. acil tıp alanında çalışmak için Michigan'daki evine geri döndü. Şu anda üç küçük ghoull yetiştiriyor ve bir vampir derebeyi ile evli.

K.G. Black Falls High serisi, Kings of Bolten, The Boys of Chapel Crest, The Everlasting Chronicles, Emissary of the Devil, The Chronicles of Winterset ve daha pek çok serinin yazarıdır.

Doyamıyor musunuz? www.kgreuss.com adresindeki web sitesini ziyaret edin veya www.facebook.com/groups/streetteamkgreuss adresindeki okuyucu grubuna katılın Onu TikTok'ta <https://www.tiktok.com/@kgreuss> adresinde bulun

AYRICA K.G. REUSS TARAFINDAN

Black Falls Lisesi: Yıkıntılar

İçinde B l a c k Falls Lisesi:

Sessizlik İçinde

Black Falls Lisesi: Parçalar Halinde, Bir

Novella İçindeBlack Falls Lisesi: Kaos

May We Rise: Bir Mayfair Üniversitesi Romanı

As We Fight: Bir Mayfair Üniversitesi Romanı

Sınırdı: Bir Mayfair Üniversitesi Romanı

Ateşin İçinde: Bir Mayfair Üniversitesi Romanı

Düşüğümüzde: Bir Mayfair Üniversitesi

Romanı Bolten'in Kralları: Kirlı Küçük Sırlar

Bolten'in Kralları: Pretty Little Sins

Bolten Kralları: Ölümcül Küçük Vaatler

Bolten'in Kralları: Mükemmel Küçük

İntikam Bolten'in Kralları Vahşi Küçük

Kraliçe

Double Dare You

Kilise: Chapel Crest'in Çocukları Canlar:

Chapel Crest'in Çocukları Küller:

Chapel Crestin Çocukları 'Dikişler:

Chapel CrestÇocukları'in Günahkar :

Chapel Crest'Chapel Crest'Tımarhane:

Chapel Crest'in Çocukların Gölge: in

Çocukları Çocukları

Şeytanın Elçisi: Lanetlenmişlerin Tanıklığı Şeytanın

Elçisi: Kutsanmışların Tanıklığı Sonsuz Günlükler:

Ölüm Sessizliği

Sonsuz Günlükler: Gölge Şarkısı Sonsuzluk

Günlükleri: Mezar Sırları Sonsuz Günlükler:

Ruh Bağı

Winterset Günlükleri: Kahin Winterset

Günlükleri: Fırtına

Zor Geçiş

Zorlukla Nefes

Almak Orta Yol

Cennette Yedi Dakika Tatlı

Sefalet

Enkaz

İçindekiler

Başlık Sayfası	
Telif Hakkı İthaf	
Sesle Geliyor	
İçindekiler Önsöz	
1. Bryce	
2. Kilise	
3. Sirena	
4. Günah	
5. Küller	
6. Dikişler	
7. Gölge	
8. Kilise	
9. Sirena	
10. Günah	
11. Sirena	
12. Sığınma Evi	
13. Sirena	
14. Dikişler	
15. Küller	
16. Sirena	
17. Gölge	
18. Sığınma Evi	
19. Günah	
20. Gölge	
21. Sirena	
22. Kilise	
23. Dikişler	
24. Gölge	
25. Küller	
26. Sirena	
27. Gölge	
28. Günah	
29. Kilise	
30. Sirena	
31. Gölge	
32. Sığınma Evi	
33. Dikişler	
34. Mirage	
35. Sirena	
36. Gölge	
37. Küller	
38. Kilise	
39. Günah	
40. Sirena	
41. Gölge	
42. Dikişler	
43. Gölge	

[44. Sirena](#)
[45. Küller](#)
[46. Günah](#)
[47. Kilise](#)
[48. Sirena](#)
[49. Günah](#)
[50. Kilise](#)
[51. Gölge](#)
[52. Küller](#)
[53. Kilise](#)
[54. Dikişler](#)
[55. Sirena](#)
[56. Gölge](#)
[57. Sığınma Evi](#)
[Kaos Evreni Yazar](#)
[Hakkında Ayrıca](#)
yazan: [K.G. Reuss](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

